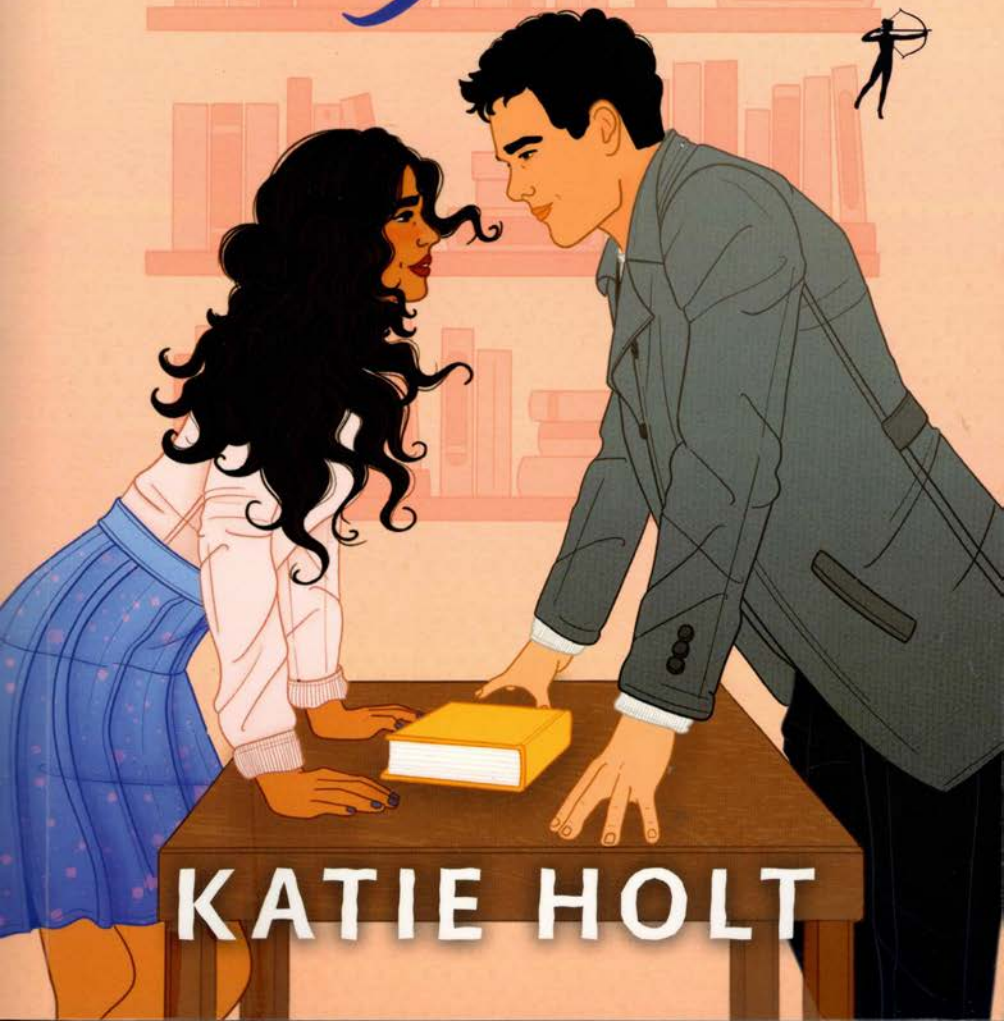
"Son derece çekici, yavaş alevlenen bir aşk hikâyesi. Rosie ve Aiden mükemmel birer rakipler... Ve daha da mükemmel birer âşıklar."
—Hannah Grace, *Icebreaker*'ın New York Times çoksatan yazarı

Kitabımda Yok

KATIE HOLT

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2720

KİTABIMDA YOK
KATIE HOLT
Orijinal Adı : Not in My Book

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Layla Tiryaki
Son Okuma: Doğa Özfırat
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Şubat 2026
ISBN: 978-625-5882-96-7
Sertifika No: 43949

Kitabımda Yok
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Not In My Book
© 2024, Katie Holt

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Quick Brown Fox & Company LLC, d.b.a. Crooked Lane Books ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KATIE HOLT

Kitabımda Yok

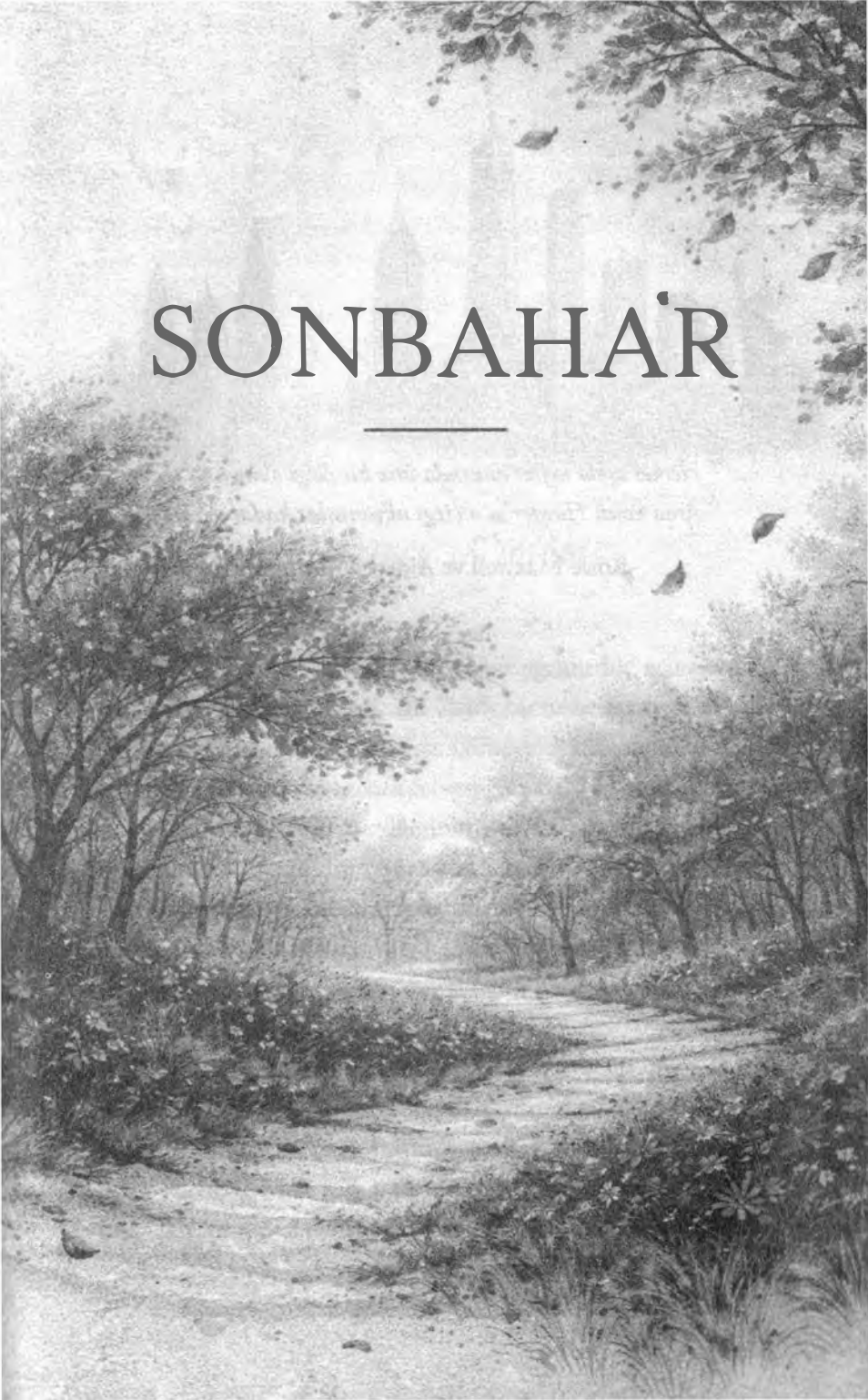
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin

ARTEMİS YAYINLARI

Momo'ya, büyükanneme ve çok sevgili büyükbabama.
Bu kitap benim en büyük gafım.

Romantik kitapların sayfalarında gördüğümüz türden aşkın dışarıdaki dünyada da var olduğunu her gün bana gösteren anne babama da.

SONBAHAR

Herkes aşkla nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söyler.
Ama konu Hunter'sa o çizgi okyanuslar kadar genişti.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Birinci Bölüm

Annem, söyleyecek bir şeyim yoksa ağzımı hiç açmamamın en iyisi olacağını öğütlerdi. Bu klasik bir anne tavsiyesi olsa da benim temel ilkem hâlini almıştı. Güneyliler için bu hüküm gibi bir şeydi. Güneylilerin misafirperverliğini illaki duymuşsunuzdur.

Aiden Huntington'ın annesinin ise ona tam tersini söylediğine neredeyse emindim. Söyleyecek hiçbir şeyin yoksa avazın çıktığı kadar bağır! İnsanların kafalarına onların ne kadar *işe yaramaz* olduklarını sokana kadar tekrar et.

Bu, Aiden'ın beni neden azarladığını çok iyi açıklardı. Hem de HER BİR DERSİMİZDE.

"Duyusal detayların daha çok işi var." Yazdığım bölümle ilgili fikirlerini söyleme sırası geldiğinde ağzından çıkan ilk şey bu olmuştu. İnsanların çoğu yorum yaparken bir iki güzel şey söyleyerek başlar ve nazik yapıcı eleştirilerle konuşmalarını tamamlarlardı. Ancak Aiden doğruca sadede gelip içinden geçenleri söylüyordu. Sanki yazdığım bölüm kişisel anlamda ona hakaret etmiş gibi sayfaları çevirirken dudakları memnuniyetsizce kıvrılmıştı.

"Diyalog var bir de. Yani, yapmayın ama... Rosalinda—"

"Rosie," diyerek araya girdim. Gözlerini dikip kirpiklerinin altından bana bakarken kaşı hafifçe havalanmıştı. "Bunu konuşmuştuk zaten ya. Benim adım Rosie."

Profesörümüz Ida, sınıfın ön tarafından boğazını temizleyerek bana ters ters baktı. Atölyemizin ilk kuralı neydi? Ders sırasında konuşmak *yoktu.*

Notlarıyla hazır gelen yazarın çalışmasını sınıfta sesli okuması gerekiyordu. Sınıf çalışmayı tartışırken de yazarın sessiz kalıp her şeyi dinlemesi gerekiyordu.

Gönülsüzce geri çekilerek Aiden'a devam etmesini işaret ettim.

Dönem başlayalı daha birkaç hafta olmuş olsa da bu durum hızla rutinimiz hâlini almıştı. Aiden'ın yazdıklarını okurken hepimiz ya övüyor ya *eleştiriyorduk.* Hakaret etmiyorduk, küçük *önerilerde* bulunuyorduk. Çalışmasında nelerin olup nelerin olmadığını söylerken hep çok nazik davranıyorduk. İşin kötü tarafı genelde çalışmalarının iyi işlenmiş olmasıydı.

Bunun karşılığındaysa onun yorumları sert ama ne yazık ki işe yarar oluyordu. Aiden'ın sinir bozucu, çevresindeki herkesin daha iyi bir yazar olmasını sağlayan editoryal bir bakış açısı vardı. Tabii konu ben olunca öyle olmuyordu. İki dönemdir bu döngüdeydik, yani aynı şeyleri geçen dönemdeki kurmaca yazarlık atölyesinde de bana yapmıştı. Benim yazdıklarımı detaylıca incelemekle ilgilenmiyordu çünkü romantizm türü vaktini harcayamayacağı kadar değersizdi ve benim gelişmem umurunda değildi.

Birkaç dakika daha devam ederek yazdıklarımla ilgili hep söylediği şeyleri tekrarladı:

Bunun romantizm olduğunun farkındayım ama aşk hikâyesi gerçekten de kurgunun merkezinde mi olmalı?

Bu karakterlerin birine âşık olmaktan daha iyi bir işi yok mu?

Gözlerinin kararması sahiden *ne demek?*

Sınıftaki ikinci ve son romantizm yazarı olan, masanın karşısındaki Jess'e baktım. Bana destek verircesine gözlerini devirdi. Tam zamanlı bir öğrenci olan Jess benden iki ders fazla görüyordu ve onun ne kadar tükendiğini *tahmin* dahi edemezdim. Ben yarı zamanlı öğrenciydim, New York Üniversitesi'ne bütçe ayırabilmek için Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı'mı yıllardır uzatıyordum.

Geçen sene Jess'le beni, romantizme karşı hayranlığımız birbirimize bağlamıştı ve o bağ bu sene Aiden'ın, yazdığımız türe karşı duyduğu bariz nefretiyle güçlenmişti. Geçen dönemi bu adamdan yakınarak geçirmiştim ve şimdi Jess de onun bana karşı ne kadar gaddar davrandığını görünce bana ekstra anlayışlı yaklaşmaya başlamıştı. Ki işin ilginç kısmı, Jess *bu* tavra hiç maruz kalmamıştı. Şimdiyse ne zaman Aiden'dan yakınsam, "Bunun tek sebebi bastırdığı cinsel gerginliği. Muhtemelen yatakta partnerinin iniltilerinin ne kadar uzadığını bile eleştiriyordur," diyordu.

"Tüm bunların yanı sıra," dedi Aiden aramızdaki ahşap masaya kâğıt yığınını bırakırken. Sanki yazdıklarıma bir saniye daha bakmayı kaldıramıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu. "Başarısız yazılmış. Neredeyse hiç his yok. Romantizm kitaplarının size *bir şey* hissettireceğini düşünürsünüz, en azından neşelendireceğini falan. Bunu bile yansıtamamış olman gerçekten etkileyici."

Aiden'a öldürücü bakışlar atsam da altın kuralımıza uyarak çenemi kapalı tuttum.

"Rosie, istersen yorumlara cevap verebilirsin," dedi Ida, Aiden bitirdikten sonra.

Sınıf arkadaşlarımın yorumlarından aldığım notlara göz gezdirdim. Bu benim teslim ettiğim üçüncü ilk bölümdü ve bir şeylerin, *herhangi* bir şeyin uygun olmasını ummuştum. İki dönemlik, seçmeli bir yoğunlaştırılmış roman yazma dersi alı-

yorduk, ki bu da dönemin sonunda vizemiz olarak romanın yarısını, dersin final sınavında da tamamını vermemiz gerektiği anlamına geliyordu. Bu seçmeli bir ders olsa da yüksek lisans için büyük öneme sahipti ve tez olarak bir roman teslim etmeyi planlayanlarımıza yardım etmek niyetiyle açılmış bir dersti.

Kurgumuzdan emin olamazsak, ders ekleme ve çıkarma dönemi bitene kadar farklı bölümler yazma hakkımız vardı; ben de zorlanıyordum.

Roman yazarı olmayı kafama koymuştum. Dünyadaki umutsuz romantikleri kendinden geçirecek romantizm kitapları yazmak *zorunda* olduğuma karar vermiştim. Bana uygun başka bir şey yoktu. Dünyaya bakış açımı şekillendiren şey romantizmdi, iyimserlik ve umutla yaşamamı sağlıyordu. Bu hissi başkalarına da hissettirmek istiyordum. Karşımda da beni kahreden yazar tıkanıklığımı sonunda bastırıp taslağımı bitirme fırsatım vardı.

"Aralarına bir gerginlik katmaya çalışıyorum. Kitabın sonuna gelince romantizmin patlama noktasına gelmesini isti—"

Alaylı bir gülüş sözümü böldü. Aiden sandalyesine yaslanmış gözlerini deviriyordu. *Uzun* zaman önce Aiden'ı sevimli bulurdum. Onu tanımadan önce karşısında oturma fikri beni heyecanlandırırdı. Ancak geçen seneki atölyemizden sonra Aiden'ı görmek bile tadımın kaçmasına yetiyordu. Sınıfta dokuz kişiydik ve atölyenin ilk günü oturduğumuz koltuklar daimî yerimiz hâlini almıştı. Öyle olmasa masanın diğer ucuna geçip ondan olabildiğince uzaklaşırdım.

"Pardon, Aiden. Söylemek istediğin bir şey mi var?" Gözlerimi kısıp konuşması için meydan okurcasına ona baktım.

Tartışmaya başlamadan önce her seferinde olduğu gibi yeşil gözleri parladı. Bu sadist, hüzünlü geçmişleri ve trajik sonlarıyla karakterlerine eziyet etmeyi sevdiği kadar tartışmayı da seviyor

gibiydi. Romantik karakterlere karşıydı ve ağzını açtığı her an bunu kanıtlıyordu.

Şaşırtıcı olsa da tek bir cümleyle yetindi. "İstediklerimi söyledim zaten."

"Yok, yok, söyle sen. *Israr* ediyorum." Masada öne doğru eğildim. Saçlarım omuzlarımdan döküldü, yüzüme bir gülümseme yayıldı. Mazoşist falan değildim ama Aiden'la yüzleşmekten kendimi bir türlü alamıyordum. Diğer herkesin aksine ondan korkmuyordum.

"Tamam." Sandalyesinde doğrularak gömleğinin kollarını kıvırdı. Aiden'ın harikulade yazma becerisinden daha sinir bozucu olan şey, gördüğüm en büyüleyici adam olmasıydı. Tarihî romantizm kitaplarının kapağına konulacak kadar ateşliydi. Güçlü bir çene hattı ve inanılmaz yumuşak görünen, kusursuz taranmış saçları vardı. Gömleği kollarını, kaslarını görebileceğim kadar sıkı sarıyordu. Karakterinin çirkin olduğu konusunda kendimi ikna etmeye çalışarak başımı çevirdim. "Çağdaş romantizm, değil mi?"

"Evet."

"O zaman ne kadar gerginlik lazım? Anlık hazların var olduğu bir dönemde yaşıyoruz. Son zamanlarda insanların yaşadıkları tek gerginlik parmaklarını ekranda sağa mı sola mı kaydıracakları."

"Katılmıyorum," dedi Tyler. Sınıfta mantıklı konuşanlardan biri de oydu. Tyler'la iyi arkadaş olsak da taraf tutmazdı. Tüm sınıf genelde Rosieciler ve Şeytancılar olarak ayrılsa da Tyler tam arada kalırdı. Tyler konuşurken sırıtarak Aiden'a baktım çünkü Tyler'ın birinin tarafında olması o kişinin yarışı kazandığı anlamına geliyordu. "Bence doğal şekillerde tanışan da bir sürü insan var ve tanıştıklarında aralarında kesinlikle cinsel bir gerilim oluyor. Ablam eşiyle kafede tanıştı. Tinder'da ya da Hinge'te değil, doğal ve beklenmedik bir tanışmaydı."

Aiden "beklenmedik bir tanışma" lafını duyunca gözlerini devirdi. "Sonsuza dek mutlu yaşadılar", "yavru köpek" ve "gün ışığı" kelimelerini duyduğunda yaptığı gibi hem de.

"Bunun benim için pek bir anlamı yok."

"Tamam, yirmilerinin sonlarındaki memnuniyetsiz götelekler için kitap yazmaya karar verirsem senin fikrini alırım," dedim. Geçen her bir saniyeyle daha da öfkeleniyordum.

"Harika. Ben de yalnız, yaşlı, kedilerle yaşayan bir kadınla ilgili kitap yazarsam senin fikrini alırım."

Kızararak ona parmağımı salladım. "Sana bunun romantizm okurları için demode bir kalıp olduğunu söylemiştim. *Cinsiyetçi* de."

"*Ben* de *sana* edebi kurguların üzgün insanlar için olmadığını söylemiştim."

"Ben zaten edebi kurguların üzgün insanlar için olduğunu düşünmüyorum!" Sınıftaki herkes tenis maçı izler gibi her bir kelimemizde başlarını çevirerek tartışmamızı izliyordu. "*Senin* yazdığın şey ne haltsa onun için öyle düşünüyorum!"

"Tamam, tamam." Ida masanın başındaki yerinden kalkıp öfkeyle bize baktı. Kadının dış görünüşüne bakınca bu kadar göz korkutucu olmasını beklemiyordunuz ama Aiden'la ilk kavgamızda bize ne kadar korkutucu olabileceğini kanıtlamıştı. Başını çevreleyen kızıl kıvırcık saçları vardı ve bu kadar öfkelendiğinde kafası alev almış gibi görünüyordu.

Aiden da ben de beş yaşındaymışız gibi sandalyelerimize çökerek birbirimize pis pis bakmaya başladık. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dil çıkarma isteğimi bastırdım. Dönem daha yeni başlamış olsa da geçen dönemin gerginliği hâlâ yakamı bırakmamıştı ve sınıftaki herkesin bunu hissettiğine emindim. Ne söylersem söyleyeyim Aiden bana muhalefet olacaktı, bu yüzden

ben de aynı şeyi yapıyordum. Geçen dönemki atölyeden hakkımızda anlatılan birkaç şey olduğuna emindim.

"Bu sınıfta medeni olmayı ihmal etmeyelim ve çalışmalarımızı paylaşmak için birbirimize alan açalım." Ida imalı bakışlarını bize çevirdi. "Hepimizin birbirimizin içeriğine saygılı olması gerekiyor, hatta o türü sevmesek bile."

Ida, yazdığım bölümle ilgili düşüncelerini benimle paylaştığında odaklanmak için elimden geleni yapsam da Aiden beni feci sinirlendirmişti. Benim yorumlarım tamamlanınca bir başkasına geçtik. Toza dönüşmesini umarak masanın karşısından Aiden'a ters ters bakmaya devam ediyordum. Bakışlarımı fark edince dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve Ida'ya odaklandı.

Tırnaklarımı avucuma geçirerek bir gün Aiden isminde bir karakter yazıp ona görüp görülecek en azap dolu ölümü tattıracağıma dair kendime söz verdim. Gerçi düşününce Aiden muhtemelen bundan gereğinden fazla keyif alırdı.

"Ders ekleme-çıkarma öncesi olay örgünüzün taslağını çıkarmayı ihmal etmeyin çünkü ardından son sürat kurgu taslağı çıkarmaya başlayacağız," dedi Ida. "Göz korkutuyor biliyorum ama romanlarınızı bitirmek için bir maraton koşmaya hazırlanıyoruz. Her zaman söylediğim gibi, takıldığınız bir yer olursa mesai saatleri içinde odama gelebilirsiniz. Sonraki ders görüşürüz."

"Rosie, bu akşam içmeye geliyor musun?" diye sordu Jess. Bugün aldığım eleştirileri toparlayıp dikkatlice çantama yerleştirmekle meşguldüm.

Tyler, Logan ve Jess'le dersten sonra ara ara yakınlardaki barlardan biri olan Acayip Pub'da takılıyorduk. Jess'le ilk dönemden sonra bir anda arkadaş olmuştuk, teslim tarihlerinin gerginliğini birlikte yaşayıp Greenwich Village'taki kafelerde delirmiş gibi kitap yazıyorduk. Tyler, Jess'in hoşlandığı çocuktu. Geçen

bahar atölyemizin kapısından içeri girmeden önce onu kütüphanede ve Yazarlar Evi'nde birkaç kez görmüştük. Jess o an sakinliğini zor korumuştu, ben de düzgün bir arkadaşın yapması gerekeni yapıp Logan'ı bir gün bizimle içmeye davet etmiştim. Sonrasında da bir grup oluşmuştu.

"Bu akşam gelemem," dedim özür dilercesine. "Sığınak'ta vardiya yazdırdım. Bir dahaki sefere gelirim, olur mu?" Masanın diğer tarafındaki Tyler'a bakarken Jess'e doğru fısıldadım. "Bu akşam harekete geç."

Jess gözlerini devirdi. "Keşke. Benimle ilgilenmiyor."

"Bence ilgileniyor," diye ısrar ettim. "Ama bu akşam harekete geçmek istemezsen sonraki sefere sana destek olurum."

"Sana güveniyorum," dedi gitmeden önce.

Telefonuma bakınca kaşlarımı çattım. Vardiyama vaktinde yetişebileceğim metroyu yakalamak için Union Meydanı'na koşmam gerekiyordu.

"Yarın odanda görüşürüz, Ida," diye seslendim sınıftan çıkarken.

Ida nazikçe gülümseyerek karşılık verdi. "Yazdığın bölümü ve geri dönüşleri de getir."

Atölyemizi Beşinci Cadde'nin civarındaki Lillian Vernon Yaratıcı Yazarlık Evi'nde yapıyorduk. Dışarıdan bakınca buranın NYÜ'nün Yaratıcı Yazarlık programına ev sahipliği yaptığı aklınızın ucundan dahi geçmezdi. Burası küçük sınıfları olan sevimli bir belediye binasıydı ve burada vakit geçirmeye bayılıyordum. Her dersten sonra kalabalık Beşinci Cadde'yi arşınlarken kendimi gerçek bir New Yorklu gibi hissediyordum. Şehre sonbahar çökmeye başlamıştı, ayaklarımın altında ezilen yaprakların ve binaları saran kahverengi gölgelerin tadını çıkardım.

NYÜ'yle ilgili en güzel şey şehrin kampüsünüz olmasıydı. Ancak kötü şey yine şehrin kampüsünüz olmasıydı. Sadece kalabalık öğrenci gruplarını yararak geçmem değil aynı zamanda günlerine devam eden meşgul New Yorkluları ve üç adımda bir durup fotoğraf çeken turistleri de aşmam gerekiyordu.

Kalabalık insan grupları sokakları doldurmuştu ve ben de onlara ayak uydurmaya çalışıyordum. Buraya ilk taşındığımda New Yorkluların hızlı tempolarına ayak uyduramamıştım. Tennessee'de biz rahat rahat yürürdük. Gülleri koklamaya vakit ayırırdık. Etrafta dolaşıp karşılaştığımız ilk kişiye selam verirdik. Buradaysa olaylar öyle ilerlemiyordu.

İki dakika içinde gelecek olan metroya yetişmek için bacaklarımı zorlarken tüm Güneyli doğama aykırı davranıyordum.

"Ne acelen var, Rosalinda?"

Aiden'ın sesini duyunca yerimden sıçradım. Benden neredeyse otuz santim uzun olmasına rağmen bana sessizce yaklaşmayı bir şekilde başarıyordu.

"En yakın tuvaleti arıyordum da. Parfümün midemi bulandırıyor," dedim tatlı tatlı. Bir çocuk aramızdan geçip diğer tarafa giderken omzuma çarptı. Neredeyse düşecektim ki Aiden elini belime yerleştirerek beni doğrulttu.

"İtalyan markası, haberin olsun," dedi çenesini kaldırarak. Üzerine siyah bir kazak giymişti ve bu da ona rahat, samimi bir görünüm katmıştı. Hızla zihnimde beliren düşünceyi bastırdım.

"Çok kasıntı, haberin olsun."

Sonunda Union Meydanı'na varmıştık. Parkın köşesindeki basamaklardan birlikte indik. Telefonlarımızı turnikelere okuttuğumuz sırada kaşlarımı çattım. Dersten sonra her pazartesi ve çarşamba bu metroya biniyordum ve Aiden'ı burada bir kez olsun görmemiştim. Yanımda merdivenlerden inerken gözümün

ucuyla ona baktım. Beni öldürmeyi kafasına koymuş dahi olsa bunu insan içinde yapmazdı. Değil mi?

Platformda hemen yanımda durmuş metroyu bekliyordu. Bir ona bir boş raylara baktıktan sonra geri çekilerek direklerden birinin arkasına geçtim. Ne olur ne olmaz diye...

Sessizce beklerken yaklaşan metronun gümbürtüsü etrafımızı sardı. Artık dayanamıyordum. Ona döndüm, şüphelenmiştim.

"Beni takip mi ediyorsun sen?" diye sordum. Ellerimi kalçalarıma yerleştirmiş, ona bakabilmek için başımı yukarı kaldırmış olmama rağmen elimden geldiğince göz korkutucu görünmeye çalışıyordum.

Kısa bir an bana baktı, keyiflenmişti sanki. "*Senin beni* takip etmediğini nereden bileceğiz?"

"6. metro hattını kullanıyor musun ki?" diye sordum şüpheyle. "Seni dersten sonra burada hiç görmedim."

Bana tekrar ters ters baktı. "Hayır."

"Bak işte. Beni takip ediyorsun."

Metro önümüzden hızla geçince esen rüzgârla saçlarım yüzüme düştü. Metronun sesini bastırmak için Aiden gözlerimle aynı hizaya gelene kadar eğilmişti, sırıtıyordu.

"Bu L metro hattı."

"Hep böyle sinir bozucu musundur?" diye homurdandım. "Hiç bıkmıyor musun?"

Karşımdaki kız gözlerini kıstı. Biraz daha sinirlenirse kulaklarından duman çıkmaya başlayacaktı.

İki yanındaki ellerini yumruk yaptı. Biraz daha uzun boylu olsa ondan korkabilirdim belki. Ama gayet sevimli görünüyordu.

"Hep böyle götelek biri misindir?"

Durup sorusunu düşünür gibi yaptım. "Evet. Öyleyimdir."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

İkinci Bölüm

"Biliyorum geciktim, özür dilerim." Kapıyı tıklattıktan sonra başımı ofise uzatmıştım. "Yanlış metroya binmişim, sonra kayboldum ve şimdi de üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Sorun yok, Rosie, birkaç dakika zaten." Patronum Luke masasından başını kaldırmamıştı bile. Bunun önemsiz olduğunu gösterircesine elini salladı. "Barda kimsecikler yok zaten. Şimdi gidip vardiyana başlayabilirsin."

New York'a bir hevesle taşınmıştım. Önceden yaşadığım eyalette, yani Tennessee, Rogersville'de beş binden az kişi yaşadığı için New York yepyeni bir *dünya* gibi hissettirmişti. Bu ay, New York'ta ilk yılım doluyordu ve her şey beklediğimden zorlu ilerlemişti. Güvendiğim o Güneyli misafirperverliği burada yoktu ve naif bakış açımı değiştirmem gerektiğini çok hızlı öğrenmiştim. Ne kadar zor olursa olsun sonunda şehre alışıyormuşum, kendime ait bir yer buluyormuşum gibi hissediyordum.

"Biraz geciktin, ha?" Alexa bar tezgâhının diğer tarafından bana doğru eğildi. Koyu kahverengi, kısa saçları sırıtan yüzünü çevreliyordu.

"Aiden," diye açıkladım beyaz önlüğü belime bağlarken. "Dersten çıkınca dikkatimi dağıttı, ben de kendimi 6. hatta değil de L hattında buldum."

"*¿Cómo te distrajo?*"* Alexa kaşlarını oynattı.

"Kes sesini, ne demek istediğimi anladın işte." Gözlerimi devirerek her vardiyamın başında olduğu gibi ona bir Shirley Temple hazırlamak için çeşitli içki şişelerinin ve kadehlerin olduğu duvara yöneldim. Alexa romantik birisi değildi. Benim gerçek aşka olan inancım onun iyi sekse olan inancıyla eş değerdi. En iyi seksin de nefret seksi olduğunu düşünüyordu.

"Söylediğin kadar ateşliyse—"

"Sana onun ateşli olduğunu falan söylemedim," dedim öfkeyle. Ahşap bar tezgâhının üzerinden kadehini kaydırdım.

Kadehi kolaylıkla yakalayıp dudaklarına götürdü. "Evet, söyledin. Onun hakkında konuşurken her kızardığında ve gözlerinin yeşil olduğunun altını çizdiğinde söylüyorsun."

"Sümük yeşili ama."

Alexa başını geriye atarak kahkahayı bastı. Koyu renk gözleri keyifle dolmuştu. "Bir gün haklı olduğumu göreceksin. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi var, Rosie. İnce bir çizgi."

"O kadar da ince değil," diye mırıldandım.

Gerçi dürüst olmak gerekirse geçen sonbahar Aiden Huntington'a birazcık abayı yakmıştım. Jess, Tyler'ın da katıldığı bir öğrenci okuma etkinliği için beni bir yerlere sürüklediğinde Aiden söz alıp ayağa kalkmıştı. Onu ilk kez orada görmüştüm ve geniş omuzları, koyu renk saçlarıyla inkâr edilemez bir yakışıklılığı vardı. Loş ışıkların altında onu görmek zordu ama kare çene hattını ve yeşil gözlerini fark etmiştim. Burnunun inceliği

---

* *İsp.* "Dikkatini nasıl dağıttı?" -çn.

ve hafif kalkıklığını başını yana çevirdiğinde profilini görünce seçebilmiştim. Kafamda onu bir romantizm karakterinin yerine koymaktan kendimi alamamıştım.

İyi akşamlar. Ben Aiden kurgu atölyelerinden birindeyim. Okuyacağım kısım "Yuva"adlı kısa bir hikâyeden.

Konuşması beni bir anda büyülemişti. Sesindeki o kısık uğultu etrafımı sarıp omurgamdan aşağı bir elektrik dalgası yayılmasına sebep olmuştu. Hikâyesi hiç yuvası olmayan ve bu yuvayı uzun zamandır başka insanlarda arayan, sonra bir noktada bunun da peşini bırakan genç bir çocukla ilgiliydi.

Belki yuvamı özlediğimdendi, kim bilir ama yaşlar gözlerimi yakarak akmaya başlamıştı. Kendimi öne eğilmiş, her bir kelimesine sıkı sıkıya tutunurken bulmuştum. Beş dakikalık konuşması iki saniye gibi gelmişti, dahasını istiyordum. Kelimeleri ve cümleleri doğal bir akışla bir araya getirmesini kıskanmak istesem de hayran kalmıştım.

Sonra ilk yılın ilkbahar döneminde, kış soğuğunda denizci kabanı giymiş hâlde sınıfa girmişti. Bugünlerde erkekler *denizci kabanını* pek tercih etmiyorlardı. Daha çok ön yüzünde North Face logosu olan montlar ya da ketçap lekeli kapüşonlular giyiyorlardı.

Sonra daha da kötü bir şey olmuştu. Kabanını çıkarmıştı ve altında dirseklerine kadar katladığı koyu lacivert kazağı ortaya çıkmıştı. O kadar çekici olması resmen *dehşet vericiydi.*

O gün doğrudan karşıma oturmuştu ve gülümsememe belli belirsiz karşılık vermişti. Dersin sonunda onu kahve içmeye davet etmeyi kafama yazmıştım. Olacakları kafamda şöyle kurmuştum hatta: Kahve içerken sohbet edecektik, okuma sırasında onu tatlı bulduğumu söyleyecektim, o da bana ebedi aşkını itiraf edecekti ve mutlu sonuma kavuşacaktım. Romantizm kitabım resmen kendi kendini yazacaktı.

Babam bana dünyayı Rosie pembesi gözlüklerin ardından gördüğümü söylerdi. Ne görmek istersem onu görüyordum. Aiden'ı görmüştüm ve gönlümü kaptırmıştım. Oysa bu pembe düşlerle ilgili ne söylerler bilirsiniz. Tehlike işaretlerinin hepsi birbirinin aynıydı.

Hepimiz masanın etrafına dizilip kendimizi tanıtmıştık, korkudan komediye neleri yazmaktan keyif aldığımızı anlatmıştık. Ancak ağzımdan "romantizm" kelimesi dökülür dökülmez Aiden'ın tavrı değişmişti. İfadesindeki sıcaklık çekilmiş, yüzüne imzası niteliğindeki o somurtan ifade yayılmıştı. *Ciddi olamazsın,* dercesine burnunu kırıştırmıştı.

Kendini beğenmiş bir tavırla "edebi kurgu" yazdığını söylemişti. Resmen konuşurken burnunu havaya dikmişti. Ve tamam, edebi kurgu benim tarzım değildi ama Aiden'ın romantizme bok attığı gibi edebi kurguya bok atmazdım.

O noktadan sonra işler çok çabuk karışmıştı. Aiden'la mümkün olan her konuda zıt düşüyorduk. Her bölüm teslim edişimde romantizmi kınayarak konuşuyor ve rahatsız edici yorumlar yapıyordu. "Tek yatak olması ne kadar da şaşırtıcı," ya da "Hadi ya, aslında prens çıkması nasıl da mantıklı. *Tabii,*" gibi şeyler söylüyordu. Keşke ben de ona hakaretler savurup canını sıkabilseydim. Bunu denesem bile onu eleştirecek bir şeyler bulmak için şansımı fazla zorlamam gerekiyordu.

Alexa'ya, Aiden'ı daha doğru dürüst tanımadan ondan az da olsa hoşlandığımı söylemem yapıp yapabileceğim en büyük hataydı. Şimdi de Aiden'ı aşabildiğime inanmıyordu ki *aşmıştım.*

"Bugünkü ders nasıldı?" Alexa ahşap bardan doğrulup doğru mu söylüyorum diye beni süzdü. "Kiraz yok mu?"

Barın altındaki dolaptan küçük kabı çıkarıp kadehine bir iki kiraz attım.

Alexa'yla üç yönlü bir ilişkimiz vardı: Arkadaşlık, iş arkadaşlığı, ev arkadaşlığı. Endişeli Perulu anneler neredeyse tüm dünyayı sarmıştı. New York'a taşınmaya karar verdiğimde annem telaş modunu açıp birlikte yaşayabileceğim birisi var mı diye araştırmak için *tía*larımı* aramıştı. *Tía*larımdan birinin de Peru'dan *ají amarillo* sosu gönderdiği bir yeğeni benimle aynı zamanda şehre taşınıyordu. Hatta Alexa çoktan East Village'ta daire tutmuştu bile. Şehir hayatına karşı cahilliğimiz ikimizin çok çabuk bağ kurmasına yaramıştı. Ev arkadaşlığımız da garip, olağan dışı bir arkadaşlığa dönüşmüştü. Yıl sonunda kira sözleşmemizi yenilemek için ikinci kez düşünmemiştik bile.

Gerçi birlikte yaşamanın da bir öğrenme eğrisi vardı. Arkadaşlığımız harika gitse de birbirimizin zıddıydık. O partilemeyi, gece kulüplerini ve spontaneliği severken ben cuma akşamları battaniyenin altına girip detaylı yapılacaklar listeleri hazırlamayı seviyordum.

Tennessee'de Perulu yanımla bağ kurmam çok zordu. Hele de Inca Kola satan en yakın market kasabanın iki saat dışında yer alırken bu pek mümkün değildi. Ama Alexa'nın dairede Morocha stoğu hep oluyordu ve *lomo saltado ile pollo a la brasa* gibi birkaç yöresel yemeği nasıl yapacağımı bana öğretmişti.

Ev ve restoran dışında birbirimizi görme fırsatımız olmuyordu. Alexa, The New School'da tam zamanlı moda okuyordu ve yarı zamanlı olarak da burada çalışıyordu. The New School'dan aldığı bursla şans Alexa'nın yüzüne gülmüştü ama NYÜ bana aynı güzelliği yapmamıştı. Tam zamanlı öğrenciliği aklımdan *bile* geçirememiştim. Dersten sonra hafta içi burada barmenlik yapıp hafta sonumu yazmaya ve çalışmaya ayırıyordum.

---

* *İsp.* Teyze -çn.

"Aiden bugün ekstra kötüydü. Derste biraz birbirimize girdik."

Koyu renk bar tezgâhına kollarımı dayadığım sırada Alexa bir tabureye yerleşti. "Ne oldu?"

"Bölümümü bir güzel yerdi. Bu seferkinden de bir hayli emindim. Taslağım için iyi bir başlangıç olacağını düşünüyordum ama belli ki öyle değilmiş. Herkesin önünde kavga ettik."

"Aaah, ön sevişme." Gülümsedi, içkisindeki kirazlardan birini yakalayıp ağzına attı. "*Dime más.*[*]"

Boynum kızarmaya başlamıştı. "Sana öyle bir şey olmadığını söylemiştim ama. O çok korkunç biri. Ve sırf romantizm seviyorum diye bana öyle davranıyor." İç çektim. "Yine Simon meselesi gibi."

"Simon kendini beğenmiş şerefsizin tekiydi."

Narsist eski sevgilimi düşününce tüylerim ürperdi. Geçtiğimiz seneyi kendimi onun etkisinden kurtarmak için harcamıştım. "Simon'la Aiden'ın arasında pek fark göremiyorum diyebilirim o zaman."

"Simon sana da, sevdiğin şeylere de değer vermiyordu. Aynı dili konuşmanızın bile Simon için önemi yoktu muhtemelen."

"Keşke Aiden farklı bir dilde konuşsaydı," diye mırıldandım.

Restoranın diğer tarafından bir çift içeri girdi. Alexa elini hafifçe tezgâha vurdu. "İşler bekler. Adamın sinirlerini bozmasına izin verme."

O kalkıktan sonra kadehlerle içki şişelerini düzeltmeye başladım.

Sığınak, Flatiron'daki en iyi restoranlardan biriydi. Evimizden buraya mesafe biraz fazlaydı ama maaş da bahşişler de gayet iyiydi. Hafta içleri genelde müdavimlerin oluşturduğu küçük bir

---

* *İsp.* Anlat bakalım. -çn.

kalabalık oluyordu, hafta sonlarıysa dolup taşıyordu. Tek gecede bir haftalık para vermeyi teklif etmiş olmalarına rağmen hafta sonu burada çalışmayı reddetmiştim çünkü personeller sonrasında kalabalıktan hep ürpererek bahsediyorlardı.

Okul ödemelerine ve kiraya yetişmek zordu. Gecelerimi restoranın deposunda bedavaya kuru gıdalar yiyerek geçiriyordum. Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı'mı diğer herkese kıyasla geç bitirecek olmaktan nefret ediyordum. Hayalini kurduğumun aksine New York sosyetesinde değil de *buradaydım*. Ve isteyebileceğim tek şey buydu.

Eski sevgilim Simon'la lise birinci sınıfta tanışmıştık. Anında ona abayı yakmıştım. Şimdi bile nedenini açıklamakta zorlandığım bir şeydi bu. Belki de düzgün birine benzediği ve diğer on beş yaşındakilerin aksine alınmağın teki gibi görünmediği için olabilirdi. Belki de her sabah taradığı dalgalı saçları yüzündendi.

İkinci sınıfa kadar çıkmamıştık. En yakın arkadaşımdı, bir akşamüstü ona hislerimi açtığımda her şey hızla değişmişti. Bir anda En Yakın Arkadaş Simon değil de Sevgili Simon olmuştu. Sonunda sevgili ve Simon'la Rosie olduğumuz için çok mutluydum, ki bu da tehlike işaretlerini göremeyecek kadar kör olmama sebep olmuştu.

Barnard College'ı es geçip kasabamızdaki üniversitelerden birine birlikte yazılmamız için beni teşvik etmiş, aramızdaki bağın kolay bulunamayacağını söyleyerek buna sıkı sıkıya tutunmamız gerektiği konusunda ısrarcı davranmıştı. New York'tan ya da yazar olma hayallerimden bahsetmem onu gıcık ediyordu. Öğretmenlik

gibi pratik bir iş yapmadığım müddetçe çalışmam ona saçmalık gibi geliyordu. Ya da evde oturup çocuklarımızı büyütmüyorsam. Bunları duyunca bile kafamda benimle aile kurmak istediğine dair romantik ihtimaller döndürüp duruyordum.

Mezun olduğunda daha kontrolcü davranmaya başlamıştı. Çok can sıkıcı olsa da her çiftin böyle sorunlar yaşadığını düşünmüştüm. Herkesin öncelikleri ve farklılıkları vardı, bizimkiler de bunlardı. Ama zaman geçse de Simon bana evlilik teklifi etmiyordu, "daha emin olmadığını" söyleyip duruyordu.

Sonra Ida Abarough'un "Neden Hepimiz Romantizm Okumalıyız" isimli makalesini okumuş ve romantizm yazmaya dair kaybettiğim o öz güvenimi bir anda geri kazanmıştım. Ida ısrarla kadınların neden romantizm okuması gerektiğini ve tamamen nesneleştirilmek yerine hâlâ arzulanarak hayatlarının kontrolünü nasıl ele alacaklarından bahsediyordu. Tabii bunun farklı cinsiyet kimliklerindeki bireyleri kapsayıp ten rengi farklı olanlar için güvenli bölge oluşunu da açıklıyordu. Romantizm romanlarında hayatlar ne kadar kötü olursa olsun hep mutlu sona kavuşmaları, düzeltilemeyecek hiçbir şey olmadığını kanıtlıyordu.

O akşam kendime iki adımlı bir plan kurmuştum: NYÜ'ye girmek, sonra mümkün olduğunca Ida'nın derslerini almak. Mezun olduğumdan beri birkaç yıldır hiçbir şeye hâlim yoktu, hâlâ yaşadığım kasabadaki restoranda çalışıyordum. Attığım bu adımın beni doğru yola sokacağını biliyordum ve mucize ya da şans eseri, belki de ikisinin arasında bir şey olmuştu ve yirmi beşinci doğum günümden hemen sonra Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı'na kabul edilmiştim.

Simon'a NYÜ'ye kabul edildiğimi söylediğimde kahkahalarla gülmüştü. Ona şaka yaptığımı falan düşünmüştü. Şaka olmadığını söylediğimde, "Rosie, o tür kitapları satmak için okula

gitmene gerek yok ki. Kapağına ateşli bir herif koy, iş tamam," demişti. Ona göre bunun için ders almaya ve kesinlikle hayatını değiştirmeye gerek yoktu.

Ama ben yine de gitmiştim. Kaydolduğum ilk ders Ida'yla Kurmaca Yazarlık dersiydi.

Simon'la bir süre uzaktan ilişkiyi yürütmeye çalışmıştık. Aşk için en güzel sınavın uzak mesafe ilişkisi olduğunu düşünüyordum. Birini seviyorsanız yorgun bile olsanız onun için gecelere kadar beklerdiniz. Çabalar ve uğraşırdınız. Buna rağmen Simon'la telefonda her konuştuğumuzda, "Rosie, bu boş hayallerden kurtulup ne zaman döneceksin?" diyordu. Ona mesaj attığımda cevap vermiyordu, kendi kendime meşgul olduğunu söyleyip duruyordum.

Bizi ayıracak şeyin uzak mesafe ilişkisi olacağını hiç düşünmemiştim ama sonunda bu şekilde bittiğine sevinmiştim. New York'a ilk geldiğimde gerçekler tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Bazen hâlâ o sarsıntının etkisiyle baş etmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Ancak Ida'nın dersleri kalbimde yepyeni bir oyuk açmıştı ve o oyuktan yazmaya karşı keşfettiğim yeni sevgim akıyordu. Bir gün ders bitiminde, "Dersle ilgili olsun ya da olmasın bir sorunuz olursa ofis saatlerimde konuşmak için yanıma gelin," demişti.

Bu boş bir vaat de olabilirdi. Ama benim rahatladığım nokta bu olmuştu ve her hafta gidip saatlerce orada vakit geçirmiştim. Tek arzum onun akıl hocalığına nail olmaktı.

Tüm fikirlerimi anlatmaya başlayabilirdim ama o başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi. "Rosie, belki de bu vakti yazmakla ya da atölye profesörünle konuşarak geçirsen daha iyi olur."

Ben de gülümseyerek, "Yalnızca ustalık dersi alıyorum. Gidebileceğim başka hiçbir yer yok," demiştim.

Biraz vakit alsa da Ida'nın içini görmeye yavaş yavaş başlamıştım. Ona Profesör Abarough dememizden *nefret* ettiğini biliyordum çünkü bu kendini yaşlı hissetmesine sebep oluyordu. Berbat bir boşanma atlatmıştı ama anlaşma aşamasında köpeğin velayetini kazanmıştı. Masasında hep bir Lisa Kleypas kitabı (*Marrying Winterborne*) olurdu ve bunaldığında sayfaları karıştırırdı. *Ve* öyle değilmiş gibi davransa da bana akıl hocalığı yapmaktan içten içe keyif aldığını biliyordum.

Her zaman olduğu gibi bugün de Greene Sokağı'ndaki NYÜ İngilizce Edebiyat Bölümü'ndeki ofisine doğru ilerliyordum. Ancak ofisin kenarındaki panoya asılı ilanı görünce nefesim kesildi, ilanı panodan alıp dikkatlice okudum.

Önümüzdeki senenin okul ücretinin *yarısını* karşılayacak bir Sam Frost Bursu'na başvurmaları için öğrencileri cesaretlendiriyorlardı. *The Frost, The Paris Review*'le eş değer prestijde, ulusal bir edebiyat dergisiydi. Bu işi halledebilirsem sadece kiramı ödeyip tam zamanlı bir öğrenci olmakla kalmayıp dergiye adımı yazdırabilirdim. İlanı çantama sıkıştırdıktan sonra kapıyı çalmadan Ida'nın ofisine girdim.

Ofisi küçüktü, masasıyla sandalyesi farklı türde ve renkteki kitaplarla dolu duvara bakıyordu. Burayı genelde temiz tutmaya çalışsa da kâğıt yığınları ve kahve fincanları sürekli yığınlar hâlinde masaya yayılıyordu. Kapıdan içeri adım attığım an her zaman oturduğum sandalyeme geçtim.

Ida bilgisayarından başını kaldırmadan, "Yazdığın bölümü konuşmamız gerekiyor," dedi. Kızıl saçlarını topuz yapmıştı, siyah gözlükleri burnunun ucunda dururken klavyede bir şeyler yazıyordu.

"Biliyorum. En iyi çalışmam sayılmaz." Atölye notlarımı ve ilk bölümü çıkararak masasının ucuna yaydım.

"Burada ne *işin* olduğunu sorabilir miyim?"

"Biliyorsun işte." Elimi öylesine bir salladım. "Kaygılanıyorum."

Boş bir ifadeyle bana baktı. "Cevabı değiştir."

"Tutunacak bir dal arıyorum."

"Rosie," dedi nazikçe. "Bekleyecek pek vakit yok. Olay örgüne karar vermen gerekiyor, yoksa tutkulu olmadığın bir konuyu çalışmak zorunda kalacaksın. Dersimizdeki vaktinin sonuna gelirken bir tez *sunacaksın* ve geçe bırakmaktansa şimdi harekete geçmek daha iyi olur. Tez danışmanının romantizme benim kadar nazik yaklaşacağını sanmıyorum, bu yüzden konun mümkün olduğunca güçlü olmalı."

"Bu metinde gerçekten de çalışabileceğim bir nokta yok mu diyorsun?"

Duraksadı. "Özellikle bir nokta yok. Yazdıklarını çok iyi kılan sesin ve karakterin metne yansımamış. Geçen dönemki atölyeden bana getirdiğin tüm metinler capcanlıydı ama bu sanki biraz... Zorlama olmuş. Senlik değil." Üzüldüğümü fark edince, "Neden ikimiz birlikte okumuyoruz, neleri tutup nereye varabileceğimize birlikte bakarız?" diye ekledi.

Ona attığım e-postayı okurken ikimiz de yorum yapmadık. Sınıf arkadaşlarımın yorumlarını incelerken bir şeylerin bana ilham vermesini bekliyordum. Kusursuz bir el yazısına sıra geldiğinde gözlerimi kısıp ellerimdeki kâğıdı sıktım.

Buradaki betimleme olmamış.

Diyalog hiç doğal değil gibi.

Her cümle noktayla bitiyordu. Nasıl bir psikopat not alırken bile noktalamalara dikkat ederdi ki? Kelimelerini görünce bile içimde öfke yükseliyordu.

"Tanrı aşkına. Şuna baksana." Aiden'ın notlarını uzattım. "Onu dersten atmayı hiç düşünüyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Sen de onun kadar fenasın." Aiden'ın notlarını okurken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı, sonra kâğıdı bana uzattı.

Ağzım hayretle açık kalmıştı. "*Lokum* gibi bir öğrenciyim ben. Aiden sınıfta tehdit oluşturan tek kişi."

"Geçen hafta onu, defterini Empire State Binası'nın tepesinden atmakla tehdit ettiğini anımsıyorum."

Elimi salladım. "Yapmasana, şakaydı o."

"Ciddi misin? Peki ya ona yazdıklarının tuvaletteki karalamalardan farksız olduğunu söylemen?"

"Ha, o mu?" Dudak büktüm. "O *iltifattı.* Tuvalet karalamaları çok şiirsel olabiliyor," dedim ağırbaşlılıkla.

Kahkaha atarak kâğıdı bana geri uzattı. "İkiniz niye böyle yapıyorsunuz anlamıyorum."

"Sen de başlama lütfen. Sen de Aiden'ın dedikodusunu yapmak istiyorsun. Favori konumuz bu."

"Bu *senin* favori konun." Bana imayla baktı. "Beni ziyaretlerinin yarısında sırf Aiden'ı konuşmaya geldiğine yemin edebilirim. Bu bölümün notlarını incelemeyi bitir hadi."

Oflasam da dediğini yaptım. Aiden konusunda yanılmıyordu. Can sıkıcı ölçüde iyi bir yazar olduğu için o herifin söylediklerinden etkilenmemek elde değildi.

Sonbaharda havalar o kadar soğumamış dahi olsa her gün içten içe denizci kabanını giymesini umuyordum.

"Rosie," dedi Ida yavaşça. Bir şeylerin yolunda gitmediğini söylerken beni kırmamak için takındığı ses tonuydu bu. Bu ses tonunu ilk kullandığında Aiden yazdığım bölüme, "Dandik klişenin teki," demişti.

"Biliyorum." Başımı notlardan kaldırdım. "Ama *neye* yöneleceğimi bilmiyorum."

"Sonuncusuna neden devam edemediğini hâlâ anlayamıyorum. Çok umut vaat ediyor gibiydi."

"Ama yeterince iyi olduğunu düşünmemiştin," dedim.

"*Henüz* o noktaya gelmediğini söylemiştim," diye düzeltti. "Ama yazmaya devam etmemenin sebebi bence paylaşmadığın başka bir konu."

Yoğun bakışlarından kaçtım. Haklıydı. O projeye devam edemiyordum, yeni bir projeye de başlayamıyordum çünkü kendimi dolandırıcı gibi hissetmeme sebep oluyordu. İnanılmaz, baş döndürücü bir romantizm kaleme alıyordum ve gerçek hayatımda buna örnek olabilecek bir tek *Simon* mı vardı? Daha kendi mutlu sonuma yaklaşmamışken karakterlerime nasıl mutlu son yazacaktım?

"Yeni bir şey yazmak istiyorum," dedim dile getirmediği soruyu duymazdan gelerek. "Beni zorlayacak bir şey yazmak istiyorum."

"Tamam." Ida çekmecesinden bir defter çıkarıp kalemini kâğıda yaklaştırdı. "Beyin fırtınası yapalım."

Ida'da en sevdiğim şeylerden biri buydu. Edebi hedeflerimin saçma olduğunu bana hiç hissettirmemişti. Bir saat boyunca farklı romantik komedi fikirlerini, kullanabileceğim klişeleri tartıştık ve bir kez bile Aiden'ın bana hissettirdiğinin aksine aptal gibi hissetmedim.

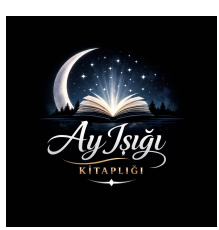
İçimde uyanan kararlılıkla Ida'nın yanından ayrıldım. Komik, seksi, büyüleyici bir romantizm yazabilirdim elbette, Aiden da kendi bokunda boğulabilirdi.

Denizci kabanı (oldukça iyi de olsa) giyen kendini beğenmiş bir şerefsizin bana yeterli olmadığımı söylemesi için bunca yolu tepmemiştim. Ben de bir yazardım, eğer o beni birkaç kelimeyle altüst edebiliyorsa ben de aynısını yapabilirdim.

"İkiniz didişip durmaktan hiç yorulmuyor musunuz?"

Sanki bu saçma bir soruymuş gibi Max'le birbirimize baktık. "Bu benim tek eğlencem."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Üçüncü Bölüm

Atölyede sıra Aiden'a gelince intikam almaya yemin etmiştim. Sanki doğru vakit gelmiş gibi şimdiye kadarki en kötü bölümünü teslim etmişti. Benim gibi o da kitabının ne hakkında olacağına karar vermekte zorlanıyordu. Nereden devam edeceğini arayan tek kişi ben olmadığım için kendimi daha iyi hissediyordum. Faulkner tarzını benimseyerek bilinç akışı uygulamaya çalışmıştı ama pek işe yaramamıştı. Onun yazdıklarını tartıştığımız sırada herkesin kaşları çatılıydı ama ben gülümsüyordum.

Sıra bana gelene kadar sınıftaki herkesin notlarını paylaşmasını sabırla bekledim. Aiden'ın koyu kehribar rengi gözleri bana odaklandı. Taklalar atan midemi görmezden geldim, içimde bir huzursuzluk kol geziyordu. Ama cesaretimi kaybetmem mümkün değildi.

"Bilemiyorum." Derin bir nefes alarak kâğıtlarımı önüme bıraktım. Hızla atan kalbime ve titreyen ellerime rağmen sıradan bir tavır sergilemeye çalışıyordum. Yüzleşmek pek bana göre değildi ama geri adım atmamalıydım. Aiden'ın beni bir türün

yazarı olduğum için aşağılayıp ukalaca davranmasına boyun eğmeyecektim. Kirpiklerimin altından ona bakarken tek omzumu silktim. "Birazcık... *Türevsel.*"

Aiden'ın yüzüne kısa bir anlığına şaşkınlık yayılsa da çok çabuk kendini toplayıp kayıtsızlığını korudu.

Gülümsememi bastırarak devam ettim. "Yani, Faulkner hayranısın galiba, değil mi?" dedim onaylaması için ona bakarken. Ancak onaya ihtiyacım yoktu. Geçen dönem saatlerce ondan bahsedip kısa bir hikâyesinin ardındaki ilhamı açıklayıp durmuştu. Aiden hızla başını sallamakla yetinse de yanağındaki kas seğirdi. "Anlamıştım. Yani bu çok belli oluyor ve tanrı aşkına o detaylar, detaylar ve detaylar. Alınma ama anlamlı olması için o kadar uğraşılmış ki biraz... Donuklaşmış. Faulkner hayran kurgusu okuyormuşum gibi. Bu arada hayran kurguları bence harika! Sadece senin olayın bu değil sanıyordum." Karşı taraftan ona can sıkacak kadar tatlı bir gülümsemeyle baktım.

Bana bakarken kalemini bıraktı. Sandalyesine yaslandı. Umursamaz davranmak için elimden geleni yapmaya çalışırken o beni dikkatle izliyordu.

"Tüm bunların yanı sıra, başarısız yazılmış," dedim birkaç hafta önceki atölyede bana söylediği şeyi tekrar ederek. Gurur da olgunluk da umurumda değildi. *İntikam* istiyordum. "Bir romana başlamanın uygun yolu olmaktan çok bir çocuğun 2003 yılında yazdığı bloga benziyor." Ellerimi kâğıtların üzerine yerleştirdim. Gülümseyerek Ida'ya döndüğümde sınıftaki sessizlik sağır ediciydi. "Benden bu kadar."

Aiden bana ters ters bakarken ifadesi sertti, gözlerinden nefret taşıyordu.

"Tamam," dedi Ida temkinlice. "Söylemek istediğin bir şey var mı, Aiden?" Tereddütle bize bakarken sanki ortaya bir

bomba atmamızı bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de bunu bekliyordum. Aiden'ın kontrolünü yitirmesini, sözlerimin onunkilerinin bana yaptığı gibi zihnine sızıp düşüncelerini lekelemesini bekliyordum.

Ancak Aiden oturduğu yerde doğrulup boğazını temizledi. Notlarına nezaketle cevap verirken her bir sınıf arkadaşımıza tek tek baktı. Sesinin titremesini, gözlerinin *yaşarmasını* bekledim.

Ancak söylediklerime karşı kayıtsızdı, bakışları neredeyse bıkkın gibiydi. Göğsüm öfkeyle kabardı. *Ne* yaparsa yapsın bizden daha iyi yapacakmış gibi bir hâli vardı. Tavırları kısa ve özdü, onu boğmak istiyordum.

Sonunda bakışları bana çevrildi ve bir saniye kadar sonra Ida'ya döndü.

"Dikkate alınmaya değer tüm görüşlere yanıt verdim. Daha önce de söylediğim gibi, ben kitaplarımı, fantezilerini basit kitapçılarda satılan kitaplarla karşılayan yalnız kadınlara yazmıyorum. Daha derin anlamları hedefliyorum."

"Hadi canım," dedim oflayarak.

Aiden hemen cevap verdi. "Abartılı klişeler ve gerçek dışı erkeklerden fazlasını önemseyen okurlar için yazıyorum."

"En azından benim kitabım, Matt Rife'a tapan kırk yaşlarında bir adamın bardak altlığı olmayacak."

"Hayır, senin kitabın, hayattan sıkılmış bir kedi annesinin vibratörünün altlığı olacak."

Alayla güldüm. "*Karının* vibratörünün diyelim çünkü bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilmiyorsun!"

"En azından evlenmiş olacağım!"

"En azından—"

"*Yeter,*" diye patladı Ida. Sınıftakilerin yarısının ağzı hayretle açık kalmıştı diğer yarısı da kahkahalarını bastırıyordu. "Atölye bitene kadar ikinizin de tek kelime ettiğini duymak istemiyorum."

İkimize de ters ters baktı, içime yayılan utançla sandalyeme çöktüm. Ne yapıyordum böyle? Düşüncelerini önemsemediğim bir adamdan intikam almaya mı çalışıyordum? Bu derse *kendim* için katılıyordum, çocukça ve önemsiz bir rekabet için değil. Bu sırada Ida'yı hayal kırıklığına uğratmayı da kesinlikle istemiyordum. İlk günümüzde Ida, atölyede saygılı olmamızın ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Bu dersin ilk gününden itibaren Aiden'la birbirimize karşı sınırımızı zorluyorduk ve artık o sınırı aşmıştık.

Dersin kalanı boyunca başımı kaldırmadım, birisiyle göz teması kuramayacak kadar utanç içindeydim. Çünkü Aiden'a baktığım an onu boğarak öldürme arzum kontrolsüzce içimde yükselecekti.

Ders bitince Aiden'la tekrar karşılaşmak zorunda kalmamayı umarak hızla kapıya yöneldim. Bugün dersten sonra Acayip Pub'da arkadaşlarımla buluşmak üzere plan yapmıştık ama şu an en son isteyeceğim şey şu birkaç saati tekrarlamaktı.

Beşinci ve Onuncu caddelerin köşesinde buluştuğumuz sırada Jess ve Logan kıkırdıyorlardı. Beni gördükleri an kahkaha atmaya başladılar. Tyler ikisine de ters ters baksa da onun dudakları da kıvrılmıştı.

"Hiç komik değil," diyerek yakındım.

"Haklısın. *Şahaneydi.*" Logan sırıttı. "Tanrı aşkına, çok eğlenceliydi. Bundan sonra seninle Aiden'ın olduğu atölyelere kayıt yaptırmam gerektiğini bana hatırlat lütfen."

"Piçlik yapıyordu, ona katlanacak hâlim yok," dedim kendimi savunarak.

"Dürüst olalım, sen başlattın," dedi Logan.

"Ama ya!"

"Öyle! Senin başlatman *çok* hoşuma gitti çünkü bu tartışmaları genelde Aiden başlatırdı ama bu sefer tamamen senden çıktı."

İçim utançla doldu. Tyler ve Jess'e baktım. "Tartışmayı başlattım diye Ida benden nefret etmez, değil mi?"

"Hayır," dedi Jess beni rahatlatarak. "Ders ekleme-çıkarma dönemi çoktan bitti, geçebileceğin başka ders yok. Katılım puanını falan düşürür belki ama sorun olmaz."

"Hadi, Acayip'e geçelim," dedim iç çekerek.

Romantizmi ve Jess'i sevdiğim için Acayip Pub'a yürürken Logan'ı konuşturmaya devam ettim ki Jess'le Tyler yalnız kalabilsinler. Yürüdüğümüz sırada sık sık Jess'in kıkırtılarını duyuyordum.

Geçtiğimiz birkaç ayda Logan ve Tyler'ı tanıdıkça birbirimizle daha iyi arkadaşlar olmuştuk. Tyler hep çok ciddi ve tahammül seviyesi yüksekti, ağzından çıkan her bir kelimenin anlamı vardı, yazdıklarının da öyle. Çağdaş edebiyat türünde öyle şiirsel bir dilde yazıyordu ki metinleri hemen sizi içine çekiyordu. Jess'in ondan neden bu kadar hoşlandığını anlamak zor değildi

Diğer yandan Logan'sa Tyler'ın tam tersiydi. Logan'ın her bir hissi ve düşüncesi yüzünden anlaşılıyordu. Ya filtresi yoktu ya da bunu hiç umursamıyordu. Korku komedisi türünde yazıyordu. Bir sayfada tüylerinizi ürpertirken diğer sayfada sizi kahkahalara boğmayı başarıyordu.

Acayip Pub'a gelirsek, o da adının hakkını veriyordu: Ön tarafta durup sohbet edebileceğiniz bir sürü alan ve bir bar varken arka tarafın havası bambaşkaydı. Dizilen masalar ve duvarlarda sıralanmış şişe kapakları sizi bekliyordu. Bir keresinde barmenden menüdeki en acayip içkiyi istemiştik ve bize ahududulu *cheesecake* tadında bira vermişti.

"İlk siparişler benden," dedi Tyler. "Her zamankinden mi?"

Bara yönelirken başlarımızı sallayarak onayladık, Jess gözleri parlayarak ona bakıyordu.

"Söylemem lazım," dedi Logan düşünceli bir şekilde. "Bugünkü derste favorim, Aiden'ın vibratör benzetmesiydi."

"Tanrı aşkına." Başımı eğdim.

"Hiç vibratörüm olmadığı için merak ediyorum. Genelde altlıkları mı oluyor?" Logan, Jess'le bana bakarken bir açıklama bekler gibiydi.

Jess haylazca uzanıp masanın üzerinden onun koluna vurdu. "Kes sesini." Ardından duraksadı. "Hayır. Altlığı falan yok."

Tyler içkilerimizle gelip Jess'le benim önüme birer margarita, kendisiyle Logan'ın önüne de birer bira bıraktı.

Logan birasını yudumladı. "Keşke ikiniz düzüşseniz de bunu aşsanız."

İçkim boğazıma kaçtı. "Ne dedin sen?"

"Aranızda *inkâr* edilemez bir cinsel çekim var. Seks yapsanız muhtemelen birbirinize daha nazik davranırsınız. Ondan o kadar nefret etmezsin."

Başımı hızla iki yana sallarken bu düşünce öğürmeme sebep olacaktı. "Seks sırasında kimse onun kafa karıştıran metaforlarını duymak istemez. Ayrıca onu *çekici* bulduğum için ondan nefret etmiyorum."

Logan'ın kaşları havalandı. "Onu *çekici* mi buluyorsun?"

"Hayır." Kızardım. "Ondan nefret ediyorum çünkü konu romantizm olunca kendisi elitmiş gibi davranıyor. Değil mi, Jess?"

Jess destek verircesine başını salladı. "Biz metinlerimizi teslim ettiğimizde aşırı sert davranıyor. Başlayalı birkaç hafta oldu ama Rosie'nin bütün bölümlerinde yanlış buluyor."

"Ama seninkilerde bulmuyor," dedi Tyler kaşlarını çatarak. "Sana, Rosie'ye olduğu kadar sert davranmıyor ama sen de romantik yazıyorsun."

"Artık bunu konuşmayalım," dedim. "Bu akşamın tadını arkadaşlarımla çıkarmak ve Aiden'ı hiç düşünmemek istiyorum."

"Tamam, tamam, susuyorum," dedi Logan. "Tyler, kitabında ne olacak? Biraz *spoiler* versene, öğrenmem lazım."

Biraz projelerimizi konuştuk. Ida'nın dersinden kaydımı artık aldıramayacağım için şu anki olay örgümle devam etmek zorundaydım. Kitabıma baştan başlayamaz ya da yeni bölümlerle eskileri değiştiremezdim. Artık kaybedecek vaktim de yoktu, *yazmak* zorundaydım yani. Üstelik şu an Ida da benden pek memnun değildi.

İkinci içkilerimizi bitirdiğimizde Jess esneyerek araya girdi. "Benim eve dönmem lazım. Brooklyn'e metroyla gitmek kırk dakika sürüyor."

"Ben de kalksam iyi olur," dedim. Alexa muhtemelen hâlâ çalışıyordu, dairemiz sessizken çalışmak benim için iyi olurdu.

Eve oyalanarak yürüdüm, Aşağı Doğu Yakası'nın sokaklarında ilham bulmayı umuyordum. Ancak hiç ilham alamadım. Eve döndüğümde doğruca yatak odama geçip bir eşofman altıyla kısa bir tişört giyip yatağıma yerleştim. Bilgisayarımı dizlerime koydum. Telefonumdaki Notlar uygulamasına yazdığım sahne fikirlerini ve cümleleri karıştırırken geliştirip işime yarayacak şekilde kullanabileceğim bir şeyler arıyordum.

Hiçbir şey yoktu. İnledim, hayal kırıklığına uğramıştım. Belki de bu yazar tıkanıklığına teslim olmam gerekiyordu. Çantamı yerden alıp kitabımı bulmaya çalıştım. Ancak elime Ida'nın ofisinin dışından aldığım ilan geldi.

Edebiyat topluluğundaki herkes *The Frost* dergisini bilirdi ama bu bursu daha önce hiç duymamıştım. Jess, Tyler'ın yazılarının bir edebiyat dergisinde çıktığını ve böylece ismi az da olsa

bilindiği için daha *fazla* dergiyle çalıştığını anlatmıştı. Ancak bunu hiç detaylıca düşünmemiştim.

Hızlıca araştırınca bu bursun *büyük* bir mesele olduğunu fark ettim. Yalnızca on yüksek lisans öğrencisi seçilecekti ve başvuruları farklı üniversitelerden bir grup profesör değerlendirecekti. Kazananlar NYÜ için *tam zamanlı* eğitimin yarısını karşılayacak kadar bir burs alacaktı. O para hayatımı değiştirebilirdi.

Bursu kazanan birkaç NYÜ mezununun ismini listede okurken gözlerim irileşti. Çoğunun şu an basılı kitapları vardı ve hatta bazıları *The Frost* editörü olmuşlardı. Tüm arşivler çevrim içi de mevcuttu.

Ida'dan bir e-posta aldığımda birkaç yıl önce yazdığım bir yazıyı düzeltmekle meşguldüm. E-postanın Aiden'la bana gönderildiğini fark edince yüzümdeki tüm kan çekildi. Konu satırında şöyle yazıyordu: *Bugünkü Ders.*

Rosie ve Aiden,
Bugünkü derste olanları konuşmak istiyorum. Bu bana hiç uygun gelmediği için konuşmamız gerektiği kanısındayım. Yarın dersimiz yok ama öğleden sonra Greene Sokağı'na gelip ofisime uğrarsanız sevinirim. Müsait olmazsanız lütfen bana hemen haber verin çünkü bu acil bir mesele.

Ekran görüntüsü alıp hemen arkadaşlarımla olan gruba attım. Grup sohbetimizin ismi neredeyse her hafta değişiyordu ve bu haftaki şuydu: *Aiden Huntington'ın en korkunç kâbusu*

Logan: sıçtın

Jess: bir şey olmaz!! kesin meselenin
peşini bırakmanızı söyleyecektir

Dudağımı ısırdım.

Rosie: tyler? sen ne diyorsun?

Tyler gruptaki mantıklı olan kişiydi. Bana doğruyu söyleyeceğini, hayal ettiğim kadar kötü olup olmadığını söyleyeceğine emindim.

Tyler: Endişelenmemeye çalış.

İnledim. Kesin sıçmıştım.

Ida'nın ofisine giderken özür dilemem gerektiğine karar vermiştim. Yirmi altı yaşındaydım, büyüklük bende kalsa olurdu. İçeri girip tekrar ve tekrar Ida'dan özür dileyecektim, belki Aiden'a da bir özür mırıldanabilirdim. Ayrıca Ida benim akıl hocamdı. Aramız *çok* kötü olamazdı. Akıl hocalığı yaptığı için başarılı olmamı isterdi, değil mi?

Aiden'la sokağın iki zıt tarafından aynı anda binaya adım attık. Beni görünce gözlerini kapatarak kapıyı açtı ve içeri girdi.

"İlkokuldaymışım gibi odaya çağrıldığıma inanamıyorum," diye mırıldandı küçük asansörü beklediğimiz sırada.

"Sen başlattın," dedim. Asansörün zili duyuldu ve Ida'nın ofisinin olduğu hole birlikte indik.

"Ne diyorsun sen? Son derste *bana sen* hakaret ettin." Kapıyı tıklattı, Ida'dan cevap bekliyorduk.

"Çünkü geçen haftalarda benim bölümümü yerdin!"

Ağzı hayretle açık kaldı. "Tüm bunlar *iki hafta* önceki olay yüzünden mi?"

"Bir de konu romantizm olunca züppelik yaptığın için!" Gözlerimi kısarak ona baktım. Aramızdaki boy farkını düşününce kendimi daha uzun ve göz korkutucu göstermek için parmak uçlarımda duruyordum ama ondan hâlâ on beş santim kadar kısaydım. "Benden daha iyi bir yazar olduğunu düşünüyorsun."

"Al işte, yine başladık." Gözlerini devirerek bana doğru eğildi. "Rosalinda, çok açık konuşacağım. Daha iyi bir yazar olduğumu düşünmüyorum. Öyle olduğumun farkındayım."

Tüm özür dileme planlarım uçup gitmişti. Göğsüm öfkeyle dolarken ellerimi yumruk yaptım. "Yazdığın *her* bir kelime için seni pişman edeceğim. Ailene *nesiller* sürecek bir lanet okuyacağım. Öyle bir—"

"Yeter," dedi Ida kapıyı açarken. "İçeri girin."

Aynı anda içeri adım attığımız için kapının eşiğinde sıkıştık. Dirseğimle onu iterek öne geçmeye çalıştım ama o da aynı şeyi yaptı. Omzumla onu iterek odaya adım attığımda sendeledim.

Üstümü düzelttikten sonra zarifçe Ida'nın masasının önündeki her zamanki yerime geçip çenemi kaldırdım. Aiden yanıma geçince sandalyemi ondan uzaklaştırmak için kımıldandım. Burada çok fazla vakit geçirdiğim için Ida'nın ofisinde çok rahat hissediyordum. Aiden şu an *benim* bölgemdeydi, kendi alanımda olmanın avantajına sahiptim.

Ida sandalyesinde öne doğru kaymış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Onun da boyu benim kadar kısa olmasına rağmen Aiden gibi göz korkutucu olmayı bir şekilde başarıyordu. Ida'nın ifadesindeki ciddiyetin farkına varınca öz güvenim sarsıldı.

"İlk dersimizden beri ikiniz inanılmaz kaba ve can sıkıcısınız, her gün bizi Rosie ve Aiden gösterisinin öznesi hâline getiriyorsunuz. İkiniz hakkında geçen seneki profesörünüzden bir şeyler duymuştum ama o kadar da kötü olmayacağını düşünmüştüm. Belli ki *o kadar* da kötüymüş, buna rağmen dönem devam ederken umudumu yitirmedim ama artık yeter." Aiden'la suçluluk duygusu dolu bakışlarımız birbirini buldu, Ida'nın haklı olduğunu biliyorduk.

"İkiniz de harika yazarlarsınız ama bahane üretip duramayacağım artık."

Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama Ida elini kaldırarak beni susturdu. "Rosie, bu konuda seninle tartışmayacağım. Senden daha iyisini beklerdim. Bir romantizm yazarı olarak saygı beklemeni konuşup durduk ama sen diğer yazarlara saygı duyuyor musun?"

Haklıydı. Davranış şeklim yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum, utanmıştım.

Ida boğazını temizledi. "Bunu yapmak zorunda olduğum için özür dilerim ama ikinizden de dersimi bırakıp başka bir kurgu atölyesine ya da seçmeli derse girmenizi istemek durumundayım. Ders ekleme-çıkarma döneminin bittiğini biliyorum ama ikinizin dersimin düzenini daha fazla bozmasına izin vermeyeceğim. Sınıftaki herkese önceliğimin yazdıklarımızı paylaşmak için güvenli bir alan sunmak olduğunu söyledim. Size önerim danışman hocalarınızla konuşup sizi yönlendirebilecekleri bir ders olup olmadığını sormanız."

Telaşla yerimden fırladım. "Lütfen, çok özür dilerim. Çok özür *dileriz*. Lütfen bizi dersten atma." Ailemin karşısına geçip onlara dersten kalmamın sebebinin Aiden'a karşı aptalca bir düşmanlık olduğunu söyleyemezdim. Dersi şu an bırakırsam başka

derse kaydolabilmemin imkânı *yoktu.* Bu ders yıl boyu süren bir ders olduğu için önümüzdeki dönem de hiç şansım olmayacaktı. Hem de ders için verdiğim para çöp olacaktı. NYÜ'yü zor karşılıyordum, paramı öylece çöpe atamazdım.

"Gördün mü, nazik olabiliyorum." Aiden'a döndüm. Yüzümdeki çaresiz ifade mi yoksa Ida'nın patlattığı bomba mı onu bu hâle sokmuştu bilmiyordum ama irkilmiş gibiydi. "Aiden, harika akıcılıkta cümleler yazıyorsun ve kullandığın dil çok güzel, özellikle de metaforların." Ida'ya döndüğümde gözlerim irileşti. "Gördün mü? Değişebiliriz."

"Rosie, üzgünüm. Bunun ne kadar can sıkıcı olduğunun farkındayım ama ikinizin olumsuz birer örnek olmanıza izin veremem. Davranışlarınız NYÜ Yaratıcı Yazarlık Programı'na uygun değil. Öğrenci İşleri Dekanı'na gitmek zorunda kalmayayım diye *bunu* yapıyorum."

Aiden sesini çıkarmasa da onun da sinirlerinin bozulduğunu biliyordum. Ellerini sandalyesinin kenarlarına öyle sıkı sarmıştı ki eklemleri bembeyazdı.

Ida şu âna kadarki en iyi profesörümdü. Bu dersi bırakmak demek onun saygısını, mentorluğunu ve sahip dahi olmadığım parayı kaybetmem demekti. Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedim çaresizce. "Yılın kalanı boyunca uslu duracağız, yemin ederim ki."

Ida bize sertçe uzun bir süre baktı. "Size bir teklifim olabilir."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne olursa."

"Pazarlık becerilerin şahane," diye mırıldandı Aiden. Ona kısaca, uyarırcasına baktım.

"İkiniz birbirinize de yazdıklarınıza da saygı duymuyorsunuz. Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı programına devam etmek

istiyorsanız çevrenizdeki insanlara saygı duymayı öğreneceksiniz. Aiden, projenin olay örgüsüne devam ederken zorlandığını biliyorum."

Aiden kısaca ama gönülsüzce başını salladı.

"Ve Rosie, seninle başlamanın ne kadar zor olduğunu konuştuk." Yanaklarım kızarırken onaylarcasına başımı salladım. "Evet. *Eğer* ikiniz dersin kalanı boyunca birlikte bir kitap yazarsanız kararımı tekrar düşünürüm."

Ofis sessizliğe büründü.

"İkiniz de atölye için yazdığınız bölümleri getirmeye devam edeceksiniz, ortalama aynı kelime sayısına sahip bölümler teslim etmenizi bekliyorum."

Sessizlik artarak her bir köşeye yayıldı. Tenim ısınmaya başlamıştı, dizlerimin arkası ve alnım terliyordu. Bu dersten kalmak istemiyorsam *Aiden Huntington*'la bir kitap yazmam gerekiyordu.

"Bu fırsat için gerçekten minnettarım," dedim dikkatle. "Ama başka bir şey yapsak? Aiden'ın da benim de *gerçekten* kabul edebileceği tek şey onun romantizm, benim de edebi kurgu yazmak istemem olur muhtemelen."

Gözümün ucuyla Aiden'ın başını salladığını fark ettim.

Ida da başını salladı. "Aynen öyle. Rosie, romantizmi ne tanımlar?"

"Mutlu son," dedim hemen. Aiden'a bakmasam da resmen gözlerini devirdiği zihnimde canlanabiliyordu.

"Yani yazacağınız proje romantik bir hikâyeye sahip olacak ama mutlu sonla bitmeyecek. Böylece Aiden romantizm yazabilecek sen de duygusal edebi kurgu tarzında bir son yazabileceksin. Bir *aşk hikâyesi* yazacaksınız."

Siktir oradan. Romantizm kitaplarıyla nefes alıp veriyordum ve bir numaralı kural mutlu sondu. O kuralı çiğnemek bu dün-

yada yapmak isteyebileceğim son şeydi. Bir hiç uğruna karakterleri birbirine neden âşık edecektim ki? Romantizmin en iyi yanı mutlu sonuydu, ateşli sahneler harici tabii.

Dudağımı ısırırken bu durumdan kurtulup Ida'yı sinirlendirmeyecek bir yol arıyordum. Yardım etsin diye Aiden'a baktım ve onun da bu durumdan hiç hoşlanmadığını yüzündeki ifadeden anladım.

Hiç olgunca olmasa da aklıma bir intikam fikri geldi.

Bu kitabı birlikte *yazarsak* Aiden'ın seks sahnelerini ve baş döndürücü cümleleri yazması gerekecekti. Bundan kesin nefret ederdi. Aşırı kızacak, yerin dibine girecekti. Yazdıklarımı eleştirirken her seferinde bana böyle hissettiriyordu.

"Kabul ediyorum," dedim neşeyle. Aiden hayrete kapılarak bana bakınca keyfim iyice yerine geldi. "Yani, ne kadar zor olabilir ki?" Omuz silktim. "Ama Aiden," dedim sempatik bir ifadeyle ona dönerek. "Romantizm senin olayın değil biliyorum ve benim kitabımın çoğunluğu romantizm olduğu için neden böyle bir şey istemeyeceğini de anlıyorum. Yani, *ben* çok korkmadım ama..."

"Tamam," dedi Aiden bir anda. "Ben varım. Romantizm çok dert değil. İki kişiyi asansöre kapatırız, âşık ederiz, sonra asansör düşer."

Tırnaklarımı avucuma geçirirken Aiden'ın gözlerini oymayı hayal ediyordum.

Buraya girdiğimizden beri Ida ilk kez gülümsedi. "O zaman sorun çözüldü. İlk ve ikinci bölümü önümüzdeki hafta bekliyorum. Derste de artık kavga etmeyeceksiniz," diye uyardı bizi.

Çıkabileceğimizi söylediğinde yine kapıya sıkıştık. Bu sefer Aiden beni iterek geçti. Arkamdan kapıyı kapatıp dönünce öfkeyle karşımda dikilen Aiden beni karşıladı.

"Bunu yapmak istemediğinin farkındayım," dedi suçlarcasına. Soğuk bakışları zafer kazanmışım gibi hissetmemi sağladı.

"Sen de öyle. Romantizmden, *benden* nefret ettiğinden daha çok nefret ettiğini düşünüyorum."

Asansöre yürüdüğümüz sırada hafifçe güldü. "Neyden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Romantik kitabımız tüm zamanların en baş döndürücü, abartılı, romantik aşk kitabı olacak," diyerek onu tehdit ederken zemin kat butonuna öfkeyle bastım. "Ve içinde *milyonlarca* seks sahnesi olacak."

"Öyle mi? Ana karakterlerinden birini öldüreceğim," dedi basitçe. Asansörün kapıları açıldı ve Greene Sokağı'ndan çıkıp Waverly'ye inerken onu takip ettim.

"Böyle bir şey yapamazsın," diye karşı çıktım. Karşısına geçip yürümesine engel olsam da gözlerime bakmadı.

"İzle de gör."

"Bu bir romantik kitapta yapılabilecek en korkunç, şeytanca şey!"

"Ama romantik kitap yazmıyoruz, değil mi?"

"Bu öylece karakterleri öldürebileceğin anlamına gelmiyor." Bu imkânsız görünse bile aşka inanmamı ve umut etmemi sağlayacak türden bir kitap yazmak istiyordum. Aiden'ın acılı sanatçı imajını besleyen edepsiz rüyalarından çıkma bir şey değil.

"Galiba zamanla göreceğiz." Yürümeye devam ederken ona dil çıkardım, burnumdan öfke dolu bir hırıltı yükseldi.

Sığınak'taki vardiyama odaklanamıyordum bile. İçkileri berbat ediyor, kadehleri doldururken ellerimin titremesine engel olamıyordum. Bu projeyi Aiden'ın burnundan nasıl getirebileceğimi planlamakla aşırı meşguldüm. Dersteki eleştirileri yeterince kötü değilmiş gibi şimdi bir de o beni azarlamadan ilk taslağımı hazırlamam mümkün olmayacaktı.

Cebimdeki telefonum titreyip durduğu için patronum etrafta mı diye gizlice restorana bakıp telefonumu çıkardım.

Logan: rosie. bize. her. şeyi. anlat.

Tyler: Anlatmak zorunda değilsin.

Jess: ah, tabii ki zorunda. dökül

Tyler: Kız çalışıyor arkadaşlar, cevap veremez.

Logan: ama bilmem lazım!!!!!

Jess: benim de!!!!!

Tyler: Ida muhtemelen atölyede daha saygılı davranmalarını söylemiştir.

İç çekerek hızlıca bir mesaj gönderdim.

Rosie: konuşamıyorum. işteyim. ama final projemizi birlikte yazmak zorundayız.

Telefonu arka cebime attığım an mesaj bombardımanına tutuldum. Oflayarak telefonumu tekrar çıkardım.

Logan: HAHAHA

Jess: şaka yapıyorsun

Tyler: Nasıl yani, sahiden mi? Romantizm mi olacak?

Logan: bunu bedavaya izleyecek olmamıza inanamıyorum

Jess: aslında bunu izlemek için para ödüyoruz

Logan: kes sesini jess

Jess: rosie bizimle taşak mı geçiyorsun

Gözlerimi devirerek sertçe mesajlara cevap yazdım.

Rosie: hayır. nerede o şans. mutlu sonu olmayan (?) bir romantik yazmak zorundayız, ki şeytanın tetikçisi bir karakterimizi öldüreceğini garantiledi bile

Logan: nolur aiden'a bundan sonra şeytanın tetikçisi diyelim

Logan grup ismini aiden = şeytanın tetikçisi olarak değiştirmişti.

Tyler: Sen iyi misin peki, Rosie?

Öfkemin dinmesini bekleyerek duraksadım. Dürüst olmam gerekirse iyi miydim bilmiyordum. Çocukça tavrım yüzünden utanç duyuyordum. Artık haftada iki kereden fazla Aiden'ı görmek zorunda kalacağım için öfkeliydim. Ve bu işe yaramaz da iyi bir yazar olup kitabımı bitirme şansımı mahvedersem diye aşırı endişeliydim.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp bu programa kabul edildiğimi söylediğimde anne babamın yüzlerinin aldığı şekli hayal etmek için elimden geleni yaptım. Babamın yüzünde apaçık bir hayret vardı ama annem sanki buna eminmiş gibi sırıtıyordu, sanki hiç şaşırmamıştı. Onların bana karşı inancını anımsak kalbimi sakinleştirdi.

Rosie: iyi olacağım

Telefonumu sessize alıp tekrar arka cebime attım. Anne babamı hayal kırıklığına uğratmayacaktım, kendimi hayal kırıklığına uğratamazdım. Daha da önemlisi, Aiden Huntington'ın yoluma taş koymasına izin veremezdim.

"Nazik olabileceğini hiç bilmiyordum. İçeceğime zehir atsınlar diye para vermedin değil mi?" Maxine şüpheyle önündeki kahve bardağına bakıyordu. Hatta kapağını kaldırıp bardağı burnuna yaklaştırarak koklamaya bile cüret edebilmişti.

"Öyle yapsaydım zehirli buharı solumuş olurdun," dedim kahvemi yudumlayarak. "Ama hayır, yapmadım. İster inan ister inanma Maxine, nazik olabilirim."

"Tabii ya." Alayla güldü.

"Başkası olsa teşekkür ederdi."

"Peki. Teşekkür ederim." Duraksadı. "Sanırım nazik olabiliyorsun. Bazen."

"Aslında çoğunlukla naziğimdir."

"O kadar ileri gitmezdim."

"Sesini kesip kahveni iç, Maxine."

"İşte o nazik adam buradaymış."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Dördüncü Bölüm

Romantik kitaplarda uzman olduğum için ilk bölümü yazma görevi bana düşüyordu. Başta ilk bölümü yazsın diye Aiden'ı biraz zorlamıştım ve gözlerinde beliren hain parıltı resmen kafasındaki hastalıklı düşünceleri görmemi sağlamıştı. *Kanlı* tanışmaya dönüşmeyecek bir tatlı tanışma yazacağına güvenemezdim.

Harika karakterleri olan harika bir kurgunun ilhamını almak istiyordum. Sonra bilgisayarımın karşısına geçip zarafetle yazılmış en iyi ilk bölümün ilk taslağını yazacaktım.

Böyle bir şey olmadı tabii.

İlham bulma niyetiyle dışarıda dolaşmaya başladım. Bleeker Caddesi'ni çok severdim, küçük bir kızken hep buraya yakın bir yerlerde yaşamayı hayal etmiştim. Kahverengi cepheli evlerden birinde oturacak, sirenlerle arabaların seslerine uyanacak, her gün kahvaltı etmeye köşedeki pastaneye gidecektim. Tabii o zamanlar New York'un nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum, şu an yaşadığım dairenin hayallerimdekiyle hiçbir alakası yoktu,

East Village'ta yaşıyordum. Ancak Bleeker'da dolaşınca bir anda bu hayatı ne kadar çok istediğimi anımsadım.

Neredeyse Chelsea'ye kadar yürüyüp geri dönünce bir yere oturup taslağa başlamaya karar verdim. Think Kafe hem ders çalışmak hem de yazmak için favori mekanlarımdan biriydi. Derslerinden çıkan bir sürü öğrenci buraya akın edip bilgisayarları ve kitaplarıyla masalara kuruluyorlardı. Soğuk günlerde kafenin arka tarafına kurulmayı seviyordum. Sıcak ışıklar ve hoş müzik, kendimi kelimelerime teslim edebilmemi kolaylaştırıyordu.

İçeri girerken üzerinde çalışabileceğim bir şeyler çıkarmadan buradan ayrılmayacağıma dair kendime söz verdim.

Düşmandan aşka hikâyesi yazmak istediğimi biliyordum. Kullanılan çeşitli klişeler romantizm kitaplarının göstergesi hâline gelmişti. Birçok insan bunlar abartı ya da tahmin edilebilir bulsa da ben dâhil birçok okur bunlara *bayılıyorduk.*

Düşmandan aşka klişesi Aiden'ı gıcık ettiği için ekstra hoşuma gidiyordu. Bunun klişe olduğunu düşüneceğinden şüphe yoktu, onun yazacağı korkunç sona ulaşmadan önce kitabın romantik kısmını uzatabildiğim kadar uzatmamız gerekiyordu.

Sipariş sırasında en sondaydım, kapının hemen yanındaydım. Birisi kapıyı her açtığında sonbahar rüzgârı bana çarpıyordu. Memleketimdeyken soğuğa alışıktım ama Tennessee'de hava değişkendi. Oradayken arabanıza koşarken o on saniyede soğuğa yakalanabilirdiniz sonra rahat bir nefes alıp ısıtıcınızı açardınız. Ancak New York'un soğuğu hayatta kalma mücadelesi vermeniz gereken türdendi.

Evimi ziyaret etmek istiyordum, özlemiştim. Sığınak'ta mümkün olduğunca mesaiye kalmaya çalışıyordum ki yalnızca uçuşumun değil de hiç para kazanamayacağım hafta sonunun da masrafını çıkarabileyim. NYÜ'nün yıllık harcı ve kiramla bu

pek kolay değildi. Yine de kararlıydım. Yeterince çalışırsam parayı çıkaracağımı biliyordum.

Kapının üzerinde çan başka bir müşterinin içeri girişiyle çalsa da bu sefer kapı açılırken küçük bir "Ah" sesi duydum. Arkamı dönünce karşımda Aiden'ı buldum, beyaz örgü bir kazak giyiyordu. Daha çok surat asmaya benzeyen o gülümsemelerinden birini bana bahşetti. Sanki bana karşı yarım yamalak nezaketi ona acı veriyordu.

Gözlerimi kıstıktan sonra hızla arkamı döndüm.

"Biraz çalışmaya mı geldin?" diye sordu. Onu duymazdan gelerek bir iki metre ötemizdeki menüyü inceliyormuşum gibi yaptım ama ne sipariş edeceğime çoktan karar vermiştim. Sorusunu tekrarladı ama ben çenemi kaldırıp onu yanıtsız bırakmayı sürdürdüm. Ida'nın şartlarını kabul etmiş olmam Aiden'la arkadaş olmaya heves ettiğim anlamına gelmiyordu. "Ah, Rosalinda Maxwell'den böyle son derece olgun bir tavır beklemeliydim tabii," diye mırıldandı.

"Bil diye söylüyorum," dedim omzumun üzerinden. "Senden daha olgunum. *Olgunluğumdan* sana cevap vermiyorum."

"Bil diye söylüyorum, az önce cevap verdin."

"Sen burada ne yapıyorsun? Burası *benim* kafem. Starbucks'a gidebilirsin." Ona bakmak için arkamı döndüğümde göz teması kurabilmemiz için başımı kaldırmam gerekmişti çünkü spor ayakkabı giyiyordum. Aiden kalıplı olduğu kadar uzundu da. Neredeyse kafenin kapısının önünü tamamen kaplıyordu ve bana rüzgâr gelmesine engel olacak kadar da iriydi. Yanakları, kulaklarının ucu hâlâ hafif kızarıktı ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de birazcık sevimli görünüyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Think Kafe sana mı ait? Çok tebrik ederim, Rosalinda," dedi alay dolu bir ses tonuyla.

"Senin şey yapman gerekmiyor mu, ne bileyim işte, yavru köpekleri öldürmen falan? Ya da başka yazarların hayallerini katletmen?"

Yeşil gözleri parlarken hayretle kaşlarını havalandırdı. Yakından bakınca ne kadar çekici olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. "Senin de odanda tek başına oturup üstsüz erkekleri hayal etmen gerekmiyor mu?" diye sordu dalga geçercesine.

"Kıskanıyorsun çünkü asla o üstsüz erkeklerden olamayacaksın."

"Ciddi misin?" diye sordu kuşkuyla. Benimle dalga geçtiğinin farkındaydım ama bakışlarını bana böyle odakladığı için sanki içimi görüyormuş gibi hissediyordum.

"Ciddiyim." Yanaklarımdaki kızarıklığın sebebini soğuk sansın istiyordum. Bu kadar yakından nasıl da çekici olduğunu göz ardı etmek zordu. Genelde atölyedeki masayı bariyer olarak aramıza almayı tercih ediyordum ama yukarıdan böyle gözlerimin içine baktığında, saçlarının muhtemelen çileden çıkaracak kadar yumuşak olduğuna dair düşüncelerimi bastırmak zorunda kalıyordum.

"Sende."

Hafifçe geri çekilirken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

"Ne?"

"Sıra sende." Aiden siparişimi bekleyen kasiyeri işaret etti. Tezgâha koşup özür diledim. Kız siparişimi aldıktan sonra cüzdanımı bulmak üzere çantama uzandım.

"Burada olması lazım," diye mırıldandım. Dağınık bez çantamı tezgâha koyup karıştırmaya başladım. "Kahretsin, kahretsin." Başımı kaldırıp kıza tatlı tatlı gülümsedim. Buraya taşındığımdan beri öğrendiğim tek bir şey vardı: New Yorklular taşralı şivesini ya çok seviyor ya da ondan nefret ediyorlardı. Bana göz-

lerini devirenler de olmuştu ama bir sürü indirim de almıştım. Aksanımı biraz abartarak "a"ları bastırmaya, "o"ları uzatmaya özen göstererek konuşmaya başladım. Aiden'ın karşısında utanç verici bir durumdan daha kurtulmayı umuyordum. "Venmo'yla ödeme kabul ediyor musunuz? Yoksa barlardaki gibi adisyon açabilir miyim?"

Aklı karışan kız kaşlarını çattı. "Iıı..."

"Ben hallederim." Aiden araya girip kartını cihaza soktu.

"Hayır, gerek yok." Kartını çıkarmaya çalışsam da Aiden bileğimi tutarak beni durdurdu. Tenime değen eli sıcaktı, resmen elini çektiğinde bile bana dokunuyormuş gibi hissediyordum. "Ben öderdim," dedim sıktığım dişlerimin arasından. İsteyeceğim son şey ona bir iyilik borçlanmaktı.

"Bırak da senin için iyi bir şey yapayım," dedi.

"Muhtemelen kahveme müshil koysunlar diye bahşiş vermişsindir."

Aiden'ın böyle bir yetisi var mıydı bilmiyordum ama kahkaha atar gibi bir ses çıkardı, gözleri hayretle irileşmişti. Kasiyer kız bana fişimi verince tezgâhın diğer tarafına yöneldim. Aiden da kendi siparişini verdikten sonra beni takip etti.

"Teşekkür ederim," dedim ağzımın kenarıyla. "Sanırım nazik olabiliyorsun. Bazen."

Başını salladı. "Aslında çoğunlukla naziğimdir."

"O kadar ileri gitmezdim."

"Sadece *sana* karşı nazik değilim."

Barista ismimi seslendiğinde Aiden'a döndüm.

"Peki, pazartesi görüşürüz o zaman. Kahve için tekrardan teşekkürler." Veda edercesine kahvemi kaldırıp masaların müşterilerle dolu olduğu arka tarafa yöneldim. Dönem daha yeni başlamıştı ve öğrencilerin hepsi ders çalışmak için Think Kafe'ye

doluşmuşlardı sanki. Köşedeki boş bir masaya sıkışmayı başarıp bilgisayarımı çıkardım.

Boş bir belge açıp zorla bir şeyler yazmaya çalıştım. İmleç eziyet edercesine bana göz kırpıp dururken sanki aklımda hiçbir şey olmadığını yüzüme vuruyordu. Geçen dönem romantik bir şeyler yazmak benim için öyle imkânsıza yakın bir durumdu ki kendimi Taylor Swift dinlemeye zorlayıp en sevdiğim kitapları ilham versin diye tekrar tekrar okumuştum. Bunun tek sebebi gerçek hayatımda ilham alabileceğim hiçbir şey olmadığını fark etmemdi. İlk aşkım olduğunu sandığım adamın beni sevmediğini, benim de onu sevmediğimi fark etmiştim. O zamandan sonra New York'taki erkeklerin ne kadar umursamaz olduklarını, birçoğunun aklında sabah olunca unutabilecekleri türden takılmalar olduğunu hızla öğrenmiştim.

Parmaklarım klavyenin üzerinde durmuş birbirlerine sürtünüyorlardı.

Herhangi bir şey, dedim kendi kendime. *Herhangi bir şey yazıver.*

Bakışlarım bir anlığına ekranımdan ayrılınca Aiden'ın ön taraftaki oturma alanında dikildiğini fark ettim. Başını uzatmış kafede boş bir masa arıyordu ama hiç masa yoktu. Oturacak yer bulabildiğim için şanslıydım. Aiden gitmek üzere arkasını dönecekken içimde bir suçluluk duygusu kabardı.

Şehirde bir sene geçirmiş olmama rağmen Güneyli doğam beni terk etmemek konusunda kararlıydı. Daha eğrisini doğrusunu düşünemeden yerimden kalktım.

"Aiden," diye seslendim. Dönüp sorgularcasına bana baktı. Küçük masayı göstererek gönülsüzce gelmesini işaret ettim.

"En azından masamı paylaşabilirim," dedim yerime otururken. "Kahveye teşekkür mahiyetinde."

"Emin misin?" Masamın önünde tereddütle dikilirken kaşlarını çatmıştı.

"Evet." Karşı sandalyeden çantamı alarak ona yer açtım.

"Peki, teşekkür ederim. Çok naziksin," dedi boğazını temizleyerek.

"Bazen nazik olabiliyorum." Bugün söylediklerini tekrarlarken gülümsedim, ancak o başını sallamakla yetindi.

"Seni rahatsız etmem. Sadece işimi halletmeye çalışıyorum." Çantasından bilgisayarını çıkardı.

Neredeyse çıkardığı an yazmaya başlamıştı. Hiç düşünmeden yazıyordu. Feci kıskanmıştım. Kelimeler *onun* aklına nasıl bu kadar çabuk geliyordu? Yazar tıkanıklığından kurtulmayı hak edecek *ne* yapmış olabilirdi?

Melodik klavye sesinin beni kafenin müziğinden daha çok rahatlattığını itiraf etmek zorundaydım. Parmaklarından dökülen kelimelerin insanı kendine çeken sakinleştirici bir ritmi vardı. Çok yumuşak ve nazik bir ritimdi, sanki yazdığı her bir kelimeyi önemsiyordu. Yazma eyleminin kendisi çok hassastı. Birinin böyle mahrem bir ânına tanıklık etmek garipti.

Aiden'ın ölümüne düşmanım olduğuna karar verdiğim ilk zamanlar biraz araştırma yapmıştım. Nefret ettiğim insanları tanımayı severdim çünkü ya Aiden imkânı olmayan çocuklara yardım ediyorsa ne olacaktı? *Bundan* da nefret edebilir miydim?

Jess'le geçen sene etrafta onu soruşturmuştuk ve Aiden'ın tam zamanlı programın birinci sınıfından mezun olduğunu öğrenmiştik. Şu anda ikinci sınıftaydı. Bu dönem lisans öğrencilerine Yaratıcı Yazıma Giriş dersi veriyordu. Atölyedeki Aiden berbat biriydi ama ya eğitimci olan Aiden? Öğrencileri sınıfı *ağlayarak* terk ediyorsa şaşırmazdım.

Kendi ekranımdan bana göz kırpan imlece odaklanmaya çalıştım, tek bir kelime yazmam için bana meydan okuyordu sanki. Bilgisayarımın üzerinden Aiden'a baktım. Odaklanarak gözlerini kısmış, dudağını dişliyordu. Beyaz kazağı bronz tenine öyle bir oturmuştu ki gözlerimi ondan ayırmak için çaba harcamam gerekti.

Aiden'la *olmak* nasıl olur diye merak etmekten kendimi alamadım. Böyle mi olurdu acaba? Kafelerde karşılıklı oturup yazı mı yazardık? Kıyafetleri hiç kırışık olmaz mıydı, yoksa eşofmanlarını çekip koltukta sarılınacak türden bir sevgili mi olurdu?

Gerçekçi olmak gerekirse muhtemelen ilişkilerinde de sınıfta olduğu kadar soğuktu. Muhtemelen bütün akşam yemeklerini ve filmleri o seçiyordu. Belki yatakta da öyleydi. Tam olarak istediğini alıyor ve—

Gözlerimi kapattım. Aiden romantik bir kahraman *değildi* ve asla olmayacaktı. Sadece ben yalnızdım. Yuvamı özlemiştim, okuldan bunalmıştım ve Aiden da *örgü bir kazak* giyiyordu. Tüm bunların birleşimi oldukça tehlikeliydi.

Birkaç dakika geçmişti Aiden sanki hiç takılmıyormuş gibi yazmaya devam ediyordu. Klavyesinin sesine artık tahammülüm kalmamıştı.

"Ne yazıyorsun?" diye sordum.

Kısa bir an bana bakınca can sıkıcı klavye sesi durdu. "Diğer kurgu atölyem için bir kısa hikâye üzerinde çalışıyorum."

"Ha." Parmaklarımı kahve bardağıma sararak ısıtmaya çalıştım. Karşımdaki boş belgeye bakarken keyfim kaçmıştı. Tekrar ona baktığımda bakışlarını köprücük kemiklerimden kaldırdı, yanakları kızarmıştı.

"Sen ne *yazmıyorsun*?" diye sordu başıyla bilgisayarımı işaret ederek, kaba bir tavırla sormamıştı.

"Bizim bölüm," diye itiraf ettim. "Düşünmeden yazacağız dedik biliyorum ama nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Tatlı bir tanışmayla falan başlaman gerekmiyor mu?" Gözlerini kısarak öylesine elini salladı. "Senin için kolay olur sanmıştım. Romantizm uzmanımız sensin."

Küçük bir kahkaha attım. "O kadar kolay değil. Sadece—" Duraksayarak derin bir nefes aldım. "Sadece bazen doğru kelimeleri bulamıyorum. Aklımda bir yerlerde olduğunu biliyorum ama boş sayfaya bakınca hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Bir sözün dilinin ucunda olmasından da beter... *Can sıkıcı.* Ağlayabileceğini biliyormuşsun da yaşlar bir türlü dökülmüyormuş gibi."

"Boktan ilk taslağı daha önce duymuş muydun?"

Başımı eğdim. "Atölyede teslim ettiğin taslak, değil mi?"

"Çok komiksin," dedi alayla. "Boktan ilk taslak, aklındaki her şeyi döktüğün taslaktır. Ne yazdığını ya da kelimelerinin harika olup olmadığını önemsemeden sadece yazarsın."

"Yani?"

"Yani..." Omuz silkti. "Revizyon sırasında yazıyorsun. Hiçbir şey kalıcı değil. Diğer tuşlar gibi silme tuşun da çalışıyor sonuçta."

"Ha ha." Gözlerimi devirdim ama söylediklerini düşünüyordum. Bunu ona asla itiraf etmeyecektim *ancak* iyi fikirdi. "Keşke nereye varacağımı bilsem. Hedefimizin ne olduğunu bilsem kelimeler daha rahat dökülür gibi. Yani şu an her şey bana bağlı. Ya sen isimleri beğenmezsen? Ya kızın ismi annenin ismi çıkarsa ve kendini gerçek hayattan soyutlayamadığın için annenin olduğu bir aşk hikâyesi yazarsan? Ya—"

"Daha fazla 'ya şöyle olursa' deme." Bilgisayarını kapatıp çantasından siyah defterini çıkardı. "Tamam. Plan yapalım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hadi, aklında ne olduğunu söyle."

Bilgisayarlarımızı kapatınca etrafta ne kadar boş masa olduğunu ancak fark edebilmiştim. Kafenin yoğunluğu dağılmıştı ve artık birlikte oturmak zorunda *değildik*. Ama ikimiz de harekete geçmiyorduk.

"Tamam, düşmandan aşka yazmaya karar verdim çünkü yazılabilecek en iyi klişe." Ağzını açsa da o karşı koyamadan konuşmaya devam ettim. "Ama karar vermemiz gereken çok fazla konu var. Neden birbirlerinden nefret ediyorlar? Sonrasında birbirlerinden nefret etmelerine engel olacak ne oldu? İsimlere de çok takıldım bu arada. Geçmişlerinde neler olmuş? Dış görünüşleri nasıl—"

"Tanrı aşkına, Rosalinda, sen nasıl kitap yazıyorsun? *Beni* strese soktun." Ellerinin ayasıyla gözlerini ovuşturdu.

Onu duymazdan geldim. "Bana göre en önemli şey isimleri."

Aiden burnunu kırıştırdı. Burnundaki çilleri daha önce fark etmemiştim.

"Ne? Sence isimleri önemli değil mi?" diye sordum.

"Evet, önemli ama bence doğru vakit gelince buna karakterler karar veriyor. Biz onların ne olacağına karar verdikten sonra yani."

"Tamam. Konu ne o zaman?"

"Ama onlar bir şeyler yaşamadan önce karakterlere isim vermemiz lazım."

Ellerimi bıkkınca kaldırsam da Aiden'ın dudaklarının kenarı kıvrıldı. Hayretle gözlerimi kıstım. "Sen az önce şaka mı yaptın? Böyle kabiliyetlerin olduğunu bilmiyordum. Donanımın az sonra arıza verecek mi?"

Gülümsemesinin izleri silinirken kaşları çatıldı. "Belki birlikte çalışırlar?"

"Aaah, iş yeri romantizmi." Doğruldum, ilgimi çekmişti. "Anlat bakalım."

"Belki hep yarış hâlindedirler. Satış yapıyorlardır ve büyük bir müşteriye falan sunum yapmak için bir araya gelmeleri gerekir. Sürekli didişiyorlardır ama bir şirket gezisine çıkarlar ve orada işler romantikleşir."

"Bunu söylemekten nefret etsem de," dedim gözlerimi kapatarak. "Bu şaşırtıcı derecede iyi bir romantizm oldu. Edebi kurguyu nasıl ekleyeceğiz?"

Gözleri parladı. "İşler orada güzelleşiyor."

Birkaç farklı senaryo anlatsa da hepsi ağlayacak gibi olmama sebep olmuştu. Karakterlere işkencelerle dolu geçmiş öyküler yazıp onları öldürüyordu. Ben artık katlanamayıp da onun sözünü bölene kadar anlatmaya devam etti.

"Olmaz." İnatla başımı iki yana salladım. "İkisini de kötü karakter yapamayız. Sonra okur sonda ne olacağını umursamaz bile."

"Kötü karakter yapalım demedim." Dememiş olabilirdi ama ben duymuştum.

Birisi neden mutlu son *istemezdi* anlamıyordum. Kendime engel olamadan ağzımdan bir soru döküldü. "Mutlu sonları neden sevmiyorsun?"

Omuz silkti. "Gerçekçi değil."

"Birçok insan mutlu sonuna kavuşuyor."

"Birçoğu da kavuşmuyor."

"*Sen* olmayabilirsin ama bunu hak eden insanlar genelde kavuşuyor," dedim şakayla karışık.

Hassas noktasına basmış olmalıydım çünkü gerildi, gözlerine bir soğuk yayıldı. "Benden mi bahsediyoruz yoksa karakterlerimizden mi? İşi acısız ve mümkün olduğunca az vakit ge-

çirerek bitirelim." Ben cevap veremeden sandalyesinden kalktı. Sandalye neredeyse devrilecekti. "Gitmem lazım. Tek bir bölüm yazabileceğine inanmak istiyorum."

Bunun ardından çantasını omzuna atıp fırtına misali kafeyi terk etti.

Çok ileri gitmiş olabilirdim ama Aiden'ın da böyle bir anda tavır değiştirmesi adil değildi. Çantamı toplarken öfkeden köpürüyordum. Kendini beğenmiş, küstahın tekiydi. Karakterleri mutlu değil de üzgün yaptığı için benden daha iyi olduğunu sanıyordu.

Bölüme nasıl başlayacağımı bilmiyordum evet ama artık emin olmuştum.

Annem, söyleyecek nazik bir şeyim olmadığı müddetçe hiçbir şey söylemememin en iyisi olduğunu öğütlerdi.

Bu yüzden Hunter'ın bir uçurumun kenarından düşmesini dilediğimi söylemeyecektim.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Beşinci Bölüm

Aiden'a bölümü bitirdiğime dair mesaj atalı bir saat olmuştu. O Think Kafe'den çıktığında öylesine öfkeliydim ki doğru dürüst düşünemiyordum. İkimiz birbirimize nazik olamadığımız için bu aptal projeye mecbur kalmıştık, en azından *denememiz* gerekiyordu. Bu dersteki ikinci şansımı çöpe atamazdım.

Projemiz için paylaşıma açık bir Google Dokümanı kullanıyorduk. Birbirimize bölümleri atıp sürekli sahneleri ve yazdıklarımızı göndermekle uğraşmak yerine her şeyin tek bir yerde toplanması daha kolaydı. Aynı zamanda giriş yaptığı zamanları ve yazdıklarımda neleri değiştirdiğini görebiliyordum... Yani eğer zalimlik konusunda ileri giderse ben de onun yazdıklarını değiştirirdim.

Ona mesaj attıktan sonra dosyayı açık bıraktım. Ekranda isminin belirmesini bekliyordum. Gerginlikle tırnaklarımı yerken bölümü tekrar okudum, Aiden'ın yerine kendimi koymaya çalışıyordum.

Yazdıklarım güzel olsun diye uğraşmamıştım. İki karakter arasında bir kavga başlatıp sonucundan gurur duyduğum harika

didişme sahnemi yazmıştım. Bunun bir kısmını *gerçek* ilk bölümümüzde kullanırdık belki. Ancak şimdilik aklımda başka bir plan vardı.

Aiden'ın ismi dosyada belirdiğinde kızarmış muz paketini kenara itip bilgisayarımı kendime çektim. Her bir cümlede gezinen imlecini izliyordum. Okumayı bitirdiği an kalbim deli gibi atıyordu, imleci son kelimede yanıp sönüyordu.

Sonra telefonum titredi.

Aiden: Tekrar yaz.

Kahkaha atarak elimi abur cubur paketine daldırıp muzları ağzıma tıktım.

Rosie: hayır

Aiden: Tekrar yaz, bunu teslim edemeyiz.

Rosie: niyeymiş o

Mesaj yazdığına dair üç nokta belirdi ve hemen sonra kayboldu. Telefonuma eğilmiş oturuyor, yazacaklarını beklerken yavaşça ağzımdakileri çiğniyordum.

Aiden: Çünkü bu ödevimizin amacı iyi anlaşmamızı sağlamak. Kavga etmenin farklı bir yolunu bulmak değil.

Rosie: ne diyorsun hiç anlamıyorum

Kıkırdayarak kendimi yatağıma bıraktım. Tekrar yazmam *gerekirse* ne olacaktı ki? En azından onu sinirlendirme şansımı çöpe atmamıştım.

Aiden: Erkek karaktere benim adımı vermişsin.

Rosie: adı aiden değil ki

Aiden: Evet, adı Hunter. Hunter...
Huntington. Aptal değilim, Rosalinda.

Her sinirlendiğinde ortaya çıkan o kaşlarının arasındaki kırışıklık gözlerimin önünde belirmişti bile. Boynunda beliren damarın da şişmesine sebep olacak kadar sinirlenmiş miydi merak ediyordum. Buna en son geçen dönem, ana karakterlerinin mızmız ve üstünlük kompleksli olduklarını söylediğimde sebep olmuştum.

Rosie: hunter çok bilindik bir isim. bu kadar
ego yapma bence, bak arkadaş olarak söylüyorum

Aiden: Tekrar yaz.

Gözlerimi devirip bilgisayarımı karşıma çektim. Yarın herkes okuyabilsin diye gece yarısına kadar bölümü teslim etmem gerekiyordu. Aiden'la dalgamı geçmiştim. Gerçekten üzerinde çalışabileceğimiz bir şeye başlamam ikimiz için de iyi olurdu. Gözüm birkaç cümleye takıldı, tekrar okumaktan kendimi alamadım. Silme tuşunun üzerindeki parmağım tereddütle duraksadı. *Aslında* güzeldi. Dürüst olmak gerekirse bundan iyisini

yazabilir miydim bilmiyordum. Şaka için bile olsa bu bölümü yazmak için çok düşünmüştüm.

Rosie: doğruyu söyle... karakterin adı hunter olmasa ne düşünürdün?

Üç nokta yine dans etmeye başlamıştı. Sağa ve sola doğru birkaç dakika hareket ettiler. Ağzıma avuç dolusu muz tıkmaya devam ederken kendimi Aiden'ın ters laflarına hazırlıyordum.

Aiden: Neredeyse harika derdim.

Doğrularak yazdığı şeyi tekrar okudum. İstemsiz bir gülümseme yüzüme yayılmıştı. Birinin yazdıklarını çok nadir takdir ederdi ve onun düşüncesine bu kadar kıymet verdiğim için kendime gıcık oluyordum.

Rosie: o zaman kalmalı!!!! kimse sen olduğunu anlamayacak.

Aiden: Herkes anlayacak. İsmi değiştir.

Alayla güldüm. Eğer bu metin kalacaksa tamamen aynı olacaktı. Alexa'nın evin kapısını açtığını, ayakkabılarını çıkardığını ve sert bir şekilde yere bastığını duyabiliyordum.

Rosie: kusura bakma, olmaz. feci bağlandım. sonraki bölümümüzü bitirdiğinde haber ver!!! :-)

Telefonumu sessize alıp küçük yatağımdan kalktım. Alexa minicik mutfağımızda durmuş Sığınak üniformasının kravatını çözmekle uğraşıyordu.

"Selam, iş nasıldı?"

Beni öldürmek ister gibi baktı. "*Trabaja los fines de semana.*"*

"Kafam ağrıyor, İngilizce söyler misin? " diye yalvardım.

Cık cıkladı. "*Si nuncas practicas tu español, nunca aprenderás.*"**

Akıcı İspanyolca konuşamadığımı fark ettiğinde Alexa bu dili bana öğretmeyi kişisel hedefi hâline getirmişti. Farklı dilleri konuşan bir aileden geliyordum ve büyürken çoğunlukla İngilizce konuşmuştum. New York'a taşınıp da kökenimi başkalarına anlatmam gerekene dek kendimi Perulu bir melez gibi hissettiğim pek olmamıştı. Sanki diğer Perulular, geçmiş zaman fiillerini hemencecik çekimleyemediğim ya da İspanyolca konuşmaları anlamak için fazla çaba harcamam gerektiği için kültürümle tam bağ kuramadığımı sanıyorlardı. Ancak Peru Bağımsızlık Günü'nde kırmızı giyip evimi özlediğimde *lomo saltado* pişiriyordum. Tamam, Alexa'ya pişirtiyordum ama ne fark eder?

"Biliyorum, tamam." Elimi salladım. "Birkaç saattir kitap yazıyordum, beynim pelteleşti artık."

Alexa iç çekerek merhamet etmeye karar verdi. "Hafta sonları çalışmanı istiyorum."

"Olmaz." Başımı iki yana salladım.

"Benji barda berbat! Herkesin siparişini karıştırıyor ve sürekli partneriyle flört edip duruyor!"

"Olmaz," dedim özür dilercesine.

"Niye ki?" diye yakındı ayaklarını yere vurarak.

---

* *İsp.* Hafta sonları çalışıyorum. -çn.

** *İsp.* İspanyolca pratiği yapmazsan asla öğrenemezsin. -çn.

"Çünkü," dedim. "Yazmak için yalnızca hafta sonum var. Ayrıca hafta sonu mesailerinin korkunç geçtiğinden yakınıp duruyorsunuz sürekli. Dâhil olmamam mümkünse ben yokum."

"Ama hafta sonları çalışırsan Şükran Günü eve dönmek için *ve* birkaç ders daha almak için paran olur." Alexa dolaptan bir fincan aldıktan sonra çaydanlığı musluğa götürdü. Sanki Benji'ye olduğu kadar elindeki eşyalara da sinirliymiş gibi sert hareket ediyordu. Çaydanlığı sertçe ocağa bırakıp su kaynasın diye altını açtı. "Hafta sonları bahşişler çok daha iyi."

"Karşılığını vermen mümkün değil." Çaydanlığın düdüğü ötmeye başladığında suyu fincanına doldurup içine bir sallama çay attı.

Büzdüğü dudaklarına çay fincanını götürdü. "Senin günün nasıldı? Şu bölümü yazmaya başlayabildin mi?"

Küçük bir kahkaha attım. "Eninde sonunda başladım. İşin komik kısmı, bugün kampüsün oradaki Think'te Aiden'la karşılaştık." Alexa'nın gözleri irileşse de o edepsiz bir şey söyleyemeden devam ettim. "Bir şey olmadı. İyi davranıyordu, sonra birden şerefsizin tekine döndü."

"Belki aranızdaki o ilkel cinsel çekimi hissetmeye başlamıştır." Alexa kaşlarını oynattı. "En azından bölümünü bitirebildin mi?"

Parmaklarımı yavaşça tezgâhın kenarında gezdirdim. "Bitirdim."

Çayını yudumladıktan sonra tezgâha oturdu. "Aiden ne diyor?"

Gülümsememi bastırdım. "Galiba ana karakter hoşuna gitti."

Alexa hayret dolu bir tepki vermekten kendini alamadı. "Bu deli saçması plan belki de işe yarar."

Pazartesi günü ders başlamadan önce Aiden'la karşılaştım. Yazar Evi'nin önünde, girişteki kapıya yaslanmış bekliyordu. Beni görünce doğrulup başını bana doğru eğdi. "Selam, Rosie."

"Garip bir neşen var." Kaşlarımı çattım, bana Rosie demesinden otomatik olarak şüphelenmiştim.

Gözlerimi kısarken ifadesinden nasıl bir oyun oynadığını anlamaya çalışıyordum. Benim için kapıyı açmak üzere harekete geçtiğinde ağzım şaşkınlıktan açık kalmak üzereydi.

Tereddüt ettim. Birisi onun ruhunu ele mi geçirmişti? Benim tanıdığım Aiden asla böyle bir şey yapmazdı. Hatta benim için kapıyı tutuyormuş gibi yapıp önden kendisi geçer, kapıyı yüzüme kapatırdı. Bir şeyler dönüyordu.

"Hasta falan mısın?" diye sordum yanından geçerken. Her nasılsa sıcak ve *keskin* olan parfümünün kokusu burnuma doldu. Hiç hoşuma gitmiyormuş gibi davrandım.

"Hayır."

"Nazik davranıyorsun. Tuhaf."

"Sadece sana selam verdim."

"Aynen işte."

"Sanıyorum ki ikinci bölümü okumadın," dedi sınıfıma çıkan koridorda yürüdüğümüz sırada. Benimle konuşurken başını hafifçe eğmişti, kulağı omzuna değiyordu.

"*Kahretsin*," dedim durarak. Gözlerine bakarken eline uzandım. "Özür dilerim, aklımdan çıkmış! Ida'ya söyleme." Ellerimin arasındaki eline bakarken kaşları havalandı. Sanki ateşe uzanmışım gibi hızla elini bırakarak kendi ellerimi montuma sildim. "İyi anlaşmadığımızı düşünsün istemiyorum."

"Endişelenme," dedi rahatlıkla. Ancak bu ses tonu içime daha büyük bir endişe yayılmasına sebep olmuştu. Aiden ne zaman *sakin* olmuştu ki? "Sen bir şey söylemezsen ben de söylemem. Önden buyur." Sınıfa girmemi işaret etti.

Kendi bölümlerimizi sesli okumamız gerekiyordu. Ida "özel projemiz" olarak adlandırdığı durumu sınıftakilere yazdığı haftalık e-postada açıklamıştı.

"Rosie, bugün neden Aiden ve seninle başlamıyoruz? İkinizin neler yaptığını görmek için çok heyecanlıyım."

Masanın altında bacağımı deli gibi sallıyordum. Tenim karıncalanıyordu, ellerimi yumruk yapmıştım. Aiden benimle göz göze gelince ters bir bakış attı.

"Kes şunu," dedi sadece dudaklarını oynatarak. Hafifçe titreyen masayı işaret etti.

"Sen kes," diye aynı şekilde karşılık verdim.

Ida'ya baktıktan sonra bana tekrar dönüp dudaklarını oynattı. "Endişelenme. Her şey yolunda."

"Rosie, hazır olduğunda başlayabilirsin."

Bakışlarım masanın öteki tarafındaki Aiden'ı buldu, cesaret verircesine başını salladı. Sadece bir saniyeliğine göğsüm ısındı. Belki de kafedeki o gerginlik bir aptlıktı. Belki gerçekten gerildiği için *oradan* ayrılmıştı. Belki nefreti haylazlığa dönüşmüştü ve arkadaş olmak üzereydik. Belki de ben bu fikre o kadar karşı değildim.

Bölümümü okumaya başladım. Okudukça titreyen sesim güçlendi, kelimelerimi tekrar okudukça iyi olduklarından iyice *emin* oldum. Ida'ya bakarken ifadesinden ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum ama bu çok zordu.

Birkaç kişi kıkırdayınca gururla oturduğum yerde dikleştim. Böyle anlarda yazdıklarımın sağlam olduğunu hissediyordum, New York'a taşınmakla doğru kararı verdiğimi düşünüyordum. *Tabii ki* de bu, hayatımda yapmak istediğim şeydi.

Diyalog kısmı başladığında kaşlarımı çattım. Bir tuhaflık vardı. Aiden kadın karakterimin adını Max olarak değiştirmişti.

Kıza Meg Ryan'dan esinlenerek Meg adını koymuştum. Kitabın ilerleyen kısımlarında Meg Ryan'a atıfta bulunmanın bir yolunu bulmayı planlıyordum. Okumaya devam etsem de Aiden'ın bana danışmadan böyle bir şey yapmasına sinirlenmiştim.

Bölümü bitirdiğim an Ida araya girdi. "Bence direkt Aiden'ın bölümüne geçelim, sonra ikisini birlikte tartışırız."

Masanın karşısındaki Aiden'a ters teres baktım. Ben de aptal değildim, erkek karaktere onun adını verdiğim için intikam aldığının farkındaydım. Belli ki Max'in adı soyadım Maxwell'den geliyordu. Sonraki bölümün benimki kadar ağır olacağından şüphem yoktu.

Aiden boğazını temizleyerek sandalyesinde kıpırdandı. "*Max'in megalomanisi onu hep kör ediyordu. Saflığı, gerçeği görmesinin önüne geçiyordu.*"

Onun adına utanıyordum.

"*Tam aksi olması gerektiği anlarda bile kolayca güveniyor, rahatça kahkahalar atıyordu.*"

Gözlerimin öfkeyle kafasını delip geçtiğini hissetmemiş olacak ki bakışları paragrafta geziniyordu. Dudağının kenarı kıvrıldı ve harekete geçti.

"*Ama böyle davranarak kimseyi kandıramazdı. Tavrının aslını da biliyordum, onun da içini görüyordum.*"

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Beni sinir etmeye çalışıyordu. Çünkü ben de *Donuk tavrı daha da donuk olan kalbiyle harika bir bütün oluşturmuyor muydu?* diye yazmıştım.

Bölümlerimizi okuma tarzımız bile farklıydı. Ben belirsizlik içinde, her bir kelimede gerilip yavaşça öz güven kazanarak okumuştum. Aiden'ınsa kendinden emin sesi her bir kelimesine yansıyordu.

Aiden okumayı bitirdiğinde Ida sınıfa döndü. "Evet, kim başlamak ister?"

Herkes elini kaldırdı.

"Bayıldım." Logan sandalyesinde öne eğilirken gülümsüyordu. "Kimse alınmasın ama bu haftaki favorim oldu. Aiden'la Rosie birlikte yazmaya devam ederlerse beni *öldürecekler* gibi."

Jess, Logan'ın sandalyesini hafifçe tekmeledi. "Abartma."

"Dinamiği sevdim," dedi Tyler daha ciddi bir tonla. Logan sessizce gülüyordu. "İkili bakış açısı ilgi çekici bir boyut katmış, sonucunda doğan romantizmi görmek eğlenceli olacak."

Herkes yorum yaptıktan sonra Aiden'a sıra gelince Ida elini kaldırarak onu durdurdu.

"Eminim ki Aiden ve Rosie bölümlerini uzun uzadıya konuşmuşlardır. Sınıfta tekrar etmelerine gerek yok." Sanki bir hafta önce ikimize de fırça çekmemiş gibi bize gülümsedi. "Benim yorumuma gelecek olursak da şimdilik tek bir şey söyleyeceğim. İkiniz beni etkilediniz. Diğer bölümleri merakla bekliyorum."

Olay ™'dan beri ilk kez rahatlamıştım. Gerçi rahatlamış olmam Aiden'a gözlerimi kısarak, *Konuşacaklarımız henüz bitmedi*, bakışı atmamın önüne geçmedi.

Dersin sonuna geldiğimizde sessizce sınıftan çıktım. Aiden'ın peşimden gelen varlığını hissedebiliyordum. Genelde dünyayı tozpembe görürdüm ama bugün her yer kıpkırmızıydı. Beşinci Cadde'ye, New York'un serin sonbaharına adım atıp Ida'nın bizi görebileceği alandan uzaklaşana kadar ona bakmadım.

Uzaklaştığımız an arkamı dönüp parmağımı Aiden'ın göğsüne dayadım.

"Hop hop." Ellerini kaldırıp geri çekildi. Trafiğin aktığı yola yaklaşana kadar üzerine yürüdüm. New Yorklular bize dikkat etmiyorlardı bile, sokaklarda farklı türden bir sürü in-

san görmeye alışmışlardı. Aiden'sa benim işime çomak sokup duruyordu.

Dişlerimi sıktım. "Karakterimin ismini değiştirip nasıl *Max* yaparsın?"

Gözleri keyifle parladı. "O ada bağlandım, ne diyebilirim ki?"

"Benim hakkımda yazdığın şey, benim senin için yazdığımdan daha beterdi!" diye patladım.

Bana doğru bir adım atıp tepemde dikilmeye başladı. Kirpiklerimin altından ona baktığım sırada göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu.

"Senin hakkında yazdığımı nereden çıkardın?" Yüzü benimkine o kadar yakındı ki nefesinin tenime değdiğini hissediyordum. Bakışlarımın sürekli dudaklarına kaymasına engel olamıyordum. "Maxine'den bahsediyordum. İyimser—"

"Romantik demek istiyorsun herhâlde," dedim duygusuzca.

"İyimser," diye düzeltti. "Hak etmeseler de herkes hakkında iyi düşünen biri. Hayal dünyasında yaşıyor. Kahrolası tenimin her bir noktasını ürpertmeyi başarıyor." Sesi kısık ama sertti. Zihnim bana ihanet ediyordu. O bana yaklaştıkça dudaklarının dudaklarımda nasıl bir his bırakacağını daha çok merak ediyordum. Aklımı, öfkeden şehvete bu kadar hızlı çelmesinden nefret ettim. Yumuşacık, alçak sesinin karşısında ürperdiğimi fark etmemesini umuyordum. "Sana benzemiyor, değil mi?"

Hayır. Benzemiyordu. Ben iyimserdim. Herkes hakkında iyi düşünüyordum *çünkü* hak ediyorlardı. Hayal dünyasında yaşamıyordum, kendi dünyamı daha iyi kılmaya çalışıyordum. Teninin her bir noktasını ürpertmiyordum, onu *yakıyordum.*

"Benim de senin hakkında yazmadığım gibi. Hunter'dan bahsediyordum. Kendini biraz daha iyi hissedebilmek için herkesi çaresizce üzmeye çalışıyor. Boş dairesine dönüp gerçek bir

şeyler yaşamayalı feci uzun zaman olduğu için uyuya kalmadan önce yıllar evvelin fantezileriyle otuz bir çekiyor. Dünyada biraz olsun iyilik kaldığını düşünmektense herkesin içindeki kötülüğü görmeyi tercih ediyor."

Gözleri karardı. Geri adım attırmak üzere birbirimize meydan okumuştuk ama ikimiz de geri çekilmiyorduk. Çenesi seğirdi. "Harika. Demek ki birbirimizi yazmıyoruz."

"Sanırım öyle."

"O zaman bir şeylere anlam yüklemeye gerek yok, ha?"

"Hem de hiç," diye cevap verdim sevimlilikle.

"Öyleyse seninle sonraki bölümde görüşürüz."

Yanımdan geçip giderek kalabalıkta kayboldu. Durduğum yerde kalıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çabaladım. Ondan ne kadar nefret etsem de her şeyi romantik bir kitaptan fırlamış gibi gösteren beynimdeki o tuşu kapatamıyordum. Dudaklarını çeneme değdirecek kadar *azıcık* daha eğilmesini bu kadar istediğim için kendimden nefret ediyordum. Kararan bakışları herhangi bir kızın gözlerini kapatıp kendini toparlama ihtiyacı duymasına sebep olacak cinstendi... Sonraki bölümde, onun hakkında *gerçekten* ne düşündüğümü öğrenecekti.

Sürekli çalan telefona artık katlanamıyordum. Bugün Hunter'dan uzak duracağıma dair kendime söz vermiştim çünkü sunumun bana düşen kısmına odaklanmam lazımdı. Ancak bütün aramaları duymazdan geldiği sırada bu imkânsızdı.

"Kahrolası telefonunu açar mısın?" diye patladım sandalyemde dönerek. Hunter'la masalarımızın aynı bölmede olması üzerine lanetlenmiştik sanki. Her gün sırt sırta çalışıyorduk ve aramızda sadece yarım bir gri duvar vardı.

Başını kaldırmadı bile. "Hayır."

Siyah defterine yavaş ve dikkatlice bir şeyler yazmasını izlerken dikkatimi yüzüne düşen sarı saçlarına vermemeye çalıştım.

Telefon hâlâ çalıyordu.

"Tamam." Sandalyemi iterek telefonuna uzandım. "Hunter Adrian'ın ofisini aradınız. Kendisi sizi Max Daisy kadar önemsemediği için aramalarınıza yanıt verecek ölçüde müsait değil. Dilerseniz Max Daisy'ye 9412 numaralı dahiliden ulaşabilirsiniz."

Telefonu çarparak kapattıktan sonra sandalyemle masama döndüm.

"Aferin," dedi Hunter. Mavi gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Gömleğini böyle kıvırdığı zaman gözlerimi ondan ayırmak için uğraşmam gerekiyordu. Kollarını temkinli bir şekilde göğsünde kavuşturdu. "Sanki az önce müşterilerimden birini çaldın."

"Aramalarına cevap vermezsen öyle olur." Masama dönüp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Yeni müşterinin kim olduğunu hiç merak etmiyor musun?" diye ısrar etti. Dudaklarını büzüşünü, kaşlarını hafifçe çatışını gözümün önüne getirdim. Bana kızdığında hep böyle yapardı.

"Yakında öğreneceğimden şüphem yok," dedim omzumun üzerinden. Önümdeki klavyeyi düzeltip bir şeyler yazarmış gibi yaptım, parmaklarım hafifçe tuşların üzerinde geziniyordu.

"Pekâlâ," dedi. Sandalyesinin hareket ettiğini, kaleminin kâğıtta gezindiğini duyabiliyordum. "Annem arayınca benden de selam söylersin."

Duraksadım. "Annen mi?"

"Aferin sana, Maxine. Durgis Ajans'ın en yeni müşterisini garantiledin."

Hızla arkamı dönünce sandalyem kontrolüm dışında biraz fazla hareket etmişti. Tam tur atmamak için ayaklarımı kullanarak kendimi durdurmam gerekti.

"Annenin aramalarına neden dönmüyorsun?"

"Kendi işine niye bakmıyorsun?"

"Annen aradığında ona senin ne kadar korkunç biri olduğunu söyleyeceğim, o da yanına geri taşınmanı sağlayacak. Sonsuza kadar annenin bodrum katında yaşamaya mahkûm olacaksın."

"Salı günü yemeğe yetişemeyeceğimi anneme söylersin." Arkasını dönmemişti bile.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Altıncı Bölüm

"Baştan söyleyeyim," dedi Aiden telefonunu açtığımda. "Annem aradığında telefonu açıyorum."

"Tabii, tabii." Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak dizime doğru eğildim. Fırçayı dikkatle ayak tırnaklarıma uzatarak parlak kırmızı ojemi sürmekle meşguldüm. Geçtiğimiz birkaç ayı aynı kitapta çalışarak geçirdiğimiz için mesajlaşmadan telefonda konuşmaya atlamıştık. O, Maxine'i işten attırıp depresyona sokmaya çalışınca arayıp ona bağırmaktan kendimi alamamıştım. "Sana bir şey söylediğimde başını defterinden kaldırman gibi, tabii."

Konuştuğum zaman benimle göz teması kurmamasına dönem boyu sinir olmuştum. Ben bir şey söylediğim an aptal defterine yazı yazmaya başlıyordu, eleştiri yaptığımda da aynı şeyi yapıyordu.

Aiden kısık sesle küfretti. Arkadan alçak sesli ama sabit bir gürültü yükseliyordu. "Neredesin sen?" diye sordum doğrularak. Ardından resmen telefondan taşan müzik ve bas sesi du-

yuldu. Aiden birkaç küfür daha ettikten sonra sesler azalmaya başladı. "Partide misin? Bölümümü partide mi okuyorsun?"

"Hayır, hayır tabii ki," dedi sertçe. Sessizliğimden ona inanmadığımı anlamış olmalıydı. İç çekerek pes etti. "Kuzenimin ortaokul balosu."

Kahkaha attım. "Her şeyi anlatman lazım."

Homurdanırken elini yüzünde gezdirişi resmen gözümde canlanıyordu. Ondan nefret etmeme rağmen Aiden'ı bu kadar iyi tanımam garipti. Karşısında oturarak o kadar vakit geçirmiştim ki artık onu çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. "Bir şaperonları eksikmiş, kuzenim de birini bulamazlarsa iptal edileceğini söyledi."

"Ayy. Sen de gönüllü mü oldun? Ne kadar da—"

"Romantik deme lütfen."

"Romantik," diyerek iç çektim. Kendimi yatağa bıraktığımda yaylar gıcırdadı. "Aiden Huntington'ın böylesine bir romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Öyle deme." Kaşlarını çattığına dair iddiaya girebilirdim. "Elim kolum bağlıydı."

"Yürekli bir romantizm karakteri olarak gönüllü oldun ve kuzeninin onuru adına ortaokul balosunu kurtardın."

"Ya da bir spor salonunda Taylor Swift dinleyen terli ergenlere katlanmak için hayatımdan birkaç saat feda ettim diyelim."

"Hop hop, ergenlerle spor salonu kısmını çıkarırsan benim gecelerim de öyle geçiyor."

Bir kahkaha duyunca şaşırdım, gerçi kahkahadan çok bir nefes verişe benziyordu ama olsun. Aiden Huntington ne zamandan beri gülüyordu? Bu onu çok *insani* göstermişti, onu daha çok tanımayı istemekten kendimi alamadım. Ayak tırnaklarımdaki ojeleri incelemek için geri çekilerek kurumuşlar mı

diye baktım. "Gerçekten annen aradığında açıyor musun?" diye sordum öylesine.

"Evet," dedi. Boğazını temizleyerek devam etti. "Şükran Günü'nün hafta sonunda niye kitabımıza bakıyorsun?"

Boğazım sıkışırken ansızın gözlerimde yaşlar belirdi. Şükran Günü geçtiğimiz perşembeydi ve ben bilet ayarlayamamıştım. Gerçi Noel için umutluydum.

"Kardeşin var mı?" diye sordum birden. Onun sorusunu es geçmiştim. Neredeyse iki aydır taslağımız üzerinde çalışsak da onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyordum.

"Rosalinda," diyerek beni uyardı. Ne düşündüğünü biliyordum. Sonraki bölüm için bana koz vermek istemiyordu.

"Sana karşı kullanmaya çalışmayacağım. Sadece seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim. Beyaz yatak örtüme düşen ipliği aldım. "Tuhaf değil mi? Senden nefret ediyorum ama hayatınla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Nefret ediyorsun demek?"

"Hoşlanmıyorum," diye düzelttim. "Ortaokul balolarını kurtardığını bilmiyordum. Nefretten, hoşlanmamaya terfi ettin, tebrikler."

Bu sefer dolu dolu bir kahkaha atınca göğsüm ısındı. Tahmin edebileceğim en son şey Aiden'ın kahkahasının beni uzun bir günün ardından eve dönüyormuşum gibi hissettireceğiydi. Kahkahasına eşlik eden gülümsemeyi görmek isteyen yanımdan nefret ediyordum. Başını geriye atmış mıydı acaba? Yoksa iki yana mı sallamıştı?

"Kardeşim yok," dedi yavaşça. "Ben tek çocuğum. Senin?"

"Bir kız kardeşim var," dedim. "Benden bir buçuk yaş küçük." Yuvamı ne kadar özlediğimi ona anlatmak istiyordum. Kardeşimin bu dünyadaki en yakın arkadaşım olduğunu, onsuz geçirdiğim iki yılda kendimi kaybolmuş gibi hissettiğimi.

"Neden—" Çocukların kahkahalarıyla cümlesi yarıda kesildi. "Hop! Elektronik sigara mı o? Buraya gel." Otoriter ses tonu telefondan *beni* bile korkutmaya yeterdi. "Kapatmam lazım, Rosalinda. Sonraki bölümü yakında yazarım."

Başka bir şey daha demeden telefonu kapattı, kahkahasını duymak için onu tekrar aramak isteyen yanımı bastırdım.

Olay ™'dan beri Ida'nın ofisinde vakit geçirmekten kaçınıyordum, onunla yakınlığımızı temelli bozmuş olmaktan endişe ediyordum.

Ida'nın ofisinin kapısında durup içeri girmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Genelde hazırlanmadan doğrudan içeri girerdim ama şu an o kadar gergindim ki daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım ve kapısını çaldım.

İçeriden gelen yumuşak, "Girin," sesini duyduktan sonra kapıyı aralayarak ofise adım attım. Başını kâğıtlardan kaldırdığında kaşları havalandı.

"Rosie, seni gördüğüme şaşırdım. Uzun zamandır uğramıyordun."

Masasının karşısındaki koltuklardan birine oturarak ellerimdeki teri eteğime sildim.

"Biliyorum. Ben sadece... Olanlar için özür dilemek istedim. Aiden'la olanlar. Yemin ederim ki artık birbirimize karşı naziğiz."

"Rosie," dedi yavaşça. "Sana kızmadım. Sadece yapılması gerekenleri esnetmemeniz adına atölye içinde bir sınır çizmem gerekiyordu. Ama ikimizin arası iyi, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım. "Teşekkür ederim. Çünkü *sana* bir sürü sorum var."

Gülümsedi. "Hiç şaşırmadım. Sonraki derse getireceğin bölüm yanında mı? Konumuzun ne olduğunu bir göreyim."

Katladığım kâğıtları ona uzattığımda hızlıca göz atmaya başladı.

"Elimden gelenin en iyisi olmadığının farkındayım," dedim aceleyle. Yatak odamda yere oturmuş hikâyeler yazan küçük bir kızken her şey çok daha kolaydı. Başlıca okurlarımın Ida ve Aiden olması baskısını hissetmediğim o anlara dönmek istiyordum. "Aiden'ı yeterince tanımıyormuşum gibi geliyor. İstediğim şeye yönelik bir sahne yazmaya başlıyorum ama sonra Aiden olay örgüsünü farklı yöne çekiyor."

Düşünürken mırıldandı. "İkinizin arasında bir kimya yok."

"Bu doğru değil," dedim hızla.

Tek kaşını kaldırdı. "Yani aranızda bir kimya *var* mı?"

Yanaklarım kızardı. Aiden'la aramızdaki dinamik konusunda neden bu kadar korumacı davrandığımı bilmiyordum. Sıradan bir ilişkimiz yoktu ama artık projemiz üzerine birlikte vakit geçiriyorduk ve şaşırtıcı olsa da birlikte çalışıyormuşuz gibi hissediyordum. Zıt bağlamlarda olsa da. Bazen bana laf soktuğunda söylediklerini not almak istiyordum çünkü çok iyi iş çıkarıyordu.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "O kadar da kötü değil galiba."

"İkinizin daha çok iletişim kurmalısınız. Christina Lauren'ın ne kadar başarılı olduğuna bak. Sesleri bir arada çıkıyor çünkü birbirleriyle inanılmaz eş zamanlılar."

"Aynı türde yazıyorlar."

Ida omuz silkti. "Kolay olacağını söylememiştim."

Haklı olduğunu kabul ederek iç çektim. Aiden'la mucizevi bir şekilde sorun yaşamadan iletişim kurabilmemiz için birbiri-

mizin yanında ister istemez gardımızı indirmemiz gerekecekti. Buna hazır değildim.

"Bakalım yarın atölyedekiler ne düşünecek. İkinizin geldiği nokta beni gerçekten etkiledi. Bana kalırsa şu âna kadar yazdıkların arasında en iyisi."

"*Bunu* bilmiyordum bak." Güldüm. "Bazen tekrar okuyunca sanki ben yazmışım gibi gelmiyor."

"Haklısın." Söylediğimi kabul ederek başını eğdi. "Ama belki de okura seslenen, henüz keşfetmediğin bir yanındır. Dürüst olalım, ben gerçekten bunu sevdim. Bakalım bu bölümde neler yapabiliriz."

Son bölümümü gözden geçirdikten sonra aldığı notları konuştuk. Bazı yazarların öğretmek gibi bir yetisi yoktu, sanki bir kaideye çıkıp vaaz verirlerdi. Ancak Ida öyle değildi. Benimle oturup cümle cümle ilerlemek ve elinden geldiğince olay örgümüze rehberlik etmek için vakit harcıyordu. Ofisinden hep bu programda yeni bir amaç bulmuşum gibi hissederek çıkıyordum.

Eşyalarımı toparlarken konuşmaya başladım. "Sana daha önceden sormak istiyordum ama... Frost Bursu'nu duydun mu? Katılmayı düşünüyordum."

Hesap kitap yapmıştım, eğer kazanırsam yüksek lisansımı daha erken bitirebilecek kadar tam zamanlı ders alabilecektim *ve* memleketime yalnızca ayda yılda bir kere gitmekten daha çok bütçem olacaktı. Üstelik *The Frost*'ta yazdıklarımın basılması, yazar olarak itibarımı inanılmaz yükseltecekti.

Ida'nın gözleri parladı. "*Kesinlikle* katılmalısın! Gerçekten şahane bir fırsat."

"Katılmak istiyorum ama..." Tereddüde kapıldım.

"Romantizm kitabıyla katılırsan neler olabileceğinden çekiniyorsun," dedi.

"Bildiğim tek şey romantik yazmak. Ama diğer insanların bu tür hakkında ne düşündüğünü de biliyorum. Sırf bu yüzden fırsatı kaçırmak istemiyorum."

Masasında öne doğru eğilerek gözlerime baktı. "Dürüst olacağım. Romantik bir esere nazik yaklaşırlar mı emin değilim. Karar merci olarak bunu dikkate alıyorlar mı bilmiyorum. Ama bir şans vermezsen pişman olacaksın," dedi yumuşacık bir ses tonuyla. "Bana kalırsa romantik kitabını gönder, beğenmezlerse de siktir olup gitsinler."

Siktirsinler! Üzücü, ciddi edebi kitap falan yollamayacağım. Nükteli romantik kitabımdan bir bölüm yollayacağım, demek çok kolaydı. Ancak reddedilmek acı verirdi. Kelimelere kazınan o ihtimal kafamda yankılanıyordu, klavyedeki parmaklarım duraksadı.

"Göndermeden önce yazdıklarıma bakabilir misin acaba?" diye sordum sonunda.

Ida gülümsedi. "Hem de çok isterim."

"Bugünlük bu kadar. Böyle çalışmaya devam, millet." Ivy konferans odasındaki masaya yaydığı kâğıtlarını toplayarak ayağa kalktı.

Maxine'in karşısındaki yerimde oturuyordum. Her gün dip dibe masalarda oturmamızın aksine konferans odasındayken karşılıklı sandalyeler seçiyorduk. Belki de bu, ters bakışlar atıp birbirimizi huzursuz etmenin bir yoluydu.

O da kalkmıyordu. Oda boşalırken açık mavi gözlerini üstüme dikmişti. Bu bakışa bağımlı olmaya başlamıştım. Beni sıkıca tutan en dişli mengene buydu. Onu kızdırmak, sadece bana odaklanmasını sağlamak, böyle bakmasına sebep olmak için tam olarak hangi kelimeleri kullanacağımı bulmuştum.

Deli gibi bacağını salladığı için masa titriyordu. "Şunu keser misin?" dedim.

Gözlerini kıstı, bacağı hızlanmıştı.

"Morartacaksın."

"Morarırsa morarsın," dedi. Kadifemsi sesi konferans odasında beni sardı, sanki nefes alamıyordum. Farkında olmasa da tanıştığı herkesin dikkatini üstüne çekiyordu. Hayat doluydu, korkusuzdu.

Bu da can sıkıcıydı. Ve takdir edilesiydi.

"Sunumda sana düşen kısım nasıl gidiyor?" diye sordum öylesine.

Omuz silkerken söylediklerimden hiç etkilenmiyormuş gibi duruyordu. "Tahmin ettiğin gibi. Seninkinin sıkıcı gerçeklerden ibaret olduğunu duydum." Sanki bu ağzında kötü bir tat bırakmış gibi kaşlarını çattı.

"Ciddi misin sen? Nereden duydun acaba?"

"Mola odasında dedikodu yapmayı ne kadar seviyorlar biliyorsun." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Birilerine beni sorduğunu düşününce göğsüm umutla titredi. "Herkesin benim kısmımı beğeneceğinden şüphem yok. Benimki hisleri biraz daha yansıtıyor. Daha mutlu."

"Gerçekten uzak," diye düzelttim.

"Senin için bir farkı yok."

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Onun yanındayken hep böyle davranıyordum, birini daha hayatıma alırsam olacaklardan korkuyordum. Parmaklarımla ritim tutarken masada iz bırakıyordum. Onu kendimden uzaklaştırmamın en iyisi olduğunun farkındaydım.

"Uyanma vakti geldi, Maxine. Artık gerçek riskleri olan gerçek dünyadasın ve o risklerden biri de kariyerini temsil ediyor. Gerçek hayatta kıç üstü yere çakılırsan ağlayarak bana gelme. Kalkmana yardım etmem."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yedinci Bölüm

Sonraki derste masanın altından bacağımı sallayıp duruyordum. Bu, Aiden'ı önceden de rahatsız ediyor muydu yoksa bu kadar sık yaptığım için mi rahatsız oluyordu bilmiyordum ama şu an duracak değildim.

Masanın karşısından bana ters ters bakıyordu.

"Kes şunu," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Dikkat dağıtma," diye karşılık verdim aynı şekilde.

Sınıf arkadaşlarımız hâlâ son bölümlerimize yorum yapıyorlardı. Sonunda birisi doğruyu söyleyene kadar herkes sırayla lafı dolandırıp durmuştu.

"Yazdıklarınız hoşuma gidiyor ama bu düşmandan aşka kurgusu değil. Şu âna kadar sadece düşmanlık var," dedi Tyler. Gözümün ucuyla Ida'nın da onaylarcasına başını salladığını fark ettim. Yüzüm asıldı. Bu bilerek yapılan bir şeydi. Yani düşmanlar öyle çabucak âşık olursa kimse dikkatini vermezdi.

"Max ve Hunter'ın birbirlerinden nefret ettikleri çok açık, belli hislere *imada* bulunma işini de iyi yapıyorsunuz ama bir

gelişme kaydedilmiyor gibi. Aralarında bir can düşmanı kimyası var ama olay örgüsünde herhangi bir romantizme dönüşmüyor ve romantizm olmadan da arzulanan duyguların hepsi biraz sapıkça kalıyor."

Sınıfın diğer tarafındaki Ida sanki, *Gördün mü?* dercesine bana imayla bakıyordu. Aiden'a baktım ama o sakin görünüyordu. Gözlerimi devirdim. Muhtemelen dinlemiyordu bile. Kafasında kendi hesabını tuttuğuna iddiaya bile girerdim.

"Katılıyorum," dedi Ida.

"İkimiz adına cevap verip aralarında bir gerilim yaratmaya çalıştığımızı söyleyebilirim," dedim hızla.

"Tabii." Ida sanki söylediğimi düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Ancak gerilimin bir noktada meyve vermesi gerekiyor. Aralarında belli hisler olduğu ortada ama birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar. Unutmayın ki siz bir aşk hikâyesi yazıyorsunuz. Kafalarındaki düşüncelerin yanı sıra *gerçekten* romantik anlar yaşamaları lazım." Duraksadı. "İkinize bir teklifim var."

"Yine mi?" diye mırıldandı Aiden. Kalemini siyah defterinin hemen üzerinde tutuyordu, Ida'nın söyleyeceği şeye kendini hazırlamıştı.

"Karakterlerinizin eninde sonunda yaşayacakları romantizmi tadabilmeleri için ikinizin birbirinizi daha iyi tanıması lazım. Biraz rol yapın."

Şaşkınlıktan öksürmeye başladım, Aiden da başını defterinden kaldırmıştı.

"Max ve Hunter olarak hafta sonu bir randevuya çıkın," dedi Ida. "Sonra evinize dönüp bunu yazın. Karakterlermişsiniz gibi davranın, kitabınızda romantizmin yükselmesine olanak tanıyın."

Aiden kaşlarını çattı. "Bu bir öneri mi yoksa ne yapmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Birisi soracak olursa öneriyorum ama sen sorduğun için söyleyeyim, yapmanız gerekiyor."

Aiden'la telaş dolu bakışlarımız buluştu.

Ida küçük bir kahkaha attı. "Sorun olmaz," dedi bizi rahatlatarak. "Birbirinizi öldürmemeye çalışın ki diğer ders neler olduğunu sizden dinleyebilelim."

Arkadaşlarımla Yazar Evi'nden çıktığımızda herkes bir an sessiz kalıp birbirlerine baktı.

"Durmayın." Gözlerimi devirdim.

Hepsi aynı anda kahkahalara boğuldu.

"*O kadar* komik değil bence," diye azarladım onları. "Beni Aiden'la takılmaya zorlayan zalimliği komik bulmanız ne hoş."

"Tanrı aşkına," dedi Logan gözünden akan yaşı silerek. "Bizi daha çok güldürme."

"Cidden berbat bir durum," dedi Tyler anlayışla. "Umarım çok çabuk hallolur."

"Yavaş, acı dolu bir ölüm olacak," diye mırıldandım.

"*Bu* romantik bir kitaba inanılmaz benziyor," dedi Jess kahkahalarının arasında. "Düşmandan aşka, mecburi yakınlık—"

"Benim yanımda böyle şeyler söyleme," dedim huysuzca. "Öyle bir şey *değil.* Düşmandan aşka falan gitmiyoruz. Katile dönüşmek üzere olan düşmanlarız. Her konuşmamızda birbirimizi boğmaya biraz daha yaklaşıyoruz." Yazar Evi'nin kapısı açıldı ve Aiden merdivenlerden inmeye başladı. "Size sonra yazarım," dedim arkadaşlarıma. Hızla Aiden'ın peşine takıldım.

Hava artık buz gibi olduğu için *sonunda* denizci kabanını dolabından çıkarmıştı. Geçen kıştan beri bu kabanı görmüyordum ve kabanı ona bu denli yakıştırdığım için kendimden nefret ediyordum. Sınıfa girdiği ilk an gözlerimi ona dikmemek için çok çaba sarf etmiştim.

"Yarın için plan yapmamız lazım."

Beni duyunca yerinden sıçrayıp bana baktı, şaşırmıştı. "İsa aşkına, ödümü patlattın."

"'Randevumuzu' planlamalıyız," dedim alayla.

University Place'le Union Meydanı'na doğru karşıya geçerken kaşlarını çattı. "Buna randevu demesek olmaz mı?"

"Neden? Fazla mı romantik?" diye takıldım.

"Evet," dedi ciddiyetle.

"Romantizme alışman lazım." Sokakları arşınlarken ona yetişmekte zorluk yaşıyordum. Tatil zamanı yaklaştığı için etrafta normalden daha fazla turist vardı. Yan yana dizilen insanların yanından geçip kalabalık kaldırımlarda yürümek yetmezmiş gibi uzun bacaklarıyla attığı adımlara yetişmem de gerekiyordu. Ona yetişmeye çalışırken resmen koşuyordum. "Ya da en azından 'randevu' kelimesine. Sana benden bir hayat dersi olsun. Yaptıkları şeye 'takılmak' diyen erkeklerle kadınların çoğu çıkmaz."

"O kelimeyi söylemekle ilgili bir sıkıntım yok." Peşinden koştuğumu fark etmişti ve adımlarını hızlandırdığına yemin edebilirdim. "Sadece *seninle* randevuya çıktığımı dile getirmek istemiyorum."

"Ah, çok şanslısın ama. Bilmeni isterim ki ben randevularda harikayımdır."

"Doğru ya, sevgilinin adı ne demiştin?"

"Senin sevgilinle aynı," diye karşılık verdim. Kalabalık kavşakta durup bana döndü. Gözlerine bakabilmek için boynumu geriye yatırmam gerekmişti. "Açık konuş. Randevumuzda ne yapmak istiyorsun?"

Aiden bir süre sessizce yüzümü inceledikten sonra başını iki yana salladı. "Randevuya çıkmayalım, çıktık deriz." Yürümeye

devam ederken ellerini kabanının ceplerine atmış, artan rüzgâra önlem olarak yakalarını kaldırmıştı.

"Olmaz!" diye karşı çıktım. "Bence haklılar, bunu kitap için yapmalıyız. Birkaç hafta önce olsa ortaokulda bir kuzeninin olduğunu bilmeyi bırak kardeşin olup olmadığını bile tahmin edemezdim. Ya da annen!" Gözlerini devirdi. "Karakterlerimizin bağ kurmasını istiyorsak birbirimizi biraz tanımamız lazım."

Gözlerini kıstı. "Birbirimiz hakkında yazmıyoruz sanmıştım."

Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Benimle birkaç saat geçirme fikrine bile mi katlanamıyorsun? Ben en azından seni *tolere* edebilirim."

"Tamam, tamam. Yarın seni evinden alırım, tamam mı?"

Yürürken hızını bir anda artırınca neredeyse peşinden koşmaya başlamıştım.

"Baştan savma olmaz."

Bana döndü. "İyi, zil de takarım."

"Romantik olması lazım. Beni McDonalds'a götürüp tüm taşların kendiliğinden yerine oturmasını bekleyemezsin."

Yaya geçidine geldiğimizde kırmızı ışığa rağmen karşıya geçmeye çalıştım. Ancak bir bisikletli hızla geçerken kolunu kaldırarak yola atlamama engel oldu ve bana huzursuzca baktı. "Romantik herhangi bir şey planlayamam." Yüzünü buruşturdu. "Bu konuda iyi değilim."

"Umurumda değil." Bana ters bir bakış attı. "Değil! Tamam, romantik olmayacaksa boş ver. Bölümü biraz süsleriz artık. Doğru açıdan bakınca her şeyi romantikleştirebiliriz. Sadece *çabalaman* lazım, Aiden. Ben de çabalayacağım."

Kirli sakallarının uzamaya başladığı çenesini ovaladı. Kasları seğirince düzgün düşünme yetimi yavaş yavaş kaybetmeye başladım.

"Bana adresini yazarsın. Seni yarın yedide alacağım."

Ertesi sabah Ida'nın kapısını açıp içeri girdiğimde yine başını bilgisayarından kaldırıp bana bakmamıştı.

"Normale döndüğümüze sevindim," diye mırıldandı. "Dönemin başındaki sessiz fare kimliğine bürünüp kapıyı tıklatarak girmeye başlarsın diye korkuyordum."

Montumu çıkardıktan sonra her zamanki yerime geçtim. "Bana *ihanet* ettin. Hainsin sen. Düşman topraklara adım attın."

Gözlerini devirerek bilgisayarını kapattı. "Yapma lütfen, bu kadar dramatik olma."

"O adam benim kâbusum. Şimdiyse *tek başıma* karşısına geçip nazik bir muhabbete girmem gerekecek."

Ida bana sanki gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Sorun olmaz."

Gözlerimi kıstım. "Kitabımızla neden bu kadar ilgilisin? Başka kimseyi bu kadar zorlamıyorsun."

Kaşları çatıldı. "Bu doğru değil. Logan'ın geçen haftaki stand-up komedyeniyle ilgili bölümü manasız olduğu için onu komedi gösterisine gönderdim. Amelia'nın kitaplarında ot tüttürülen partiler olduğu için ona üç genç yetişkin kitabı önerdim ve bu dönemki gençler neler yapıyor görsün diye on beş yaşındaki yeğenini aramasını söyledim."

Ofladım. "Mantıklı."

Ida güldü. "Bak, yazar olarak sana ve Aiden'a inanıyorum. Ancak ikiniz de yazar olarak çok inatçı ve türünüzde fazla rahatsınız. Sadece o rahatlığı baskılamaya çalışıyorum."

"Sen kendin romantizm dışında pek bir şey yazmıyorsun ki," dedim.

"Ama bir türde rahat etmeden önce diğerlerini de öğrenmem gerekti. Kadın karakterlerimin hem yaşamlarında hem de cinselliklerinde söz sahibi olabilmeleri için onları gerçekçi kılmayı öğrenmem gerekti. İlk romantizm kitabımı yazmadan önce karakterle çalıştığım, onlara öncelik verdiğim bir roman yazdım."

Masasına doğru eğildi. "Romantizm senin için büyük bir tutku. Benim için de öyle. Ama romantik kitapları güzel yapan şey insani hislere karmaşık bir şekilde dalmaları. Romantik kitaplarda aşktan çok daha fazlası var. O da önemli tabii ki, beni yanlış anlama ama karakterleriniz daha geniş bir alana hitap etmesi gerekiyor. Sen trajik bir son istemiyor olabilirsin ama bana kalırsa öyle bir sahne yazıp o acıyı içselleştirirsen uzun vadede faydası olur."

Haklı olduğunun farkındaydım. Karakterlerim yavandı, öyle bir dinamiğe erişemiyorlardı. Onları üzmekten ya da acı çekmelerine sebep olmaktan korkuyordum. Aiden'la çalışınca *o noktaya* varmak zorunda kalacaktım.

"Tamam." Çantama uzanıp bilgisayarımı çıkardım. "Sırtımdan beni nasıl bıçakladığını bir kenara alırsak burs başvurusu için göndermeyi düşündüğüm birkaç belgeye bakabileceğimizi umuyordum."

Gülümsedi. "Tabii ki. Katılmaya karar vermen beni çok mutlu etti."

"Ben de mutluyum. Yani kabul edilmeyebilirim ama denemek bile önemli."

"Rosie yazar olarak övgüden çok ret alacaksın. Hepimiz öyleyiz. Şahsen ben bu konuda iyi olduğunu düşünüyorum ama sana aksi söylense de gidip denemen ve ayağa kalkman gerek." Bilgisayarıma uzandı. "Bakalım neler varmış."

"Geçen dönem üstünde çalıştığım bir dosyayı düşündüm. Uzun mesafe ilişkisini yürütmeye çalışan bir çiftin mektuplaşmalarından oluşuyordu."

Hikâyeyi biraz inceleyip olay örgüsünü tartıştık ve bazı yerleri düzelttik. Ancak hikâyemi okuyunca Ida'nın gözlerinin parlaması beni bu sefer bir şansım olabileceğine inandırmıştı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Tabii ki de Max'le akşam yemeği yemek istiyordum. Bu düşündüğü kadar kötü birisi olmadığımı ona kanıtlamam için tek şansımmış gibi hissediyordum. Onun yanındayken en iyi hâlimdeydim ve bu hissin peşinden gitmek istiyordum.

Bunun benim için önemli olduğunu ona kanıtlamak istiyordum. Böyle bir fırsat tekrar gelmezdi ve ayağıma gelen fırsatı tepemezdim. Son anda rezervasyon yapmanın ne kadar zor olduğunu bildiğim için nefret ettiğim bir şey yapmam gerekmişti: Babamı aramıştım.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Sekizinci Bölüm

O gece bir sürü kıyafet seçip hepsini yatağıma serdim. Normalde bir randevum varsa güzel bir bluzla kot pantolon ya da mini etek giyerdim. Peki, aslında hoşlanmadığınız bir adamla randevuya çıkarken ne giymeniz gerekirdi?

Alexa yatağıma uzanmış, başını yana yatırmış, üzerime farklı bluzlar tutmamı izliyordu.

"Tamam, bu nasıl gerçek bir randevu olmuyor bana anlatabilir misin, çünkü pek inandırıcı değil."

Kimseye inandırıcı gelmiyordu. Sohbet grubumuz en çok Logan ve Jess'ten gelen mesajlarla doluydu. Logan bunun bir randevu olduğuna kendini ikna etse de Jess, Aiden'ın gecenin sonunda beni öldüreceğinden emindi.

Logan: ortak yazarlık yapmanın daha komik bir sonucu olamazdı, bedavaya böyle bir şeye şahit olduğumuza inanamıyorum

Jess: tekrar söylüyorum, bedavaya değil

Tyler: Rosie, ihtiyaç olursa yaz.

Jess: ^^kim bilir aiden ne kadar tuhaf şeyler yapar

Logan: ltfn başlama hepimiz bu gece
düzüşeceklerini biliyoruz

Jess: zalimsin

Logan: hayır!!! ama... rosie yatakta ucubenin teki mi
bize söylemen lazım çünkü bence kırmızı odası vardır

Jess: en azından bir seks salıncağı vardır

Tyler: Seks salıncağı ne?

Logan: Sana link yollarım

Tyler: Yollama lütfen.

Jess: rosie en azından bize konum at ki herif seni
öldürürse cesedini nerede bulacağımızı bilelim

Logan: aynen öyle yaparsan onun evine
gittiğini hepimiz görebiliriz

Jess: öyle bir şey olmayacak logan

Logan: kış gecelerinin gücüne hiçbirinizin inanmaması ne garip. dışarısı soğuk ve bağlanma mevsimindeyiz bu da insanları ACAYİP AZDIRIR

Jess: nolur sus

Tyler: ^^

Mesajlara cevap vermeden titreyen telefonumu yatağıma bıraktım.

"Randevu değil, ödev," diye ısrar ettim Alexa'ya dönerek. En azından kendime böyle söyleyip duruyordum. Bunu içimden tekrarlayıp durmasam benim de aklım kayabilirdi. Her şeyi romantize etmeye başlayıp olmayan detaylara kapılabilirdim ve sonra Aiden'ın kafamda kurduğum bir versiyonuna âşık olabilirdim. On beş yaşımda ve Simon'layken böyle olmuştu, kendime gelmem de neredeyse bir ay sürmüştü.

Randevulara çıkmayalı da bir hayli oluyordu. Simon'dan ayrıldıktan sonra bana bir şeyler içmeyi teklif eden bütün erkeklere olur demiştim. Birileriyle çıkma işine girip Simon'ı aklımdan atmaya feci hevesliydim ama aşkın merhametsiz olduğunu hızla öğrenmiştim. Karbonhidratlı bir şeyler sipariş ettiğimde ya da onları öpmek veya evlerine gitmek istemediğimde erkeklerin yüzü düşmüştü. Bir adama sırf darda diye iki yüz dolar atamayacağımı söyledim diye öfkeyle yanımdan ayrılmıştı.

"Gergin misin?" Alexa doğrulup yatak başlığıma yaslandı.

"Birazcık," diyerek itiraf ettim.

"O Simon değil, biliyorsun."

Dürüst olmak gerekirse her randevuya çıkışımda beni korkutan şey buydu. Belirtileri fark edemeyip Simon gibi birine yine âşık olmak.

Sanki kırılacak bir şeymiş gibi nezaketle yaklaşılan türden bir aşk istiyordum. Yoğun ve gerçek olan türden. Karşısında değil, *uğruna* savaştığınız türden. Belki yanılıyordum ve öyle bir aşk yoktu. Ama o hisse mümkün olduğunca yaklaşmak istiyordum.

"Biliyorum." Kare yaka, uzun kollu ve kestane rengi bir bluzla siyah kot pantolonumu seçtim. Üstümü değiştirdikten sonra göstermek için Alexa'ya döndüm. "Nasıl olmuş?"

Gülümsedi. "İkiniz bu gecenin sonunda kesin işi pişireceksiniz."

Homurdanarak elime geçen yastığı ona attım. "Öyle bir şey olmayacak."

"Taaaaabii," diye uzattı. "Memelerin resmen bluzdan fırlayacak. Aiden seni gördüğü an çizgi filmlerdeki köpekler gibi dili ağzından fırlayacak bak."

Belki *ufacık* bir yanım Aiden'ın beni görünce beğenmesini istiyor olabilirdi. Muhtemelen içimdeki kuruntusal romantik yüzünden böyle düşünüyordum ama bu fikri düşününce oluşan gülümsememi bastırdım.

Tam saat yedide makyajımı bitirmiştim ki kapı çaldı. Sıçrayınca az kalsın rujumu bozacaktım, hâlâ yatağımda oturan Alexa'ya döndüm.

"Kapıyı açar mısın?"

"Hayır. Ronny Jr. benim yerime açmıştır bile."

İç çekerek gerginliğimi bastırmaya çalıştığım sırada Aiden Huntington'a kapıyı açtım, her zamanki gibi öfkeliydi. Denizci kabanını iliklemişti, boynundaysa siyah bir atkı vardı. Genelde şık bir dağınıklıkla göze çarpan saçları bu akşam titizlikle geriye taranmıştı. Meşemsi parfümünün kokusu kapıyı açtığım an burnuma doldu. Öfkeliyken ekstra ateşli göründüğünü düşünmem benim nasıl birisi olduğumu gösterirdi?

"Binanızın kapısını bir tuğla açık tutuyor," dedi köpürerek. Kelimeleri sertti. Dişlerini sıkıyordu, yanağına doğru bir kas seğiriyordu.

"Seni görmek de çok güzel, Aiden," dedim.

"Rosalinda," diyerek araya girdi. "Binaya herhangi biri de girebilir."

"Tuğlanın isminin Ronny Jr. olduğunu bilmeni isterim. Ronny Sr. anahtarlarını unuttuğunda binaya girmesine yardımcı oluyor," dedim bu konuyu aşmasını umarak sakince.

Gözlerini tehlikeli denebilecek bir şekilde kıstığında yüzüne gaddar bir ifade yayıldı. "Tuğladan haberdar mıydın? Ve buna karşı hiçbir şey yapmadın mı?"

"Dert etmeye gerek yok ki, kapımda kilit var." Ona göstermek için kapının zincirini çektim. "Yemeğe gidecek miyiz yoksa binanın güvenliğini eleştirmeye devam mı edeceksin?"

"Rosalinda, bu çok saçma. Senin için bile."

Aiden'ın Rolex'i vardı. Pahalı İtalyan parfümü kullanıyordu ve muhtemelen orada ilham aldığı için Uber yerine metroyu tercih ediyordu. Parayla ilgili sıkıntısı olmadığı ortadaydı ama benim vardı. Evim dediğim bu fakir binayı sevmeyi öğrenmiştim ve Aiden'ın saçmalıkları hoşuma gitmemişti.

"Şahane, iznini aldığıma göre yarın taşınabilirim. Çıkalım mı?"

"Söylemeye çalıştığım şey—"

"Çıkıyorum," diye seslendim Alexa'ya. "Geç kalmam."

"Umarım kalırsın," diye cevap verdi yatak odasından.

Gözlerimi devirsem de Aiden'ı dışarı ittim. "Nereye?"

Beni birkaç blok ötedeki Il Buco isimli bir İtalyan restoranına götürdü. Buranın önünden defalarca kez geçmiş, paketli ramenden gelmeyen güzel yemeklerin kokusunu içime çekmiştim ama kaldırımda masa için bekleyen bir sürü insan oluyordu. İçeri girdiğimiz

an buraya âşık olduğumu fark ettim. Neredeyse her bir santimi dekore edilmişti. Tavandan tava ve tencereler sarkıyor, alan mum ışığıyla aydınlatılıyordu. Duvarlardaki raflarda eski tarif defterleri, vazolar, şarap şişeleri vardı. Restoran, Bowery'de lüks bir mekândan ziyada bir büyükannenin evini andırıyordu. Müşterilerin sohbetlerine hafif bir İtalyan müziği eşlik ediyordu. Taze fesleğen ve biberiye kokusu havayı sarmıştı, midem beklentiyle guruldadı.

Karşılama hostesi önümüzdeki herkese nezaketle olumsuz anlamda başını sallarken onu izliyordum. Bu bakışı tanıyacak kadar uzun süredir Sığınak'ta çalışıyordum. Yoğunluklarına bakılırsa Aiden'la burada vakitlice bir masa bulmamız imkânsızdı.

"Burada yiyebilecek miyiz?" diye sordum Aiden'a. "Kalabalık gibi."

"Rezervasyon yaptırdım," dedi.

"Son anda nasıl oldu bu?"

"Birkaç bağlantımı kullandım."

"Ama nasıl—"

Bunalarak iç çekti. "Soru sormaya devam edecek misin, yemek mi yiyeceğiz?" Neredeyse tüm masalar doluydu, çiftler masalarında birbirlerine sokulmuşlardı. Şüpheyle Aiden'ın öne adım atmasını izledim. "Huntington adına rezervasyonum var." Kız başını sallayarak iki menü kaptı.

"Bu taraftan." Bizi restoranın içine, tuğladan duvarın önündeki küçük masaya yönlendirdi. Aiden koltuğa geçmemi işaret ettikten sonra kendisi ahşap sandalyeye yöneldi.

Huzursuzca karşılıklı oturmuştuk. Ayaklarımı masanın altında birleştirerek mümkün olduğunca ondan uzak tutmaya çalıştım çünkü dizlerim çoktan onunkilere sürtünüyordu. Şu an isteyeceğim son şey Aiden Huntington'ın ayak tacizine maruz kalmaktı.

"Cidden soruyorum Aiden, nasıl bu kadar hızlı rezervasyon yaptırdın?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Babamı aradım."

"Babanı mı aradın?"

Menüye bakarken anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı. Birkaç saat içinde ne isterseniz halledebilecek bir babanızın olması nasıl bir şeydi, merak etmiştim. Güzel bir restoranda rezervasyon, araba, bir ya da iki ev. Bir şey istemek için babamı arasam kahkahayı basıp, "Sana bahçeden taze fesleğen yollarım ama bu kadar," derdi.

Suratımı asıp menüyü açtım. Başlangıçların fiyatlarına bakarken gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Tanrı aşkına, ana yemeğin yanında verdikleri salata bile on beş dolar ediyordu, bunların hiçbirine param yetmezdi.

"İyi akşamlar." Garson bir kız masamıza yaklaştı. "Bu akşam kutlamanız mı var?"

Aiden başını iki yana sallamak üzereydi ki aklıma bir fikir geldi. Masanın altından bacağına vurdum. "Yıl dönümümüz," dedim.

Aiden bacağını ovuşturmak için elini indirirken bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ah, şahane! Ne kadar oldu?" Garson neşeyle bizi izliyordu.

"Birlikte üç mutlu yıl! Değil mi, balım?"

Aiden gözlerini kıstı. Kocaman açtığım gözlerimle ona oyuna devam etmesini söylüyordum. "Saadet dolu üç yıl," dedi gerginlikle.

"Yıl dönümünüzü bizimle Il Buco'da kutladığınız için teşekkürler. Önden içecek ister misiniz?"

Aiden önceliği bana verdiğini gösterircesine başını salladı. Kokteyllerin on sekiz dolardan başladığını görmek için menüyü açmama gerek yoktu. "Ben su alayım."

Aiden da aynı siparişi verdikten sonra gülümseyerek bize baktı. "Birazdan gelip siparişlerinizi alırım!"

Uzaklaşan kıza gülümsedim.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Aiden kaşlarının arasında bir V belirmişti.

"Mutlu bir çift gibi davranmamız lazım. Belki kız bize şampanya falan ikram eder. Tennessee'de öyle yapıyorlar."

Aiden kaşlarını çattı. "New York'a hoş geldin. Burada bedava hiçbir şey yok."

"Güzel bir fikir olabilir diye düşündüm," dedim. "Buradayken Max ve Hunter gibi davranacağız."

"Max ve Hunter birbirlerinden hoşlanmıyor," diye devam etti. "Üç yıldır birlikte falan değiller."

"Peki. O zaman hiç konuşmadan burada oturup Ida'ya iyi geçtiğini söyleriz."

"Peki."

"Peki." Menümü alıp en ucuz yemeği bulmaya çalıştım. Küçük porsiyon hafif bir Sezar salata beni yarına kadar tutardı ve banka kartımı da çok zorlamazdı. Salatayı mideye indirip hızla buradan giderdim.

Etrafımızdaki masalara baktım. İlk buluşmamız gibi görünüyor olmalıydık. *Tanışma* yemeği. Restoran kalabalıktı, çalışanlar koşuşturuyorlardı. İrkildim, muhtemelen Sığınak da bu gece böyleydi. Çalışanlara üzülmekten kendimi alamadım, yemekleri servis edip suları doldurmak için koşuşturuyorlardı.

Garsonun geri gelmesini beklerken geçen dakikalar eziyet dolu saatler gibiydi. Artık kaldıramıyordum, sessizliği bozmam gerekiyordu.

"Burası bayağı romantik bir yermiş. Etrafımızdaki çiftlere baksana." Yan yana oturan başka bir masadaki çifti gösterdim. "İyi bir seçim olmuş."

Gergin bir gülümseme yüzüne yayıldı. Sanki gördüğü en ilgi çekici şey buymuş gibi masada yanan muma bakıyordu. Aiden sohbete ortak olmayınca sinirlenerek ofladım ama ne olursa olsun devam edecektim.

"Konuşmazsak bu iş yürümez." Aiden'ın gözleri yine beni buldu ama sonra dikkatlice mendilini açıp kucağına yerleştirdi. "Belki atölyedeki herkes haklıdır diyorum. Yazdığımız bölümlerde sana hakaretler yağdırmaya bayılsam da Hunter ve Max'in âşık olmaları gerekiyor. Henüz âşık değiller, farkındayım evet ama o noktaya gelmeleri bize bağlı."

"Hakaret *yağdırmamak* için çok uğraşıyorum. Seninleyken hep böyle oluyor."

"Tamam o zaman. Belki de kaba konuşmamız gerekiyordur." Doğruldum.

"Ne?"

"Birbirimizle öyle konuşmayı biliyoruz. Normale dönüp kaba olalım diyorum." Aiden'ın dudaklarının kenarı kıvrılsa da hiçbir şey söylemedi. "Tamam. Ben başlıyorum. Bizim apartmana geldiğinde çok kabaydın."

Kaşları çatıldı. "Değildim."

"Öyleydin. Ronny Jr. konusunda."

"Kapıyı açık tutmak için aşırı aptalca bir yol. Özellikle de oturduğunuz mahalle—"

"Aynen, aynen, duyduğum tek şey bayağı yüksek kira ödediğim yere edilen hakaretler." Elimi salladım. "Ama yüzüne karşı ahmağın teki olduğunu söylediğim için rahatladım."

"Ahmak olduğumu söylememiştin ki."

"*Neyse.* Sıra sende."

"Tamam. Topuklularla düzgün yürüyemiyorsun," dedi sanki emin değilmiş gibi tereddüt ederek.

Dramatik bir nefes aldım. "Hiç de bile!"

Buraya gelirken neredeyse adım başı takılmıştım ama bunu fark etmediğini umuyordum. Kendimi korumak adına Bond Sokağı'nda yürüdüğümüzü söyleyebilirdim çünkü bu sokak *Arnavut kaldırımıydı.* Spor ayakkabıyla bile Arnavut kaldırımında yürümek çok zordu.

"Birkaç dakika önce yüzüstü düştüğünü hayal ettiysem ne olmuş?" Sandalyesine yaslanırken sırıtıyordu.

"Biliyor musun, sana ahmak derken çok haklıymışım."

Aiden bunu duymazdan geldi. "Centilmen olduğum için kale almıyorum."

Alayla güldüm. "Tabii ya, aynen. Centilmen olsan bunu hiç dile getirmezsin."

"Sen de hanımefendi olsan topuklulara yürürdün," dedi imayla. Sesi alçalmıştı.

"Hiç öyle bir iddiam olmadı."

Garson siparişlerimizi almak üzere sonunda gelmişti. Kendime salata sipariş ettiğimde Aiden kaşlarını daha çok çatsa da hiçbir şey söylemedi. Kız masaya küçük bir sepet ekmekle tereyağı bırakıp yanımızdan ayrıldı. Salatanın beni tamamen doyurmayacağını bildiğimden hemen bir parça ekmek aldım.

"Ortaokul balosu nasıldı?" diye sordum ağzıma bir parça ekmek atarken.

Yüzünü buruşturdu. "Çocukların çoğu deodorant kullanmayı daha öğrenmemiş. Birbirine sürtünen kaç kişiyi ayırdığımı söylemek bile istemiyorum."

Burnumu kırıştırdım. "İğrenç. O sürtünmeli danslar başladığında ben hemen abur cuburlara giderdim. Ayrıca ortaokul balolarının en iyi yanı kapkek getiren anneler."

"Sen de balolara gidiyor muydun?" Ekmek sepetine baktığımı fark etmiş olacak ki bana doğru itti. Ona minnetle gülümseyerek iki parça daha aldım. Ne olur ne olmaz diye sonuncuyu da yedim.

"Sen gitmemiş miydin?"

Başını iki yana salladı. "Kızlara gösterip yapıp ebeveynlerle öğretmenlerin önünde saçma sapan dans etmekten ibaret. Gitmek için bir sebebim yoktu."

"Ben Trent Walsh için gidiyordum," dedim hülyalara dalarak. "Ortaokuldaki en ateşli çocuktu. Saçlarını yatırıyordu, düşük bel pantolon giyiyordu ve zincir takıyordu."

"Yani? Seninle dans etmesini mi umuyordun?" Ses tonu beni yargılıyormuş gibi değil de merak ediyor gibiydi. Sanki ortaokulda birine âşık olmak, onun deneyimlediği normal eylemlerden değildi.

"Benimle dans edeceğini *bildiğim* için gittim," diye düzelttim. "Önceki cuma herkese saçımı ne kadar beğendiğini ve dönemimizdeki en zeki kız olduğumu söylemiş. Coldplay çalarken dans etmiştik. Spor salonunun ışıkları loştu, köşedeydik ve kıçımı ellemeye çalışmamıştı bile. Çok romantikti. İlk öpücüğümdü."

Aiden gülümsemesini bastırarak boğazını temizledi. Neden gülümsememek için hep bu kadar çaba sarf ediyordu? Yüzüne yayılmasına izin vermek yerine neden hep silinmesi için çabalıyordu?

Yemeklerimiz sonunda geldiğinde Aiden'ın tabağındaki makarnaya hasetle baktım. Tabağa yığmışlardı ve taze fesleğenle süslemişlerdi. O makarnayı çatalına ustalıkla dolarken ben acınası salatamdaki marula öfkeyle çatalımı batırdım. Salataya ızgara tavuk eklemeye bile bütçem yetmiyordu.

Aiden'ın tabağına fazla uzun süre bakmış olmalıyım ki yemeyi bıraktı. Tek kaşını kaldırarak çatalıyla biraz makarna teklif etti.

"Biraz ister misin?"

Başımı iki yana sallayarak kendimi makarna hayallerimden sıyırmaya çalıştım. "Yok, sağ ol."

"Bu akşam yemekler benden," dedi temkinli bir ifadeyle. "Biliyorsun, değil mi?"

Duraksayarak gözlerimi kıstım. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Sadece söyledim işte, menüden istediğini sipariş et. Ben ödüyorum."

"Kendi yemeğimin parasını ödeyebilirim."

"Bu bir randevu, Rosalinda."

"Ben feministim—"

"Ben de," diyerek sözümü kesti. Boğazını temizleyerek dikkatlice çatalını tabağının yanına bıraktı. "Seni ben dışarı davet ettim, yemeğini ben ödeyeceğim. Daha doyurucu bir şey sipariş et."

"Ben tokum." Yalan söylüyordum ama ona açlıktan gebermek üzere olduğumu söylemeyecek kadar gururluydum. Belki oyun yapıyordu. Yemek ısmarlamayı zaten teklif edecekti çünkü çalışanlara baştan gidip bir şeyler—

"Düşünme artık," diyerek düşüncelerimi böldü.

İç çektim. "Burası zaten pahalı. *İki* yemek sipariş edip sana ödetemem."

Sanki can sıkıcı olan *benmişim* gibi gözlerini devirdi. Elini kaldırıp garsonu çağırdıktan sonra bir tabak daha istedi.

"Ne yapıyorsun?"

Bana sabırsızca bakarak makarnasının yarısını yeni gelen tabağa koyup bana uzattı. "Al bakalım. Artık fazla para ödememe de kasvetle küçük salatana bakmana da gerek *yok*."

"Kasvetle mi dedin sen?" Kaşlarım havalanırken hafifçe gülümsedim.

"Yemeğini ye." Sanki benden bıkmış gibi iç çekti. Ancak ben çekinerek çatalımı alana dek yemeğe başlamadı.

Ağzıma mümkün olduğunca makarna tıktığım an Aiden da dikkatini yemeğine vermişti. İnlediğimde başını kaldırıp huzursuzca kıpırdandı.

"Tanrım," dedim ağzım doluyken. "Çok güzelmiş. Yediğim en iyi yemek olabilir." Makarnayı ağzıma tıkmaya devam ettiğim sırada Aiden'ın dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Aiden, sana borçlandım. Bir karakteri öldürebiliriz. Her şeyi yapabiliriz, bu yediğim en iyi makarna. Çok teşekkür ederim."

"Dudaklarına hep marinara sosu bulaştırdın."

"Bu duyduğum en seksi şey olabilir."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki yemeğin güzelliğinden beynim durmuştu. Belki sorun makarnadaydı. Belki de Aiden'ın beni hep gafil avlayan otoriter ses tonu yüzündendi. Ama güzel bir kazak giyen, karşımda oturan ve bana makarnasının yarısını ikram eden bir adamdı o. Bir kız bunu nasıl romantik *bulmazdı*?

"Max ve Hunter gibi davranmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu suyunu yudumlarken.

Omuz silktim. "Bilmem, öyle yapmıyor muyuz zaten?"

"Pekâlâ, denemekten zarar gelmez belki."

Oturduğum yerde doğrulup kucağımdaki mendili düzelttim. "Tamam, Hunter, nasılsın?"

"İyiyim, Maxine. Sen nasılsın?" dedi sıkıcı bir tonla ama oyuna eşlik ediyordu.

"Maxine derken? Herkesin bana Max dediğini biliyorsun."

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Suyumu yudumladım. "Bunu bilerek yapıyorsun. Bana hep Rosalinda diyorsun."

"Maxine," diye düzeltti.

Öylesine elimi salladım. "Aynı şey işte."

"Sıradaki soru," dedi.

"Hayatta böyle ilerleyemezsin. Konuşurken huzursuz olduğun soruları es geçemezsin—"

"Huzursuz falan değilim."

"Aman sen de, resmen sandalyende kıvranıyorsun."

"Saçmalıyorsun."

"Birazcık," dedim gülerek. Garson tatlı menüsünü getirerek araya girdi.

"Aşk kuşları tatlı ister mi acaba?"

"Ah, hayır." Menüyü ittim. "Biz hesabı alalım. İkiye bölebilirseniz—"

"Rosalinda, tatlı söyle," dedi Aiden. Sesi feci bunalmış gibiydi.

"Yok," dedim menüyü garsona doğru iterek.

"Tatlı sevdiğini biliyorum. Şu an da istiyorsun. Sipariş etsene." Menüyü bana itti. Garson bize baktıktan sonra hafifçe geri çekildi.

"Karar verebilmeniz için size birkaç dakika vereyim."

"Gerek yok," dedim.

"Teşekkür ederiz," dedi Aiden aynı anda.

Ona ters ters baktım. Menüyü tekrar bana uzattı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak yenilmişim gibi çenemi kaldırdım.

"Kahrolası bir tatlı söyle, Rosie. Ben ödeyeceğim."

"Olmaz. Yemediğim salatanın, yemeğimin yarısının *ve* tatlının parasını sana ödetemem. Çok fazla olur."

"Çok fazla değil," dedi. Kaşları çatılmıştı ve yine içimi titreten o inatçı ses tonuyla konuşuyordu. "Derse neredeyse her seferinde farklı bir çikolatayla geliyorsun. Sipariş etsene."

Şaşkınlığımı göstermemeye çalıştım çünkü doğru söylüyordu. Birkaç saatte bir birazcık tatlı yemezsem olmazdı. Çantamda hep M&M olurdu ama iyi bir bahşiş aldıysam birkaç blok ötedeki fırından kurabiye, çikolata ya da çikolatalı kruvasan sipariş ediyordum. Kimi zaman da Alexa'dan Morocha veya Peru kurabiyesi cepliyordum.

Düşününce aslında tatlı sevdiğim bir hayli aşikârdı. Belki de Aiden'ın derste ne yaptığıma dikkat edip bunu aklında tutmasının hiçbir önemi yoktu. Beyninin *Rosalinda'yla ilgili sıradan gerçekler* sekmesine bu bilgiyi de kaydetmişti. Muhtemelen sonrası için cephane topluyordu.

Ama gerçekten de tatlı istiyordum.

"Tamam." Menüyü aldım. "Ama sen de yiyeceksin."

"Olamaz, beni çikolatalı pasta yemeye mi zorlayacaksın? Ne yapacağım şimdi?" dedi alayla.

Tek kaşımı kaldırdım. "Çikolatalı pasta söyleyeceğimi nereden bildin?"

"Tiramisu alma ihtimalin yok," dedi sanki bu apaçık bir gerçekmiş gibi. Sandalyesinde öne kayarak menüyü nazikçe elimden aldı. Yeşil gözleri mum ışığında parlarken bir anlığına bunun gerçek olmasını diledim. Gerçek bir randevuda olmayı. Bu düşünceyi hemen aklımdan attım çünkü Aiden Huntington'la birlikte olabileceğimiz bir evren yoktu.

"Değil mi?" diye sordu beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Evet," diye mırıldandım.

Çenesini kaldırdı. "Biliyordum."

Garson çok geçmeden tatlıyı getirdi. Aiden bir parça almak için uzandığında kaşığım onunkine çarptı ve lokmasını çatalından aldım. Bekledi ama ikinci kez aynı şeyi yaptığımda gözleri beni buldu.

Kaşığı ağzıma götürerek ona arsızca gülümsedim. Gözleri garip bir hisle parladı ve bu sefer o benim lokmamı çaldı. Savaşmaya devam ediyorduk ki Aiden kucağımdan mendilimi çekerek dikkatimi dağıttı ve lokmamı çaldı. Ağzım açık kalmıştı.

"Hileci."

Kaşığı ağzına götürerek, "Ne anlatıyorsun, hiçbir fikrim yok," dedi Aiden olabileceği en haylaz hâliyle.

Garson hesabı getirdiğinde ödemek için yiğitçe bir savaşa girişmiştik. "İzin ver," dedim siyah hesap defterine uzanarak.

Aiden bu durumdan hiç keyif almıyordu, başını hesaptan kaldırmamıştı bile. "Bunu çoktan tartıştık."

"Fikrimi değiştirdim."

"Olmaz."

"Lütfen, ben de—"

"Tamam." Aiden siyah defteri kapatıp bana uzattı. "Al bakalım."

Yavaşça kapağı kaldırıp da fişin altındaki tutarı görünce gözlerim irileşti. "Biliyor musun, düşündüm de belki iyisi mi—"

Gözlerini tekrar devirerek defteri benden aldı.

Aradan vakit geçip de eve doğru yürüdüğümüz sırada çoğu gece peşimizi bırakmayan o sessizlik yine yakamıza yapışmıştı. Etrafımıza ağ örmüş, gökdelenler ve şehrin ışıklarının arasında bizi huzursuzca sarmıştı.

"Bu akşam..." Durup doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. Karanlık gökyüzüne bakıp korkunç geçtiğini söylemenin nazik bir yolunu düşündüm.

"Bölüme daha iyisini yazarız," dedi apartmanımın önüne geldiğimizde. "Değiştirerek de yazılır, değil mi?"

Gözlerinin içine bakabilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. Bu atmosferin beni etkilemesine izin veremezdim ama Tanrı aşkına... İnanılmayacak kadar yakışıklıydı. Çatık kaşları

ve gözlerindeki parıltıya tezat koyu renk saçları... Burnu çok hafif eğri olsa da bu onu *harika* gösteriyordu. Bazen ona bakınca tıpkı onun Clark Kent için ilham verebilecek türden biri olduğunu düşünüyordum.

Orada dikilirken verdiğimiz nefesler soğuk havada buharlaşıyordu. Beyaz buhar tıpkı içinde bulunduğumuz sessizlik gibi gözler önündeydi. Doğru ışık altında bakınca her şeyin romantik olabileceğine inanıyordum. Ancak *bu* romantik değildi. İkimiz de kaçmak için diğerinin bir şey söylemesini bekliyorduk. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken apartmana doğru bakıyordu. Ben de yere bakarak montuma sarıldım. Sonunda artık dayanamayarak ellerimi ceplerime soktum.

"Peki, haftaya görüşürüz." Bu tuhaf ânı bölerek arkamı döndüm ve hızla binaya girdim.

"*¿Por que estás aquí?*" diye sordu Alexa eve girdiğimde. "Herifin evinde olman lazımdı. Çıplak."

"Onu çoktan hallettik," dedim alayla. Mutfağa yönelmiştim. Dolaptan bir bardak alıp musluğa götürdüm.

"Ha ha, amma komiksin. Nasıl geçti?"

"Aslında tam beklediğim gibi." Suyumu yudumladım. "Korkunç, can sıkıcı, acı dolu." Ölmek istememe sebep olmayan *birkaç* an da yaşanmıştı tabii. Ama Aiden'ın okuyacağını bilerek onları nasıl yazacaktım ki? "Bölümümüzü yazmak için ilham alabileceğim bir şey hayal edemiyorum."

Gülümsedi. "Eminim aklına gelir."

Makyajımı çıkarıp eşofman takımımı giydikten sonra saate baktım ve ardından telefonumdaki grup mesajlarını okumaya başladım.

---

* İsp. "Neden buradasın?" -çn.

Logan: size söylüyorum bakın adamın evinde

Jess: ya da öldü

Logan: öyle deme!!!!

Jess: bu ihtimal dâhilinde. aiden'ı gerçekten tanımıyoruz

Tyler: Adaletli olalım, hiçbirimiz onunla
konuşmayı denemedik.

Logan: yapma be, bizi korkutuyo da ondan

Jess: rosie'yi kurtarmamız lazım

Tyler: Muhtemelen hâlâ yemekteler. Telaşlanmayın.

Kolumun üzerine uzanıp örtüyü omuzlarıma kadar çektim.

Rosie: randevu bitti. çok kötüydü. ölmek istiyorum

Logan: her şeyi anlat.

Rosie: güzel bir restorana gittik, sohbete girişmedi,
sonra benimle eve yürüdü çok tuhaftı

Tyler: Seninle eve mi yürüdü? Nazik bir hareket.

Jess: ya da FECİ EZİK. yani elinden gelenin
en azını yaptı diye erkekleri övmeyi bıraksak mı??

Logan: aaaaynen öyle kanka

Jess: kes sesini logan

Tyler: Atölyede, yazdıklarınızı okumak için
sabırsızlanıyorum.

Logan: romantizmden çok korku olacak gibi

Rosie: siz delirmişsiniz

Konuşmayı sessize alıp bir saat boyunca Twitter'da gezindim. Uykuya dalmak üzereyken bir mesaj daha geldi.

Aiden: Bölüm tamam.

Hevesle komodindeki bilgisayarımı alıp ortak dosyamızı açtım. Resminin olduğu ikon hâlâ sekmede görünüyordu, imleci son kelimelerindeydi ve bu da çevrim içi olduğu, dosyayı kontrol ettiği anlamına geliyordu. Bölümünün başına gelip okumaya başladım.

Maxine'in beni akşam yemeğine davet etmesi beklenmedikti. Heyecanımı atamamamsa daha beklenmedikti.

Kendime bunun gerçek bir randevu olmadığını hatırlatmaya çalıştım. İki meslektaş yemeğe çıkıyorduk. Birbirini sevmeyen iki meslektaş. İş dışında hiç görüşmeyen. Bir an sonra her şeyi mahvetmek üzere her gün çaresizce sohbet etmeye çalıştığım o meslektaş ve ben.

Kaygımı bastırmıştım ama havada asılı kalan bir şeyler hâlâ vardı. Maxine'leyken hep böyle oluyordu. Sürekli hakaretler yağdırıp duruyorduk ama bunların kaçını içimizden gelerek söylüyorduk?

Bu bir randevu değil. İki meslektaşın yiyeceği bir yemek. Bu kadar. Bunu bir mantra misali aklımda tekrar edip duruyordum. Son ilişkimden bu yana gerçek bir randevuya çıkmamıştım, ki o zamanlar bile annemle yaşadığım onca şey söz konusuyken dikkatimi randevuma veremezdim. Dünyam yıkılırken kendimi herhangi bir konuya odaklamakta zorlanıyordum. Gerçek şuydu, Maxine içime öyle bir işliyordu ki sanki damarlarıma karışmıştı, dokunulmamış tek bir hücre bırakmak istemiyormuşçasına hareket ediyordu. Randevular hiçbir zaman önceliğim olmamıştı ama ona hayır diyemezdim.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Dokuzuncu Bölüm

Kafamda bir milyon tane soru vardı. Yazdığı bölüm aşırı dürüsttü ve Aiden olarak mı, yoksa Hunter olarak mı yazdığını bir türlü anlayamıyordum. Okumaya devam ettim.

Yaşadığı apartmanın önüne vardığımda aniden durdum. İçimde Maxine'e karşı bir öfke ve korku yükseldi. İsminin ve soy isminin baş harfleri apartmanın 9C numaralı zilinde göze çarpıyordu ama zile basmama gerek yoktu. Zaten kapıyı tutan bir tuğla vardı. Komşulardan biri ya da belki hırsızın biri yanımdan geçip hızla içeri girdi. Ben de içeri girerken sıktığım yumruklarımı gevşetmeye çalışıyordum, tırnaklarımın avucumda hilal şeklinde izler bıraktığına şüphem yoktu. Asansör her hareketinde inildeyip duruyordu, her an kabloların kopabileceğine yemin edebilirdim.

Belki bunu ona asla itiraf etmezdim ama Maxine tanıdığım en zeki kadındı. Çalışanlarla tanıştığı ilk toplantıda korkusuz görünüyordu. Takımda yeni olmasına ve bir oda dolusu yabancının arasında olmasına rağmen fikirlerini açıkça dile getirmekten yana hiç çekincesi yoktu. Hatta bir iki kez herkesi güldürmeyi başarmıştı.

Sayfayı aşağı kaydırırken tereddütlüydüm. Geçen dönemki ilk dersimizden bahsettiğine inanmak istemiyordum. İlk atölyemizde o kadar gergindim ki gevezelik edip elimi kaldırıp durmuştum ve... *Gerçekten* birkaç kişiyi güldürmüştüm. Tabii, bu muhtemelen tesadüftü. Anlam çıkarmaya çalışıyordum sadece. Gerçekten *benden* bahsetmesine ihtimal yoktu.

Ama burada yaşıyorsa onun zekâsından cidden şüphe duyardım.

Tamam, belki de bahsediyordu.

Kendini böyle apaçık tehlikeli bir duruma sokması pervasızlıktı. Üç hızlı tıklatmayla kapıyı çaldım. Kapının ardından Maxine'in sessiz mırıltılarını duyabiliyordum ve sesi beni rahatlatsa bile öfkemi üzerimden atamıyordum.

En az üç kez kilidi çevirip kapıyı parlak gece göğünde göze çarpan bir takımyıldızını andıran bir gülümsemeyle açtı. Bakışlarımı ondan çekmek istemiyordum, gülümsemesini ve onu incelemek istiyordum. Sürekli içine hapsedildiğimiz o binanın dışında onun kim olduğunu bilmek istiyordum. Beklediğim fırsat ayağıma gelmişti ve gülümsemesi de bana bunun nedenini hatırlatıyordu. Keşke ona değil, onun adına *sinirlendiğimi söyleyebilseydim.*

Bunun yerine, "Binanızın kapısını bir tuğla açık tutuyor," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı, upuzun kirpikleri yanaklarına dökülürken cevap verdi. "Ha, o mu? Komşumuz Andy, anahtarlarını unuttuğu için bilerek kapıya koyuyor."

İçimde yükselen öfke beni boğup bitirmeye başlamıştı.

"Tuğladan haberdar mıydın?"

"Kapımda kilit var. Dert etmeye gerek yok ki."

Zihnim sorunlarını çözebilecek bir milyon çözüm üretirken gözlerimi kıstım. Ona bir daire alamazdım, bu apartmanı şikâyet edemezdim ama onu buradan taşınmaya ikna edebilirdim.

Elimden geldiğince ikna edici olmaya çalışarak, "Maxine, bu çok saçma. Senin için bile," dedim.

Yüzü anında öfkeyle kızardı. Onun hak ettiği gibi nazik ve ilgili bir adam olmaya çalışıyordum. Ama her zamanki gibi kendimi sabote ediyordum.

Kaşlarım hayretle havalandı. Şu âna kadar Max ve Hunter'ı hep yüzümüze karşı söyleyemediğimiz hakaretleri dile getirmek için kullanıyorduk. Dahasını ayıran o sınırı hiç aşmıyorduk. Ama... Aiden gülümsememi gerçekten o kadar beğeniyor muydu?

Tuğlayla ilgili söylediklerini sırf burnunu sokmak için söyledi sanmıştım. Beni hor gördüğünü. Güvenliğim için gerçekten endişelendiğini düşünmemiştim. Muhtemelen bölümde her şeyi pozitif göstermeye çalışmıştı. Belki tam da beklediğim gibi romantik kitaplarda iyiydi.

"Hadi, gidelim." Yanımdan geçip küçük koridora adım attığında onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Bana adresini attığında bölgedeki güzel restoranları araştırmıştım. Gerçekten seveceği bir yere gidelim istiyordum. Ya da kendini hiç şımartmadığı türden bir yere.

Oldukça tuhaf bir yürüyüşün ardından restorana yaklaştığımızda, "Burada nasıl rezervasyon yaptırabildin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Birkaç bağlantımı kullandım."

Bunun anlamı şuydu, babamı arayıp bana burada bir rezervasyon ayarlarsa onunla yemek yiyeceğime söz vermiştim. Yılda bir kez benimle arayı kapatmayı severdi ve birlikte geçirdiğimiz o bir buçuk saati kararlarımı eleştirmek için kullanırdı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı ve kendi hayatımı mahvettiğimi bilmemi istiyordu. Ne olursa olsun Maxine'le geçireceğim birkaç saat için babamla can sıkıcı yemeklere bile diş sıkardım. Keşke bir de pot kırmadan durabilseydim.

Kalbim hızla atıyordu. Akşamımızı kelimesi kelimesine kopyalamıştı ama içimdeki romantik bu cümleler gerçek mi, kurgu mu, ayırt edemiyordum.

Bölümün sonuna geldiğimde o da hâlâ dosyada çevrim içiydi. Ben yazmaya başladığımda da dosyadaydı.

Hunter beni huzur dolu bir İtalyan restoranına götürmüştü. Buranın önünden belki de milyonlarca kez geçmiştim. İnsanların dışarıda oturabileceği kadar sıcak bahar aylarında kaldırımda yürürken sokağa yayılan fesleğen ve makarna kokuları burnuma doluyordu. İçeri girdiğimizde çalan müzik de ağzımı sulandıran aromalar gibi beni içine çekti. Evden çıkmadan önce Hunter'ın söyledikleri sinirimi bozmuştu ama bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam da bu akşamı iple çekiyordum.

Durup nasıl devam edeceğimi düşündüm.

Üstelik söylediklerini yanlış yorduğuma emindim. Muhtemelen yalnızca bana nazik davranıyordu ve kuruntu yapıp ona kızarak pislik gibi davranıyordum.

Ben son cümleyi yazar yazmaz yan sekmedeki mesaj kutusuna bir bildirim düştü.

Aiden: Rosalinda.

Rosie: ne?? doğru ama!

Yazarken gözlerimi köşedeki Aiden'ın ikonundan alamıyordum. Gözlerimi kapatsam bile görebildiğim tek şey her atölyede bana bakan sinirli gözleriydi. İçime şüphe düşüyordu.

Rosie: beni geriyorsun

Aiden: Ne yaptım ki?

Rosie: yazmamı izliyorsun. utanıyorum

Aiden: Burada yokmuşum gibi davran.

Aklıma bir fikir gelince kendime engel olamadan hızla ona bir mesaj yazdım.

Rosie: ya da sen de benimle yaz

Nefesimi tuttum, sohbetteki baloncuklar belirip kaybolurken alt dudağımı ısırdım.

Aiden: Tamam.

Rosie: ne zaman istersen araya gir!!

Aiden: Tamam.

Zafer kazanmışçasına gülümseyerek yazmaya devam ettim.

"Seni yemeğe davet ettim çünkü ateşkes yapalım istiyorum," dedim çenemi kaldırıp öz güvenli görünmeye çalışarak. Masanın altından ellerimi eteğime sildim.

Kaşları çatılınca alnında çizgiler belirdi. "Ateşkes mi?"

"Bu sunumun mümkün olduğunca sıkıntısız geçmesini istiyorum. Yoksa birlikte çalışmamıza ihtimal yok." Kabul edercesine başını salladı. "Açıkçası senden nefret ederken aynı zamanda bu

kadar sıkı çalışmak yorucu oluyor. Ben de içlerinden birini ortadan kaldırayım dedim."

Aiden'ın araya girmesini bekledim ama girmedi.

"Ateşkes," dedi sanki bu kelimeyi tartarcasına.

Aiden sonunda araya girdi.

"Ateşkesten sonra ne olacak?"

Doğrularak ona gülümsedim. "Artık senden nefret etmediğime karar verdim. Ancak işimiz bitince benden nefret etmeye devam edebilirsin."

Durdum. Ben Maxine, o da Hunter olarak mı yazıyorduk, pek emin değildim. Yazmaya başladı.

"Benden nefret etmeye son vermen için seni yemeğe mi çıkarmam lazımdı? Bilsem yıllar önce yapardım."

Onu duymazdan geldim. "Ateşkes?" Masanın üstünden elimi uzattım.

Elimi bir kez sıktı. "Bu ateşkes artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor yoksa tek taraflı mı?"

Söylediğini düşünürken burnumu kırıştırdım. "Arkadaşsak kendinle ilgili bazı kıymetli bilgiler vermen gerekecek."

Gözlerini devirerek suyunu yudumladı. "Öyle mi, ne gibi?"

"Bilmem. Her gün senden birkaç metre ötedeyim ama seninle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Nereli olduğunu bile bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Buralıyım. Bunu biliyorsun sanıyordum."

Elimi salladım. "New Yorklu olduğunu biliyorum ama neresinden? Yukarı Doğu Yakası'nda özel okula gittiğine iddiaya girebilirim."

"Yukarı Batı Yakası," diye düzeltti. "Kreşten liseye kadar."

Dirseklerimi hiç de hanımefendilere yakışmayacak şekilde masaya dayayıp ellerimi çenemin altına yerleştirdim. "New York'ta büyümek nasıldı?"

"Tennessee'de büyümek nasıldı?" diye karşılık verdi.

Kendini korumak üzere gözlerine yerleşen o kalkanlara baktım. Onu zorlamak istemiyordum ama merakımı giderecek en ufak bilgi kırıntısına bile muhtaçtım.

"Güzeldi," dedim düşünceli bir tavırla. "Güney'deki okulumda İspanyol asıllı olmak hep kolay sayılmazdı."

"Perulusun, değil mi?"

Ağzım hayretle açık kaldı. "Evet. Öyle. Nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde üzerinde kırmızı bir bayrağın olduğu rozet takılı bir çantayla gelmiştin," dedi utanarak. "Dersten sonra internetten bakmıştım."

Aiden'ın imleci hızla geri dönerek *dersten* kısmını silip yerine *işten* olarak düzeltti. Kalbim göğsümde küçük bir takla attı.

Doğruydu. Rozetlerle süslediğim bir bez çantam vardı ve Tennessee bayrağının yanında küçük bir Peru bayrağı rozeti takmıştım. Aiden'ın bunu fark ettiğinden haberim bile yoktu.

"Yarı Perulu," dedim. "Babam canım Rocky Top'tan, annem de Peru'dan. Bu da garip aile bağlarım olduğunu gösteriyor."

Küçük bir kahkaha attı. "Eminim öyledir."

"Peki ya sen?" Aramızdaki sepetten bir ekmek aldım. "Aile buluşmaları senin için de katlanılmaz mı?"

Hunter duraksadı, gözlerime bakmıyordu. Boğazını temizledikten sonra cevap verdi. "Pek buluşma olmuyor."

"Peki bayramlarda? Şükran günleri hep tuhaf geçiyor. Masanın bir ucunda tatlı patates turtası diğer ucunda ceviche oluyor."

Tekrar duraksadı. "Bayramlarda da pek buluşmuyoruz." Tam detayları öğrenmek için ağzımı açmıştım ki devam etti, "Ailenin Noel âdetleri vardır kesin."

Aiden'ın ailesinden konuşmamaya çalıştığı ayan beyan ortadaydı. Herkes sevgi dolu bir destek sistemini arkasına alma konusunda benim kadar şanslı değildi. Ancak bu tam da ye-

mekte konuşmak isteyeceğim türden bir konuydu ve detayları öğrenmek için üstüne *gideceğimi* bilecek kadar beni tanıyordu. Şu yalnız Şükran Günleri'ni ve bugünkü rezervasyon için babasını aramasının neden o kadar zor olduğunu merak ediyordum. Bir de babasıyla neden yemeğe çıkmak istemiyordu? Ancak bunların hepsinin doğru olduğuna nasıl emin olabilirdim ki? Aiden kelimelerini öyle bir inşa ediyordu ki gerçek olduklarına inanmam için bana bir sebep vermiyordu ama yine de inanıyordum.

"Birkaç tane Noel Arifesi âdetimiz var," dedim. "Annem genelde büyük bir ziyafet verir ve anne tarafımdan herkes *gelir. Gece yarısı olur olmaz hediyelerimizi açarız ve herkes yorulup eve dönene kadar dans ederiz. Sonra babam bize* Şahane Hayat'ı *izletir. Yılbaşı'nda da büyük bir parti veririz." O soğuk Aralık gecelerini anımsarken içimden taşan neşeye engel olamıyordum. "Yaşadığım yerde küçük bir Peru topluluğu var ve Yılbaşı'nda bize gelirler, mümkün olduğunca âdeti yerine getirmeye çalışırız."*

"Mesela?"

"Mesela giydiğin renk yeni yıldan ne istediğini gösterir. Sarı şans içindir, yeşil para için, kırmızı aşk için..." Sesim yavaşça kısıldı.

"Ah." Arkasına yaslanırken beni anlıyormuş gibi başını sallıyordu. "Sen hep kırmızı mı giyiyorsun?"

"Son partide giymedim," diye itiraf ettim. "Sarı giydim. Benim sadece... Birazcık şansa ihtiyacım var. Sarıyla başlayıp kendimi hazır hissedince kırmızıya geçerim diye düşündüm."

Yemek boyunca sohbetimiz o kadar doğal akıyordu ki daha birkaç saat öncesinde ondan nefret ettiğimi unutuvermiştim.

Yazdığımız bu sayfalarda, geçen yıl atölyede Aiden hakkında öğrendiklerimden daha fazla şey öğrenmiştim. Komik ve hatta bazen flörtözdü. Dikkatimi dağıtmadan burada onun beni etki-

lemeye değil, romantik bir karakter yaratmaya çalıştığını hatırlamam gerekiyordu.

"New York'ta büyümek nasıldı anlatsana," dedim yalvarırcasına. Karşımdaki dosyada kaygı içinde kelimelerin belirmesini bekliyordum. Aiden için gerçek hatıralarımı ortaya dökmüştüm. Tek istediğim ona ait gerçek bir hatıraydı.

Gözlerimdeki umudu fark edince pes etti.

"İşte oldu," dedim keyifle. Beklemeye başladım.

Bitmeyecek gibi gelen bir ânın ardından Aiden cevap verdi. ***"Yukarı Batı Yakası'nda özel okula gidiyordum ama annemle babam ayrıldıktan sonra annemle Alphabet City'de yaşamaya başladım. Dokuz yaşında bir çocuk olarak her gün tek başıma metroyla kırk dakika gidiyordum."***

Ağzım açık kaldı. "Yirmi altı yaşında olmama rağmen on dakikalık metro yolculuğumun bile beni gerdiğini itiraf etmek zorundayım."

Omuz silkip çatalını aldı, yemeğiyle oynamaya başlamıştı. "Alışırsın. Hangi metroların güvenli hangilerinin tehlikeli olduğunu öğreniyorsun. Bir metroya hep çocukları olan bir kadınla binerdim çünkü bana göz kulak olacağını bilirdim."

Aiden için kalbim sızlamıştı. Hep New York'ta büyümeyi hayal etmiştim ama Aiden'ın küçük üniformasını giymiş, sırt çantasıyla yalnız başına oturduğunu hayal etmek neredeyse gözlerimin yaşarmasına sebep olacaktı.

Suyunu yudumlarken bakışlarını kaçırmıştı. "Abartılacak bir şey değil. Liseye başladığımda annemle West Village'a taşındık ben de kaydımı oradaki okullardan birine aldırdım."

"Babanla hiç görüşmüyor muydun?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Annen harika biri olmalı."

Bir anda dosyadan son cümlelerimiz silindi. Hata olduğunu düşünerek telaşla doğrulmuştum ki diyalogdaki son cümleleri silenin *Aiden* olduğunu fark ettim.

Hızla yan sekmedeki mesaj kutusunu açtım.

Rosie: ne yapıyorsun??? çok iyi gidiyor, silme!!

Aiden: Hayır. Bu senin bölümün. Kendin yaz, Rosalinda.

Ona beklemesi için yalvarmak üzereydim ki ikonu kayboldu.

"Kahretsin," diye inledim gözlerimi ovuşturarak. Bir yanım Aiden'ı fazla zorladığımı biliyordu. Etrafına ördüğü duvarlar öyle kalındı ki delip geçmek neredeyse imkânsızdı. Bir anda fazla acele davranmıştım ve şimdi kaydettiğim o küçük gelişme de tuzla buz olmuştu.

"Neyse," diye mırıldandım. Öfkeyle ortak dosyamızı kapattım. Aiden dostça davranmayı *denemek* bile istemiyorsa onu zorlamayacaktım. Benim de yapacak işlerim vardı.

Ida'yla burs için göndereceğim yazı üzerine konuşuyorduk. Başvuru şartlarını dört yüz kelimeyle aşıyordum. Çok sorun olmayacağını sanmıştım ama Ida bu konuda ne kadar katı olduklarından bahsetmişti. Belli ki beş bin kelime sınırını tek kelimeyle bile aşsam beni diskalifiye edeceklerdi.

New York'a kendim için gelmiştim. Aiden'ın huysuzlukları yüzünden hayallerimi bırakacak değildim.

Bu yüzden Aiden'ı ve konuşmamızı düşünmeye bir son vererek gecenin kalanını burs başvurum için metnimdeki kelimeleri azaltıp paragrafları özetlemeye çalışarak geçirdim.

"Bana neden hep Maxine diyorsun?" diye sordu tatlıyı bölüştüğümüz sırada. Brownienin son lokması için savaşırken kaşıklarımız birbirine çarpıştı.

Ben kazandım ve son lokmayı ağzıma attım. "Herkesin sana Max dediğini biliyorum ama ilk gün Ivy seni bizimle tanıştırdığında sen düzeltmeden önce sana Maxine diye seslendi."

Kaşığını bana doğrulturken koyu renk gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Bu bana neden Maxine *dediğini açıklamıyor ki."*

Sanki söylediği mantıksızmış gibi omuz silktim ancak ne hissettiğimi anlamasını umarak gözlerinin içine bakıyordum. "Sana karşı herkes gibi olmak istemiyorum."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Onuncu Bölüm

"Randevu kesinlikle işe yaramış." Ida bana kendini beğenmişçesine baktı. "Ama Rosie ve Aiden'ın bu haftaki bölümleriyle ilgili düşüncelerimi söylemeden önce sizi dinlemek isterim."

Logan anında elini kaldırdı. Uyarırcasına ona baksam da bilerek bana doğru bakmıyordu. "İkiniz romantik bir atmosfer yaratma konusunda harika iş çıkarmışsınız. Hunter'ın randevudan önceki bölümünde kırılganlığını göstermesi gerçekten de birine âşık olurken ki o hissi uyandırıyor."

Ida sınıfın ön tarafından onaylarcasına mırıldandı.

"Daha farkına varmadan âşık oluyorsun," dedi Tyler sessizce.

"Aynen," dedi Jess. "*Randevuya* gelirsek." Bana özür dilercesine baktıktan sonra devam etti. "Randevu tatbikinizde her ne yaşandıysa işe yaramış. Max ve Hunter sonunda birbirlerine açıldılar. Artık onları destekliyorum."

Buna benzer bir sürü yorum daha aldık, hepsini not almak için elimden geleni yaparken yorulmuştum. Pislik beni yalnız

bıraktığı için bölümü o olmadan bitirmiştim. Şimdi de gözlerime bile bakmaması birazcık öfkelenmeme sebep oluyordu.

Not alıyordu ama kalemi kâğıtta yavaş yavaş hareket ediyordu. Öne doğru eğilerek kâğıda ne yazdığını görmeye çalıştım. Bir yanım hiç not almadığını düşünüyordu, onu yakalamak istiyordum.

Gittikçe daha da sabırsızlandığım için bacağımı sallamaya başladım. Hafifçe sallayarak başladım, ara ara bacağım masaya çarpıyordu. Masa sallanırken onu izlemeye başladım ama ifadesi değişmemişti.

Ben de hızlandım.

Çenesini sıktı ve sonunda, *sonunda* bana baktı. *Öfkeyle* bana bakıyordu. Kalemi kâğıtta daha sert hareket ederken o hâlâ bana bakıyordu.

Tatlı tatlı gülümsedim ve bacağımı daha hızlı sallamaya başladım.

"Max ve Hunter gibi," dedi Logan kısık sesle.

Aiden başını hızla ona çevirdi. Logan'a öyle ters baktı ki çocuk yerine gömülerek telaşla Jess'e döndü. Okuduğum en ürkütücü korku kitabını yazmasına rağmen Logan bile Aiden'dan korkuyordu.

Aiden'ın bakışları bana dönse de geri adım atmadım.

"Kes şunu," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Asla," diyerek karşılık verdim.

"Romantizme başlamak için ihtiyacımız olan şey bu," dedi Ida dikkatimi birbirimizden ayırarak. "Ama *daha* fazlası lazım. Kaçak dokunuşlar, fiziksel tepkiler. Romantizmin *güzel* yanları. *Yaklaşmışsınız* ama oraya henüz varmadınız."

Aklıma bir fikir daha gelirken Aiden'a baktım. Bir tane daha yalandan randevuya çıksak? Birbirimize karşı kapalı birer ku-

tuyduk ve o akşam kendimizi açmaya en yaklaştığımız anları yaşamıştık.

Aklımdan ne geçtiğini anlamış olacak ki hemen başını iki yana salladı.

"Haklısın," dedim Aiden bana engel olamadan hızla. "Bir yalandan randevuya daha çıkacağız."

"Bu sefer daha romantik olsun," dedi Ida tereddütle. "İkiniz bunun sorun olmayacağına emin misiniz?"

"Endişelenme," dedim Aiden cevap veremeden. "Bu sefer ben planlayacağım için kesin daha romantik olur."

"Mum ışığında yemek yediğimiz bir restoran seçtim," diye karşı çıktı Aiden.

"İyi bir başlangıçtı ama daha iyisi lazım."

"*Mum ışığında bir İtalyan yemeğinden* daha romantik ne olabilir?"

"Bak, *Leydi ile Sokak Köpeği* evreninde olsak," dedim araya girerek, "çok romantik sayılır—"

Aiden gözlerini devirdi. "*Leydi ile Sokak Köpeği* demek? Tek bir spagettiyi paylaştığımız kısmı atlamışım herhâlde?"

"Ah, *çok* beklersin—"

Ida boğazını temizleyerek araya girdi. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii," dedim hızlıca.

Ida cık cıkladı. "Boş zamanlarınızda ne yaptığınız beni ilgilendirmese de sonraki bölümlerdeki romantizmde gelişme bekliyorum."

Dışarı adım attığımızda önceki sefer benim yaptığım gibi Aiden beni köşeye sıkıştırdı. Ancak o boy avantajını kullanıyordu. Sırtım duvara dayanmıştı, elini kulağımın yan tarafından duvara uzattı.

"Ooo, çok korktum," dedim alayla. Kalbim her nefesimde inip kalkan göğsüme sertçe çarpıyordu. Yukarıdan delip geçercesine bana bakıyordu. Onu böyle görmek aklıma hiç gelmesini istemeyeceğim şeyler getirdiği için bacaklarımı birbirine bastırdım. Beni bu kadar kızdırmasa bu ânı cidden ateşli bulabilirdim.

"Senin sorunun ne acaba?" dedi sertçe.

"*Benim* sorunum ne mi? Asıl seninki ne?" diye sordum.

"Neden yalandan randevu teklif edip duruyorsun? İlki yeterince can sıkıcı değil miydi?"

"Öyleydi! Tam da bu yüzden tekrarlamamız lazım." Onu kendimden iterek ters ters baktım. "Bölümü yazarken çekip giden sendin. Gitmeseydin belki Ida'nın yeterince romantik bulacağı bir fikir aklımıza gelirdi."

"Ben çekip gitmedim," dedi kısaca. "İşim vardı, o kadar."

"Yapma ya, yarısını da sildin."

"Kahrolası masayı sallayıp duran sendin. Randevunun yeterince romantik olmadığını söyleyen de sendin."

"Ama değildi!" Yanından geçip Union Meydanı'na doğru yürümeye başladım. İş çıkış saatiydi, kalabalıkta kaybolmayı umuyordum. Hızla yürüyüp insanların arasına karışırken sonunda boyumu avantaj olarak kullanabilecektim.

Ansızın bir el bileğime sarıldı. Aiden beni insanların arasından çekip çıkardı.

"Böyle çekip gidemezsin," dedi sertçe.

"Bıktım," dedim. "*Senden* bıktım. Dostça konuşamayacaksak—"

"Dostça mı? Daha çok beni sorguluyor gibiydin—"

"Aklındakileri nereden bileyim ben? Onlar *Max ve Hunter*'dı, Aiden ve Rosie değil."

"Şahane!" Ellerini pes edercesine kaldırdı. "O zaman romantizmini konuştur, Rosalinda! Romantizm uzmanımız sensin.

Madem ben işleri batırdım, Maxine'le Hunter için harika bir randevu ayarla."

Yanımdan ayrıldı. Arkasından bağırırken ellerimi yumruk yapmıştım. "Kızın adı Max!"

Hafta sonu geldiğinde randevumuz için yaptığım plan kusursuz işliyordu. New York'ta kış son sürat başlamak üzereydi, esen güçlü rüzgârlar ve ara ara kendini gösteren gün ışığı dışarıda yürümeyi katlanılmaz kılıyordu. Bugünkü gibi kapalı günlerde hava buz gibi oluyordu.

Aiden'la hoş, uzun bir yürüyüş *harika* olacaktı.

Büyük resim için biraz acı çekmeye hazırdım. Kot pantolonumun altına kalın bir tayt, montumun altına da bir kat fazladan kazak giymiştim. Bez çantamda da eldiven ve şapkam bekliyordu. O denizci kabanıysa Aiden'ı tek başına sıcak tutamazdı.

Ona en sevdiğim parklardan biri olan Jefferson Market Garden'da buluşmak için mesaj atmıştım. New York'a ilk geldiğimce Village'ta yürüyerek kendimi bu parkta bulmuştum. Küçüktü ama öğlen vakti buraya park eden iki yemek kamyonu olurdu. Kenarları ağaçlar ve bir fıskiyeyle süslü yürüme yolları vardı. Yazın her yerde rengârenk çiçekler göze çarpıyordu ancak soğuk kış vakti geldiği için ağaçlarla çitlere peri ışıkları asılmıştı.

Saat iki gibi buluşacaktık. Park metroyla bana on beş dakika uzaklıktaydı ama Aiden soğukta biraz daha eziyet çeksin diye ikiyi beş geçe gibi evden çıkmıştım.

Toplu taşımaya güven olmadığını biliyordum bu yüzden tam yirmi dakika sonra Aiden'la parkın girişinde buluşmuştum.

Omuzlarını kulaklarına doğru kaldırmış, çenesini göğsüne eğmişti. Denizci kabanını görünce zafer kazanmışçasına gülümsedim. Çıplak ellerine nefesini üfleyerek kendini soğuktan korumaya çalışıyordu.

"Erken geldim, haberin olsun," dedi ona yaklaştığım sırada. Nefesi buhar oluyordu. "Randevulara geç kalmamalısın."

Cık cıkladım. "Bilerek geç kaldım."

"Restorana gidebilir miyiz? Burası buz gibi."

"Tabii." Omuz silktim. Parkın dışındaki iki yemek kamyonunun arasında durdum. "Seç bakalım." Ellerimi ceplerime sokarak ona gülümsedim. Saçlarını yine geriye yatırmıştı ve bu kadar yakışıklı görünmesinden nefret ediyordum.

İki kamyona baktıktan sonra delirmişim gibi bana döndü. "Ciddi olamazsın."

"Bir sorun mu var?" diye sordum masumca.

"Dışarısı buz gibi, Rosalinda," dedi. "Dışarıda yemem."

"Tamam, ben açım. İstersen gidebilirsin ama Ida'ya açıklama yapman gerekir." Kamyonlardan birine yaklaşıp ayak parmaklarımın ucunda doğrularak uydurma tezgâha uzandım.

"Selam, Rosie." Mateo gülümseyerek bana bakıyordu. "Bana bir iyilik yapıp bugün diğer tarafa gider misin?" Diğer kamyonu işaret ediyordu. "Pek iş yapmadı."

"Aaa, yapma ama ben burrito yemek istemiyorum, taco istiyorum," diye mızmızlandım.

"Bir dahaki sefere müesseseden olacak. Lütfen."

"Tamam." Juanita'nın kamyonuna yöneldim.

"Rosie!" diye seslenirken keyifliydi. Oturduğu küçük sandalyeden kalktı. "Burrito havanda mısın?"

"Her zamanki gibi." Gülümsedim. "Mateo'yla aranızda bir gelişme var mı?"

"Yok." Tortillanın içini doldururken dudaklarını büzdü. Aiden yanıma yaklaşmış menüyü inceliyordu.

"Bak sana söyledim," dedim Juanita'ya. "Senden hoşlanıyor. Gidip onunla konuşmalısın!"

"Asla olmaz." Başını iki yana salladı. "Benden o kadar hoşlanıyorsa o gelsin."

"Utangaç olabileceği hiç aklından geçti mi?" Tek kaşımı kaldırdığımda ofladı.

"Ama ben de utangacım." Aiden'a baktı. "Size ne hazırlayayım?"

Aiden omuz silkti. "O ne yiyorsa."

Juanita'nın elleri hızla hareket ederek malzemeleri birleştirdi.

"Burada neredeyse bir yıldır birlikte çalışıyoruz. Harekete geçmek istese geçerdi. Ayrıca bu sabah tezgâhlarımızı kurarken bana kamyonunu Washington Meydanı'na çekmeyi düşündüğünden bahsetti."

"Ama sadece NYÜ finalleri için!"

"Hepimiz biliyoruz ki kamyonunu oraya çekip üniversiteli çocuklardan parayı kırınca buraya geri dönmeyecek," dedi hüzünle. Aiden'a folyoya sardığı burritoyu uzattı.

Çantamdan cüzdanımı çıkarmıştım ki Aiden elini uzatıp beni durdurdu.

"Ben hallederim."

Başımı iki yana salladım. "Seni ben çağırdım, ben ödeyeceğim."

"Rosie, sorun değil."

"Juanita, sakın onun parasını alma."

"Sen ne dersen o, *hija*." Sıcakkanlı bir gülümsemeyle bana bakan kıza yirmilik uzattım, para üstünü de bahşiş kavanozuna attım.

"Bu akşam onunla konuş," diye seslendim uzaklaşmaya başlarken.

"Şşşt." İrileşen gözleriyle Mateo'nun kamyonunu işaret etti.

Aiden'a döndüm. "Hazır mısın?"

Tenha sayılabilecek yolda ona eşlik ederken bankların önünde durdum. "Bu çok romantik randevuda bir karar vermen lazım. Oturalım mı yürüyelim mi?"

Aiden kısa yürüme yolunu ve bankları süzdü. Ardından yukarıdan bana dikkatle bakmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordum kıpırdanarak. İstediği zaman gerçekten göz korkutucu bir ifadeyle bakabiliyordu.

"Hangisini daha az istediğini anlamaya çalışıyorum."

"Tamam, anlaşıldı, yürüyoruz. Hadi."

Burritolarımızın paketini açtık. Dökülmüş, kuru yapraklar ayaklarımızın altında eziliyordu.

"O da neydi öyle?" diye sordu Aiden lokmasını aldıktan sonra.

"Anlamadım?"

"Yemek kamyonları arasındaki olay? Kıza bir şeyler söylüyordun."

Hafifçe kızararak dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Buraya ilk taşındığım haftalarda sık sık yürüyüşe çıkardım. Bu parka denk geldim ve o günden beri bu iki kamyon hep burada oluyor. Aslında ikisi de birbirlerinden hoşlanıyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar. Mateo genelde Juanita'dan fazla satış yapıyor ve öyle olduğunda beni Juanita'ya gönderip bir dahaki sefere bedava taco vereceğini söylüyor."

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu yavaşça. Yürürken onun bakışlarının sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum.

İç çektim. "Biraz karışık. İkisi de reddedilmekten çok korkuyor ve utangaçlar, bu yüzden birbirlerine çıkma teklif etmiyorlar. Ama Juanita, Mateo'nun gecenin sonunda toplanma vakti

gelince işini halledip ona hep yardım ettiğini ve güvenli bir şekilde buradan ayrıldığına emin olduğunu söylüyor."

"Hımm," dedi Aiden kaşlarını çatarak.

"İtiraf etmem gerek, burritolar şahane değil ama ilişkilerine o kadar takıldım ki başka bir yere gidemiyorum. Sonunda evlendikleri zaman benden nedime falan olmamı istemelerini bekliyorum artık."

"Romantizmi gerçekten seviyorsun, değil mi?" Beni süzüyordu ve bakışlarından benimle alay etmediğini, gerçekten merak ettiğini görebiliyordum.

Başımı onaylarcasına sallayarak bir lokma daha aldım. "Filmlerde, kitaplarda, yemek kamyonlarında, aklına ne gelirse."

Onaylarcasına mırıldandı, ardından aramıza bir sessizlik çöktü. Yemeğimizi yerken yolda birkaç tur attık. Parkta bir iki bank ve masa vardı ama birkaç gün önce hepsi buz tutmuştu. Genelde parlak renklerle açan çiçekler toprağın altındaydı. Her yana yayılan yeşil çimler bile karla kaplanmıştı ve bu beni rahatlatıyordu. Etrafımın yalnızca doğayla çevrili olduğu küçük bir alan. Bir anlığına dahi olsa evimde gibi hissetmiştim.

Bölümümüzü yazarken olduğu gibi onunla sohbete dalmak istiyordum. Kâğıt üzerinde her şey öyle kolayken şimdi yüz yüzeyken neden zordu?

Dördüncü turumuzu attığımızda artık katlanamamaya başlamıştım.

"Artık dayanamıyorum."

Aiden yavaşladı, kaşları havalanmıştı. "Burrito çok mu acıydı?"

Gözlerimi kısarak ona bakarken ciddi mi anlamaya çalışıyordum. "Ne? Hayır. *Buna* artık dayanamıyorum." İkimizi işaret etmiştim. "Sen tek kelime etmezken bir tur daha atmak yerine kalkülüs çözmeyi yeğlerim." Onu durdurmak için önüne geç-

tim. "Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yokmuş gibi davranıp dosyamıza her şeyi kusmaya devam edemem."

Aiden hızla döndü. Kulaklarının ucu kızarmıştı ama soğuktan mı başka şeyden miydi bilmiyordum. Dudaklarını birbirine bastırdığı kısa anda arkasını dönüp çekip gidecek sandım.

Folyo kâğıdı kenardaki çöp kutusuna attı. "Bana Tennessee'den biraz daha bahsetsene."

Gülümseyerek cevap verdim. "Konuşmaktan kaçıyorsun ama neyse."

Ona çocukken geçirdiğim yaz günlerini anlattım. Babamın ön bahçeye fıskiye kurduğu, annemin bir tepsi limonatayla yanımıza geldiği günleri. Babamın annem için İspanyolca öğrenmeye nasıl çalıştığını, Peru Bağımsızlık Günü'nü özel kılmak için neler yaptığını. Arka bahçemize ışıkları asmak ve partiye özel harika bir çalma listesi hazırlamak için çok uğraştığını.

"New York'a taşınmaya nasıl karar verdin?" Aiden ellerini denizci kabanının ceplerine atmış, beni dinlerken başını hafifçe eğmiş yürüyordu.

Başımı iki yana salladım. Simon'dan ve New York'la ilgili hayatım boyunca kurduğum hayallerden ona bahsetmek istemiyordum. Simon kalmamı istemişti ben de Simon'u sevdiğimi sandığım için kalmıştım.

"Benden konuştuğumuz yeter," dedim. "Burada büyümek nasıldı biraz sen anlat."

"Sıkıcı," dedi ilgisizce. "Bunu bana bir milyon kez sordun ama hep aynı cevabı vereceğim. Bana çalıştığın şu restorandan bahsetsene."

"Hayır, hayır, olmaz. Kendinden konuşmaktan böyle kaçamazsın." Kolunu hafifçe çekiştirdim.

Bakışları bir anlığına yüzümde gezindikten sonra kabullenircesine hafifçe gülümsedi. Çekinerek bana birkaç şey anlattığında Aiden'ın belki de *utangaç* olabileceğini düşündüm. Tabii hâlâ sinir bozucu piçin tekiydi ama konu kendisi olurken konuşmak ona zor geliyor gibiydi. Bir de yalnızca ben başımı sallıyorsam ya da ona cevap veriyorsam anlatmaya devam ediyordu.

New York'un en ünlü turistik mekânlarını hiç gezmediğini ağzından kaçırdığında durup ona baktım. "Aiden Huntington, bana New York'ta *doğup büyüyen* birisi olarak Empire State Binası'na hiç çıkmadığını mı söylüyorsun?"

Omuz silkti. "New Yorkluların çoğu çıkmamıştır."

"*Saçmalık.* Orası yalnızca New York'un sembollerinden değil, aynı zamanda tarihî bir romantizm sembolü."

Bana yandan bir bakış attı. "Ne anlamı var ki?"

"Tom Hanks. Meg Ryan. *Sevginin Bağladıkları.* Cary Grant. *Unutamadığım Aşk.* Empire State'in zirvesi. *Kesinlikle* romantik."

"Oraya çıkmadım."

"Aiden, galiba kusacağım. Bu çok korkunç." Gülümsemiyordu ama Aiden olarak o âna çok yakındı. Bir anda farkına vardım, yüzündeki o utangaç gülümseme için her şeyi yapardım. Yanakları soğuktan hafifçe kızarmıştı ama düşündüğümün aksine soğuktan yana şikâyet etmemişti.

Duraksadım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bana ters bir bakış attı. "Sanki engel olabilirmişim gibi."

Hızla bir nefes verdiğimde önümde beyaz buharlar oluştu. "Romantizmden neden nefret ediyorsun?"

Kaskatı kesildi. "Rosalinda," diyerek beni uyardı.

"Atölyede birisi romantik bir olay örgüsüne girdiği an... Öfkeleniyorsun. Bu kadar mutlu bir şey seni nasıl kızdırabilir ki?"

Bir anda bakışlarını benden kaçırdı. "Gerçek dışı beklentilere gebe bırakıyor."

"Romantizmle ilgili konuşurken 'gebe bırakmak' terimini kullandım deme sakın."

Beni duymazdan geldi. "Gerçek dışı."

"Yani? Kurguların bir kaçış yolu olması gerekmiyor mu?"

"Bazen bağ kuracak bir şeylere ihtiyaç duyarsın." Durup sonunda gözlerime baktı. Uzun, derin bir nefes alıp yavaşça yutkundu. "Babam annemi aldattı. Annem beni doğururken babam metresiyleydi." Ben cevap veremeden konuşmayı sürdürdü. "Annemin çok zor bir hayatı oldu. Fakir bir aileden geliyordu ve New York'ta babamla karşılaştı. İlişkisi olduğunu öğrendiğinde bile ondan ayrılmadı. Kaderlerinde mutlu bir son olduğuna inanıyordu." Gözünün ucuyla bana bakıyordu.

Yavaşça tekrar yürümeye başladığında peşine takıldım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bana açtığı o küçük aralık pencereden içeri sızmak istiyordum ama her şeyi hikâye anlatır gibi anlatmıştı. Sanki kendinden değil de yarattığı bir karakterden bahsediyordu.

"Babamla o kadar uzun süre birlikteydi ki başta o adamın yanında olduğu için bir ikramiye kazanmış gibi hissetmişti ama sonra," omuz silkerek devam etti. "Babamın pisliğin teki olduğu ortaya çıktı. Annemle baş başa kaldığımız ilk yıllar zordu. Zaman geçtikçe galiba annem herkesin mutlu sonu olmadığını kabullendi ve her şey değişti. Annem kendine âşık oldu."

"Aiden, ben—"

"Romantizmi neden seviyorsun söylesene," diyerek sözümü böldü. Çaresizce bu konuşmayı bitirmek istediğini fark etmiştim. Sonunda bana baktığında kaşları hafif çatıktı.

Dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum. Seviyorum işte."

"Yapmasana, sanki bu soruya hazırladığın uzun uzadıya bir cevabın yok." Dirseğiyle hafifçe beni dürttü.

Ona hassas yanımı açma sırası bendeydi ama sanki bunu sorun etmiyor gibiydim. Sanki hayatımı onunla *paylaşmak* istiyordum.

"Okumayı bana annem öğretti. Bana karşı hep çok sabırlıydı. Reklam panolarını, mısır gevreği kutularını, her şeyin üzerindeki kelimeleri bana gösterirdi. Sonra beni her gün kütüphaneye götürmeye başladı, birlikte çocuk bölümünde oturup saatlerce kitap okuyorduk."

Kasabamızın küçük kütüphanesinde otururken annemin kulağıma çalınan sesini anımsayınca içim ısındı.

"Çok fazla romantik kitap okurdu. Üniversite için buraya, Birleşik Devletler'e taşınmış bu yüzden özel günlerde gidip gelirken havaalanlarında çok fazla vakit geçiriyormuş. Evde Harlequin kitaplarından bir koleksiyonu vardı. Sonunda o kitapları okumak için *fazla* küçükken birkaçını okurken beni yakaladı."

Aiden hafifçe mırıldanırken yanakları keyifle ısınmıştı.

"Keçeli kalem alıp sayfaları çizdi... yani *o* sahneleri ama çok geçmeden kitapçıdan kendime kitap almaya başlamıştım bile."

Yuvama duyduğum özlem bir anda içimi sardı. Burada olmayı ve tüm dünya birkaç sokak ötemdeymiş gibi yaşamayı seviyordum ama bazen ailemin evinin verandasında olmak için her şeyimi verebilirdim.

"Çok küçük de olsam kitapları okumama izin veriyordu çünkü en sevdiği etkinliklerden birini benden mahrum bırakmak istemiyordu."

"Sen de romantizmi seviyorsun çünkü..." Sesi bal gibiydi, soğuğa rağmen beni resmen sarıyordu. Sınıftaki dik ses tonuna kıyasla alçak ve pürüzsüzdü.

"Galiba iki aşk hikâyesinin aynı olmamasından ötürü. Yani tabii ki de çoğu mutlu sona ulaşıyor. Ama hiçbiri aynı yollardan geçmiyor ya da aynı şekilde aşka tutulmuyor. Bazen biriyle bir saat geçirince anlayıveriyorsun. Bazen de yıllar geçmesi gerekiyor. Her aşk hikâyesinin ortak noktası aşkın tüm bunlara değer olması sanırım. Aşk uğruna savaşmaya *daima* değer. Yani tüm şarkıların, şiirlerin, filmlerin aşk hakkında olmasının sebebi de bu. Herkes bunun peşindeyse muhteşem bir şey olmalı."

"Gerçekten buna inanıyorsun, değil mi?" Ses tonunda hiç art niyet yoktu. Sadece saf bir merak vardı.

Başımı salladım. "Mutlu sonun 'eğer'lere bağlı olduğunu düşünmüyorum. Asıl mesele 'ne zaman' olduğu."

"Senin düşündüğün kadar kötü birisi olsaydım çöp kutularının arkasında yavru köpekleri öldürüyor olmam lazımdı." Duraksadım. "Sen de benim düşündüğüm kadar kötü değilsin."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On Birinci Bölüm

Ida ofisine girdiğimde gülümsüyordu. "Şu randevuları senden dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Dışarıda kar yağıyordu ve saçlarımdan dökülen kar taneleri montumu ıslatıyordu. Eldivenlerimi tek tek çıkarırken omuz silktim.

"Anlatacak pek bir şey yok."

Bana sanki inanamıyormuş gibi baksa da zorlamadı. "En azından bölümde çalışabilecek bir şeyler çıktı mı?"

"Başka bir şeyden konuşamaz mıyız gerçekten?" diyerek inledim. "Son zamanlarda yaptığım tek şey Aiden hakkında konuşmakmış gibi hissediyorum. Böyle devam ederse sonraki derse denizci kabanı, demli bir kahve ve kolumun altına sıkıştırdığım Murakami romanıyla geleceğim."

Kahkaha attı. "İkiniz iyi anlaşıyorsunuz sanıyordum."

"*Öyle.* Ama... Bilmiyorum." Artık aklım karışmaya başlıyordu. Aiden'a başta anlık vurulmuş olmama kıyasla ona karşı daha sıcaktım çünkü artık onu *tanıyordum.* Kendimi onunla va-

kit geçirmek *isterken* buluyordum, tüm dönemki davranış şekli yüzünden hâlâ ona kızgındım ama önceki gibi onu mahvetmek falan istemiyordum. "Karmaşık bir mesele."

"Tamam," dedi yavaşça. "Ay sonundaki vize zamanına yetiştirebilecek misiniz? Her şey yolunda mı?"

"Bence evet. Romantizm arttığı için çok bir işimiz kalmadı. Kitabın yarısına gelmeden önce Max ve Hunter'ın en azından *öpüşmelerini* istiyorum."

Ida başını salladı. "Bence bu harika bir fikir. Bölümlerinize biraz arzu ve gerilim katar. Bakmamı istediğin bir bölüm var mı?"

"Max ve Hunter'ın son randevularını yazdım. Burs başvurusu için metnimi de kısalttım ama çok kısaltmış olabileceğimden endişeleniyorum."

Elini salladı. "Hallederiz. Önce bölüme bakarım sonra diğerine geçeriz."

Dosyaları açıp ona gösterdim ve sonraki bir saat boyunca yazdıklarımın üzerinden geçtik. Ida'nın tamamen bana odaklanmasını, her konuda fikrini alabilmeyi seviyordum. O da benim gibi romantizm konuşmaya çok hevesliydi. Romantizmi gizliden gizliye severek ve paylaşacak kimsem olmasa da bir sürü romantik kitap okuyarak o kadar vakit geçirmiştim ki... Ama artık romantik kitapları benim kadar seven birisi daha vardı. Romantizmi benden *daha* iyi anlayan ve yazdıklarımı geliştirmeme yardım eden birisi. Böyle anlarda geleceğim parlakmış gibi hissediyordum.

Cumartesi günü Alexa'nın Sığınak'ta vardiyası olduğu için dairemiz tamamen bana aitti. Vardiyası ona kadar sürecekti ama

kapanış da onda olduğu için gece yarısına kadar eve varacağını sanmıyordum.

New York'ta cumartesi akşamı için *çok* heyecan verici planlarım vardı. En sevdiğim yumuşacık beyaz battaniyem ve yeni romantik kitabım beni bekliyordu. Telefonumda sessizce çalan Taylor Swift eşliğinde yatağıma yerleşmiştim.

Telefonum titremeye başladı ama duymazdan gelerek sayfayı çevirdim. Karşımdaki kelimelere odaklanmaya çalışıyordum ama telefonum tekrar titredi. Ve tekrar.

Komodindeki telefona uzandım, ekranda Alexa'nın yüzü vardı.

Kaşlarım çatıldı. "Her şey yolunda mı?" Konuşma ve müzik sesleri hattın diğer yanından kulağıma doldu. "Alexa?"

"Bu akşam gelme ihtimalin var mı?" Alexa'nın sesi titriyor gibiydi. "Marianne hastalanmış ama vardiyası vardı, birkaç saatliğine de olsa harika olur, personel eksiğimiz var—"

"Marianne barda çalışmıyordu ki, niye ben lazımım?"

"Lütfen gelip... Servis yapar mısın?" diye yalvardı. "Luke seni arayıp yalvarmamı söyledi. Rezervasyonlarımız dolu ve herkes Noel vakti diye anasını babasını toplayıp New York'a akın etmiş."

Hevesle kitabıma baktım, gitmek istemiyordum.

"Normal bahşişlerinin iki katını alacağını garanti ederim. Yılın bu zamanı insanlar daha çok bahşiş bırakıyor."

"Tamam," dedim zorlukla. Eve dönüş biletimi karşılayacak kadar para biriktirme hedefime yaklaşmıştım ama henüz tamamlamamıştım. O paraya da ihtiyacım vardı çünkü geçen her saniye biletlerin fiyatı artıyordu. "Yarım saate orada olurum."

"Seni öyle seviyorum ki," dedi. "Bizi kurtardın."

"Tamam, tamam, birazdan görüşürüz." Telefonu yatağıma atıp dolabımı açtım. Hızlıca üniformamı giyip soğuğa adım attım.

Kapıda hostesimizle konuşmak için bekleyen insanlar kuyruk oluşturmuştu. Kaldırım insan doluydu ve ellerinde düdükler vardı. Mekânın girişinin iki yanında yılbaşı ağaçları vardı ve yukarı bir çelenk asılmıştı.

Hostes standına erişebilmek için kalabalığı yarmam gerekti. Hostesimiz Janie beni gördüğünde rahat bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür buradasın, ne yapacağımı bilmiyorum." Alnı kırışırken sesi çatlamaya başlamıştı.

Ona anlayışla gülümsedim. "İnsanlara yer ayarlamaya devam et ama ne kadar bekleyeceklerini de söyle. Her seferinde tek bir müşteri al, tamam mı?" dedim nazikçe. Onaylarcasına başını sallarken alt dudağı titriyordu. "Alexa'yı gördün mü?"

"En son mutfakta sipariş giriyordu."

Hafta sonları restorana hiç gelmemiştim. Burası tımarhaneye dönmüştü. Masaların hepsi doluydu, bardaki taburelerin hepsinde müşteri vardı. Hafta içi restoranda sıkıcı mırıltılar olurdu ama şu an o mırıltılar bile kulağa müzik gibi gelebilirdi. Birbirine çarpan kadeh sesleri diğer taraftan yükselen kahkahalara karışıyordu ve *boğuluyor* gibiydim.

İşin başına geçerek arka tarafa yöneldim. Alexa'yı tepsiye tabak dizerken yakalamıştım. Siyah saçları dağılmıştı ve kravatı yamuktu. Beni görünce gözleri irileşti.

"Seni seviyorum," dedi anında.

"Bu hangi masaya?" diye sordum. "Ben götürürüm, git biraz dinlen."

"Vay be, seni gerçekten seviyorum. Altı numara."

Tepsiyi uzatıp hızla kilere yöneldi. Burada işe başladığımda sadece barmenlik yapacağıma dair katı bir kuralım vardı. Üstelik Luke garsonluk yapmam için beni ikna etmeye çalışmıştı. Memleketimdeyken yerel restoranlarımızdan birinde ça-

lışıyordum ve kaosun içinde huzuru nasıl sağlayacağımı hemen öğrenmiştim. Sinirli müşterilerle nasıl başa çıkacağımı, şeflerin ritmine nasıl ayak uyduracağımı biliyordum.

Bir keresinde Sığınakta'da *yalnızca bir kez* garsonlardan birinin yerine çalışmıştım çünkü Luke bunun için resmen bana yalvarmıştı. Demişti ki, "Rosie, bence sen restoran endüstrisinde çalışmak için doğmuşsun." Akıştayken bunu duymak beni mutlu *etmişti* ama hiçbir bahşiş beni her hafta sonu gelen ahmak müşterilerle ilgilenmem için ikna edemezdi.

Restorana geleli daha beş dakika olmuştu ama şimdiden sarımsak ve peynir kokuyordum. Özlemle barıma bakarken orada olmayı hayal ettim. Ancak Alexa dönüp de durumu bana açıklayana kadar onun masalarına bakmaya devam ettim.

"Marianne şu köşedekilerle ilgilenecekti. Şimdiye kadar çoğunun siparişini aldım ama daha yemekleri gelmedi."

"İçecekler?"

"Siktir." Rengi attı. "Bir şey unuttuğumu biliyordum."

"Endişelenme, ben hallederim. Sorun yok."

Sonraki üç buçuk saati restoranda koşuşturup servis yaparak, üstüme bir sürü içki dökerek geçirdim. Bardan her içki siparişi aldığımda oradakilerden biriyle yer değiştirmeyi hayal etmiştim ama yemek servis etme belasını kimseye bulaştıramazdım.

Noel vakti resmî olarak gelmiş olsa da müşteriler pek havalarında değillerdi. Yemeklerini geri gönderiyor, standartlarına uygun olmadıklarından yakınıyorlardı. Garsonların çoğu da berbat bahşiş bırakıldığından şikâyet ediyordu.

Sonunda, *sonunda* kapanış garsonu ve vardiya değiştirme zamanı gelmişti. Kravatımı çıkaracaktım ki gözüme bir şey çarptı. Bir denizci kabanı.

Aiden buradaydı. Benim baktığım kısma yaşlı bir adamla oturdular. Babası olmalıydı. Aynı kare çene hattına, biçimli bur-

na sahiplerdi ve hemen hemen boyları aynıydı. Ama Aiden'ın büyüleyici, dolgun, koyu renk saçlarının aksine adamın saçları beyazlamıştı. Ensesine doğru saçlarının bir kısmı ve sakalının birazına aklar düşmüştü. İkisi de pahalı takımlar giyiyordu. Aiden'ın denizci kabanı sandalyesinin arkasında asılıydı.

"Buradan gitmeye hazır mısın?" diye sordu Lisa. Kravatını düzeltip önlüğündeki deftere uzandı.

Başımı salladım ama Aiden'ı izlemeye devam ediyordum. Sırtı bana dönüktü ama babasını ayan beyan görebiliyordum. Aiden gibi o da gülümsemiyordu. Dudağının kenarında sürekli surat asmaktan, öfke dolu cümleler kurmaktan çizgiler oluşmuştu. Aiden dimdik otursa da vücudundaki bütün kaslar savunmaya geçmişçesine gergindi.

"Aslında ben bu son masayı da alayım," dedim Lisa'ya. Bakışlarımı Aiden'dan ayırmıyordum. Karışmamam gerektiğinin farkındaydım ama Aiden'ın kadehi tutan parmaklarının bembeyaz kesildiğini görünce kendime engel olamadım. "Neden sen vardiyandan önce gidip mutfakta bir şeyler atıştırmıyorsun?"

O daha cevap veremeden Aiden'a yönelmiştim bile.

"Aklındakileri gösterdin, eğlendin de," diye azarlıyordu Bay Huntington. "Artık hepsini bırakıp—"

"Merhaba," diyerek araya girdim. Onlara gülümsediğim sırada atkuyruğum arkamda hafifçe sallanıyordu.

Aiden başını menüden kaldırıp bana baktı. "Rosie?"

Küçük dilini yutmuş gibi bana bakıyordu. Sanki beni karşısında gördüğüne inanamıyordu. Böbürlenmek için uygun bir an olmadığını biliyordum ama bir kez olsun uzun olan *bendim* ve bunu gerçekten çok istemiştim.

"Selam," dedim yavaşça. Aiden'ın babasına döndüm. "Merhaba, Bay Huntington, ben Rosie. Aiden'la ortak bir dersimiz var ve bu

akşam garsonunuz benim." Onaylarcasına mırıldanarak menüsüne uzanmakla yetindi. Aiden'a baktım, anlam veremediğim bir ifadeyle beni izliyordu. "Başlangıç olarak size ne getireyim?"

Aiden hızla cevap verdi, her zamanki gibi kısa ve netti. Ancak kelimelerinin her bir hecesine yayılan sıkıntıyı ve gerginliği hissedebiliyordum. Gözümün önüne metrodaki o yalnız küçük çocuk geldi.

"Biftek alayım, tatlım," dedi Bay Huntington. Bakışlarını göğsümden ayırmıyordu. "Orta az pişmiş."

"Yanına ne istersiniz?" diye sordum not alarak.

"Ne o, aklında tutmak için yazman mı lazım? O süslü okula bu yüzden mi gidiyorsun?" Bay Huntington kahkahasına eşlik etmesi için Aiden'a baksa da Aiden çenesini sıkıyordu. Başını babasından çevirip bana özür dilercesine baktı.

"Sana ne getireyim," diye sordum tekdüze bir tonla.

Aiden'ın kötü olduğunu düşünürdüm ama babası çok daha beterdi. Memleketimdeyken de bana "tatlım" ya da "bal yanak" diyen herifler oluyordu ki bu çok korkunçtu. Yine de Bay Huntington'ın bana bir garson müsveddesi gibi davranmasından daha iyiydi.

"Yemekleriniz birazdan geliyor." Siyah defterimi kapatıp önlüğüme sıkıştırdım. "Bu sırada bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen haber verin." Aiden'a hayatımda ilk kez nazikçe gülümsedikten sonra siparişi girmek için yanlarından ayrıldım.

Mutfakta yemeğin hazırlanmasını beklerken bakışlarımı Aiden ve babasından ayırmıyordum. Aiden ilk buluşmamızda sessizce otururken yaptığı gibi suyundan küçük yudumlar alıyordu. Şu an gergin görünüyordu, acaba o zaman da gergin miydi?

Sonunda yemekleri hazırdı. Tabaklarını önlerine yerleştirip çatal kaşıklarını düzeltirken ve içkilerini bırakırken ikisi de ko-

nuşmuyordu. Tam yanlarından ayrılacaktım ki Aiden'ın babası bana seslendi.

"Tatlım, Aiden'la hangi dersi alıyorsunuz?"

Bakışlarım Aiden'a kaydı. Direkt karşıya bakarken çenesini sıkıyordu.

Ortamı yumuşatmayı umarak gülümsedim. "Bu şaşırtmacalı bir soru mu?"

Babasının sert bakışı ürpermeme sebep oldu. "Hayır."

Yüzüm hızla düştü, kalbim kulaklarımda atıyordu. "Bizi tezimize hazırlayan bir kurgu atölyesindeyiz."

Şaşırtıcı bir soru daha sordu. "Eğlenceli mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Yardım için Aiden'a baksam da sanki taş kesmişti. "Yani, evet. Sonuçta ders ama bence severek yaptığınız her şey eğlenceli."

"Ah." Babası sandalyesine yaslandı. "Demek konu kariyer yapmak değil?" Korkutucu bir ölçüde Aiden'a benziyordu. Aiden'ın soğukluğunu bu adamdan aldığına şüphe yoktu. Bir noktada hedefe giden tüm cümleler baştan planlanmıştı.

"Yazarlık da kariyer," dedim kısaca.

"Yapma." Babası tatsız bir kahkaha attı. Kahkahadan çok öksürüğe benziyordu. "Kitabın basılsa bile, bak bile diyorum, gerçekten her gün bir şeyler yazacak kadar başarılı olacağına ve yeterli parayı kazanacağına inanıyor musun?"

Bu düşünce benim de aklımı kurcalıyordu. Tabii ki de tam zamanlı yazarlık yapmak *istiyordum* ama bugünlerde çok zordu. Ancak bunu *o* adama itiraf edecek değildim. "Evet. İnanıyorum."

"Kitap yazıyorsun ya hani. Hangi tür?"

"Baba—"

"Romantik kurgular yazıyorum." Çenemi kaldırdım. Birkaç ay öncesi olsa lafı ağzımda geveleyebilir ya da kurgu deyip ge-

çiştirebilirdim. Ama bu akşam yeterince kendimi tutmuştum. Garip müşterilerden de Huntington erkeklerinin yargılamalarından da usanmıştım.

"Ah." Babası sandalyesine yaslanarak elini geçiştirircesine salladı. "Tamam o zaman, boş ver gitsin. O farklı."

"Baba," dedi Aiden uyarırcasına.

"Aiden'ın yazar olmasını istemiyorum ama en azından onun yazdıklarında meydan okuyan bir yan var. Sen yazdıklarının basılmasında sorun yaşamazsın. Kitabını indirim rafında denk geldiğimde alırım." Alayla iç çekti.

"Onunla böyle konuşamazsın," dedi Aiden. Kıstığı gözleri tehlikeli bir bakışla babasına odaklanmıştı ama Bay Huntington onu görmezden geldi. Aiden'ı geçen yıldan beri sayısız kez görmüştüm ama bu hâli ilkti.

Dudaklarım hayretle aralandı, içim alev aldı. "Bakın, sadece—"

"Yapma lütfen," dedi Bay Huntington. "Klişe romantik kitaplarını yaz, kolay yoldan paranı kazan, dilenerek hayatını sürdürdüğü zaman oğluma sadaka verirsin."

Aiden da kabaydı ama hiçbir zaman *böyle* çıkışlar yapmıyordu. Bay Huntington tamamen yabancı birine böyle davranıyorsa kim bilir kendi oğluna nasıl davranıyordu?

"Aiden inanılmaz yetenekli," diye söze başladım ellerimi kalçama koyarak.

"Rosie, hiç gerek yok," dedi Aiden yakarırcasına. Masaya bakarken başını iki yana sallıyordu.

"Hayır, Aiden. Bilmesi lazım—"

"Ciddiyim." Aiden sonunda bana baktığında gözlerinde sakladığı hisleri gördüm. Huzursuzluk. Öfke. Yorgunluk. "Sorun değil."

Onu anlamıştım. Başımı sallayarak arkamı döndüm ve onlardan uzaklaştım. Ellerim yumruk olmuş, tırnaklarım avcuma

saplanıyordu. Aiden'ın babasının ne yaptığını biliyordum, ben de tam işine gelecek şekilde davranmıştım. Muhtemelen işleri Aiden için daha da zora sokmuştum.

"Hoppala, kim kızdırdı seni?" Alexa arkamdan geldi. Bakışlarımı takip ederek Aiden'la babasını buldu. "O kim?"

"Aiden."

"Senin Aiden mı? *Denizci kabanlı* Aiden?" diye sordu onu daha iyi görebilmek için başını eğerken.

"Evet."

"*A su madre, Rosie.** Herif *yakıyor*. Onunla neden takılmadığını tekrar anlatır mısın?"

"Susar mısın?" Başımı iki yana salladım. "Babası şerefsizin teki."

Tek kaşını kaldırdı. "Sana karşı mı Aiden'a karşı mı?"

"Bana. Ona. İkimize de." Aiden'la babasını izlerken parmaklarımı sıktım. Babası sert hareketlerle bifteğini kesip öfkeyle çatalını ete batırdı. Ancak Aiden'ın tavuğu ve makarnası hiç dokunulmamış hâlde duruyordu. Aiden'ın en büyük düşmanım olmasının bir önemi yoktu, kimse onunla öyle konuşamazdı.

Ben hariç, tabii.

Tartışmaya başlamışlardı. Aiden hızlı ve sessizce konuşsa da babası sert bir ifadeyle konuşuyordu, ağzından tükürükler fışkırıyordu. Olağanüstü gördüğünüz birinin başkasının karşısında ezildiğini görmek çok üzücüydü. "Önemli değil."

"Tabii," dedi Alexa. "İstersen çıkabilirsin."

Gözümün ucuyla ona baktım. "Ah. Evet, tabii. Şu son masayı da bitireyim de—"

"Aiden'ın masasını mı?"

"Endişelendim biraz," dedim savunurcasına. "Birkaç kez babasıyla ilişkisinden az çok bahsetmişti ve kulağa pek harika gelmiyordu." Masalarını işaret ettim. "*Belli oluyordur.*"

* *İsp.* Vay anasını. -çn.

Alexa düşünceli bir tavırla başını salladı. "Çok naziksin, Rosie ama ne yapabilirsin ki? Luke tüm gece sana methiyeler dizdi ama Aiden'ın babasına kaba davrandığın için kötü bir yorum alırsan tepesi atar."

Dudağımı ısırdım. "Gözümü onlardan ayırmayacağım sadece."

Sonraki yarım saati masalarında oyalanarak geçirdim. Ekmek sepetlerini doldurup sularını tazeledim. Lisa diğer masalara bakmaya başlamıştı çünkü çalışması gerekiyordu ama ben Aiden'ların masasını bitirmek için ısrar etmiştim.

Sipariş girme sisteminin yanında durmuş Alexa'nın bu akşamın başlarında garsonluk yaptığı ateşli bir kızla ilgili hikâyesini dinliyordum. Tırnağımı kemirmekle meşguldüm ki Aiden'ın omuzlarının gerildiğini gördüm. Omuzları dikleşmiş, elleri masaya uzanarak kenarlara sarılmıştı.

"Aiden'ın hesabı hazır mı?" diye araya girdim.

"Bitirdiler mi?"

"Basar mısın?" Onlara baktım. Babası masaya eğilmişti ve yüzü kızarmaya başlamıştı. Aiden, annesinin babasından kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Belki Aiden'ın da kurtarılmaya ihtiyacı vardı. "Çabuk."

Hesabı yazıcıdan alırken az kalsın kâğıdı yırtacaktım. Hızla masalarına koşarken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Yanlarına yaklaştığım an Aiden'ın babası konuşmaya son verdi.

"Merhaba, hesabınızı getirsem iyi olur diye düşündüm."

Bay Huntington kaşlarını çattı. "İstemedik ki."

"Ah," dedim elimdeki siyah defteri sıkarken. "Bu masa için otuz dakika sonraya rezervasyonumuz var, hazırlamamız gerekiyor."

Bay Huntington gece sonlanırken boşalan masalara baktı. "Kenara bırak, birazdan hallederiz."

Özür dilercesine gülümsedim. "Aslında ödemenizi hemen alabilmeyi umuyordum ki masayı rezervasyon için hazırlamaya başlayabilelim. Tam da bu sebeple her masa için bir zaman kısıtlamamız var."

Sanki yanlarından gitmemi istiyormuş gibi ifadesi sertleşti. Gözlerine bakmayı sürdürdüm, pes etmiyordum. Bir saniyeliğine söylediğime karşı çıkacağını ya da daha kötüsü, Luke'u çağırmamı isteyeceğini sandım. Ancak başını iki yana sallayarak kartını defterin arasına bıraktı. Aiden'a döndü. "Yemek için rica ederim."

Defteri kapıp aceleyle ödemeyi almaya koştum. Masadan uzaklaştığım an Bay Huntington kaldığı yerden devam etmeye başlamış gibi görünüyordu.

"Hadisene," dedim makineye telaşla.

"Biliyor musun," dedi Alexa omzumun üzerinden bakarken. "Sözde nefret ettiğin biri için çok çaba gösteriyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Alakası yok."

"Tabii tabii." Gülümseyerek yanımdan uzaklaşırken tepsisini sıkıca tutuyordu.

Fişi alıp hızla harekete geçtim. Masaya döndüğümde siyah defteri Bay Huntington'a uzattım.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederiz."

Bay Huntington aceleyle fişi imzalarken muhtemelen bahşiş kısmını görmezden gelmişti. "Pekâlâ, oğlum, konuşmamıza kahve içerken devam edebiliriz."

Bakışlarım Aiden'a döndü. Hafifçe başını sallamak dışında bir tepki vermemişti. Kendime engel olamadım, ona yardım etmek istiyordum. Çaresizce saklamaya çalıştığı kırgın bakışlarını ele veren kaşlarının arasındaki çizgiyi, yumruk olan ellerini görmekten nefret ediyordum. Çarşambalarımı korkunç hâle

getiren bu adamı böyle küçülürken görmek kalbimi parçalara ayırıyordu.

"Aslında." Küçük bir kahkaha attım. Sıradan görünmek için çaba sarf ederek ağırlığımı bir ayağıma verdim. "Baba oğul buluşmanızı bölmeyi *hiç* istemem ama acaba Aiden'ı bir iki saatliğine ödünç alabilir miyim diye merak ediyordum. Vizeler falan yaklaşıyor ya dersle ilgili yardım lazım."

Babası gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Kitap yazmıyor musunuz? Aiden'ın yardımı neden lazım ki?"

"Ben onun eleştiri partneriyim." Aiden boğazını temizledi. "Vizesini teslim etmeden önce yazdıklarına bakmam lazım."

"Tamam." Adam yerinden kalkıp montunu giymeye başladı. "Konuşmamız bitmedi, oğlum."

"Sığınak'a geldiğiniz için teşekkürler," diye seslendim uzaklaşan adamın arkasından. Başını ellerinin arasına alan Aiden'a döndüm. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, gerginlik bir hastalık misali üstüne çökmüştü. Temkinlice elimi omzuna götürdüğümde takım elbisesinin altındaki bedeninin kaskatı kesildiğini fark ettim. Biraz olsun onu rahatlatmayı umuyordum. "İyi misin?"

Sesimi duyunca sanki yanında olduğumu hatırlamış gibi doğruldu. Başını iki yana sallayıp sıkıntılı ruh hâline dair tüm izleri sildi ve bana döndü. "Teşekkür ederim. Her şey için. Bunları yapmana gerek yoktu."

Omuz silktim. "Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Aiden kısa, hızlı bir nefes verdi. "Seni bırakayım da vardiyanı bitir."

Önlüğümün kenarlarına uzandım. "Ah, şey, aslında vardiyamı bitireli biraz oluyor. Ben sadece..." Cümlem yarıda kesildi, yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

Aiden yavaşça gözlerini kırptı. "Benim için mi bekledin?"

"Hiç önemli değil." Kelimeler ağzımdan dökülürken sanki birbirlerine dolanmışlardı. "Baban iyi ki var tabii ama biraz şerefsizmiş. Alınma lütfen."

Aiden Huntington buna gülümseyecek kadar arsızdı. *Gerçekten* gülümsemişti. İçten içe aylardır görmeyi dilediğim gülümseme işte tam gücüyle karşımdaydı. Hafif yamuk bir burun, çarpık bir gülümseme. Aiden Huntington her romantik okurunun hayali olabilirdi.

"Hiç alınmadım." Masadan kalkarken gözlerimi ondan ayırmadım. Tepeden bana baktığı sırada gözlerindeki o yoğunluk karnımda bir baskı hissetmeme sebep oldu. Ağzım kurumuştu ama kendimi zorlasam da bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Konuşmadan önce bir anlığına tereddüt eder gibi oldu. "İzin ver sana yemek ısmarlayayım."

Gözlerim irileşti. Başımı iki yana sallamaya başlamıştım ki elini kaldırarak beni durdurdu.

"Sana bunu borçluyum. Söz veriyorum, mum ışıklı bir İtalyan restoranı seçmeyeceğim."

Yüzüme utangaç bir gülümseme yayılsa da başımı iki yana salladım. "Buna izin veremem. Sorun değil. Ayrıca sen yemek yedin, sen hiçbir şey yemeden beni izlemen çok tuhaf olur."

Gözlerini kısarak bana bakarken yüzündeki ifadeyi neredeyse şeye benzetecektim... *Haylazlığa.* "Dondurmayı reddedemeyecek türden bir kıza benziyorsun."

İnledim. "O kadar belli ediyor muyum?"

"Benden," diye ısrar etti. "Sana borçlandım."

Tereddüt etsem de omzunun üzerinden Alexa'yla göz göze geldim. Deli gibi onaylamam için başını sallarken resmen beni buradan kovuyordu. "Tamam," dedim sonunda. "Ön tarafta buluşalım mı?"

New York'ta kış mevsiminin katlanılmaz olduğunu biliyordum. Delip geçen rüzgâr gökdelenlerin arasından esiyordu ve insanlar sanki havayı hiç umursamıyorlardı. Zaman içinde duyarsızlaşmış ve kendimi şehrin soğuğuna alıştırmıştım çünkü günün sonunda yapayalnız olacağımı biliyordum.

Ancak Maxine'le yürürken şehir çok daha farklıydı. Kaldırımlar ve beton binalar attığımız her adımda ısınıyordu. Sanki birisi kalbimin tam ortasında ateş yakmıştı ve Maxine de o ateşin başında durmuş, ateşe ara ara dikkatlice odun atıyordu. Onunla yan yana yürürken gürültülü arabaları duymazdan geliyor, sokak lambalarının ışığını görmüyordum. Çok uzaklarda olduğumun farkındaydım.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On İkinci Bölüm

Van Leeuwen, Sığınak'ın köşesinde kalan popüler bir dondurma dükkânıydı. Aiden'a bana dondurma ısmarladıktan sonra evime kadar eşlik etmesine gerek olmadığını söylemiştim çünkü Flatiron'dan East Village'a mesafe uzundu. Kışları daha da uzundu üstelik.

Ancak Aiden, "Sen başını derde sokmanın bir yolunu bulursun kesin, ben de hayatımın sonuna kadar suçluluk hissederim," demişti.

Romantik bir karakterin söyleyeceği türden bir cümle olmayabilirdi ama beni gülümsetmişti.

Aralık ayı başlamıştı, New Yorklular kışın durgunlaşsa da Noel zamanları şehir canlanıyordu. Noel yıldızları ve kırmızı kurdelelerle süslenmiş pencereler görmeden bir sokak yürüyemiyorduk bile.

Sokak lambalarının altından ellerimizde dondurmalarla geçene kadar nasıl bir hata yaptığımızı fark etmemiştim. Aiden dondurmasını kapta alacak kadar mantıklı davranmıştı ama

ben külah almıştım ve dondurma parmaklarıma akıp eldivenlerimi de restoranda unuttuğum için daha da üşümeme sebep oluyordu.

"Bir insanın hangi aromalı dondurmayı seçtiğine bakarak onun hakkında çok fazla şey tahmin edebilirsin," dedim dondurmamı yaladıktan sonra.

"Öyle mi? Benim seçimim ne söylüyor?" Kaşığını ağzına götürdü.

Vanilyalı dondurmasına bakarak burnumu kırıştırdım. "Öngörülebilir. Riske girmeyen biri."

Sokak boş olmasına rağmen kaldırımda çok yakınımdan yürüyordu. Her adımımızda omzum koluna sürtünüyordu. "Sen de herkes gibisin. Vanilyaya karşı bir üstünlük kompleksin var."

"Hiç de bile!" Söylediğini düşünürken duraksadım. "Birazcık doğru olabilir ama söylediğimin arkasındayım."

"Babama sor istersen, riske girmemek yerine her şeyi yaparım," diye mırıldandı. Çenesiyle elimdeki külahı işaret etti. "Senin seçimin ne söylüyor?"

"Sen söyle."

"Hımm." Kaşığını tekrar ağzına atarak o şekilde konuştu. "Doğum günü pastası cesur bir seçim."

"Evet, genelde vanilya yiyorsan hele." Alayla güldüm.

Aiden bir anlığına beni süzdü. "Sanırım çocukken doğum günlerinin eğlenceli olduğu anlamına geliyor."

"Külahın ne önemi var ki? Doğum günü pastalı dondurma dediğimiz şey, başka adla da aynı tadı vermez miydi?"

"Shakespeare'e girme hiç," diye inledi.

"Shakespeare'le ne sorunun var?" dedim hayretle. "Üst düzey üzgün adamın teki. Senin için... Ne bileyim Tanrı gibi olması gerekmez mi?"

Bana duygusuzca baktı. "Belki senin için öyledir, romantik. Ben diğer yazarları tercih ederim."

"Peki, mesela?"

"Hemingway'i seviyorum—"

"Ahh."

"Austen'ı da seviyorum." Omzumu dürttü.

"Romantik kitapları miden kaldırıyor mu? Okuyacak cesareti nereden buldun?"

"Kes sesini, *Gurur ve Önyargı* bir klasik." Sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gülüşlerine bağımlı olmaya başlamıştım. Hâlâ bir kez daha gülümsemesi için elimden geleni yapabilirdim. "Ayrıca Bay Darcy'ye kim karşı koyabilir ki?"

Keyifli bir kahkaha attım. Apartmanımın olduğu sokakta yürümeye başladığımızda etrafımızdaki insan sayısı o kadar azalmıştı ki yalnız sayılırdık. Binaların ötesinden siren sesleri yankılanıyordu. Bir iki kez kalabalık bir grup yanımızdan geçmişti ancak çoğunlukla yalnız sayılırdık ve ikimiz de bunu değiştirmek istemiyor gibiydik. Bazen araba olmamasına rağmen trafik ışıklarında durup yolumuzu bilerek uzatıyorduk. Ancak karşıya her geçişimizde Aiden sessizce trafiğin olduğu yöne geçip zarar görme ihtimalimi ortadan kaldırıyordu. Kaldırıma geçtiğimizde de diğer tarafa geçip beni binaların önünden yürümeye mahkûm bırakıyordu. Rosie ve Aiden olarak, kendi yazdığımız kelimelerin ardına sığınmadan ilk kez gerçekten birlikte vakit geçirmekten keyif almıştık.

"Evet," dedi omzuyla omzumu dürterek. "Bu akşam için teşekkür ederim. Gerçekten."

Aynı şekilde omzunu dürttüm. "Ortak yazarlar ne içindir, değil mi?"

"Şehirde yaşamasına rağmen babamı çok sık görmüyorum. Ama gördüğüm zamanlar da bu akşamkinden kötü geçiyor." Çenesini ovalarken başını çevirmişti.

"Sana neden bu kadar sert çıkışıyor? Yani sormamın sakıncası yoksa."

Aiden duraksayarak kelimelerini dikkatle seçti. "Finans dünyasında bir hayli popüler olan bir teknoloji şirketi kurdu. Ben daha küçükken onun peşinden gideceğimin kararını vermişti ama ben reddedince üzüldü."

Dondurma kabını yanından geçtiğimiz bir çöp kutusuna attığı sırada ben de külahımı dudaklarıma yaklaştırdım.

"Yazar olmak istediğini söylediğinde sana nasıl tepki verdi?"

"Berbat." Bana sanki bu apaçıkmış gibi boş bir bakış attı. "Senin ebeveynlerin nasıl tepki verdi?"

"Bence en başından beri biliyorlardı." Külahımdan bir ısırık aldım. "Okumayı hep çok sevmişimdir. Lisede partilere giderken bile çantama kitap atardım. Üniversitedeyken de İngiliz Dili üzerine eğitim aldım. Bence bu kaçınılmazdı."

"Onları özlüyor musun?" Ellerini denizci kabanının ceplerine sokmuş, başını bana doğru eğmişti. Göz ucuyla profiline hayran hayran bakıyordum. Ona bunca zaman nasıl karşı koymuştum? Bunca zamandır o karşımda otururken nasıl olmuştu da yalnızca denizci kabanı dikkatimi çekmişti?

İnanılmaz sinir bozucu birinin *bu* kadar çekici olması hiç adil değildi. Tüm gücümle beni tahrik etmesine karşı koymaya çalışıyordum ama onunla vakit geçirdikçe bunun daha da zorlaşacağının farkındaydım. Gerçi kendimi durmaya zorlayamazdım da.

"Her gün," dedim. "Yaptığım en zor şeylerden biri evimden ayrılmaktı ama yapmak zorundaydım. O zamandan beri onları

görmüyorum." Omuz silktim, içimi bir özlem dalgası daha sarmıştı. "Bazen yaptığım *tek* şey onları özlemek oluyor."

"Ama sömestrde yanlarına gideceksin, değil mi?"

Yanaklarımın hafifçe ısındığını hissettim. "Maddi durumum biraz sıkıntıda... Bu akşam ek mesaiye gelmemin sebebi de buydu. Kirayı ödeyip market alışverişi yapacak parayı biriktirmem gerekiyor ve param buna yetse de okul için de birikim yapmam lazım. Geriye uçak bileti için para kalmıyor. Bileti karşılayabilsem bile bir hafta çalışmamanın altından kalkamam."

Aiden anlayışla başını salladı.

"Noel'de evde olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum... Ama içten içe boşa uğraştığımı biliyor gibiyim." Boğazımda bir yumru oluştu. Bunu şimdiye kadar hiç sesli dile getirmemiştim ve söyleyince bir anda fazla gerçek gelmişti. Evimde olmayı seviyordum ama Noel'de evimde olmayı daha çok seviyordum. Annem evimizi süslemek için saatlerini harcıyor, el yapımı süsleri ağaca dikkatlice diziyordu. Geçen sene Noel'de tek başıma olmak onlarla olmaya kıyasla çok acınasıydı. Tennessee ve New York bu konuda tamamen zıttı ama ben bir şekilde ikisini de istiyordum. Bir damla gözyaşı düştüğü an hızla yüzümü sildim.

"Yapma," dedi Aiden yavaşça. Dirseğimi tutarak çoğunu yediğim külahı elimden aldı. "Her şey yolunda. Çok yakında evine gideceksin."

"Tanrım, özür dilerim." Burnumu çekerek asi gözyaşımı sildim. "Karşında ağlamamam gerekiyordu."

Yüzünü ekşitti. "Bu da ne demek?"

Burnumu çekerek hızla akan gözyaşlarımı sildim. "Bilmem. Yakınlaştık ama birbirimize tamamen açılacak kadar değil sanki?"

Bakışlarını kaçırırken düşüncelere dalmış olacak ki dirseğimi hafifçe sıkmıştı. Varlığından haberdar olmadığım bir yanım

kısacık bir anlığına da olsa orada o düşüncelere onunla dalmak istiyordu. Sonunda bana döndü. "Bence Max ve Hunter ateşkes imzalayabildiğine göre biz de yapabiliriz," dedi yavaşça. "Atölyede masayı bacağınla sallamayacağına söz verdiğin müddetçe tabii."

Gözyaşlarıma rağmen güldüm. "Bilemiyorum, çok büyük bir şey istiyorsun. Seninle uğraşmayı çok seviyorum." Cevap vermese de onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordum. Günümün en güzel kısmı onunla tartıştığım kısımdı. "Bence de ateşkes imzalayabiliriz."

"Evine gidemediğin için üzgünüm, Rosie. Bunun çok zor olduğunu biliyorum." Eli benimkine uzandı ve başparmağıyla yavaşça bileğimi okşadı.

"Ben iyiyim," dedim. "Üzgünüm, bir anda bana ne oldu hiç bilmiyorum. Bu konuda ağlamayacağım diye gurur yapmıştım..."

"Yapma," dedi beni durdurarak nazik bir sesle. Kafamı kaldırdığımda karşımdaki adam her ders gördüğüm adam değildi. Boş bir sokakta, lambaların altında beni teselli eden, sanki geniş omuzlarıyla beni koruyabilirmiş gibi kendini bana siper eden adamdı. Sanki bunu istiyordu. "Üzülebilirsin. Tüm hayatını birlikte geçirdiğin insanları özleyebilirsin. Sana güzel davranan insanları özleyebilirsin, Rosie."

"Teşekkür ederim," dedim gözlerine bakarak. İkimiz de konuşmadık. Yeşil gözlerinin etkisine girmiştim ki bir noktada artık dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım. Külahıma sarılı peçeteyi alıp burnumu silmem için bana uzattı.

"Hadi." Sokağı işaret etti. "Seni evine götürelim."

Çenesini eline yasladığında parmaklarının her biriyle yanağında ritim tutmaya başladı. Bakışlarımı yüzünde fazla gezdirmemeye çalıştım. Gözünün hemen altındaki bende ya da gözlerini kırptığında yanaklarına dökülen kirpiklerinde. Onu incelediğimi her fark edişinde bakışlarımı kaçırdım.

"Biliyor musun," dedi. "Bu arkadaşlık olayına çok önceden başlamamız gerekirdi. Düşündüğüm kadar kötü gitmedi."

"Bana iltifat ederken bile hakaret ediyorsun."

"Yapma, böylesini daha çok seviyorsun."

Gerçek şuydu ki, o ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin severdim.

Sırıttım. "Aynen öyle."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On Üçüncü Bölüm

"Bir dakika, ikiniz *arkadaş* mı oldunuz şimdi?" Logan'ın kaşları çatılmıştı. "Şafak vakti düello falan yapacağınızı sanmıştım ben."

"Geçen dönem ona bir hayli yaklaşmıştık," diye itiraf ettim. Bakışlarımı Tyler'a çevirdim. "Tire tartışmamızı hatırlıyor musun?"

Acayip Pub'ın köşesindeki masada oturuyorduk. Onlara hafta sonu olanları anlattığımda Jess, pazartesi dersten sonra acil toplantı talep etmişti.

"Korkunçtu," diye inledi Tyler. "İkiniz bazen sırf kendinizi dinlemekten hoşlandığınız için tartışıyorsunuz sanki."

"Yapma ama!" dedim kendimi savunurcasına. "Aiden'ın virgül tercih etmesi benim suçum değil."

"Bunu tekrar dinleyemeyeceğim," diye mırıldandı Tyler. "Kim içki ister?"

Onaylarcasına başımızı salladığımızda Tyler yerinden kalkıp bara yöneldi.

"Sizin aranız nasıl?" diye sordum Jess'e dönerek. Jess'e karşı son zamanlarda iyi bir arkadaş olamadığım için kendimi kötü

hissediyordum. Aiden'la aramdaki dramaya o kadar kapılmıştım ki en yakın arkadaşımın Tyler'la birlikte olmasına yardım etme görevimi göz ardı etmiştim. Sonra düşününce en son konuştuğumuzda o da herhangi bir adım atmayı reddetmişti. Jess'i en azından grup konuşmamız dışında ona mesaj *atsın* diye yüreklendirmeye çalışmıştım ama çocuk daha yanımızdayken bile onunla doğru düzgün konuşmuyordu.

"Hiç ama hiçbir şey olmuyor." Çaresizce alnını masaya dayadı. "Anlaması çok zor biri."

"Senden hoşlanıyor," dedi Logan ısrarla. "Atölyede hep sana bakıyor."

"Çünkü tam karşısında oturuyorum."

Logan omuz silkti. "Buldun da beğenmiyorsun."

Jess huzursuz bir nefes verdikten sonra kafasını masaya vurdu. "Rosie, ne yapacağım? Sen romantizm uzmanısın."

Yüzümü buruşturdum. "Keşke yardımı dokunsa ama Tyler gerçekten de anlaması *zor* biri. Bizimle takılmaktan keyif alıyor mu ondan bile şüpheleniyorum."

"Onunla yüzleşmeliyiz," dedi Logan elini masaya indirerek.

"Kafan güzel senin." Jess arkasına yaslandı. "Aslında... Belki feci sarhoş olup ona karşı hislerimi itiraf edebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Tyler böyle bir şey için fazla iyi yürekli bir adam. Öyle bir şey olsa *senden* özür dileyip bu konuyu bir daha açmaz bile. Bence dersten sonra kahve içmeyi teklif et. Atölyede yazdıklarını eleştirdiği bir dahaki sefer ona 'detayları tartışmayı' teklif edebilirsin," dedim gözlerimi iyice açarak.

Jess'in yüzü aydınlanırken koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Romantik uzmanımız işte bu yüzden sensin."

Tyler tam o an yanımıza dönüp biraları masanın ortasına bıraktı. "Aiden'la arkadaş olmanıza geri dönebilir miyiz?" diye sor-

du biralardan birini yudumlarken. "Bu konuyu çok hızlı atladık gibi hissediyorum."

Düşündüm. Aiden'la arkadaş olmak hayattan beklediğim bir şey değildi. Birbirimize karşı daha nazik davranabileceğimizi düşünmüştüm ama son zamanlarda kendimi telefonumu almış ona mesaj atarken buluyordum. Bölümlerimizle ilgili ondan tavsiye istemeye başlamıştım ki bir bakmışım her konuda tavsiyesini alıyorum. Kendime sürekli hislerimin gerçek olmadığını, sadece onunla fazla vakit geçirmemin sonucu olduğunu söyleyip duruyordum. Ancak sınıfa girerken bana başını salladığı ya da gönderdiğim bölümü beğendiğini söylediği her an kalbimin daha hızlı atmasına engel olamıyordum. Gittikçe daha fazlasını istiyordum ve onun ilgisine karşı keşfettiğim bu yeni tutkumu nasıl doyuracağımdan bihaberdim.

"O kadar önemli değil ya," dedim sonunda. "Pek de kötü birisi değilmiş."

"Bu şahane bence," dedi Logan. "Bölümler gittikçe daha iyi oluyor."

Karakterlerimiz artık düşman değillerdi, yavaş yavaş âşık olma yolunda ilerliyorlardı. Ateşkesimiz karakterlere kendimizden daha çok şey katmamızın önünü açmıştı ve yazmadan edemiyorduk. Son birkaç haftada, son bir *yılda* yazdığımdan daha çok kelime yazmıştım. Bir anda her şey gözüme farklı gelmeye başlamıştı.

"Derste de birbirinize karşı daha naziksiniz." Logan bir şey ima edercesine kaşlarını oynattı. Gözlerimi devirerek biramı yudumladım, kızardığımı görmemelerini umuyordum.

Bugün derste bölümlerle ilgili bir tartışmanın ortasındayken Aiden araya girmişti. "Bu bölümle ilgili aslında Rosie'ye geri dönüş yapmamıştım."

Nefesimi tutmuş beklerken gergindim. Yeni arkadaşlığımızın belki de onun için hiç anlamı yoktu ve hakaretlere geri dönecektik.

Ida onaylarcasına başını sallamıştı. "Seni dinliyoruz."

"Bu bölümün en güçlü yanlarından biri ve bence kitabı bütüne uydurabilen nokta, senin diyalogları bu kadar gerçekçi yapabilme yeteneğin. Konuşmalar hiç yapay ya da tuhaf gelmiyor." Bölümle ilgili notlarını okurken sayfaları karıştırmaya devam ediyordu. "Belli ki bu benim romantik kitaplarda iyi olmadığım bir şey ama şaşırtıcı olsa da hassas anlarla o aradaki boşlukları kapatabiliyorsun."

"Romantik kitaplarda daha iyi olmayabilirsin," demiştim aniden. "Ama ayaklarımızın yere basmasını asıl sağlayan bence sensin. Benim her şeyi romantizme etme kapasitem var ama sen gerçek hissettiriyorsun."

"Adil olmak gerekirse karakterlerin bu kadar dinamik olmalarının sebebi senin—"

"Tabii." Elimi sallayarak onu susturdum. "Tam yetkiyi bana verirsen o zaman biraz daha gerilim ekleyip—"

"Bu dostane konuşmanız hoşuma gitse de," diye araya girmişti Ida. "Bence diğer metinlere geçmemiz lazım."

"Tabii." Arkama yaslanırken yanaklarım kızarmıştı.

"Pek bir önemi yok," dedim arkadaşlarıma bakarak ısrarla. "Atölyede herkes birbirine nazik davranıyor."

"Aiden'ın *hayatında* kimseye nazik davranmadığına eminim. "Belki biraz olsun abayı yakmıştır." Masanın üzerinden uzanıp yanağımı sıksa da elini ittim.

"Kes sesini."

"Hiç şaşırmazdım ama," dedi Tyler nazikçe gülümseyerek. "Sana karşı zayıf bir noktası var."

Kalp atışlarım tekrar hızlandı. Belki de Aiden'a karşı bu dünyadaki en küçük, minik, ufacık sevdaya kapılmış olabilirdim. Ancak bu boş bir hayalden ibaretti. Onun da bana karşı aynı şekilde hissedebileceğini hayal dahi edemiyordum.

"Şimdi bir düşündüm de," dedi Jess. "Son zamanlarda atölyede birisi sana sert eleştiriler yaparsa onlara ters ters bakıyor."

Hevesim birazcık kırılmıştı. "Eminim bana hakaret eden tek kişi olmak istediğindendir."

"*Seksi* bir tavır," diye araya girdi Logan. "Cinsel bir takıntı olabilir. Sessiz olandan korkacaksın."

"Kes sesini." Jess, Logan'ı tekmeleyince masa titredi. Bu sohbetin beni huzursuz ettiğini anlamış olacak ki araya girdi. "Başka bir şey konuşalım hadi."

"Bence de, Aiden'la benden konuştuğumuz yeter." Biramı yudumlayarak acı tadın boğazımı yakmasına izin verdim. "Size Frost Bursu'na başvuracağımdan bahsetmiş miydim?"

"Şaka yapıyorsun!" dedi Jess hayretle. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Harika haber! Tyler, geçen sene sen de başvurmamış mıydın?"

Tyler onaylarcasına başını salladı. "Kesinlikle başvurmalısın, Rosie. *The Paris Review*'daki kısa hikâyemle şu an finalistim ve bence bursun çok faydası oldu."

"Ida'yla geçen dönem yazdığım bir kısa hikâyenin üzerinden geçiyoruz. Romantik sevdiklerini umuyorum."

"Aiden'a da göstermelisin," dedi Logan.

Alayla güldüm. "Hayatta olmaz."

"Sonuçta senin iç sesini *biliyor*. Zararı dokunmaz."

Biramın etiketini yavaşça oynayarak soydum. Başvuru için son tarih ocak ayının sonuydu ama hemen halletmek istiyordum. Çok gergindim ve her şeyi hazırlayıp başvuruyu halletmek istiyordum.

"Olabilir," dedim.

"Aiden sana feci yanık olduğu için seve seve yardım edeceğine eminim."

"Yeter," dedi Jess. "Sonraki içkiler Logan'dan."

Sonraki ders kendimi normalde olmadığı kadar çok Aiden'a bakarken bulmuştum. Bir keresinde beni yakalamıştı ve o kadar kızarmıştım ki midemi bozduğumu falan söyleyip yalandan dersten çıkmayı düşünmüştüm.

Dersten sonra Aiden sonraki bölümlerimizi tartışmak üzere bana yetişmişti. Washington Square Park'taki Arch'a kadar Beşinci Cadde'den yürümüştük. Çenelerimizi eğmiş, soğuğa karşı hızlı adımlarla ilerliyorduk. Doğuştan bir New Yorklu olan Aiden telaşlandıracak kadar hızlı bir tempoyla ilerliyordu. Yanında koşuşturup durmayayım diye yavaşlamak için çaba sarf ediyor gibiydi.

"Ayrılmaları lazım," dedi.

"Olmaz," diye mızmızlandım. "Daha birlikte bile sayılmazlar! En azından öpüşmelerine izin verelim."

Bana hayretle baktı. "Ben kafamda sadece âşık olduklarını kurdum, *birlikte* olduklarını değil."

"Arada çok fark yok, dostum."

Parkın etrafında, ağaçların ve çimlerin arasında yürürken kendimi evimdeymiş gibi hissettim. Gerçi burası buz gibiydi, sokak sanatçıları ve köpeklerini gezdiren insanlar sallana sallana yürüyorlardı. New York'ta *bunu* seviyordum işte.

Fıskiyeye yaklaştığımızda Aiden durup bana döndü. "Bence öpüşmelerine hiç gerek yok," dedi.

"Olmaz, imkânsız," dedim dudak bükerek. "Öpüşmeleri lazım. Seks de yapmalılar."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seks sahnesi yazmayacağım, Rosalinda."

"A-ha, Rosalinda'ya döndük, demek ki ciddisin."

"Bütün romantik kitaplarda seks sahnesine gerek olmadığını söylemiştin sanki."

Suratımı astım. "Erotik bir kitap yazmak zorunda değiliz ama biliyorsun işte..." Bir anda utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Bir şeyler yapmalılar."

"Romantizm romanlarında böyle mi deniyor? Bir şeyler yapmak?" Kahkaha attı ve bu ses, kalabalık parka rağmen tüm sesleri bastırarak zihnimin öyle güzel bir yerine yerleşti ki fiziksel bir eşya olsa da onu sonsuza kadar saklasam istedim.

"Kes sesini, ne demek istediğimi anladın işte. Karakterlerimizin yoğun aşkını göstermeliyiz. Aralarında yükselen gerilim sonunda zirveye ulaşmalı." Aiden koyu renk kaşları çatılırken ifadesine bir şüphe yayıldı. "Endişelenme, bence seks sahnelerini yazmamıza biraz daha var. Ama kurgumuz *slow burn* olsa bile bence bölümümüzü teslim etmeden en azından öpüşmeleri lazım."

Tek kaşını kaldırdı. "*Slow burn*?"

Gülümsedim. "*Slow burn*, çiftin bir araya gelmelerinin gerçekten uzun bir zaman alması anlamına geliyor. Aralarındaki gerilim ve arzu arttıkça okur onların sonunda öpüşeceği sahneye gelene kadar yanıp tutuşuyor."

Kısa bir anlığına söylediklerimi düşündü ve onaylarcasına başını salladı. "Tamam, sonra ne yapacağız?"

"Bilemiyorum ki." Dudağımı ısırdım. "Kahve içmek ister misin? Her şeyi zamanında yetiştirme konusu aklımı kaçırmama sebep olacak. Belki neler yapacağımızı birlikte planlayabiliriz?"

Kaskatı kesildi. "Tamam."

"İşin varsa gelmek zorunda değilsin." Suratım asıldı.

"Hayır! Kesinlikle işim yok. Meşgul de değilim." Ayaklarının üzerinde öne arkaya sallanırken yanakları kızardı. Gözlerini kapatıp sanki aklını toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Evet, kahve içmeye gidelim."

Onu şöyle bir süzdüm. "Tamam, değişik. Think Kafe'ye ne dersin?"

"Önden buyur."

Kahvelerimizi sipariş ettikten sonra arka köşedeki küçük bir masaya yerleştik. Ben bilgisayarımla defterimi çıkarırken Aiden gömleğini kıvırıp kollarını açıkta bıraktı. Yeşil gözlerinin daha çok parlamasını, saçlarının daha da koyu renk görünmesini sağlayan siyah bir gömlek giymişti. Romantik kitaplarda vücuda fazla odaklanılmasını gerçek hayatta o kadar da çekici bulmazdım. Çene hattını, köprücük kemiğini, kolları hiç umursamazdım hatta. Ancak Aiden yanımdayken gömleğinin kollarını nasıl sardığını, onu nasıl da *güçlü* gösterdiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Onu bin bir farklı şekilde sinirlendirmekten inanılmaz keyif alsam da yeni favorim rahatsız olduğunda çenesindeki kasın seğirmesiydi.

"Taslak oluşturalım," dedim. Aiden'ın elini saçlarından geçirdiğini görünce kalbim durdu.

Sonraki birkaç saat boyunca farklı kurgu fikirleri çıkardık. Benimki romantik, onunki korkunçtu.

"Olmaz! Ancak ikisinden birini şimdi öldürürsek bize gereken gerçekçi sona ulaşabiliriz," dedi. Ellerini masaya uzatarak konuştuğu için omuzları kare bir forma girmişti.

"Birisi ölmeden önce öpüşmedilerse kitaba romantik diyemeyiz ki! Şu an sadece arkadaşlar, sevgili bile değiller."

"Okuru şaşırtmış oluruz."

"Kitabı fırlatıp atarlar!"

Omzuma dökülen saçlarımı atkuyruğu yaptım. Kış mevsimi geldiği için kat kat giyinmeye başlamıştım. Bugün üzerimde şişme montum, kazağım, beyaz tişörtüm ve kot pantolonum vardı.

Ben saçlarımı toplarken Aiden çenesini sıkmış tavana bakıyordu.

"Bence yeterince gerginlik var," dedi. "Buna bir son verelim—"

"Öpüşsünler o zaman! Harika!" Ellerimi neşeyle göğsümde kavuşturdum. Aiden gülümsemesini bastırıyordu. Elmacık kemikleri yükselir gibi olmuştu ama dudakları hâlâ kıvrılmamıştı.

Bu davetsiz gülümseyişi görmek göğsümün ısınmasını sağlamıştı çünkü sebebi bendim. Sonunda gerçek Aiden'ı tanımaya başlamıştım. Demirden maskesinin ardına gizlenen hâlini değil de istemese bile hüzünlü anlarda keyiflenen, insanları gülümseyişiyle ödüllendiren hâlini. "Zıtların çekimi" sadece kafamda romantize ettiğim bir kavram değildi, bilimsel bir gerçekti, değil mi?

Aiden boğazını temizleyerek gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Acaba gidip biraz—"

Los Panchos'tan *Piel Canela* telefonumdan çalmaya başladığı an annemin yüzü ekranda belirdi. Annemle mutfakta dans ederken dinlediğimiz şarkıydı bu. Yanaklarıma kan hücum ederken telefonumu masadan hızla aldım.

"Üzgünüm, açmam lazım." Diğer tarafa dönerek telefona fısıltıyla cevap verdim. "*Mami*? Her şey yolunda mı?"

Haftalık sohbetlerimizi genelde pazar akşamları yapardık. Hafta içi aradığında genelde bu, acil bir durum var demek oluyor-

du. Tabii genelde bu acil durumlar komik şeyler çıkıyordu. Mesela, "Böğürtlen reçelini nereden aldım demiştin?" ya da "Baban ot biçme makinesini nereye koyuyordu biliyor musun?" gibi.

"*Mi vida, estoy pleaneando la cena de Navidad y necesito saber si vienes o no.*"*

"Şu an bilemiyorum, *Mami*," dedim dişlerimi sıkarak. Defterine odaklanan Aiden'a baktım, beni dinlediği çok açıktı ama dinlememeye çalışıyordu.

"*Hijita***, *tía*nla markette işler karışmadan yemekleri yapmaya başlamak istiyoruz da. Kaç patates, kaç yumurta lazım ve—"

"Listeni *o* kadar değiştirmem bence."

"Çok *fazla Papa a La Huancaína* yiyorsun."

İspanyolcaya geçtim. "*Te llamaré más tarde. Estoy con un amigo.****"

"*Un amigo?*****" Nefesi kesildi. "*¿Es quapo? Es su—*****"

"*Te llamaré más tarde, Mami. The quiero mucho.******" Annem bir şey daha söyleyemeden telefonu kapatıp yüzümde özür dilercesine bir gülümsemeyle Aiden'a döndüm. "Üzgünüm, annemdi..."

"Sorun değil." Elini geçiştirircesine salladı. "Aile işleri zor oluyor. Babamı gördün sonuçta." Boğazını temizleyip deri saatine baktı. "Aslında beni kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyordum. Akşam yemeğine var mısın? Benden."

---

* *İsp.* Hayatım, Noel yemeği planlıyorum ve gelip gelmeyeceğini bilmem gerekiyor. -çn.

** *İsp.* Kızım -çn.

*** *İsp.* Seni sonra ararım. Bir arkadaşımlayım. -çn.

**** *İsp.* Bir arkadaşınla mı? -çn.

***** *İsp.* Yakışıklı mı? Yoksa... -çn.

****** *İsp.* Seni sonra ararım anne. Seni çok seviyorum. -çn.

"Şey..." Bu teklif karşısında heyecanlandığımdan kekeledim. Öne doğru kayıp masaya yaslanınca soğuk kahvemin birazını döktüm. "*Kahretsin.*"

"Peçete getireyim." Aiden masadan kalktığı sırada çaresizce onu bekledim. İşte bu yüzden sevgilim yoktu ve bu yüzden randevulara çıkmıyordum. Bana yemek teklif etti diye aklımı kaçırıp her şeyi berbat etmiştim. Romantizm kafamda ve kitaplarımda daha güzel işliyordu.

Aiden'ın dökülen kahveyi temizlemesine sessizce yardım ederken teklifini kabul etmenin uygun bir yolunu arıyordum. *EVET. SENİNLE YEMEĞE ÇIKMAYI ÇOK İSTERİM.*

"Bu akşam işin varsa," dedi Aiden ensesini ovuşturarak. "İstersen—"

"*Yok,*" dedim bir anda coşkuyla. Gözlerimi sıkıca kapatarak derin nefesler aldım. "Özür dilerim, biraz gerginim."

Kaşları havalandığı an yüzüme ateş bastı, eriyip gitmememe şaşkındım.

"Yemeğe çıkmayı çok isterim. Bu kahrolası kafeden mümkün olduğunca hızlı çıkalım da." Aceleyle montumu giydiğim sırada o da siyah defterini çantasına attı.

"Birkaç sokak ötede güzel bir hamburgerci biliyorum, ne dersin?"

"Olur," dedim kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak. "Her şeye uyarım."

Kafeden çıkarken hemen arkamdan geliyordu, elini temkinlice belime yerleştirmişti.

Hamburger dükkânına yürürken elini tekrar belime yerleştireceği anlar yaratmaya çalıştım.

Yalnız kalma ihtimali belli ki onu çok üzüyordu, gözlerindeki parıltı gitmişti ve ben kaşlarının arasındaki çizgiyi yumuşatmak için her şeyi yapmaya hazırken o gözlerin yaşlarla dolma ihtimali beni korkutuyordu. Umutla canlanan, biraz pişmanlığa çalan onunla vakit geçirme teklifim dudaklarımdan döküldü.

"Buna hiç gerek yok." Ancak bunu söylerken bile sesi titremişti. "Benim üzerimden hayır işlemene gerek yok. Böyle iyiyim."

"Hayır falan işlemiyorum. Gerçekten seninle vakit geçirmek istiyorum, Max."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On Dördüncü Bölüm

"Soğan olmasın, hardal olmasın, çok mayonez olmasın, çok ketçap da olmasın," dedim garsonumuza. "Ketçapla mayonezi karıştırmanız mümkün mü? Aha! Barbekü sosunuz var mı?" Ben sipariş vermeye başladığımda garsonun bıkkın bakışlarına korkunç bir ifade yayılmıştı. "Buruşuk değillerse yanında patates istiyorum, buruşuklarsa hiç getirmeyin. Ama tırtıklı patates varsa iki porsiyon alayım." Garson siparişimi tabletine öfkeden sertçe girerken bana ters ters bakıyordu.

Aiden boğazını temizleyerek öne eğildi. "Ben üç numaralı menüyü alayım."

"Biliyor musun," dedi Aiden yemeklerimiz geldiğinde. "Juanita'nın yemek kamyonundan aldığımız burritonun neden eşsiz bir malzeme kombinasyonu olduğunu merak ediyordum. Şimdi anladım."

"Bak," dedim lokmalarımın arasında. "Seçici olmak kötü bir şey değil."

Tabağımı işaret etti. "Turşunu yiyecek misin?"

"Iyy, hepsi senin olsun." Kürdanla hamburgerimdeki turşuyu çıkarıp tabağına bıraktım.

"Turşu sevmiyor musun?" Kaşlarını çattı.

"Suyu yüzünden." Titredim. "Ben orta okuldayken çocuklar suyunu içiyordu, çok tiksinmiştim."

Turşusunu ısırırken güldü.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Sevmediğin bir yiyecek var mı?"

Başını eğdi, düşünceli bakışlarını tavana çevirdi. "Fasulye sevmiyorum. Hiçbir türlüsünü."

"Ben de!" dedim neşeyle, siyah beyaz muşamba masanın üzerinden çak yapmak için elimi uzattım. Aiden gözlerini devirse de elini elime çarptı, dudaklarının kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Dokusundan ötürü."

"Küçükken bir film izlemiştim," dedi. "*Afacan Dennis* miydi? Çocuk kaçırılıyordu ve onu kaçıran adamlarla yemek yiyordu ama sadece fasulye vardı. Ağızlarını tıka basa dolduruyorlardı, o sahne midemi bulandırmıştı."

Onu anlayabiliyordum, başımı salladım. "Babam fasulye sevmediğimi bildiği için ne zaman bana kızsa yemekte fasulye yapardı." Restoran neredeyse boş olduğu için küçük dükkânda seslerimiz yankılanıyordu. "Fasulyeleri pilavımın altına saklıyordum, babam da her seferinde işin içinden sıyrılmama müsaade ediyordu."

Aiden turşunu bitirdikten sonra sırıttı. Aiden'ın sırıtması da çok nadir gerçekleşirdi. Tabii ki bazen gülümsüyor ve kahkaha atıyordu ama benim sebep olduğum bir sırıtışın tüm yüzüne yayılmasını izlemek içimi ferahlatıyordu. "Rosie'nin karanlık yüzü sonunda açığa çıkıyor."

"Bunun karşılığında bir patates kızartmanı çalarım."

Böylece birbirimizin tabaklarından yemeye başladık. Masanın diğer tarafına uzanırken bazen ellerimiz birbirine sürtünüyor-

du, içime yayılan titremeyi görmezden gelmeye çalışıyordum. Biraz geçtikten sonra kendi patateslerime hiç dokunmasam da Aiden'ınkilerin çoğunu bitirmiştim, o da benimkileri yerdi artık.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordum.

Aiden'ın kolu havada kaldı. "Neden soruyorsun?"

Omuz silktim. "Romantizmden nefret ediyorsun ya."

Ağzına bir patates attı. "Romantizmden nefret etmiyorum. Romantik *kitaplardan* nefret ediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bence romantik bir kitap okumadan böyle bir şey söyleyemezsin."

"Dedim ya, *Gurur ve Önyargı*'yı okudum," dedi kendini savunurcasına.

"İkimiz de bunu kastetmiyoruz ve sen de gayet farkındasın."

"Önceden âşık olmuştum," dedi temkinle. "Sayılır yani. Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"*Sen* kesin olmuşsundur," dedi sorumu duymazdan gelerek. "İlk aşkını anlatsana. Eminim kitaplarda okuduğun gibi kaderindeki aşk, parıltılarla falan karşına çıkıp nefesini kesmiştir."

"Dürüst olayım mı? Bence hiç âşık olmadım." Suyumdaki pipetle oynarken bakışlarımı kaçırdım. "Âşık olduğumu sanmıştım ama dönüp bakınca olmamışım. Çünkü kitaplarda okuyup âşık olduğum o romantizm gerçekte yaşadığım şeyden çok farklıydı. Eski sevgilimleyken her şey... Rutinlerden ve alışılagelmişlikten öteydi, kıramadığım bir döngü gibi. Âşık *olduğumda* acaba bu aşk mı diye şüpheye düşmek istemem, ne dediğimi anlayabiliyor musun? O his yerine tercih edebileceğim hiçbir şey olmayacağına kesinlikle emin olmak isterim."

Ağzını açsa da o bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Romantik kitapların gerçekçi olmadığını biliyorum *ama* mutlu

sonlar var. Ve bilemiyorum... Elbette aşk karmaşık olabilir, can yakabilir ama bence iyileştirir de."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi sessizce. "Her âşık olduğumda ya da öyle olduğumu sandığımda kendimden bir şeyler vermem gerektiğini düşünüyordum. Tamamen kendim olamıyordum."

Patateslerinden birini alıp ona da benimkilerden almasını işaret ettim. Bir patates alıp kaldırdı. "Doğal, gerçek aşka."

"Doğal, gerçek aşka," dedi bana katılarak. Patatesleri hafifçe birbirine vurduk.

Aiden'la düşündüğümden daha fazla ortak yanımız vardı. İkimiz de *Big Brother* izlemiştik, patates kızartmalarımızı *milkshake*lerimize batırıyorduk. Aiden da çalma listesi oluşturma konusunda harikaydı.

"Şarkılar arası geçiş yaparken eskiden saatlerce uğraşır, odamda CD'leri yakardım," diye itiraf etti.

"Bir kız için liste yaptığın oldu mu?" diye sordum arsızca.

Gözlerini devirdi. "Hayır. Okuduğum kitaplar için yapardım. Olay örgüsünü ya da bıraktığı etkiyi yansıtmaya çalışırdım. Bazen—"

Telefonum titremeye başladı. Küfrederek sessize aldım. Ama tekrar çaldı. "İsa aşkına," diye mırıldandım. Tekrar kapatıp bacağımın altına sıkıştırdım.

"Açman gerekiyor mu?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ailem biraz—" Telefonum tekrar çalınca sandalyem titremeye başladı.

"Açsana," dedi. "Cidden sorun değil."

Aceleyle telefonu açtım. "Ne oldu?" diye sordum sertçe.

"Kardeşine böyle mi cevap veriyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Selam, Maria. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi neşeyle. Durup devam etmesini bekledim.

"Bu mu? Acil bir mesele yok mu?"

"Arayıp kardeşimle sohbet edemez miyim?"

"Arayabilirsin ama açmadığımda mesaj gönderirsin."

"Bak sen. Bir yıldır New York'ta olmasına rağmen güneydeki köylülere karşı hep yoğun olmaya başlamış," dedi cık cıklayarak. "Noel'de eve geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Anneme bilmiyorum dedim ya," diye fısıldadım duymasın diye Aiden'a omzumu çevirerek. Maria'yla İspanyolca'mız biraz bozuktu bu yüzden birbirimizle çok konuşmazdık. Annem ya da *tía*larımız yanımızdayken konuşmamız gerekirdi yoksa hiçbir şey anlamıyorduk. Aiden'ın önünde konuşmaya çalışırken akıcı İspanyolca konuşabilmeyi diledim. "Uçak biletini ve çalışma olayımı ayarlamaya çalışıyorum," diye yalan söyledim.

Bunun mümkün olmadığının farkındaydım. Cadılar Bayramı'nda uçuşlar için bildirim oluşturmuştum ama bütçeme uyacak hiç uçuş yoktu. Sığınak'ta birkaç vardiya daha alsam bile gidiş geliş biletimle önümüzdeki ayın kirasını çıkaramıyordum. Aileme bunu çok geçmeden söylemeliydim ama henüz o cesareti içimde bulamamıştım.

"Gerçekten gelmen lazım, Rosie." Sesindeki telaşı duyunca kaşlarımı çattım. Maria sakin olanımızdı. Sabahları yoga yapan, "meditatif" olarak adlandırdığı cilt bakım rutinini yapandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum yavaşça.

"Sadece seni özledim. Hem de çok."

"Ben de seni özledim. Özür dilerim ama şu an bilmiyorum. Birkaç vardiya almaya çalışacağım."

"Peter'la biletini ödemene yardım edebiliriz." Peter, Maria'nın kocasıydı. Birbirlerinin lise aşkıydılar ve ben New York'a gelmeden hemen önce evlenmişlerdi.

"Olmaz. Lott Street'te ev almak için para biriktirdiğinizi biliyorum. Benim için endişelenme. Size haber vereceğim, tamam mı?"

"Tamam. Tamam. Seni seviyorum," dedi kapatırken.

"Çok özür dilerim," dedim Aiden'a.

"Hiç sorun değil. Her şey yolunda mı?" Çekinerek bitmek üzere olan patateslerine uzandım. "Anlatmak zorunda değilsin," dedi nazikçe. "Ama kişisel konuları konuşma olayını aştık, değil mi?"

Atkuyruğumdan firar eden saçlar yüzüme düşüyordu. Saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

"Noel'de eve gidemeyeceğimi annemlere hâlâ söylemedim," dedim kısık bir sesle. "Birkaç haftadır çok çalışıyorum. Okulla sosyal hayatımı ve işimi dengelemeye çalışırken mahvoldum ve gerçekten olacak sandım. Ama Noel'e iki hafta kaldığı için uçak biletleri inanılmaz pahalı ve vardiyalarıma bakacak kimseyi de bulamam." Sesim titriyordu. Omuz silktim. "Berbat bir durumdayım."

"Çok üzüldüm, Rosie," dedi Aiden ilgiyle. Elimi tutmak için uzandıktan sonra parmakları benimkilere dolandı.

"Dünyanın sonu değil ya." Diğer elimle akan bir damla gözyaşımı sildim. "Atlatırım. Geçen Noel'i de yalnız başıma geçirmiştim, bu seneki farklı olur sanmıştım. New York Noel vakti eğlenceli oluyor ama yanında vaktini geçirebileceğin birisi varsa tabii. Bilirsin işte."

"Öyle," dedi anlayışla. Başparmağıyla elimin tersini okşuyordu. Bu kadar küçük bir dokunuş ürpermeme sebep olmuştu.

"Sorun değil ama. Sam Frost Bursu'na katılıyorum, duymuş muydun?"

Duraksadı. "Evet," dedi dikkatle. "Duydum."

"Kazanırsam, öğrenim ücretleri artık büyük bir sorun olmayacağı için, bazı maddi sorunlarımın çözüleceğini umuyorum. O miktarda bir para hayatımı değiştirebilir."

Mırıldanırken başını sallıyordu. "Evet, anlıyorum."

"Ama sorun değil. Dramatize ediyorum işte."

Başını yana eğdi. "Noel'i seninle geçirebilirim."

Kesik bir nefes aldım. Aiden bakışlarını benden ayırmadı.

"Ah, Aiden," dedim temkinle. "Buna hiç gerek yok."

"Ama istiyorum," diye ısrar etti.

"Hayır, gerçekten, sorun değil."

"Sen istemez misin?" diye sordu tereddütle. O an kalbim bir milyon parçaya bölündü. Aiden hakkında pek bir şey bilmiyordum. Babasının ona karşı hislerini kolaylıkla bir araya getirebilmiştim ve hayatını babası tarafından göz ardı edilerek, istenmeyerek geçirmişti. Ama bana karşı öyle hissediyor olamazdı.

"Olmaz!" dedim hızla. "Çok isterdim ama gerçekten, seni buna—"

"İstiyorum," dedi inatla. "Cidden. Yaptığının karşılığını ödemeye bir yemek yetmez. Babam—" Başını iki yana salladı. "Beni kurtardın." Derin bir nefes verdi. "Zaten Noel'i yalnız geçiriyorum. *Bana* da bir iyilik yapmış olursun."

"Turistik şeyler yapmayı severim ama," diye uyardım onu. Bir yanım gerçekten bunu yapmak istiyor mu görmek için onu caydırmak, zorlamak istiyordu.

Onaylarcasına başını sallarken gülümsemesi içtendi. "Fark ettim."

"Muhtemelen Central Park'a giderim ve Macy's'e—"

"Rosie." Elimi hafifçe sıkarken parmaklarımız birbirine dolandı. "Beni böyle vazgeçiremezsin. İstiyorum."

Dudağımı ısırarak gülümsedim. "Tamam. Teşekkür olarak sana sıcak çikolata alırım."

"Gerçekten, hiç gerek yok. Çok heyecanlıyım."

Gülümsemem genişliyordu. "Ben de. Ne kadar teşekkür etsem az. En azından aileme yalnız olmayacağımı söylerim, benim için endişelenmezler. Simon'ı düşünüp keyfimi kaçırdığımı da düşünmezler artık—"

"Simon mı?" diye sordu. "Şu sevgilin mi?"

Aiden'ın bana bakışındaki apaçık bir ifade içimi dökmeme sebep oldu. Bakışlarımı kaçırdım. "Eski sevgilim. Ben oradayken çıkıyorduk... Ve şey, *yıllar* olmuştu. Geçtiğimiz sonbahar ayrıldık." Tek kaşını kaldırarak beni devam etmeye teşvik etti. İç çekerek yüzümü ovuşturdum. "Küçükken biraz saftım."

"Sen mi? Hadi canım." Sesinden alay akıyordu.

Peçetemi ona attım. "Kessene sesini. Lise ikinci sınıfta çıkmaya başlamadan önce ona *feci* vurulmuştum. Ama bence Simon'ı değil de kafamda yarattığım o kişiyi seviyordum. Sonra çıkmaya başladık, onun *o* kişi olduğuna kendimi ikna etmiştim, başka bir şey göremiyordum."

"Sonra ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Ahmağın teki olduğunu anlamam çok uzun vaktimi aldı. Sadece... Sevilmeyi o kadar çok istiyormuşum ki kırılmanın da bunun bir parçası olduğunu sanmışım. Üniversite için kasabada kalmaya beni ikna etmişti, romantik kitapların standartlarımı fazla yükselttiğini söylüyordu... Ben buraya taşınıp da o derin uykusundan kalkana kadar işler öyle gitti." Duraksadım. Bu konuyu uzun zamandır konuşmamıştım. Gözyaşlarımı bastırmam gerekti çünkü Simon'u aşmış olsam da bana yaptıklarını ve hissettirdiklerini aşamamıştım. "Kaderimde etrafı kitaplarla çevrili yalnız yaşlı bir kadın olmak varmış, öyle söyledi."

"*Ne?*" dedi Aiden sertçe. Omuzları gerilmişti. Sesi ürkütücü bir şekilde alçalmıştı.

Önemli değil dercesine omuz silktim. Hayatımın neredeyse on yılını Simon'ın birlikte olmak istediğimi kişi olduğunu umarak geçirmemişim gibi.

"Ayrılmamızın ardından bütün taşlar yerine oturdu. Neden romantik hiçbir şey yazamadığım, neden o kadar mutsuz olduğum, neden hayatımda bir şey eksikmiş gibi hissettiğim."

"İsa aşkına." Gözlerini kıstı, çenesini sıkıyordu. Çok yavaş nefesler alıyordu, çenesi hafifçe hareket ediyordu.

"Belki de haklıdır," dedim sessizce. "Muhtemelen beklentilerimi *azaltmam* gerekiyor."

Aiden anında başını iki yana salladı. "Hayır, Rosie. Beklentilerini azaltman falan gerekmiyor. En iyilerini hak ediyorsun. Seninle olan adamın seni mutlu etmek için çok çabalaması gerekiyor."

Söylediklerine anlam yüklememeye çalışsam da aklımın karıştığının farkındaydım. Bir keresinde Aiden'ın romantik karakterlerin zıttı olduğunu düşünmüştüm. Belki de öyle olan bendim. Tartışmacı ve inatçıydım ama Aiden artık bunları önemsemiyor gibiydi.

"Onun gibi zayıf adamlar, güçlü kadınlardan korkar," diye devam etti Aiden. Her kelimesi bıçak gibi keskindi. "Elinden gelenin en azını yapsın diye kimseye yalvaramazsın. Senin gibi harika bir kadınla olunca fazla rahat davranıp seni hafife almış." Başını eğdi. "Rosie, özür dilerim. Bilseydim romantik kitaplarla ilgili öyle şeyler asla—"

"Söylemezdin," dedim sessizce. "Yani *söylemiş* olman berbat tabii ama arkadaş olduğumuzdan beri söylemiyorsun. Ayrıca ben de edebi kurgularla alay edip durdum."

Yüzünü buruşturdu. "O farklı."

"Değil."

"*Diğerleri* seninle romantik yazdığın için dalga geçti mi bilmiyorum bile. Tanrım, bunca zamandır o şerefsiz gibi birisi olduğumu düşünmüş olmalısın."

Kaşlarımı çattım. "Birbirimize karşı kaba davrandık. Ama artık bitti. Seninle vakit geçirmeyi çok seviyorum."

Aiden gülümseyince nefesim göğsüme sıkışıp kaldı. "Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

Birine tutulunca kendimin *en kötü* versiyonuna dönüşüyordum. Söylediklerimi ya da hareketlerimi kontrol edemiyordum ve sonunda ya fazla cesur ya da utanç verici şeyler söylüyordum. Sanki zihnim tek hedefi olan bağımsız bir bireye dönüşüyordu.

Yani onun hakkında konuşmaktan vazgeçmediğim için kimse beni suçlayamazdı.

"Aiden o cümleyi gerçekten çok sevdi," dedim ofisinde otururken Ida'ya. Son bölümlerden birini yeniden yazmıştım ve fikrini almak için Ida'ya gösteriyordum.

"Tamam, ikiniz de sevdiyseniz kalsın," diye mırıldandı. Ekrandan bölümü okumaya devam ediyordu. "Hunter'ın en yakın arkadaşı Maxine'le ilgileniyor olabilir... Biraz gerilim yaratın."

Kaşlarım çatıldı. "Aiden'ın bir aşk üçgenine sıcak bakması mümkün değil. Kurgudaki romantizm bile onu tereddütte düşürüyor."

Ida bilgisayarın ekranını kapatıp bana baktı. "Aiden'ı bir kenara bırak. Bu senin de kitabın."

"Biliyorum," dedim savunmaya geçerek. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Buraya adım attığından beri neredeyse her cümlende onun adı geçiyor."

"Hiç de bile." Ida bana boş bir bakış attıktan sonra dilim çözüldü. "*Senin* yüzünden! Arkadaş olmamızı sen istedin!"

"Gündelik hayatım huzura ersin diye istemiştim ama belli ki arkadaş olarak da pek iyi değilsiniz." Durup beni süzdü. "İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

"Hayır!" dedim neredeyse bağırarak. Boğazımı temizleyip tekrar cevap verdim. "Hayır. Bir şey yok. Biz sadece... Arkadaşız. Birbirimizi tanıyoruz ve biraz daha fazla vakit geçiriyoruz."

"Hıhım." Ida gülümsemesini bastırırken ekranı tekrar açtı.

"Gerçekten," diye ısrar ettim.

"Eminim öyledir."

Gözlerimi devirerek sandalyeme yerleştim. "Beni kızdırmaya bir son verecek misin, bölüme dönelim mi?"

"Bence güzel olmuş. Vize için yazdıklarınızı teslim etmeye hazır mısınız?"

"Neredeyse. Aiden'ın yazdığı son bölüm planımı mahvetti sayılır bu yüzden o kısmı düzeltmem lazım ama kitabın ilk yarısını tamamlamaya hazırız."

"Harika. Burs başvurusu için yazdığın? Ocak başı teslim etmen lazım," diye hatırlattı.

"İyi gidiyor," dedim heyecanla. "Tekrar okuyorum ve hazır olmak üzere ama hâlâ bir şeyler oturmuyor gibi hissediyorum."

"Sana zaten söylemiştim ama bence harika. Belki farklı bir bakış açısı iyi gelir?"

O farklı bakış açısını sunabilecek tek bir kişi vardı. Aiden yazım dilimi şu âna kadar diğer herkesten daha iyi biliyordu ve geri dönüşünün yazdıklarımı başka boyuta çıkarmama yardımcı olacağına emindim. Sadece soracak cesareti içimde bulmam lazımdı.

"Seni özledim," dedi Maxine içeri girerken. Kalbim hızla atıyordu, kulaklarımda gürültülü bir uğultu vardı ve onu göklere çıkarırcasına her bir kelimesinin içime işlemesine izin veriyordum.

"Beni mi özledin?"

"O kadar şaşırma. Artık arkadaşız. Dürüst olayım, en iyi arkadaşım olabilirsin."

Ruhuma inkâr edilemez bir hızla Maxine şeklinde bir oyuk açılıyordu. Onun yanındayken yüzüme yayılan gülümsemelere engel olamıyordum, dudaklarım kıvrıldığında gözlerinin parlayışını düşününce engel olmak istemiyordum da.

Maxine'in en yakın arkadaşım olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim ama yanındayken kendim olabileceğim birisi olabileceğini çok uzun zaman sonra ilk kez düşünüyordum. Şimdiye kadarki en iyi arkadaşım bile olabilirdi.

"Sen de benim için öyle olabilirsin, Max." Ona baktım. "Sakın havaya girme."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On Beşinci Bölüm

"Onları öpüştürmemene *inanamıyorum*," diye yakındım Aiden telefonu açar açmaz.

"Uygun vakit değildi," dedi. "Hazır değiller."

"Ah, hazırlar ama. Resmen onları öpüştürelim diye çığlıklar atıyorlar."

"O zaman kendi bölümünde öpüştür," diye fısıldadı sertçe.

İnsanların beni ezip geçebileceği yolun ortasında durdum. Union Meydanı'nı saran sokaklar Holiday Village kurulduğu için ekstra kalabalıktı. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Öpüşme sahnesi yazmaktan korkuyorsun."

Alayla güldü. "Yapma lütfen."

"Korkuyorsun!" Haylazca güldüm. "Aman Tanrım, Aiden Huntington küçücük bir öpüşmeden korkuyor."

"Sussana," dedi sertçe.

"Niye fısıldıyorsun? Benim de fısıldamam mı lazım?" diye fısıldadım.

"Umuma açık alanlarda genelde nazik davranırsın," dedi.

"Umuma açık alanlarda genelde nazik davranırsın," diye tekrar ettim kalın, alaylı bir sesle.

"Aman ne de olgunsun."

"Öpüşme sahnesini sen yaz ki ben de diğer bölümü yazayım," dedim. "Zamanımızı böyle boşa harcayamayız."

"Ya da öpüşme sahnesini *kendi* bölümünde yazarsın," dedi tekrar.

Başımı iki yana salladım. "Şu âna kadar öpüşmedikleri için planımı bozuyorsun."

"Zamanımızı boşa harcayamayız sanıyordum?"

"Ah, pardon, bağlantı... Kopuyor... Kapatmam... Lazım... Seni... Duyamıyorum." Telefonu kapatıp cebime attım.

İşin aslı, öpüşme sahnesini ben de yazmak istemiyordum. Daha önce aşırı iyi öpüşme sahneleri yazmıştım. Ancak Aiden'a insanları nasıl öpüşürken hayal ettiğimi ve *kendimin* nasıl öpüşmekten hoşlandığını istemeden de olsa göstermek bana çok utanç verici geliyordu. Doğal olarak elimden gelenin en iyisi Aiden'ı zorlamaktı.

Uçak biletine harcayamadığım para hesabımda öylece durduğu için kendime birkaç kitap almamın zararı olmaz diye düşünmüştüm. Strand'in ağır kapısını açıp içeri girdiğim an rahatladım. Bu kitapçıya kaç kez gelmiş olursam olayım her seferinde ne kadar çok kitap olduğunu görünce hayran kalıyordum. Hafta sonları yapacak işim olmadığında kitap yığınlarının arasında gezip sayfaları karıştırarak vakit harcıyordum. Nadir Kitaplar Odası'na çıkıp rahat sandalyelerden birine oturur ve buradan gitmem için biri bana bağırana kadar kitap okurdum. Burası ikinci evim gibiydi.

Strand bugün dolup taşıyordu. Müşteriler masaların başında durmuş kitapların arka kapaklarını okuyorlardı. Dükkân Noel

için süslenmişti. Aydınlatmaların arasına çelenkler asılmış, her masanın isimliğine Noel Baba şapkaları asılmıştı. Arka planda hafif bir Noel şarkısı çalıyordu ancak dükkândaki kalabalığın mırıltısından pek duyulmuyordu. İnsanların arasından favori bölümüme doğru ilerlemeye başladım.

Romantizm bölümü küçüktü ve dükkânın arkasında kalıyordu. Şanslıysam orada kitapları karıştıran bir tek ben oluyordum ama birisi çoktan yerine geçip kitapları karıştırmaya başlamıştı bile. Nefesim kesildi. O denizci kabanını nerede görsem tanırdım.

"Aiden?"

Denizci kabanının altına kapüşonluyla bere giyen Aiden bana döndü. Bakışlarımız buluştuğunda ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. *Çocuk* gibi duruyordu. Aiden'ın kapüşonlusu *olduğundan* haberim bile yoktu. Ancak o kadar sıcak ve samimi görünüyordu ki ona yaklaşmaktan kendimi alamadım.

"Selam," dedi elini kaldırarak. Diğer eli arkasındaydı. Şüpheyle gözlerimi kıstım.

"Orada ne var?" Arsızca sırıttım. Ona yaklaştığımda geri çekildi. Arkasına bakmaya çalıştığımda vücudunu çevirerek bana engel oldu. Korku bölümü romantik bölümün hemen yanındaydı. Muhtemelen içten içe bir korku hayranıydı, bu da son birkaç aydır bana eziyet etmekten neden o kadar keyif aldığını açıklardı.

"Yok bir şey."

"Kanıtla."

Kaşlarını çattı. "Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

Hızla ona yaklaştığımda gözleri şaşkınlıkla irileşti. Çekilmeye çalışsa da kitaplığın kenarına çarptı. Sırtı kitaplığa yaslanınca kolunu çekiştirdim.

Aiden Huntington elinde romantik bir kitap tutuyordu.

"Aman Tanrım."

"Kes sesini."

"*Aman Tanrım.*"

"Kes sesini dedim." Elini benden kurtararak kitabı göğsüne yasladı. "Kuzenim için."

"Kuzenin ortaokula gitmiyor mu?"

"Gidiyor," dedi savunurcasına.

Göğsüne yasladığı kollarını araladım. "Vay be, ergen kuzenin, *The New York Times*'ın 'inanılmaz seksi' bulduğu bir kitabı okuduğuna göre çok olgun olmalı."

"Gidiyorum ben." Yanımdan geçip koridora adım attı.

"Dur!" Peşine takılıp yolunu kestim. "Sana takılıyorum sadece. Bence erkeklerin daha çok romantik kitap okuması *lazım*, bu kitaplarla alay etmelerini hiç anlamıyorum çünkü insanların düşündüğünün aksine tek cinsiyete yönelik bir tür değil ki—"

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sorarak sözümü böldü.

Gözlerimi kırptım. "Bilmiyordum ama artık burada olduğuma göre gerçekten seveceğin bir kitap seçmene yardımcı olabilirim."

"Bunun nesi var?"

"Hiçbir şeyi yok. Hatta ben seviyorum ama sen nefret edersin, güven bana."

Gözlerini kıstı. "Senin bölümü yazıyor olman gerekmiyor muydu?"

Romantik bölümü gözden geçirirken omzumun üzerinde ona döndüm. Dükkânın bu kısmı *minicikti,* upuzun duvarın yalnızca dörtte birini kaplıyordu. Kitapçıyla romantik bölümünü genişletmesi için konuşmuştum ama romantiğin sektörde ne kadar kazançlı bir tür olduğunu fark edemiyor olacak ki başını sallayıp gitmişti. "Bak, önce bölümünde öpüşme sahnesi yazman lazım ki kurguya devam edebileyim."

"*Yarın* bölümlerimizi teslim etmemiz lazım, Rosalinda."

"Detaylar, detaylar," dedim cık cıkladıktan sonra. "Seçenekler çok az ama bu işe yarar." Kenardaki merdivenlerden birini alıp en üstüne çıktım. Raflardan birkaç kitap alıp Aiden'a uzatırken her birinin olay örgüsünden bahsettim.

"Biliyor musun," dedi Aiden merdivenin yan tarafından bana bakarken. "Bir kitap almayı planlıyordum."

Burnumu kırıştırdım. "Saçmalığın daniskası. Bunlar sana lazım, bir de *kesinlikle* Christina Lauren."

"Christina Lauren da kim?"

Merdiveni kenara çekerek ona yazarların bir kitabını uzattım. "Bizim gibiler. Yazarlık yapan iki yakın arkadaş. Biri Christina diğeri Lauren."

Bakışları yumuşarken gülümsedi. "Tamam. Yazdıkları bir kitabı okuyacağım. Ama bu kadarına gerek yok bence."

Kollarına yerleştirdiğim, belinden göğsüne kadar uzanan yığına baktı. Kollarına odaklanmaktan kendimi alamıyordum tabii. Bakışlarım yukarı doğru çıkarken nedense *boynunda* oyalandı. Omuzları ve sırtı da çok çekiciydi tabii ki ama kahretsin, boynunun kıvrımına bakmaktan kendime alamıyordum.

Boğazımı temizledim. "Haklısın. Aralarından en iyisini seçelim."

Romantik bölümde neredeyse bir saat kalmıştık. Kitapları alıp klişelerini ve konusunu ona anlatıyordum. O da kitapları karıştırıp ya başını iki yana sallayıp rafa geri koyuyor ya da yığınına ekliyordu.

Sonunda kendi kitaplarımı seçmeye başlayıp merdivenin tepesinden ona doğru uzattım. "Karışmasınlar!" diye seslendim kaygıyla. Benimkilerden birini kendi kitaplarının arasına koymuştu.

"Neden?" Arkasındaki kitaplığa yaslandı. Aiden gibi yakışıklı adamların bir yerlere yaslanması *yasaklanmalıydı.* Olayın arkasındaki sihri anlayamıyordum ama onu bir milyon kat daha ateşli gösteriyordu. "Hangilerini okudun biliyorsun sonuçta. İşimi zorlaştırma."

"Dediğimi yap."

Gözlerini devirerek kitaplarımızı iki yığına böldü.

Romantik bölümde işimiz bittiğinde Aiden bir sepet alıp kitapları yerleştirdi. "Sıra bende," dedi.

Elimi tutup beni kurgu bölümün köşesinde kalan E-F-G koridoruna götürdü. Burası diğer dar koridorlardan farklıydı. Aiden'la benim zar zor olsa da sığabildiğimiz bir boşluk vardı. Eli kolaylıkla benimkini bulduğunda parmaklarımız birbirine dolandı. Buna anlam yüklememek için elimden geleni yapıp arkadaşça bir tavır sergilemeye çalıştığına kendimi ikna ettim. *Platoniğin önde gideniyim.*

Ancak Aiden bir şeyler hissetmediği bir kızın elinden tutup kitapçıda onunla gezecek türden bir adam değildi.

Yine de Aiden'ın göstereceği tek sevgi buysa, buna da uyardım. Terli avuçlar birbirine sarılırken kitapçının daracık koridorlarını doldurmak. Gerçekle kurgu arasındaki fark, aşk ve nefret arasındaki kadar büyüktü. Ancak kendimi o farkın ince olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Hepsini kafamda kuruyor olamazdım.

Rafları incelerken hâlâ elimi tutuyordu. Koridor o kadar dardı ki raflara bakmaya çalışırken göğüslerimiz birbirine değiyordu. O kaşlarını çatmış F bölümünü incelerken onu izledim.

"Ona ne kadar âşık olursan ol Faulkner okumayacağım," dedim parmağını bir kitabın sırtında gezdirdiği sırada. Beni duymazdan geldi, tamamen konsantre olmuştu.

"İşte." Raftan kalın bir kitap seçerek bana döndü. Maggie Frantel'dan *Elimden Geldiğince*'ydi. "Bu hüzünlü bir kitap ama romantik de." Kitabı bana uzattığında almak için elini bıraktığıma çok üzüldüm.

"Dalga mı geçiyorsun sen? Maggie Frantel'a bayılırım," dedim kitabı karıştırırken. Herkes ve herkesin annesi bu kadını kesin duymuştu. Hafif romantik edebi kurgular yazarak başlamış ve zaman geçtikçe Nora Roberts tarzı bir yazara dönüşmüştü. Birkaç yıl önce vefat edene kadar her yıl mahlasıyla bir gizem kitabı çıkarırdı. Yazdığı Dedektif Pierre St. Clair kitapları şu an ABC'deki en uzun soluklu dizilerinden birine uyarlanmıştı.

"*En* sevdiğim filmlerden biri *Arka Sokağında*." Ona baktım. "İçinde bu kadar romantizm olan bir şeyi seveceğini düşünmezdim."

Omuz silkti. "Bunlar benim için istisnadır. Hep."

"Biliyor musun, bunu okumadım. Çıkış kitabı, değil mi? Ulusal Kitap Ödülü kazanmamış mıydı?"

Başını sallayarak onayladı. "On beş yıl kadar önce. Favorilerimdendir. Ana karakterin düşüncelerine gerçekten de kapılıyorsun." Devam ederek düz yazının çaba sarf edilmeden ne kadar güzel ilerlediğini öyle bir anlattı ki kitabı düşünmeden edememeye başladım. Aiden'ın bu yazara hayranlığını fark etmemek imkânsızdı. Sınıfta favorilerinden bahsederken bile gözleri böyle parlamamıştı.

"Okuduğunda ağladın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi hiç utanmadan.

"Bunu okursam fena ağlarım..."

"Beni arayabilirsin. İstediğin zaman. Her detayını konuşuruz," diyerek söz verdi.

"Sen de arayabilirsin." Sepetini işaret ettim. "Mutlu sonları gördükten sonra mutluluktan ağlayacaksın."

Gülümsedi. "Tabii, ne demezsin."

Göğüs göğse koridorda dikiliyorduk, hareket edebileceğimiz bir alan yoktu. En sevdiğim kitapçıda yavaş yavaş en sevdiğim insanlardan birine dönüşen Aiden'la olduğuma *seviniyordum.* Bakışlarım dudaklarına kaymasın diye ciddi bir savaş vermek zorundaydım. Sonunda dudaklarına baktığımda o da aynısını yaptı. Başı bana doğru bir santimetre kadar yaklaştı. Öpüşsek bizi görecek kimse yoktu çünkü sırtım raflara yaslıydı ve içinde bulunduğumuz oyuk bizi dükkânın kalanından gizliyordu.

Ancak bana doğru eğildiği kadar hızla geri çekildi. "Hadi, etrafa bakalım."

"Olur," dedim hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. Aiden'la öpüşmenin nasıl olabileceğini *düşünmek* bile kalbimin hızla atmasına sebep oluyordu. Bu küçük koridorda kalıp Aiden'ın istediğini almasının tam olarak nasıl hissettirdiğini tatmak istiyordum.

Neredeyse tüm günü beraber Strand'de geçirmiştik. Her bir katı gezip sevdiğimiz ve okumak istediğimiz kitapları birbirimize göstermiştik. Aiden bana temas edip durduğu için odaklanmakta zorlanıyordum. Birisi yanımızdan geçtiğinde elini belime uzatıyor ya da bana bir şey gösterirken omzuma dokunuyordu.

Ödeme yapmaya geçtiğimiz sırada güneş batmaya başlamıştı.

"Hazır olunca sıraya girmemiz lazım," dedim kasaya ilerlediğimiz sırada. "Ah aman, paramı hemen ayarlamam gerekiyor."

"Anlamadım?"

"Strand'deki sıra Manhattan'daki en uzun sıralardan biri oluyor. Acele etmezsen satıcılar sana bağırabiliyor. İnanılmaz *mızmızlar*. Sıradayken her şeyimizi hazır etmeliyiz."

"Hayır," dedi. "Paramı ayarlamam lazım dedin ya."

"Ha, kitaplarımın vergisini hesaplamam lazım ki hesabımda yeterli para var mı bakabileyim." Telefonumu çıkarıp hesap

makineme tuşlamaya başladım. Kenarda bir *yığın* param yoktu. Hiçbir zaman yeterince param olmuyordu ama kitap lazım olduğunda bir yerden kısmayı başarıyordum.

"Sen sorun etme." Telefonumu hafifçe itti. "Ben hallederim."

Sıraya girdiğinde hızla peşine takıldım. "Olmaz. Kahvemi de sen ödedin—"

"Seni kızdırmak içindi."

"Dondurmam, akşam yemeğim. O kadar kitabı almana izin veremem." Sıra çok hızlı ilerliyordu, satış danışmanı sıradaki müşteriye seslendiğinde Aiden tezgâha yaklaştı.

"Tamam. Durdur beni o zaman."

"Adi," diye mırıldandım. Kasiyer kitaplarımızı cihaza okuturken tutarları hızla telefonuma yazıyordum. Kartını makineye sokmuştu ki çekmek için uzandım. Ancak Aiden elimdeki kartımı aldı. "Hey!"

Kartımı yukarı kaldırdı. Parmak uçlarımda doğrulsam bile yetişemiyordum.

"Saçmalıyorsun. *Yetişkiniz* biz, ortaokulda değiliz ya. Kartımı ver."

"Tabii ki," dedi sakinlikle. "Birazdan."

Ona ters ters baksam da içten içe etkilenmiştim ki çünkü benim sevgi dillerimden biri kitap almaktı. Aiden özellikle de maddi sıkıntılarımın arasında bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalıydı.

Aiden ödemeyi tamamladığında kartımı bana geri verdi.

"Buna hiç gerek yoktu."

"Komik. Nedense 'teşekkür ederim' dediğini duymadım," dedi bana takılarak. Kasiyerin uzattığı poşetleri alıp ben peşindeyken dışarı kadar taşıydı. Ardından Broadway'de yan yana yürümeye başladık. "Strand, New York'a gelip daireme yerleştikten

sonra uğradığım ilk yerdi," dedim. Önümdeki çakıl taşını her adımımda tekmelerken ellerimi soğuktan korumak için cebime sokmuştum. "Elimde olsa orada günlerce kalırım."

"Çocukken ben de giderdim. Annem neredeyse okuldan sonra her gün beni götürürdü." Boğazını temizleyerek başını iki yana salladı. "Her katı gezip kitap yığınlarına bakmama izin verirdi, üç tane kitap seçme hakkım vardı. Hep üçtü."

"Çocukken kurtarıcı kitabın neydi? Seni rahatlatan bir kitap olduğuna eminim." Omzunu hafifçe dürttüm.

"Beverly Cleary'den *Sevgili Bay Henshaw.*"

Gülümsedim. "Benimki Jerry Spinelli'den *Yıldız Kız*'dı."

"Tabii öyledir." Gözlerini devirse de gülümsüyordu. "Farklı olan, aşkı bulan küçük kasaba kızı mı?"

"Okumaya âşık olan ve bunu takıntı hâline getirmeye engel olamayan çocuk."

"Babası olmayan, favori yazarına yazan bir çocuk," diye ekledi sessizce. "Bu yüzden o kadar seviyordum. Kendimi o çocukla bağdaştırabiliyordum."

"Yakında sen de birinin Bay Henshaw'u olacaksın," dedim.

Gülümsedi. "Umarım."

"Bahsi geçmişken," dedim telefonumdan saate bakarak. "Benim artık gidip *birilerinin* beceremediği öpüşme sahnesini yazmam lazım. Bölümleri zamanında tamamlayamayacağız diye aklım çıkıyor."

"Aslında," dedi Aiden çekinerek. Son derece kendinden emin olmadan bir şey söylemesine ilk kez şahit oluyordum. "Benim evim yakınlarda, birlikte yazabiliriz." Heyecan ve hayretle gözlerim irileşti. Ben hemen cevap vermeyince devam etti. "Tabii kendini rahat hissetmezsen gelmek zorunda değilsin ya da—"

"Yok, isterim!" dedim hızlıca. "Önden buyur."

Strand'den kısa bir yürüme mesafesi uzakta, Perry Sokağı'yla Bleecker'ın oradadaki West Village'ta yaşıyordu. Oturduğu sokağa yaklaştığımız sırada az kalsın ona yürümeye devam etmeyi teklif edecektim. Tennessee'de gün batımları hep çok özeldi ama New York'ta bambaşka oluyordu. Işıklar gökdelenlerden yansıyıp binaların arasından enfes bir manzarayla dökülüyordu. Ancak bugün içimde yepyeni bir hayranlık uyanmıştı, akşam güneşi Aiden'ın saçlarında dans ediyordu. Gözlerinde. Gülüşünde.

Beni süslü apartmanlardan birine götürmesini bekliyordum ancak o, kahverengi cepheli bir evin önünde durup basamakları çıkınca ağzım açık kaldı. Kapı ziline baktım, çoğu apartmanda olan bir sürü zilin aksine tek bir zil vardı.

"Bu de ne şimdi? Burası *senin* mi?"

Hareket edemeyecek kadar hayrete kapılmıştım. Aiden'ın maddi durumunun iyi olduğunu düşünüyordum. Yani bana o kadar çok yemek ısmarlamıştı ki en azından rahat durumda olduğunu sanıyordum. Ama *bu?* Bu normal değildi. Burası New York'un sembolü olan dairelerden— *Evlerdendi.*

Birkaç basamağı inip elimi tuttu, parmaklarımız birbirine dolandı. "Hadi, içeri girelim."

Cebinden anahtarlarını çıkarmak için elimi değil de poşeti bıraktıktan sonra kapıyı açtı.

"Hasiktir, Aiden."

Güney'de, misafirperverliğin kurallarını öğrendiğim bir yerde büyümüştüm. Bu da ev sahibi sizi oturma odasına götürüp de ayakkabılarınızı çıkarıp çıkarmamanız gerektiğini söyleyene kadar beklemeniz gerektiği anlamına geliyordu. Ama Aiden'ın evine girdiğim an her şey aklımdan uçup gitmişti.

Antreyi geçince karşıma çıkan odada bir mutfak ve solumda oturma odası vardı. Oturma odasına girince mümkünmüş gibi

ağzım daha da açık kalmıştı. Sokağa bakan yerden tavana kadar, yalnızca beyaz perdelerle örtülü pencereler vardı. Aiden pencerelerin önüne küçük bir sehpayla televizyon koltuğu yerleştirmişti, sehpanın üzerinde bir yığın kitap vardı. Odanın ortasında duvara gömülü bir televizyonla büyük bir koltuk vardı.

"Bilgisayarımı getireyim de çalışmaya başlayalım. Keyfine bak," dedi Aiden koridora yönelirken.

Bir anda kendime gelerek spor ayakkabılarımı çıkardım ve kapının yanına bıraktım. Göz ucuyla mutfağa bakınca oranın da kocaman olduğunu fark ettim. Ocakla yemek masası arasında bir mutfak adası vardı ve her şey beyazdı. Ancak burası bir şeylere dokunmaya korkacağınız türden bir ev değildi. Renkli perdeler, bitkiler ve havlular kendinizi evinizde hissettiriyordu.

Aiden'ı beklerken oturma odasına geçtim, ayaklarımın altındaki halı yumuşacıktı. Odanın kenarındaki okuma köşesinde upuzun kitaplıklar vardı ve kitapların her biri diklemesine, rafların ucuna doğru dizilmişlerdi. Parmağımı kitapların sırtlarında gezdirirken isimlerini içimden okuyordum. Sehpasına döndüğümde *Gurur ve Önyargı* kitap yığınının en üstündeydi, ayraç olarak arasına bir kalem bırakmıştı.

Pencerelere vuran güneş hızla batmaya başlamıştı. Odaya altın rengi bir parıltı yayılıyordu, köşelere gölgeler gizlenmişti.

Aiden elinde bilgisayarla dönüp ışıkları açtı. "Bence koltukta çalışabiliriz ne diyorsun? Ama masada çalışalım dersen—"

Başımı iki yana salladım. "Koltuk harika olur."

Yastıkların arasına gömüldüğümde dikkatlice yanıma oturup bilgisayarı bacağına yerleştirdi. Dizlerimiz birbirine *değmek* üzereydi. Hayatımda hiç bu kadar elleri, dizleri, köprücük kemiklerini düşünüp durmamıştım.

"Evet, bu konuyu konuşacak mıyız?" diye sordum beklentiyle.

"Hangi konuyu?"

"Gizliden gizliye milyardermişsin sen."

Gülümseyerek bilgisayarını açtı. Gülümsediğinde yüzüne yayılan çizgilere alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Gizli milyarder *harika* bir klişe bu arada," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne?" Yandan bir bakış attı.

"Yok bir şey," dedim geçiştirircesine elimi sallayarak. "Yani konuşmayacak mıyız?"

"Konuşmayacağız."

"Hadi ama." Omzumla omzunu dürttüm. "Bu zevkten beni mahrum bırakma."

Tereddüt eder gibi bir hâli vardı. "Tamam ama sonra bu konuyu açmak istemiyorum."

İzci selamı yaptım. "İzci sözü."

Antreye bıraktığı Strand poşetini işaret etti. "Sana verdiğim kitap var ya, Maggie Frantel kitabı hani? O benim annem."

Ağzım açık kaldı. "Ama senin soyadın Huntington."

"Kızlık soyadıyla yazıyordu. Babamın soyadı kitaplarına karışsın istemedi."

"Bir saniye, bir saniye." Bunu idrak etmek için birazcık vakte ihtiyacım vardı. "Maggie Frantel senin *annen* mi? *Maggie Frantel*."

"Evet."

"Strand'de kendine has bir rafı olan Maggie Frantel hani?"

Gülümserken kaşları havalandı. "Bu kadar büyük hayranı olduğunu bilmiyordum.

Ona sertçe baktım. "Herkes en az *bir* kitabını okumuştur... Bunca paranın kaynağı *o* mu?"

Derin bir nefes alarak yüzünü ovuşturdu. "Karışık bir konu. Vefat ettiğinde *her şeyini* kardeşlerine değil de bana bıraktı çünkü babamın mirasını alabilmek için onun yolunu izleyip şirketinde 'varisi' olmam gerekiyor. Yani yıllardır annemin parasıyla hayatımı sürdürüyorum."

Sessiz kaldım. "Annenin vefat ettiğini bilmiyordum."

"Yedi yıl kadar önce. Üniversite birinci sınıftaydım."

"Çok üzüldüm."

"Zamanla alıştım. Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı yapmamın sebebi o. Babamdan ayrıldıktan sonra uzunca bir süre depresyondaydı ama kitap yazmak onu kurtardı. Çocukluğumda evimiz edebiyatla, kelimelerle dolup taşıyordu. Benim de tek istediğim onun yolundan gitmekti, üniversitede ders aldım ama babam, şirketindeki finans pozisyonlarından birine geçmem için ensemde bitiyordu. Bu yüksek lisans programı, 'Sen istesen de istemesen de ben bunu seçtim' dememin bir yolu."

"Sen harika bir yazarsın. Annen seninle çok gurur duyardı, Aiden," diye fısıldadım.

Hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim, Rosie." Kısa bir an birbirimize baktık. Aklına girip sakladığı her şeyi ortaya çıkarmak istiyordum. Ona artık aramızın iyi olduğunu, hiçbir şeyi yargılamayacağımı ve ağustos ayındaki o rakibi değil de yanında olacak bir arkadaş olacağımı hissettirmek istiyordum.

Gözleri benden ayrılmadan fısıldadı. "Galiba artık devam etmeliyiz..."

"Evet! Evet. Tabii. Bölüm." Bilgisayarı kucağından alıp son bölüme geldim. "Güzel bir yerde bırakmışsın. Şirket etkinliğindeler, değil mi?"

"Otelde ayrı odalardalar," diye hatırlattı.

"Benimle arkadaşken bir şey öğrendiysen o da," dedim ciddiyetle ona dönerek. "Her ânın romantik bir âna dönüşebilecek olmasıdır."

"Saçmalık."

Çenemi kaldırdım. "Deneyelim."

Ellerini ovuşturdu. "Peki, köpek gezdirirken mesela?"

Alayla güldüm. "Ah, yapma, biraz zor yerden sorsaydın. Hayal et, köpeğini gezdiriyorsun, kaçıyor ve sonra? Başka köpeğin kıçını kokladığını görüyorsun ve o köpeğin sahibi senin hayatının aşkı."

"Annenle yemek yerken." Gözlerime odaklanıp meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

"Garsonla aranı yapar," dedim rahatlıkla omuz silkerek.

"Mahkeme jürilik görevi."

"Katil olabilir ama sevimli bir gülümsemesi var."

Bunu duyunca Aiden başını geriye atarak kahkahalara boğuldu. "Pes ediyorum."

"İkisini bir araya getireyim de bilgisayarını geri vereceğim. Sihrimi konuşturayım." Parmaklarımı kıtırdatmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

"Çok korkutucu," diye mırıldandı Aiden. "İçecek bir şey ister misin?"

"Aaah, sıcak çikolatan var mı?"

Yerinden kalkarken başını iki yana salladı. "Çaya ne dersin?"

"O kadar iyi bir seçenek değil ama olur."

Birkaç dakika boyunca Aiden'ın mutfaktan tıkırtıları gelirken ben de parmaklarımı klavyede gezdiriyordum ve her şey... Çok normal geliyordu. Aklıma gelen fikirle doğruldum. Acaba bu bizim normalimiz olabilir miydi? Onun çay demlediği, benim oturma odasında oturup kitap yazdığım bir hayat?

Kendine gel.

Aklımı kaçırmadan önce odaklanıp öpüşme sahnesini yazmam gerekiyordu. Böyle devam edemezdim. Kendimi hayal kırıklığına yönlendirip saflığımın öne geçmesine müsaade edemezdim.

"Ne yapacağız?" diye sordu. Önüme beyaz bir fincan getirdi, altına tabii ki bir bardak altlığı koymuştu. Benim fincanımdan buharlar yükselse de Aiden'ın bardağında buz gibi su vardı.

"Max'in, Hunter'ın odasına gitmesi için bayağı iyi bir bahane buldum," dedim.

"Neymiş o?"

Omuz silktim. "Onu özlemiş."

"Ne?"

"Birlikte bir hayli vakit geçiriyorlar, bu çok doğal. Akşam yemeğini yalnız yiyecekti ama sonra Hunter'ı özlediğini fark edip odasına gitti."

"Yani yemekte mi öpüşecekler?"

"Hayıııır," dedim uzatarak. "Yemekte *olmayacak* tabii. Sohbet etmeye başlayacaklar ve sonunda öpüşecekler."

"Ama—"

"Şşt, görürsün." Ben yazarken o da görebilsin diye bilgisayarın ekranını hizaladım.

"Beni mi özledin?" diye sordu Hunter kuşkuyla.

"Sen de beni özlememişsin gibi davranma," dedim odasına bakarken. "Yemekte yalnız olacaktın, değil mi?"

İç çekti. "Evet."

"Yemeğe gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Buraya sipariş etsek?" dedim tereddüt ederek. Ancak Hunter kapıyı açıp kenara çekildi. "Burada herkes birimizin patlak vermesini bekliyor, biliyorsun."

Omuz silkip omzuna çarparak içeri girdim, kendimi yatağına bırakıp yerleştim. "Senin yatağın benimkinden de rahatmış."

Yatağına uzandığımda gözleri kararsa da hızla bakışlarını kaçırdı. "UberEats'ten bir şeyler söyleyeceğim."

Aiden sonunda araya girdi ve bilgisayarı paylaşarak yazmaya devam ettik. Öyle doğal bir ritim tutturmuştuk ki bunu sanki yıllardır yapıyorduk. Bazen omzumun üzerinden bakıp bir şeyler öneriyordu ya da o yazarken ben fikrimi belirtiyordum. Nerede tıkandığını tam olarak fark ediyordum ve o da ben karakterlerin ölçüsünü kaçırırsam anlıyordu.

"İşte," diye mırıldandım. Ona dönüp alt dudağımı büktüm. "Aaa, öpüşme sahnesi bâkirisin sen tabii." Yanağını sıkmak için uzandığımda elimi itti.

"Yaz işte." Bilgisayarı bana doğru itti.

Yatakta birbirimize dönüktük, birbirimizin kutularındaki patatesleri yiyorduk. Diz dize, yüz yüze.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum ağzıma bir patates kızartması atarak.

Uzandığında eli benimkine sürtündü. "Gönder gelsin."

"Benden neden nefret ediyorsun?"

"Artık nefret etmiyorum." Kaşlarını çattı.

"O zaman neden benden nefret ediyordun*?"*

Aiden bilgisayarı aldı.

Duraksadı, doğru kelimeleri arıyordu. "Buradaki ilk gününü hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal. Bir tur yapmıştık ve bir sürü evrak işi vardı.

"Seni takıma Ivy tanıtmıştı. Sen yanımızdan çıktığında demişti ki, 'Bu kadın gereğinden fazla iyimser.' Ben öyle değilim. Atılgan ve kabayım. Ve... Güzel olduğunu düşünüyorum evet ama ihtiyaç duyduğun kişinin ben olmadığımı biliyorum. Ya da

hak ettiğin diyelim. Aramıza mesafe koyabileceğimizi düşündüm ama bu imkânsızlaştı. Senin yanındayken kim olduğumu unutuyorum."

Bilgisayarı ondan aldığımda elleri hâlâ klavyenin üzerindeydi.

"Tanıştığımızda senden neden nefret ettiğimi sor," dedim.

"Tanıştığımızda benden neden nefret etmiştin?"

"Çünkü tanıştığım en yakışıklı adam olduğunu düşünmüştüm ve benimle hiç işin olmazmış gibi görünüyordun. Bense tüm işlerim seninle olsun istemiştim."

Yüzlerimizin birbirine daha da yaklaşması nasıl mümkün olabilirdi? Dizlerimiz nasıl birbirinin üstüne binmek üzereydi?

"Vaktimizi boşa harcamışız sanki," diye fısıldadı. Nefesi yüzüme çarpıyordu.

Omzumun üzerinden ekrana değil bana bakan Aiden'a döndüm.

Bilgisayarı almak için resmen ona doğru süründüğüm için bacaklarımız birbirine yaslanıyordu. Nefeslerimizin birbirine karışacağı kadar yüzlerimiz nasıl birbirine yaklaşmıştı? Aynı anda hem Max ve Hunter hem de Rosie ve Aiden olmaya ne zaman başlamıştık?

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı dudaklarından ayırdım. "Ne tür bir öpüşme sahnesi istediğimize karar vermeliyiz."

"Seçeneklerimiz nedir?" diye fısıldadı, sesi boğuktu. Omurgama yayılan ürpertiyi göz ardı etmeye çalışsam da Aiden'ın sesi o kadar alçak ve bakışları o kadar yoğundu ki. Bu anda sarhoş olmuştum ve çaresizce sonsuza kadar içmeye devam etmek istiyordum.

"Şey," diye başladım yavaşça. "Tutkulu öpüşmeler var, Bilirsin, hani kontrol edemediklerin. Karakterlerin birbirlerine doyamadıkları."

"Hımm." Kalın sesinin sükunetinde boğulabilirdim. Gözlerimi kontrolüm dışında kırpıyordum ve içgüdüsel olarak ona yaslandım.

"Ya da yavaş olanlar var. Onlar da tutkulu tabii... Kontrolsüz. Aşırı. Ama çekingen."

"Anladım."

"İyi yazılması lazım tabii. Öpüşmeler kitaplarda hep daha iyi olur ki biz de zamanı gelince doğru kişiyi—"

"Sen az önce ne dedin?" diyerek sözümü böldü.

Başlarımız birbirine dönüktü, yakındık ama yeterince yakın değildik. Suratını asarken dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını net bir açıdan görebiliyordum.

"Doğru kişiyi seçe—"

"Hayır, kurgudaki öpüşmelerin daha iyi olduğuyla ilgili olan."

"Ah." Gözlerimi kırptım. "Diyorum ki kitaplardaki öpüşmeler *daha* iyi oluyor."

Bana delirmişim gibi bakıyordu. "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Romantik kitaplardaki öpüşmeler *dünyanı değiştirir.* Sonrasında karakterler her şeyi daha farklı görür ve içlerinde bir *parıltı* olur. Gerçek hayattaysa öpüşmeler sadece... Islaktır."

Yutkunup çok yavaşça cevap vermeden önce dudakları kıvrıldı. "Hayır. Öyle değildir."

"Evet. Öyledir."

"Rosie, eğer böyle düşünüyorsan hak ettiğin şekilde hiç öpülmemişsin demektir. Seni gerçekten *isteyen* birisi tarafından öpülmemişsindir."

Gözlerim bir anlığına dudaklarına çevrilince göğsüm kabarıp alçaldı. Burnu nazikçe benimkine sürtündüğünde nefesim kesilmesin diye savaş veriyordum.

"Göster o zaman," diye fısıldadım.

Aniden dudakları dudaklarıma kapandı. Hangi öpüşme şeklini seçeceğimize karar vermişti ama bu benim sıraladıklarım arasında yoktu. Bu sorgulayan, keşfeden, aç ve yavaş bir öpüşmeydi. Elini çeneme uzatarak dudaklarımı kendine çevirdi. Doğrulup kendimi ona bastırdım. Elini çenemden çekip saçlarıma geçirdiğinde buklelerim yumruğuna sarılmıştı.

Dilinin ilk darbesiyle dudaklarımı araladığında ona açgözlülükle karşılık verdim. Ellerimi tişörtüne sarmıştım, daha fazlasını istiyordum. Boyun eğercesine diğer eli belime sarılarak kalçamdan beni sıkıca tuttu.

Aiden haklıydı. *Çok* haklıydı. Aiden'la öpüşmek diğer deneyimlerimle kıyaslanamazdı. Dili benimkini sıyırdığı her an kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum. Dişini alt dudağıma geçirdiğinde yalandan inlememe gerek kalmamıştı bile.

Beni isteyen biriyle olmak böyle bir şeydi. Okuduğum bütün öpüşmelerden daha iyiydi.

Bir nefes molası, bir dil darbesi. Bir gülümseme, bir inilti. Böyle ölsem bedenim huzursuzca kanepeye kıvrılırdı belki ama Aiden'ın elleri ve dudakları üzerimdeyken ölmek asla sorun etmeyeceğim bir ölüm şekliydi.

Sanki rahatsız olduğumu hissetmiş gibi elini bedenimin kıvrımlarında gezdirerek belimi buldu. Beni kucağına aldığında dizlerimi etrafına doladım.

Saçlarım üzerimize dökülerek bizi gölgelerken sonunda ona dokunuyordum. Altımda, beni feci şekilde istemesinin kanıtını hissediyordum. Ellerini kalçalarıma uzatarak beni yavaşça kucağında hareket ettirdi. Aiden'ın omuzlarının genişliği, kol kaslarının tişörtünün altında gerilmesi o kadar uzun zamandır dikkatimi dağıtıyordu ki ellerimi kaslarında gezdirmekten kendimi alamadım.

Her zamanki gibi bu, aramızda bir yarışa dönüştü. O deniyor, benim inlememe, iç çekmeme ya da nefesimin kesilmesine neler sebep olacak diye inceliyordu. Ben de aynısını yapıyordum ama ara sıra kesik nefesler alıyor ya da iç çekiyordum. Artık ben onun kucağında olduğuma göre üstünlük bendeydi. Parmaklarımı boynunda ve ensesinde gezdirerek koyu renk tutamları okşadım. Hafifçe saçını çektiğimde alçak sesli bir iniltiyi hak etmiştim.

Kontrolü elime alıp üstünde kalçalarımı hareket ettirdim. Belimdeki parmakları gerilirken başını geriye atarak inledi. Hareket etmeye devam ederken bir fırsat yakalayıp çenesinden aşağı doğru öpücükler kondurmaya başladım.

"Tanrım, Rosie, çok iyisin," diye mırıldandı saçlarıma. "Çok iyi."

Gözlerini açıp bana baktı. Gülümsedi ve içimde bir şeyler dondu.

Ne yapıyordum ben? Neyi riske atıyordum? Yarın uyandığımızda ne olacaktı? Karakterler kavuşmayacağı romantik bir kitap yazmaya devam edecektik, sonra bizim de başımıza aynı şey mi gelecekti? Tabii ki de— Aiden romantizmi sevmediğini açıkça belirtmişti.

Şu an bir kalp kırıklığını çekemezdim. Bu koltukta işlerin ileri gitmesine izin verirsem neler olacağını biliyordum, bu filmi daha önce de izlemiştim. Sonu hiçlikle noktalanacaktı, Aiden'a karşı tereddütlü hislerimin beni yiyip bitirmesine izin verecektim ve yollarımız ayrıldıktan sonra Aiden bana ikinci bir şans vermeyecekti. Sevgili olacak türden birisi değildi, romantizme benim kadar önem vermiyordu. Bu akşam bir şeyler olursa o umursamayacaktı ama bende açık bir yara bırakacaktı.

"Özür dilerim," diyerek kekeledim. Üstünden kalkınca popomun üstüne düştüm. Mücadeleme devam ederken Aiden beni takip ediyordu.

"Rosie—"

"Eve gitmem lazım, üzgünüm." Antreye kendimi atıp ayakkabılarımı giydim. Kapıyı hızla açtığımda Aiden peşimden geldi.

Sokağa adım atığımda dönüp ona baktım. Aiden şişen dudakları, karışan saçları ile aklı karman çorman hâlde kapısında dikiliyordu. Aklımdan geçen düşüncelerin hepsini keşke ona anlatabilseydim ama "özür dilerim" dışında hiçbir şey dudaklarımdan dökülmemişti.

Sadece birkaç dakika sürmüş olabilirdi ama önümüzdeki yıllar boyunca Max'in her bir iç çekişini ve iniltisini hatırlayacaktım.

Bacaklarının aralık, benim üstümde olduğu o birkaç dakikada her şeyi hayal etmiştim. Yatağımda onunla uyanıp ona gülümsediğimi hayal etmiştim. Sonunda bunu hak edecek kadar iyi olmasam da onu sevdiğimi ve o noktaya gelmek için her şeyi yapacağımı söylediğimi hayal etmiştim. Her gün uyanıp ona değer verdiğimi göstermenin bir yolunu bulurdum.

Ama belki de çok geç kalmıştım.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On Altıncı Bölüm

Uyanıp saatler gibi gelen bir süre boyunca tavana baktım ama muhtemelen yirmi dakika olmuştu. Örtüleri çeneme kadar çekip gözlerimi sıkıca kapattım, dün akşamı bir milyonuncu kez zihnimde tekrarladım. Ona beni öpmesini söylemiştim, o da bana hayatımın en güzel öpücüğünü vermişti ve sonra kaçmıştım. Ancak her şeye bir son vermekte haklıydım. Devam etsek Tanrı bilir neler olurdu? Belki birimiz tişörtünü çıkarırdı ve sonra yatağına doğru giderdik sonra o da—

Oturup düşüncelerimi susturdum. Aiden'la arkadaştık. *Sonunda.* Aramızdaki belirsizliklere karşı kaybedecek çok şeyimiz vardı.

Jess'e hızla bir mesaj yazdım.

Rosie: imdat.

Neredeyse anında cevap vermişti.

Jess: ne oldu?

Rosie: kimseye anlatmayacaksın

Jess: anlatmam da iyi misin?

Rosie: dün akşam aidenla öpüştük

Jess: ŞAKASIN. CİDDEN ŞAKASIN SEN.

Rosie: hayır

Rosie: bayağı öpüştük hatta

Jess: hemen ara beni

Onu arayıp her bir detayı anlattım. Gerçekten öpüşene kadar öpüşme sahnesi yazmamızı. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hissi, parmaklarıyla kalçalarımı kavrayışını. Kaçışımı.

"Bir dakika, o kadar *iyi* bir öpüşme miydi?"

Yatak başlığına yaslanarak inledim. "En kötü yanı da o. Hayatımın en iyi öpüşmesi olduğuna hiç şüphe yok."

"*Daha neler.* Niye kaçtın o zaman? Anlayamadım."

"Çünkü o *Aiden*'dı."

"Evet."

"Yani, *Aiden*'dı."

Jess küçük bir kahkaha attı. "Tüm yıl bahsedip durduğun Aiden. Sana öyle davrandığı için özür bile dilemeden arkadaşın olmasına izin verdiğin Aiden."

"Ben de ona kaba davranmıştım," dedim savunurcasına.

"İkinci kez düşünmeden koruduğun Aiden."

"Olay çok karışık. Tamam mı?"

Jess derin bir nefes aldı. "Bilemiyorum doğrusu. Atölyeden öylesine birisi olsaydı sana, tıpkı senin Tyler için bana önereceğin gibi onun peşinden gitmeni önerirdim."

"Ama?" diye sordum.

"Ama ikiniz birlikte bir kitap yazıyorsunuz. İşler karışabilir ve karmaşık bir hâl alabilir, aranızın kötü olması da Ida'nın hoşuna gitmez. Zaten tehlikeli sularda yüzüyorsun. Ya takılırsanız, ayrılırsanız ve tekrar kavga etmeye başlarsanız? O sulara tekrar adım attığınız an Ida ikinizi de dersten atar."

Tekrar inleyerek kafamı yavaşça yatak başlığına vurdum. "Haklısın. Ama çok ateşli. Karşı koyamıyorum."

"Sorun olmaz. Sadece onunla daha az vakit geçirmeye çalış."

"Yapamam," diye inledim. "Artık kitabımızın romantik kısımlarını yazıyoruz. O aşırı duygusal romantizm sahnelerini birlikte yazmak zorundayız—" Hattın diğer tarafında sessizlik olunca duraksadım. "Jess?"

"Gülmemeye çalışıyorum." Sesi titriyordu. "Sen sıçmışsın Rosie, bol şans."

Öğleden sonra Yazar Evi'ne yaklaştığımda Aiden elinde iki kahveyle kapıya yaslanmış bekliyordu. Kahvelerin biri soğuk biri sıcaktı. Kafasını eğmiş, çenesini göğsüne doğru hizalamıştı, suratı her zamanki gibi asıktı.

"Selam," dedim ona yaklaşınca. Başını hızla kaldırdı ve düşünceli hâline bir anda endişe yayıldı.

"Selam." Doğrulup bana baktı. Bir şey söylemeye korkar gibiydi. Konuşmak yerine soğuk kahveyi bana uzattı. "Badem sütlü vanilyalı latte."

Kahve tercihimi bildiği için neredeyse eriyecektim ki kendime dizginleri elimde tutmam gerektiğini hatırlattım. Bardağı ondan alıp minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Tekrar sustuk, birbirimiz hariç her yere bakıyorduk.

Arkadaş olmadan önce aramızdaki nefret karanlık bir bulut misali öyle kuvvetliydi ki neredeyse birbirimize söylediğimi her kelime zehir saçardı. Ancak şimdi bambaşkaydı. Aramızda karanlık bulutlar yoktu ama aydınlık da değildi. Bulut havada durmuş birimizin konuşup da ortamı germesini bekliyordu sanki.

"Rosie, bak, dün akşam için gerçekten üzgünüm. Saat geçti, yorgundun da ve senden faydalanmak gibi bir niyetim yoktu—"

"Benden *faydalanmadın.*" Betim benzim attı.

"O zaman fazla aceleci davranmak istemezdim, eğer sen—"

"Bunu unutalım gitsin." Ben doğru dürüst düşünemeden kelimeler ağzımdan dökülmüştü.

Kaşlarını çattığında yüzünde beliren en net ifade akıl karışıklığıydı. "Unutalım mı?"

"Kitap içindi, değil mi? Kendimizi âna kaptırdık işte."

Aiden'ın yeşil gözleri yüzümde gezinirken içimden geçenleri belli etmemeye çalıştım. Dairesine, kendimi bir anda güvende hissettiğim ve ikimizin güvenli alanı olabilecek o yere dönmeyi ne kadar istediğimi ona göstermemeye çalışıyordum.

"Ciddi misin?" diye sordu sessizce.

"Unutalım gitsin," diye tekrarladım. Bu yoldan dönmemiz hâlâ mümkündü ama ilerlersek ne olacaktı ki? Ona karşı hisle-

rim olduğunu itiraf edecektim o da bana, "Ciddi bir ilişki arayışında değilim," diyecekti. O noktaya gelmeden önce aramızdaki küçücük arkadaşlığı korumak daha iyi olurdu.

Yüzüne bir hayal kırıklığı yayılırken hızla toparlanarak ifadesini değiştirdi. Doğrulup kısaca başını salladı. "Tamam. Unuttum gitti." Sonra arkasını dönüp içeriye bensiz girdi.

"Hadi bakalım, eminim çok eğleneceğiz," diye mırıldandım peşine takılırken.

Sınıfta herkes yerine yerleştiğinde bakışlarımız buluşsun diye çabaladım ama bana bakmıyordu. Dikkatlice defterini masaya çıkardı. Ellerini defterin üzerinde kavuşturdu, sanki dalıp gitmiş gibi duvara bakıyordu.

Jess nereye baktığımı fark ederek başını eğdi. Aiden'ı görünce gözleri genişledi, bana döndü. *Ne oluyor?* diye sordu dudaklarını oynatarak.

Aiden'ın bana bakmadığına emin olduktan sonra aynı şekilde cevap verdim, *Ben tam bir aptalım.*

Ateşkesimiz hâlâ devam etsin istiyordum. Onunla arkadaş olmak istiyordum. Ama aynı zamanda... *Onu* da istiyordum. Dün gece sonunda uyuyakalana kadar kalp atışlarım bir türlü sakinleşmediği için kendimi bir hayli tuhaf hissediyordum. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bunu kendi kendime kabul edemiyor olsam da bu his ellerimden alınsın da istemiyordum.

Jess haklıydı. Ortak yazarlığımızın başarılı olmasına bağlı bir sürü gerekçe vardı. Hepsini bir kenara atmaya korkuyordum.

Bu haftaki son atölyemize girmiştik, vizemizi teslim edecektik. Sonra bir ay aramız vardı. Ocakta derslere döndüğümüzde Aiden'ın karşısında otururken kafamda tekrar ve tekrar *"Çok iyisin, Rosie,"* dediğini duymamayı umuyordum.

"Hadi bakalım, favori yazar ikilimle başlayalım," dedi Ida sınıfın önünde. "Aiden ve Rosie, bugün hanginiz başlıyor?"

"Ben," dedi Aiden. Bölümünü sesli okudu. Öpüşme sahnesine yaklaşırken Max ve Hunter'ın arasındaki gerilim dayanılmaz seviyedeydi. İkisi de birbirini arzuluyordu ama nasıl harekete geçeceklerini bilmiyorlardı.

Aiden bölümünü bitirdiğinde Ida bana döndü. Öpüşme sahnemizi sesli okudum. Aiden'dan döndüğümde bölümü evde bitirmiştim. Yazdığım en kolay öpüşme sahnesiydi çünkü Aiden *gerçekten* çok iyi öpüşüyordu. Ellerini nereye koyacaklarını ya da öpüşmenin ne kadar iyi olduğunu nasıl ifade edeceklerini düşünmeme gerek kalmamıştı. Okuduğum tüm kurgulardan daha iyiydi.

İşler kızışırken yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Kendime gerçeği yalnızca Jess'in bildiğini hatırlatsam da sanki tüm atölye günlüğümü okumuş gibi hissetmiştim.

Keşke bölümde Max'in, Hunter'dan kalan küçücük anılara bile tutunmak istediğini ama o anıların keskinleşip onarılmaz bir yara bırakacağından korktuğunu yazsaydım.

Okumayı bitirdiğimde Ida gülümsüyordu. "Beğendiğimiz kısımlarla başlayalım."

Önce Logan elini kaldırdı. Jess'e gergin bir bakış attım çünkü Logan, benimle Aiden konusunda uğraşmayı seviyordu ve bu fırsatı kaçırmayacağını biliyordum.

"Öpüşme sahnesi ateşliydi," diye başladı. Jess dirseğiyle onu dürttü. "Ah. *Öyleydi.* Rosie, ikisinin o anki telaşını yansıtma konusunda gerçekten güzel iş çıkarmışsın ve bence Aiden da o yolu çok güzel açmış. Çok gerçekçiydi, sanki gerçekten yaşanmış gibi— Jess, kes şunu."

"Aah, çok pardon," diye mırıldandı Jess.

Atölyede herkes fikrini belirtti, ortak karar bunun şimdiye kadarki en iyi bölümümüz olduğu yönündeydi.

"Mutlu sonları olmayacağını bilmek kalbimi feci kırıyor," dedi Ida. "Ama nasıl ilerleyeceğini heyecanla bekliyorum. Şimdi de beğenmediğimiz kısımlara bakalım."

Duyusal bazı detaylar, mekânın yeterince iyi detaylandırılmaması gibi birkaç yorum alsak da sınıf arkadaşlarımızın çoğunun söyleyecek bir şeyi yoktu. Aiden'ın ifadesi hâlâ kayıtsızdı, güzel yorumlara bile gülümsememişti ve kötüleri de hiç umursamıyordu sanki. Hiçbir yoruma tenezzül etmiyor gibiydi. Göğsüm öfkeyle kabardı, tüm yıl davrandığı gibi davranıyordu. Öfkem bedenime yayıldı.

"Pekâlâ, harika iş çıkarmışsınız. Sanırım Tyler'ın bölümüne geçebiliriz?"

Aiden elini kaldırdı. "Aslında ben Rosie'nin bölümünü eleştirme fırsatı bulamadım."

"Ah." Bu Ida'nın hoşuna gitmişti. Belli ki Aiden'ın önceki gibi güzel şeyler söyleyeceğini düşünüyordu. Ancak ben gözlerindeki o bakışı, ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. "Tabii, dinleyelim."

Bölümümü eline alıp sayfaları çevirmeye başladı. "Bana kalırsa bu öpüşme sahnesi iyi. Max ve Hunter'ın arasında kimya olmadığını, bunca zaman boşuna çabaladığımızı sanıyordum—"

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

"Pardon, ne dedin?" Başımı kaldırdığımda ilk kez bana baktığını fark ettim.

"Devam et," dedim sertçe.

"İkisi bunca zamandır birbirlerinden nefret ederken bir anda böyle bir sahne yaşanması hiç gerçekçi değil. Her şeyi bile isteye mi kenara atıyorlar?"

Ida mırıldanırken bakışları ikimiz arasında geziniyordu.

"İkisinden birinin bu anda utanması daha mümkün gibi geliyor. Ya da kaçıp gitmesi belki."

"Katılıyorum," dedim gözlerinin içine bakarken. "Bence Hunter, Max'le aralarındaki şeyi mahvetmezdi. Biliyorsun, sonuçta yeni arkadaş oldular."

Başını eğdi. "Hatta bunu 'unutmak' isteyebilir, değil mi? Max, Hunter'ın hisleriyle oynasa ona bile şaşırmam."

Alayla güldüm. "Sanki Max böyle bir şey yapabilirmiş gibi. Bunun olması için Hunter'ın hislerinin *olması* lazım."

"Öyle mi?"

"Hunter'ın egosu böyle bir olaydan sonra biraz incineceği için muhtemelen kaçan *o* olur. Rezil olmaktan da kurtulur."

"Harika." Aiden kâğıtları attı. "Yani anlaştık, sonraki birkaç bölümde Hunter ve Maxine artık arkadaş olmayacaklar."

"Aşkla ilgili hiçbir yakınlık da olmayacak. Mutsuz sonunu yazabilirsin."

"Bunu isteyen tek kişi ben miyim, şüpheliyim."

Sınıftaki herkes bir ona bir bana bakıyordu. Fısıldaşırken kaşları çatılmıştı. Ancak Aiden'la ben öfkeyle birbirimize bakıyorduk.

Hep böyle yapıyordu. Kazanmak zorundaydı ve bunu beni utandırarak yapmak zorundaydı.

"Tamam," dedi Ida dikkatle. "Hadi, devam edelim mi? Aiden ve Rosie, siz tartışmanıza sınıfın dışında devam edin."

Aiden'a ters ters baksam da o bakışlarını kaçırmıştı. Onu ne kadar istesem de ona *katlanamıyordum.* Sınırlarının ardına kimseyi almamaya kafayı öyle takmıştı ki o duvarları birinin aşmak *isteyebileceğini* bir türlü anlamıyordu. Hayatında ilk kez istediğini elde edememişti ve şimdi sinir krizi geçiriyordu.

Dikkatimi sınıftaki diğer arkadaşlarıma vermeye çalıştım, onlara eleştiriler yaptım ama gözlerim sık sık onu buluyordu. Bir seferinde onun da bana baktığını yakalamıştım ki hızla başını çevirdi. Her şeyi mahvettiğimi düşündükçe göğsüm sıkışıyordu.

Sömestr tatiline resmî olarak girdiğimizde Aiden hızlıca sınıftan çıktı ancak ben hemen peşine takılıp sokağa adım attım. Normalde olduğunun aksine atkıma sarınıp eldivenlerimi giyecek vaktim olmadığı için sert rüzgâr bir anda bedenimi sardı.

"Aiden," diye seslendim sokağa çıktığımızda. Ancak yürümeye devam ediyordu. Daha yüksek sesle seslendim ama aptal beni duymamış gibi yapıyordu. "*Budalanın* tekisin!" diye bağırdım. İnsanlar, özellikle de dersten çıkan arkadaşlarımız, dönüp bana baktı. Sırtı hâlâ bana dönük olsa da durdu. Sonra temkinli ve yavaş hareketlerle bana döndü.

"Benimle konuşmadığının farkındayım." Kelimeleri sabırsızdı, sanki bana bir nefes dahi harcamak istemiyordu.

"İçeride ne yaptın sen öyle?" diye sordum. "Beni utandırmak için öyle yaptın."

"Hayır, hiç de bile." İfadesi sert, bakışları asiydi. Dişlerini sıkıp çenesini ileri geri oynattı.

"Evet, yaptın!"

"Rosalinda, buna devam etmeyeceğim. Yeter."

"Yoksa ne olur? Bu konuyu diğer bölümde mi yazarsın? Sonra verdiğim cevabı derste eleştirir misin?" dedim başına kakarak.

Çok hafifçe gözlerini kıstı. "Bu konu Max ve Hunter'la ilgili. Onların yaptıklarının bizimle alakası yo—"

"*Saçma.* Dün akşam yüzünden kızgınsın."

Başını yana eğdi. "Dün akşam ne oldu ki?"

Göğsüm inip kalkarken öfke taşmak üzereymişçesine içimde kaynıyordu. Her zamanki gibi bir tepki vermemi istiyordu. Ona

çocukça davrandığını söyleyip kulakları kanayana kadar çığlık atmak istiyordum. Ancak o orada hiç kıpırdamadan, rahatsızlık duymadan dikiliyordu. Gözlerindeki soğuk bakış şehirdeki tüm rüzgârlardan beterdi. Karşımdaki kişi dün akşamki Aiden'ımdan farklıydı. O Aiden'ı geri getirmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Aiden, seninle arkadaşlığımızı bu tartışmadan çok daha fazla seviyorum," dedim öfkeyle. Kırılmaktan uzak kalmaya çalışıyordum ama Aiden'la tek seçeneğim bu gibi görünüyordu. "Seninle tekrar kavga etmek istemiyorum. Niyetim bu değildi."

Başını benden trafiğe doğru çevirdi. İş çıkış saatiydi, biz de kaldırımın ortasında duran iki can sıkıcı yayaydık. New Yorklular yanımızdan geçip giderken dramamızı umursamıyorlardı.

Alçak sesle konuşurken bakışlarında ölümcül bir ifade vardı. "Kafasında yarattığı dünyada yaşamayı tercih eden biriyle arkadaş olmak istemiyorum. Simon'layken denediğin gibi beni de o karakterlerden birinin yerine koymaya çalışmana izin veremem. Artık büyü ve hayatın romantik bir roman olmadığını kabul et. Öyle *değil.*"

Başımı ağrıtan, gözyaşlarımın birikmesine sebep olan şeyin trafiğin sesi mi yoksa kafamdaki zonklama mı olduğuna emin değildim. Ancak Aiden'ın, parçalara ayrıldığımı görüp keyiflenmesine izin vermeyecektim.

"Kahretsin ki feci bel altı vurdun," dedim sesim titreyerek. "En başında seninle ilgili haklıymışım."

Yaşlar gözlerimden akmaya başladığında Aiden'ın yüzüne bir ifade yayıldı. Bana doğru bir adım atsa da ben çoktan metro istasyonuna dönmüş, onu bir ay görmeyeceğime seviniyordum.

KIŞ

"Özür dilerim," dedim dürüstçe. Cesaretim olsa Maxine'in gözlerinin içine bakıp ona ne kadar harika olduğunu söyleyebilirdim. Beynini alıp düşüncelerine sızmayı ne kadar çok istediğimi.

Ancak cesur değildim. Korkaktım ve benim için bu kadar önemli olduğunu bilmediğim birinden nasıl özür dileyebileceğimden emin değildim. Keşke gözyaşlarının sebebi olduğumu bildiğim için ne kadar kahrolduğumu ona söyleyebilseydim. Pişman olmuştum, dudaklarının dudaklarımdaki hissiyatını hayatımın sonuna kadar zihnimde tekrar edip duracaktım. Bütün kadınları, onun belinden çok hafifçe dokunduğum teniyle kıyaslayacağımı biliyordum.

Max'le sahip olduğumuz en ölümcül silah kelimelerdi. Kelimeleri nasıl keskinleştirip üst düzey etkiyle kullanacağımızı biliyorduk. Saldırı zamanı geldiğindeyse öldürmek için harekete geçiyorduk. Ancak ikimizin de bence derinlere işleyene dek kelimeleri bıçak gibi kullandığımızdan haberimiz yoktu.

"Beni affet." Özür dilemiştim çünkü o bıçağı derinlere iten bendim. Özür dilemiştim çünkü ona acı çektirmiş olmayı düşünmeye bile katlanamıyordum. Özür dilemiştim çünkü onu özlemiştim, her şeyden çok.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On Yedinci Bölüm

Aiden'la son iki haftada neredeyse hiç konuşmamıştık. Tamam, *teknik olarak* konuşmuştuk ama Max ve Hunter olarak. O özür dilemişti ben de hikâyenin akışı için kabul etmiştim:

"Artık senden nefret etmiyorum," dedim sessizce. "Onu çoktan aştık. Tekrar o noktaya dönelim istemiyorum."

"Dönmeyeceğiz," diye cevap vermişti Hunter hızla. "Söz, seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sözlerinin hâlâ zihnimde yankılanmadığını söylesem yalan olurdu. Onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirmiş, tüm güvensizliklerimi ruhuma işleyerek aramıza duvar örmüştü. Yine de kızgın kalamayacak kadar onu özlediğimi biliyordum.

Gerçek hayatımızdaysa bu durum bir sonuca varmamıştı. Son dersten beri onu görmemiştim. Böylesinin daha kolay olacağını sanmıştım ama birbirimize açıkça öfkemizi dile getirmektense sus pus olmamız beterin beteriydi. Şerefsizliklerini özlemiştim.

Dairemdeydim ve etraf sessizdi. Tek ses, telefonumdan yavaşça yükselen Noel müziğine aitti. Birkaç güne Noel Arifesi'ydi ve Alexa tatilde evine dönmüştü, yani ev bana kalmıştı.

Tatili kitabımız üzerinde çalışarak harcamaktan daha iyi bir seçeneğim yoktu. Aiden da aynı şeyi düşünüyor olacak ki bana mesaj atıp duruyordu: *Bölüm tamam.*

Resmen ızdırap çekiyordum çünkü Max ve Hunter arasındaki romantizm iyice yükselmeye başlamıştı. Ida bize vize notlarımızla ilgili bir e-posta göndermişti. Neleri sevdiğini detaylıca açıklayıp neleri geliştirebileceğimizi söylemiş ve taslağımızın kalanı için bize rehberlik etmişti:

Hikâyenizde buraya yazdıklarınızdan fazlası olduğunu düşünüyorum, ki sınıftaki huzuru bozmadığı müddetçe bu benim için sorun değil. Yine de ikinizin bir aşk hikâyesi yazması gerekiyordu ama bu aşk hikâyesinde çok sık çatışma çıkıyor, Max ve Hunter'ın siz bunu okurların elinden almadan yeterli *bir süre birlikte kalmaları gerekiyor. Böylece mutlu sonla bitmemesi daha acı verici olur.*

Bu yüzden gönülsüz de olsak ikisini tekrar bir araya getirmiştik.

Teknik olarak Aiden'ı Maxine aracılığıyla affetmiş olsam da hâlâ söyledikleri yüzünden üzgündüm. Kalbim bir kırıklığı daha kaldırır mı, bilmiyordum ama bir yanım Aiden'la bu riske girmemi istiyordu.

Son ayrılışımız yüzünden Aiden'a okuması için başvuru metnimi de vermemiştim. Okuyup benimle notlarını paylaşmış olsa Aiden'ın sansürsüz konuşacağından şüphem yoktu. Korkunç olup olmadığını bana söylerdi, ben de başvuru öncesi hiçbir şeyi kafama takmazdım. Ya da belki kabul edilme ihtimalimi artırarak bana nereleri düzeltmem gerektiğini söylerdi.

Kısa hikâyemi bir milyonuncu kez okurken telefonuma Aiden'dan bölümün hazır olduğuna dair bir mesaj geldi. Bilgisayarımdan doğru sekmeyi seçip okumaya başlamadan önce şöyle bir bölüme baktım.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde Maxine'in altımda titrediğini hissettim. Onu belinden tutarak kendime çektim. Yakınlığına rağmen bir türlü yeterince yakın değil gibiydi. Tatlı ve harika tadını almıştım bir kere. Daha fazlasını istiyordum.

Bir elimi çenesine uzatarak benim için ağzını açmaya onu teşvik etim. Dili benimkime dolandığında alçak sesli iniltimi bastıramadım.

Bu bölüm, Aiden öpüşme sahnesi bekâretini kaybetmişti. Ve *ateşliydi de.* Strand'den aldığı romantik kitapları okuyor olmalıydı. Max'i Hunter'ın kucağına oturtmuştu, adamın saçlarını karıştırıyordu. Hunter, Max'in kulağına edepsiz şeyler fısıldamaya başladığında bölümü kapatmıştım çünkü tekrar ve tekrar duyabildiğim tek şey Aiden'ın fısıltılarıydı. *Tanrım, Rosie, çok iyisin.*

Öpüşmenin şehvet dolu bir sahneyle devam etmesini bekliyordum ama Aiden bölümü yarıda kesip kalanını bana bırakmıştı.

"Yok artık," diye mırıldandım bilgisayarımı kapatarak. "Böyle bir şey yapamaz."

Seks sahnesi eklemek istiyorsak o sahneyi *benim* yazmamı gerektirecek bir pozisyona sokmuştu beni. Romantizmin kapalı kapılar ardında yürüdüğü kitaplar da gayet güzeldi ama ben kapıları menteşelerinden söken tarzda kitapları tercih ediyordum. O da bunu biliyordu. Aiden ufacık bir öpüşme sahnesiyle kurtulurken benim enine boyuna bir seks sahnesi yazmaya zorlanmam hiç adil değildi.

Komodinden telefonumu alıp yatak başlığıma yaslandım. Hiç düşünmeden Aiden'ı aradım.

"Rosie?" diye cevap verdi.

"Bölümü öyle bitiremezsin."

"Nedenmiş?"

"Çünkü seks sahnesi olacağına karar vermiştik—"

"*Sen* karar vermiştin."

"Ve ben yazmayacağım."

Artık gözlerinin içine bile bakamayacaktım. "Kaygan" ve "sertlik" kelimelerini içeren bölümümü okuduğunu bilerek onunla her konuştuğumda yüzüm alev alacaktı. Romantik kitaplarda seks sahnelerinin harika olmasının sebebi karakterlerin kırılgan olmalarına rağmen sevdikleri kişilerin yanında kendilerini güvende hissetmeleriydi. Bense burada durup o kırılganlığı tek başıma gösterecek değildim.

Alayla güldü. "Neden ben yazacakmışım? Hiç aksatmadan o kitapları okuyan sensin."

"Bana hakaret etmeye çalıştığının farkındayım ama bundan utanmıyorum," diye tersledim.

"Yaz gitsin, Rosalinda," dedi.

"Olmaz." Aiden'ın okuması için seks sahnesi yazacak olma düşüncesi bile tüm bedenimin kızarmasına sebep oluyordu. "Onları bu noktaya getiren sensin. Yaz işte."

"Sence yazarlar o sahneyi Max'in perspektifinden duymak istemez mi?"

"Ah, hayır. Hunter'ın bakış açısı da bir o kadar ateşli olabilir."

Dramatik bir iç çekiş duyuldu. Onu gözümde canlandırabiliyordum. Muhtemelen büyük pahalı evindeki büyük ofis masasının başında duran dönen sandalyesinde oturuyordu. Muhtemelen şakaklarına ovuştururken yüzünü asmıştı. İlk dönem birlikte olduğumuzda da bunu çok sık yapardı.

"Bunu tek başıma bana yazdıramazsın," dedim.

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Ne yani?" diye sordu sesi merakla yumuşarken. "Birlikte mi yazmak istiyorsun?"

"Aman sen de. Sanki bunu kabul edersin," diye ofladım.

Bir an duraksadı. "Ben varım."

Hayretle telefonuma baktım. Daha önce kitabımıza çevrim içi devam etmiştik ama peki *seks* sahnesi? Sadece onunla uğraşmak için söylemiştim. *Kabul edeceğini* düşünmemiştim. Bölümü tek başına yazacağını ummuştum ama artık geri adım atamazdım.

"Tamam." Telefonumu hoparlöre alıp tekrar bilgisayarımı açıp dosyaya tıkladım. Köşede Aiden'ın ikonu belirmişti. "Sen başla."

"Olmaz. Son bölümü ben yazdım. Sen başlıyorsun, Rosalinda."

Parmaklarımı avcuma doğru kıvırarak bekledim. Aiden'da olmayan cesareti toplayarak gözlerimi yumdum ve yazmaya başladım.

Bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum. Belki de onunla tanıştığım andan beri. Ve işte buradaydı, elleri kalçalarımda, dudakları dudaklarımdaydı. Sonunda onunla olduğuma inanamıyordum.

"Devam et," dedim. Yazmaya başlaması biraz vakit aldı. Bekleyip sandalyesinin gıcırtısını, klavyesinin yumuşak sesini dinledim.

"Seni yatakta istiyorum," dedi Hunter nefesi kesilirken. Elleri elbisemin fermuarına uzandı ve fermuarı aşağı doğru indirmesiyle bu ses odayı doldurdu. "Hemen."

Sanki ne kadar çabalasa da kendine hâkim olamıyormuş gibi elleri titriyordu. Elbisemi başımın üzerinden çekip çıkardıktan sonra beni hafifçe iterek sırtüstü yatırdı. Bedenimde

gezinen gözleri kararmıştı. Ben onu izlerken gömleğini ve kumaş pantolonunu çıkardı, ardından bacaklarımın arasına yerleşti.

Boğazını temizledi. "Sıra sende."

Tabii ki, Hunter'ın gömleksiz nasıl göründüğünü hayal etmiştim. Ancak hayallerimin hiçbiri gerçekle kıyaslanamazdı. Ellerim sırtına uzanırken çaresizce kaslarını kavramaya çalışıyordum. Boynumun yan tarafına öpücükler kondurarak kulağımın arkasına uzandı. Ben katlanamayacak noktaya gelene dek aynı noktayı öpüp durdu. Nefesim kesilirken boxerını indirmeye çalıştım ama ellerimi nazikçe kenara itti. Gülüyordu. "Çok hevesliyiz galiba?"

"Kes sesini," dedim nefesim kesilirken. Dudaklarına uzandım.

Hunter'ı öpmek kadar tatlı bir his yoktu. Kimse beni böyle ısrar ve şefkatle öpmemişti, sanki iradesinin sınırında geziniyordu. Dili dudaklarımın arasına uzandı, elleri belime uzandı. Uzanıp sütyenimi çıkardı ve kenara attı.

Aiden beni şaşırtarak araya girdi. "Sıra bende." Birkaç kelime yazması için onu zorlamam gerekeceğini, direteceğini düşünmüştüm. Araya girmek için böyle hevesleneceği aklımdan geçmemişti. Beklentiyle nefesim kesilirken bilgisayarımın altındaki bacaklarımı kıpırdattım.

"Gerçekte de bu kadar harika olduğunu biliyordum," dedi. Bakışları bana çevrildiğinde beni incelemeye başladı. Sanki bu ânın her detayını zihnine kazımak istiyordu. Başparmağı meme ucuma uzanırken dudaklarıyla dudaklarımı örttü. Kesik bir nefes aldım, içimi dolduran hislerle sırtım yay gibi gerildi.

"Gerçek mi bu?" diye sordum.

"Fantezilerimin her birinin yıldızı sen değilmişsin gibi davranma," dedi alayla gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" diye sordum umutla.

"Gerçekten. Seni çok uzun zamandır istiyorum. Tahmin ettiğinden de uzun zamandır," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Sesi uğulduyordu sanki.

"Ben devam edeyim," dedim o tekrar yazmaya başlamadan hızlıca. Göğsüm hızla inip kalkarken nefes alışlarımın hızlandığını da duyuyor mu diye merak ediyordum. Bakışlarım ekrandan ayrılmıyordu, Aiden'ın her bir kelimesine sıkı sıkı tutunurken Aiden'ın da şu an hissettiklerimin en azından birazını hissetmesini umuyordum.

Yukarıdan beni süzen bakışları yoğundu. "Sen beni *hiç düşündün mü?" diye sordu.*

"Hep," diye fısıldadım. "Duştayken. Yatağımda yalnız başıma uzanırken."

"Siktir," dedi sertçe. Dudakları tekrar beni buldu. Çenemi narince tutup beni kendine çekti. Kısa bir anlığına geri çekilip başparmağıyla işaret parmağını yaladı ve sonra tekrar dudaklarıma döndü.

Islak parmakları meme ucuma uzanıp sıkmaya, çekiştirmeye, sıcaklığını tüm bedenime yayılmasına sebep olmaya başladı.

"Ah, siktir, Hunter, böyle devam edersen—"

"Sıra bende," dedi kesik bir nefesle. Bacaklarımı birbirine bastırarak baskıyı azaltmaya çalıştım. Beni bu kadar tahrik eden sözleri miydi yoksa oturmuş, bölümü yazarken benim gibi onun da kontrolünü yavaş yavaş yitirmesi miydi, bilmiyordum.

"Ne? Tam da istediğim gibi benim için mi boşalırsın?" Bakışları göğsüme indi, parmaklarının arasında kıvranmamı izliyordu. Sonra dudakları göğsüme doğru inerek ağzı meme uçlarımdan birini buldu. Dişlerinin arasına almıştı.

"Sıra bende." Nefes alışlarımı kontrol etmeye çalışıyordum. Bir yanım utanıyor olmam gerektiğinin farkındaydı ama zihnim Aiden'ın hayaliyle bulanmıştı. Bilgisayarın altındaki bacaklarımı birbirine bastırdım, telefonu ve bilgisayarımı kapatıp bu sancıdan kurtulabilmek adına yalnız kalabilmeyi diliyordum.

Başımı salladım, kendimi kaybetmeye o kadar yakındım ki zaferin tadını alabiliyordum. Gözlerimi kapatıp zevkin beni sarmalamasına izin verdim—

—elini ve dudaklarını benden çekti. Ardından çarşafa doladığım elimi alıp karnımın üzerinden külotuma doğru yönlendirdi. "Beni düşünerek ne yaptığını göster."

Parmaklarımın ucunu külotumun içine sokup kirpiklerimin altından Hunter'a bakarak kendime dokunmaya başladım. "Ne düşündüğümü de duymak ister misin?"

Geriye çekilip bacaklarının üzerine oturarak boxerının üzerinden aletini okşadı, ardından onaylarcasına başını salladı.

"Kurtarıcı fantezim," diye fısıldadım elimi tamamen külotumun içine sokup bacaklarımın arasındaki kaygan noktaya ulaşarak. "Ofisteyiz. Ben ters bir şey söylüyorum, sen de ters bir şekilde cevap veriyorsun. Sonunda benden bıkıyorsun ve beni kolumdan yakalıyorsun."

Parmaklarım hassas o tomurcuğu bulduğunda nefesim kesildi. Etrafını okşadım, henüz kendimi zevke kavuşturmaya hazır değildim.

"Bunu çıkarmanı istiyorum," dedi dişlerini sıkarak. Kalçalarımda toplanan kumaşı çekiştirdi. Kalçamı tam zamanında kaldırdım, hızlıca külotumu çekip çıkardı ve karşısında çırılçıplak kaldım. Bakışları elime odaklandığında dişlerini daha da sıktı. "Bacaklarını aç."

Kendime dokunurken bacaklarımı açtım. "Beni sandalyemden kaldırıyorsun, şimdiki gibi dişlerini sıkmışsın, gözlerin de

alev alev." Arzuya teslim olarak klitorisimi bir kez daha okşadım. "Siktir," diye iç çektim.

Elini boxerının içine soktu ve kendini kavradığı an titredi.

"Diyorsun ki, 'Senin o sivri dilinden bıktım.' Ben de dudak büküyorum, bakışlarını dudaklarımdan ayırmayı beceremiyorsun. Sonra dudaklarımı yalıyorum, sert bir nefes alıyorsun. Sana yaklaşıp diyorum ki, 'Bu sivri dilimle yapabileceğim başka şeyler de var.' Gözlerin irileşmiyor, şaşırmıyorsun bile. Sadece gözlerin kararıyor, tamamen dudaklarıma odaklanıyorsun. Sonra diyorsun ki, 'O zaman işe koyul.'"

Bir parmağımı içime sokup gözlerimi kapattım, inlemekten kendimi alamadım. Birisi sizi izlerken, sizi isterken bambaşka hissettiriyordu. Yavaşça elimle git gel yapmaya başlarken ızdırap dolu bir ritim tutturmuştum, elimin ayasını sıkıca klitorisime bastırıyordum. Aramızda yükselen gerilim ve Hunter'a karşı hissettiğim şehvet yalnızca onu daha çok istememe sebep oluyordu. Gözlerimi açıp o hâlâ orada mı diye kontrol etmemek ve zevkle sımsıkı kapalı tutmak için savaş veriyordum.

"İnanılmaz seksisin, Maxine. Bazen buna dayanamıyorum."

"Hep Maxine diyorsun, şimdi bile." Gözlerimi hafifçe araladım ve aletini okşamasını izlemeye başladım. Parmağımı kıvırarak gözlerimi kapatırken diğer yandan kıvranıyordum.

"Küçük fantezinin bitmediğini biliyorum," dedi aceleyle.

"Dizlerimin üstüne çöküyorum. Yavaşça kemerini açıp fermuarını indirdiğim sırada gözlerin benden ayrılmıyor. Aletini çıkarıp ağzımla seni sarıyorum—" Nefesim kesildi, cümlemi tamamlayamayacak gibiydim. Bir parmağımı daha içime sokarak hızlanmaya başladım. "Çok yakınım."

Ellerimi çekip kendime dokunmama engel oldu. "Boşaldığında aletimin etrafını saracaksın, parmaklarını değil."

Hunter içime soktuğum parmaklarımı çekip lambanın loş ışığında havaya kaldırdı. Parlayan parmaklarımı izlerken bileğimi hafifçe çevirdi. Yavaşça parmaklarımı ağzına götürdü ve dilini her birinde gezdirerek tadıma baktı. Gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. "Tam da hayal ettiğim gibi, bebeğim."

"Becer beni," dedim nefes nefese. İki kez boşalmaya o kadar yaklaşmıştım ki artık çaresiz hâldeydim. Uzanıp boxerını indirdim. Sert aleti karnına doğru uzanırken kendime engel olamıyordum.

Eğilip dilimi aletinin ucunda gezdirdim. Tıslarcasına bir ses dudaklarından firar etti. Ağzıma aletinin birazını daha aldığımda parmaklarını saçlarıma doladı.

"Çok iyisin, Max. Çok iyisin."

Parmaklarım havada kaldı. Aiden'ın evinden ayrıldığım andan beri bu kelimeler zihnimde dönüp duruyordu.

Bunu bilerek yapmıştı, değil mi? Hunter'ı Aiden olarak hayal etmediğimi söylesem yalan olurdu. Ama acaba o da Max'i benim yerime mi koyuyordu? Hattın öteki ucu da sessizdi. Sadece klavyeden gelen sesi duyuyordum, tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalıydı. Hızla tekrar yazmaya başladım.

Kirpiklerimin altından ona bakarak aletinin dibine ulaştım.

"Evet, aynen öyle," dedi. Dikkatlice başımı aşağı yukarı yönlendirdi. Onun ritmini takip ederken hiç karşı çıkmadım. Daha hızlı, daha sert, daha haşin davranıyordu.

Sanki onu incitiyormuşum gibi dişlerini sıkarak inledi ama gözlerindeki bakıştan zevk deryalarında yüzdüğüne emindim. Aiden'ın gözlerinde—

Ah siktir. SİKTİR. Onun adını anında silip yerine Hunter yazdım. Siktir siktir siktir. Bu ülkeden her şeyi hiçe sayarak taşınmanın bir milyon farklı yolunu düşünmeye başlamıştım bile. Yanaklarım yanıyordu.

"Özür dilerim," dedim hızla. Utanç içinde elimi alnıma çarparken gözlerimi sımsıkı yumdum. "Ben—"

"Sorun değil," dedi, sesi kalınlaşmıştı. "Devam et."

Derin bir nefes alırken yeryüzünden silinmeyi diledim. Ancak bu sahne henüz bitmemişti ve onun kelimelerine hâlâ açtım.

Beni izlerken gözleri alev alevdi. Dilimi aletinin ucunda gezdirirken bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Çok hafifçe inlediğimde kalçalarını bana doğru itti. Ama sonra aniden beni omuzlarımdan yakalayıp yukarı çekti.

"Ağzına boşalmak istemiyorum," dedi. "İçine boşalmak istiyorum."

Beni yatağa ittiğinde dudakları anında dudaklarımı buldu, aceleciydi. Bacaklarımın arasına yerleşip kalçalarımı avuçladı, kendini bana sürtüyordu.

Sonunda dizlerinin üzerinde geri çekilerek bacaklarımın arasındaki sıcaklığa hayran hayran baktı. Uyluklarım ıslanmıştı.

"Spiralim var. Aylar önce test yaptırdım ve o zamandan beri kimseyle olmadım," diye fısıldadım.

"Ben de. Sen ne istiyorsan o olacak, Max. Gidip prezervatif alabilirim—"

"Hayır," dedim hızla. "Seni hissetmek istiyorum."

Bir, iki, üç kez aletini klitorisime çarptı. "Sorun olmayacağına emin misin?" diye sordu.

Onu tekrar kendime doğru çektim ve öperek cevap verdim. Dudakları yavaşça bana karşılık verirken tempomuz tamamen değişmişti. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

"Ben seni en başından beri istiyordum," dedi dudaklarıma doğru.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Sahiden mi?"

"O tatlı güneyli gülümsemen dudaklarına yer etmiş hâlde içeri girdiğin andan beri. Gülümsemen beni bulduğu an hapı yutmuştum bile."

"Sen ciddi misin?"

Bunu Rosie olarak soruyordum. Muhtemelen kendini sahneye kaptırmıştı, ben de aynı şekilde. Ancak Maxine güneyli değildi. Karakterlerin ikisi de Kaliforniya'da doğup büyümüşlerdi, bu bizim için stratejik bir olay örgüsü başlangıcıydı.

"Bunca zamandır," dedi yemin edercesine, beni öpmek için eğildi.

Sonunda, sonunda *içime girdiğinde nefesim kesildi. Etrafında yavaşça kasılırken büyüklüğü az da olsa sızlamama sebep olmuştu. O hareket edince çaresiz iniltiler dudağımdan döküldü.*

"Hunter," dedim başım yastığa düşerken.

Bir anlığına durup alışmamı bekledi. "Daha fazlasını kaldırabilir misin?"

Onaylarcasına başımı salladım, devam etmesini çaresizce bekliyordum. Yavaşça kendini içime itti, kalçaları benimkilere yaklaştığı an rahatlayarak inledim. Dudağımı ısırıyordum. Omuzlarına uzandım, ellerim bedeninde gezinerek ensesinde kavuştu.

Gülümseyerek bana bakıyordu. Eliyle yanağıma uzandı, başımı nazikçe okşuyordu.

Avcuna dönerek küçük bir öpücük kondurdum.

"Selam."

"Selam." Gülümsedim. Yavaşça kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Sıkıca omuzlarına tutundum. Yavaş başlasa da sonunda hareketlerimiz daha sert bir hâl almaya başlamıştı. "Daha çok," dedim yalvarırcasına.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim," dedi. Hâlâ bir eli yanağımdaydı, diğer eli klitorisimi okşamak üzere aşağılara uzanmıştı.

"Lütfen."

Aiden da ben de artık hızlı nefesler alıp veriyorduk. Parmaklarımız klavyenin üzerinde uçarcasına hareket ediyordu. Yanaklarım ısınmıştı. Aiden'la bunu yazmak inanılmaz seksiydi ve aynı zamanda saf utanç kaynağıydı.

"İstediğin her şeyi vereceğim," dedi inleyerek. "Ne istersen. Gülümsememi mi istiyorsun? Hiç durmam. Daha, daha da hızlanmamı mı istiyorsun? Gerekirse bitap düşerim. Sadece senin için." Kalçaları daha hızlı hareket ederken altında kıvranıyordum, onu sıkıca kavradım. Kalçalarımı kaldırarak onunla buluşurken daha fazlasını istiyordum.

Onu kendime doğru çektim. Her şeyine ihtiyacım vardı, her yerimiz temas etmeliydi. Yüzünü boynuma gömerek kulağımın arkasını öptü.

Sıcak nefesini tenimde hissediyordum. "Yaklaştın mı?"

"Hı hı." Başımı sallarken gözlerimi sıkıca kapatmıştım.

"Kendine bir bak, aletim içindeyken kıvranıyorsun. Siktir," dedi sertçe. Daha hızlı hareket etmeye başladı. "İnanılmaz darsın."

Başım yastığa düştü, kalçalarımı ona doğru itiyordum. "Tanrı aşkına, Hunter. Dayanamıyorum."

"Şu an dayanıyorsun. Aletimin her bir santimine, bebeğim," dedi. Etrafını sıkıca sardım, o da kalçalarını bana bas-

tırırken inledi. "Çok ateşlisin, Max. Boşalmamaya çalışırken aklımı kaybedeceğim."

"Siktir," diyerek inledim. "Hunter, ben artık—"

"Benim için boşal." Başını kaldırıp birlikte hareket edişimizi izlemeye başladı. "Hadi bebeğim, hadi. Benim için boşal."

Zevk bedenimi sardı, bacaklarım titriyordu. Hunter'ın hareketleri hızlandı, beni yatağa bastırıyordu. Kalçalarını bir kez daha ileri iterek inledi ve içime boşaldı.

Üzerime yığıldıktan sonra terli saçlarımı alnımdan itti. Her şey dilinin ucundaydı sanki. Birbirimiz için ne anlama geldiğimizi söylemek üzereydi.

Ancak ne o söylemeye ne de ben duymaya hazırdım. Oysa bunu ve dahası onu istediğimi biliyordum.

Pazar brunchları yapalım istiyordum.

Tembel cumartesileri.

Oturma odasında birlikte kitap yazmayı.

Kitapçılarda alışverişe çıkıp rafların arasında öpüşmeyi.

Ancak nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden uzanıp dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdum, her şeyi bundan anlayabilmesini umuyordum.

On Sekizinci Bölüm

"Hâlâ orada mısın?" diye sordum sessizce.

"Buradayım." Nefesi kesilmiş gibiydi, ses tonu sertti.

"Bu..." Doğru kelimeyi ararken duraksadım. "Güzeldi. Bu güzeldi. Güzel iş çıkardık."

Küçük bir kahkaha attı. "Aynen öyle."

Aramıza bir sessizlik oldu. Telefondaki tuhaf konuşmamızı bir şekilde bölmek istesem de korkuyordum. Son bir saat içinde milyonlarda sınırı ihlal etmiştik. Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışsam da yazdığımız sahnenin detayları zihnimde dönüp duruyordu. Aiden'ın burada, yanımda olmasını dileyerek titredim.

Telefonumu dikkatlice yatağımdan alıp sırtüstü uzandım, telefonu göğsüme bıraktım.

"Aiden?"

"Evet?"

"Artık seninle kavga etmek istemiyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım, işler planlandığı gibi gitmezse diye dünyaya gözlerimi

yummaya hazırlanmıştım. "İstemiyorsan arkadaş olmak zorunda değiliz ama seninle kavga etmekten bıktım."

"Ben de," diye itiraf etti. "Seninle kavga etmek eskisi gibi eğlenceli değil." Duraksadı. "Seni özledim."

"Beni mi özledin?" Kalbim tekledi, içim umutla doldu.

"Aklın bulanmasın."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Ateşkes?" Sonunda gözlerimi açtığımda hemen cevap versin istiyordum. Ancak o kadar uzun süre bekledi ki hayır diyeceğini sandım. Hatta cevap vermesi o kadar uzun sürmüştü ki telefonu bırakıp gitti sandım.

"Ateşkes," dedi yavaşça. "Ama önceki gibi olabilir miyiz, bilmiyorum, Rosie."

Şaşkınlıkla başımı çevirdim. "Neden ki?"

"Karmaşık bir konu. Bence aramıza biraz mesafe koysak daha iyi olur."

"Ah. Peki." Sesimdeki hayal kırıklığını duymasına engel olmaya çalıştım. Daha fazlasını istiyordum. Yazdığımız her şeyi istiyordum, o yazdıklarımız biz olalım istiyordum. "Sonraki bölümü bitirip sana yollarım."

Telefonumu yatağa atıp başımı yastığıma gömdüm. Etrafımı göremediğim için el yordamıyla diğer yastığı bulup başıma kapattım ve çığlığı bastım. Kendime hâkim olabilseydim bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Romantik fantezilerim fantezi olarak kalsaydı yani.

Gerçi Aiden haklıydı. Kafamın içindeki dünyada yaşıyordum. Ama tek sebebi orayı daha çok sevmemdi. Kendi uydurma dünyamda ruh eşimin istediği her şey bendim, ruh eşim de gerçekti. Vardı, beni bekliyordu, beni seviyordu. Tüm kusurlarımla.

Doğrulup bilgisayarımı aldım ve küçük hikâyemizi tekrar okuyarak kendime eziyet ettim.

"Ya yarın böyle hissetmezsek?" diye fısıldadım. Hunter'la yüz yüze dönmüş yatıyorduk, örtüler belimizin üzerine kapanmıştı.

"Ben hissedeceğim." Hunter bir tutam saçı kulağımın arkasına itti. Parmaklarıyla çenemi okşayarak dudaklarıma uzandı. Başparmağı alt dudağımı okşayarak dudaklarımı ayırdı.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü," dirseğinin üzerinde doğrularak bana gülümsedi. "Ben hep böyle hissettim, Max. Senin ne düşündüğünü, acaba aklındakinin ben olup olmadığımı merak etmediğim bir an olmadı. Yarın da böyle hissedeceğim, sonraki gün de ve sonraki gün de."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

On Dokuzuncu Bölüm

Noel Arifesi gelmişti ve yalnızdım. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum. Bir Noel filmi açmış, dişlerimi fırçalamış, kahvaltı etmiştim, Noel ruhuna girmeye çalışıyordum ama kendimi gittikçe daha da acınası hissediyordum.

Yuvamdayken annem sabah erkenden Ricky Martin'in *Ay, Ay, Ay, It's Christmas* şarkısıyla bizi uyandırırdı ve bize patates soydurup yumurta haşlatırdı. Kardeşimle öğlene kadar üstümüz başımız mahvolmuş olsa da, şikâyet edecek gibi olsak da bize Noel ağacının altında süslenmiş bir şekilde güzelce bekleyen hediyeleri gösterirdi. Sonra *tío* ve *tía*larım ailelerini alıp akşam yemeğine gelirlerdi ki o yemek saatler sürerdi, evin her yeri sohbet ve kahkaha sesleriyle dolardı. *Tío* Alejandro çok sarhoş olurdu, babam da gözlerini devirmemeye çalışırdı, sonunda pes edip gözlerini devirdiğinde annem ona dirseğini geçirirdi. Gece yarısı olduğunda hediyelerimizi açıp dans eder ve sabahın üçüne kadar sohbet ederdik.

Şimdiyse her yer sessizdi. Öyle narin hareket ediyordum ki sanki ufacık ses yapsam dairemin köşelerinde saklanan hamam böceklerini korkutacaktım.

Öğlen olmuş sayılırdı. Sabah kitabımızdan birkaç bölüm okuyup tekrar burs başvurumun üzerinden geçmiştim. *New York*'a *Noel* gelmişti. Tüm gün evde kalmak Noel'e karşı bir hareketti.

Jess'in evine döneceğini biliyordum ama buraya ne zaman döneceğini hatırlamıyordum. Belki Tyler ve Logan hâlâ buralardalardı? Telefonumu çıkarıp grup mesajımızı açtım. İsmini yeniden değiştirip *ho ho horospular* yapmıştık.

Rosie: hâlâ şehirde olan var mı? ağacı görmek için rockefeller'a gideyim diyorum?? belki central park'ta sıcak çikolata içerim

Jess: uçuşum bugüne JFK'ye gidiyorum :(

Tyler: Ben geçen hafta eve döndüm. Üzgünüm.

Logan: ben de Westchester'a giden bir trendeyim ama dönünce söz sıcak çikolata içeriz!!!

İnleyerek telefonumu koltuğa attım ve tekrar bilgisayarımı açtım. Artık Aiden'dan birkaç bölüm öndeydim. Bölümleri sırayla yazmamız gerekiyordu ama ben durmamıştım ve art arda üç bölüm yazmıştım. Yapacak daha iyi bir işim yoktu ve kelimeler rahatlıkla akarken buna müsaade etmek en iyisiymiş gibi görünmüştü. Sonunda güzel bir noktaya gelince dalgınca Aiden'a bir mesaj attım ve her zamanki gibi bölümü bitirdiğimi yazdım.

Telefonumdan *Frosty the Snowman*'i açacaktım ki ekranda *Aiden'ın* ismi belirdi. Telefonu kenara attım, ne yapacağımı bilmiyordum. Ancak zil sesim çalmaya devam ediyordu. Sonunda sesler kesildi ama sonra tekrar aramaya başladı. Hızlıca telefonu alıp kısa bir an düşündüm ve aramayı cevapladım. "Aiden?"

"Noel Arifesi'nde neden ödev yapıyorsun?" diye sordu. Sesinde endişe vardı.

"Selam sana da. Nasılsın?" dedim imayla. "Mutlu Noeller."

"Soruma cevap ver."

"Sana söylemiştim. Noel'de hiçbir şey yapmıyorum. *İşte* benim Noel planım."

Hattın öteki ucu o kadar sessizdi ki telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdı mı diye kontrol etmem gerekmişti. Sonlandırmamıştı. *Battı balık yan gider.* Aiden hattın öteki ucunda olduğu için cesaretimi topladım. "Aiden, aslında sana bir şey sormak istiyordum." Derin bir nefes aldım. "Sana Frost Bursu'na başvuracağımı söylemiştim ya?"

Kısa bir an bekledi. "Evet, hatırlıyorum."

"Başvurumun üzerinden geçer misin?"

"*Ne?*"

"Başvurumun üzerinden geçer misin?" Bilgisayarımdan dosyayı açtım. "Birkaç haftaya teslim etmem lazım ve bu yıl seçilmeyi çok istiyorum. Başvuruma çok çalıştım. Yazdıklarım boktan mı yoksa iyi mi bana söyleyeceğini biliyorum, senin muhakeme yeteneğine güveniyorum. Artık yarı arkadaş sayılırız ve—"

"Rosie, Noel Arifesi'ndeyiz," diye araya girdi.

"*Bu akşam* okumak zorunda değilsin."

Derin bir nefes aldı. "Hayır, öyle demek istemedim. Tabii ki bakarım ama... Noel Arifesi'nde çalışmamalısın." Biraz bekledi. "Benimle Union Meydanı'nda buluş."

Başımı hızla kaldırdım. "Ne? Şimdi mi?"

"Evet."

Kalbim umutla atıyordu ama ben kendimde buna inanacak gücü bulamıyordum. "Aiden, seni böyle bir şeye zorlayamam—"

"Beni zorlamıyorsun. Ben teklif ediyorum."

"Aramıza mesafe koymak istediğini söylemiştin..." Onu zorladığımın farkındaydım. Aiden verir, Aiden alırdı. Aklım karışmıştı. Benimle vakit geçirmek istemeyen biriyle olmaktansa Noel Arifemi yalnız geçirmeyi tercih ederdim.

"Biliyorum, evet. Yanılmışım, Rosie, öyle dememeliydim." İç çekti. Sanki sırtındaki bir yükten kurtulmuş gibiydi. "Rosie. Benimle Union Meydanı'nda buluşur musun?"

Gülümsedim. Sanki Aiden'a daha çok yaklaşmamı sağlayacakmış gibi kulağımı telefona bastırdım. "Bir saate orada olurum."

"Orada görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattığımız an koşmaya başladım. Duş alıp saçımı kuruttuktan sonra Noel kazağımı giyip makyaj yaptım. Damarlarımda öyle bir adrenalin kol geziyordu ki *eyeliner*ımı üç kez çekmem gerekmişti.

Union Meydanı'ndaki Noel Köyü gerçek bir delilikti. Noel Arifesi'nde burası katlanılmaz bir hâl alıyordu. Köyün güney girişinde, insanların yaptıkları el işlerini sergilediği kısımda beklerken şimdiden bunalmıştım. Aiden benimle Wafels and Dinges standında buluşacağını söylemişti, ki burası muhtemelen onu sürükleyeceğimi bildiği yerdi ama standın etrafında yoğun bir kalabalık vardı.

Boyum çok kısaydı ama kalabalığın arasından uzanıp elimden geldiğince parmak ucumda etrafa bakmaya çalıştım.

"Rosie!" diye seslendi bir ses.

Arkamı döndüğümde siyah Noel kazağı giyen Aiden Huntington insanları aşarak bana geliyordu. Denizci kabanının önü açıktı ve bir de bere takmıştı.

Soğuğa rağmen ona bakınca içim ısınarak gülümsedim, ona ulaşmak için elimden geleni yapıyordum.

Sonunda birbirimize kavuştuğumuzda etrafımızı saran insanlar beni onun göğsüne itti. Aiden beni yakalayarak kolunu sıkıca belime sardı. Beni iten her kimse ona tersçe baktıktan sonra bana döndü. Öpüştüğümüzden, o bölümü yazdığımızdan beri elleri rüyalarımın yıldızı hâlini almıştı. Sonunda aramızdaki her şeyi düzeltebilmeyi umarak karşısında durduğum için çok heyecanlıydım. Aiden Huntington gerçek hayatta, her türlü kurgudan daha iyiydi.

"Selam," dedim yavaşça. Gönülsüzce ondan uzaklaştım.

"Selam." Dudakları kıvrıldı. "Mutlu Noeller. Kıyafetini beğendim."

Geri çekilerek ceketimi açtım. "Ne? Bu eski şeyi mi?" Birkaç Noel önce babam tüm aileye lamalı Noel kazakları almıştı. Peru kültürümüzle bağlantımızı korumamız konusunda o kadar hevesliydi ki gördüğü lamalı her şeyi anında alıyordu. Bu kazakta lamanın boynunda bir atkı, kafasındaysa bir Noel Baba şapkası vardı. Kazaktan gerçek çanlar sarkıyordu ve o onları Noel çanı küpelerimle tamamlamıştım. "Senininki de öyle. Noel kazağın olmasına bile şaşırdım."

Kazağına eğilip baktı, denizci kabanının önünü açarak daha iyi görebilmemi sağladı. Noel'den ziyada kışlık bir kazaktı ama muhtemelen Aiden Noel ruhuna bu kadar girebiliyordu. Göğüs

kısmında kırmızı bir detay olan kalın siyah bir kazaktı. Boynuna gevşekçe ince siyah bir atkı dolamıştı.

"Bir tek bu var. Annem lisedeyken almıştı, hâlâ olmasına şaşırdım."

"Sevdim." Gülümseyerek ona bakıyordum. Yeşil gözleri benimle buluştuktan sonra bakışlarını kaçırarak stantlara odaklandı. Parmaklarımı birbirine sürerken gerilmiştim. Aiden'ı göreceğim ve Noel'le bağlantılı bir şeyler yapacağımız için çok heyecanlıydım. Aiden'ı son gördüğümde ağlayıp, bağırıp çağırmak üzere olduğumu unutmuştum. "Aiden," dedim tereddütle. "Biz—"

"Özür dilerim," dedi hızla ardından yüzünü buruşturdu. "Ne kadar üzüldüğümü sana anlatmam lazım. Biliyorum... Söylediklerim doğru da adil de değildi ve hepsini kafamda tekrar edip duruyorum. Öyle söylemek istememiştim. Özür dilerim."

Derin bir nefes aldım. "Max, Hunter'ı affedebiliyorsa ben de seni affedebilirim," dedim sakince. "Ben de özür dilerim."

"Özür dileyecek hiçbir şey yapmadın ki." Yavaşça gülümsedi. "Sömestrin kalanında ne yapacağız peki, sen Rosie ben Aiden mı olacağız?" Bakışları benimle buluşurken tereddütsüz ve kararlıydı. "Gizli mesajlar yok, imalar yok. Sadece biz."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Harika olur."

"Güzel. Çünkü Aiden olarak sana, yani Rosie'ye, Belçika *waffle*ı için bu sıraya gireceğimi düşünüyorsa hayal gördüğünü söylemek isterim. *Bu* kadar uzun olacağını düşünmemiştim."

Cık cıklayarak sıraya baktım. Küçük standın etrafını sarmış diğer standın alanını ihlal ediyordu. *Waffle* yapan çalışanlar ışık hızıyla hareket ederek *waffle*a Nutella sürüp pudra şekeri serpiyorlardı.

"Bu *öylesine* bir Belçika *waffle*ı değil ki. Burası Wafels and Dinges. Yeni yılın başlıca ürünlerinden."

Aiden gözlerini devirdi. "New Yorklu olarak bunun başlıca bir *ürün* olmadığını söyleyebilirim. Yapma lütfen, biraz daha yürüyelim. Buraya girince bayılacağın bir stant gördüm."

Aiden beni parkın diğer tarafına yönlendirdi. Onu takip etmek için elimden geleni yapıyordum ama insanlar aramıza girip duruyor, bana çarpıp bizi ayırıyorlardı. Aiden omzunun üzerinden bakıp beni göremeyince kaşlarını çattı. Elimi kaldırdığımda beni fark etmişti, insan trafiğinin ortasında durdu. İnsanlar ona ters ters bakıyorlardı ama o herkesi görmezden gelerek elini bana doğru uzattı. Bu sanki cevap vermeye tereddüt ettiğim o soruyu sessizce soruşuydu. Kendime öpücüğü çoktan unuttuğunu, bunu sadece kaybolmayayım diye yaptığını söyledim.

Eldivenli elimi avcuna uzattığımda yalnızca teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Yürümeye devam etmeden önce hafifçe elimi sıktı, sıkıca ona tutundum.

Başıyla yaklaştığımız bir standı gösterdi, anında nefesim kesildi. "Aman Tanrım."

Sırıttı. "Seveceğini düşündüm."

"Aiden. Bir tane almam *lazım*. Ne kadar olursa olsun. Bunlardan almak için banka bile soyarım."

Standa girip küçük posterleri karıştırmaya başladım. İkonik film sahnelerinin yerinde köpekler vardı. *Titanik*'teki Jack ve Rose sahnesinde bir corgiyle pug vardı. Bir poodle, Marilyn Monroe tarzında uçuşan eteğini tutuyordu. *Greased Lightning* çalarken bir beagle dans ediyordu.

Sonra aradığımı buldum. Odama asabileceğim o harika posteri. "Aiden!" dedim onu yanıma çağırarak. "Bu. Bu harika."

Kenara çekilerek başını yana eğdi. "Bu nereden?"

Hızla ona baktım. "*Harry, Sally'yle Tanışınca*. Çekilen en harika film."

Filmin posterindeki gibi Central Park'ta yüz yüze bakan bir çift vardı, Alman çoban köpeği ve golden retriever, arka planı sonbahar yaprakları süslüyordu. Golden retriever, yani Meg asilce duruyordu, ellerini önünde birleştirmişti. Sanatçı Meg Ryan'ın asi saçlarını bile yansıtmıştı.

"Bu ne kadar?" diye sordum stanttaki adama.

"Yirmi."

Aiden'a döndüm. "Böyle bir şaheser için ciklet parası. Yirmi dolar mı? *Elli* bile verirdim."

"Bunu o kadar yüksek sesle dile getirmesen daha iyi olur sanki, Rosie," diye mırıldandı Aiden.

Posterimi dikkatlice sarıp bir poşete koyan adama keyifle ödeme yaptım. Adam poşeti bana uzatsa da Aiden benden hızlı davranmıştı.

"Ben taşırım. Hadi, etrafa bir bakalım."

Noel Köyü'nü iki kez dolaştık. Noel yiyecekleri ve eşsiz stantlar dikkatimi dağıtıp duruyordu. Stantlar ihtiyacım olmayan ama deli gibi istediğim şeylerle doluydu.

Antika mücevher satan bir standa geldiğimizde bakışlarım zarif gümüş bir madalyonu buldu, nefesimin kesilmesinin önüne geçemedim. Kolyeyi dikkatlice alıp elimde incelemeye başladım.

"Çok güzel," dedi Aiden omzumun üzerinden bakarken.

"*Lita*m bana küçükken *tam* da böyle bir kolye hediye etmişti. Hep takardım. Ama bir gün zinciri kopmuş ve ben de fark etmemişim."

*Lita*m ya da *abuelita*m o kolyeyi yedi yaşımdayken ilk Peru'ya gidişimde takıyordu. Bir akşam yemeğinde kucağında oturduğum sırada kendimi o kolyeyle oynamaktan bir türlü alamamıştım. Ne kadar güzel olduğunu söylüyordum ve annem de beni tercüme ediyordu. O da kolyeyi başından çıkarıp benim-

kine geçirmişti. Soğuk metal tenime temas ediyordu. Tüm gece o madalyonu sıkı sıkı tutmuştum, kaybetmekten korkuyordum. Sonra da hep takmıştım.

Lisedeyken arkadaşlarımla futbol maçını kazandığımız takdirde Waffle House'a gitmek gibi bir âdetimiz vardı. Bir akşam her zamanki masamızda otururken madalyonumun olmadığını fark etmiştim, zinciri kopmuş olmalıydı. Simon beni stadyuma geri götürmüştü ve sahada, stantlarda saatlerce kolyeyi aramıştım. Yine de elim boş dönmüştüm.

"Ne kadar?" diye sordu Aiden satıcıya.

"Üç yüz," dedi adam. "Antikadır, saf gümüş."

"Ah," dedim madalyonu yavaşça bırakırken. Bir kolyeye o kadar para harcayamazdım. "Sorun değil, yine de teşekkürler."

Parktaki yürüyüşümüzü tamamlayıp tuvalete girmek için dolambaçlı yollardan geçtikten sonra kalabalıktan uzak bir köşede durmuştuk.

"Şimdi nereye?" Aiden'a baktım.

"Nereye istersen. Macy's demiştin."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Benim için şehir merkezinin eziyetini çeker misin?"

Aiden gülümseyerek başını salladı. "Evet, Rosie. Çekerim."

O an Aiden'dan *hoşlanmış* olmamın yüzüme çok yansımamasını umuyordum. Arkadaşken bana hiç böyle gülümsememişti. Birbirimizden gerçekten nefret ederken kaşlarım hep çatık olurdu aynı ifade onun yüzünde de yer ederdi. Hatta kaşlarını çatmaktan yüzünde kırışıklık oluşacağını düşünüp bu düşünceyle keyiflenirdim bile. Ancak gözlerine ulaşıp gün ışığıyla parlayan o kırışıklıklar tam da şimdi yüzünde yer etmişti. Bu gülümseme bizzat *benim* için tasarlanmış ve üretilmişti.

"Metroya mı binelim, yürüyelim mi?" diye sordu.

"Yürüyelim," dedim anında. "Yolda vitrin dekorlarını incelemek istiyorum."

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elimi tuttu. "Önden buyur."

"Olmaz."

"N'olursun."

"*Yapmayacağım.*"

"Aiden, o kadar kötü olamaz. Bana güven."

Bana tersçe baktı. "O kadar kötü olacağını *biliyorsun.* Bu yüzden yalvarıyorsun."

"Rockefeller Center kimsenin *umurunda* değil. Turistler Times Meydanı ve Broadway'i merak ediyor. Aptal bir ağacı kim umursar?"

"Aynen öyle. Aptal bir ağaç olduğu için gitmemize gerek yok."

Nefesimi tutarak koluna vurdum. "*Aptal* değil. O, New York'un Noel ağacı. Şehrine biraz saygı göster."

Macy's'de gereğinden *fazla* vakit harcamıştık ama dükkân insan dolu olduğu için bir yerden bir yere hareket etmek imkânsızdı. Sadece vitrine bakmaya niyetlenmiştim. Her yıl Noel geyiğini kullanarak sevimli, küçük, ilham verici bir hikâye oluşturuyorlardı. Bu hikâyelere bayılıyordum. Aiden benimle *iki kez* vitrini incelemişti.

Ancak şimdi Rockefeller Center'a gidip ağacı görmek istiyordum. Oraya gidince Aiden'ı buz pateni yapmaya ikna edebilirdim ama "çok yoğun" olacağını söyleyerek şehrin o kısmına gitmek istemiyordu.

Gözlerime baktı. "New York'a saygı duyuyorum. Sadece New York'ta Noel *Rockefeller Center*'da kutlanır idealine katılmıyorum. Buradakinden on kat kalabalıktır şimdi."

Dudak büktüm. "Turistik şeyler yapmak isteyeceğim konusunda seni uyarmıştım."

Herald Meydanı'nın ortasında dikiliyorduk. Meşgul insanlar son dakika alışveriş yapmak için koşuştururken güneş batmaya başlamıştı. Hafifçe titredim, Aiden atkısını boynundan çıkarıp benim boynuma sararken hiçbir şey söylemedi.

"O kadar titriyorsun ki küpelerin çınlıyor." Gülümseyerek bana baktı.

"Atkına gerek yok."

"Bana da lazım değil." Burnu ve yanakları soğuktan aşırı sevimli bir şekilde kızarmıştı. "Ne yapacağımıza karar vermemiz lazım."

"Tamam. Rockefeller Center. Times Meydanı. Central Park—"

Eliyle ağzımı kapatıp güldü. "Hiçbirine yokum. Hiç eğlenceli bile değil. Senin şansına kesin soyulursun. Bir fikrim var. Hava kararmak üzere. Senin için uygunsa Yukarı Doğu Yakası'na bir yerlere gidelim."

Kaşlarımı çattım. "Orada ne var?"

"Sürpriz."

Rockefeller Center'a gitmek *istiyordum* ama Aiden haklıydı. Orada bunaltıcı bir kalabalık olacaktı ve ne kadar zorluk yaşayacağımızı hayal bile edemiyordum. Aiden'ın bana bir sürprizi varsa ona hayır demem imkânsızdı.

"Tamam, hadi gidelim," diyerek kabul ettim.

Yukarı yakaya giden metroya binip Aiden'ın sürprizine doğru yol almaya başladık.

"Bence gideceğimiz yeri seveceksin ama sevmezsen asla sorun değil. Ne zaman istersen çıkarız," dedi Aiden yürüdüğümüz sırada ısrarla.

"Beğeneceğime eminim," diyerek onu rahatlattım.

Daha önce hiç gelmediğim bir restoranın önünde durduk. İsmi Serendipity Three'ydi. Soğukta dışarıdaki banka oturmuş bekleyen insanlar vardı.

"Hadi, rezervasyonumuz var," dedi Aiden.

O daha kapıyı açamadan elimi koluna uzattım. "Aiden, babanı aramak zorunda kaldıysan gerek yok. Bu yemek için onunla pazarlık yaptıysan cidden değmez."

"Netleştirmek için söylüyorum, değerdi, Rosie," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama hayır, onu aramadım. Bu rezervasyonu hamburger yediğimiz gece, bugünü birlikte geçirme ihtimalimize karşı yaptırmıştım."

Bu adama kapılmamam *nasıl* mümkün olabilirdi ki? Tüm gün düşünceli davranmak dışında hiçbir şey yapmamıştı ve bir de üstüne bu mekânı beğeneceğimi düşünerek belki birlikte oluruz diye rezervasyon yaptırmıştı. Gittiği her yere peşinden gideceğime karşı hislerim bir hayli kuvvetleniyordu.

İçeri adım attığımda nefesimi tuttum, gözlerim irileşmiş olmalıydı. Restoranın içi beklediğimden daha büyüktü. Her yer pembeydi, duvarlara eşsiz sanat eserleri asılmıştı. Tepemizde vitraydan bir avize asılıydı. Dükkânın her yeri devasa çanlar ve çelenklerle süslüydü. Etrafımda küçük bir daire çizerek her bir detayı sonrası için aklıma kazımaya çalıştım. *Büyüleyiciydi.*

Garson bizi üst katta küçük bir masaya yerleştirdikten sonra önümüze devasa iki menü bıraktı. Her şeye bir anda incelemek imkânsızdı. Gözlerim sürekli bir dekordan diğerine atlayıp du-

ruyordu. Masa küçüktü, dizlerimi Aiden'a çarpıp duruyordum ama umurumda değildi.

"Burayı nereden buldun?" diye sordum.

Aiden menüyü açtı. "Annem burada kutlama yapmayı severdi. Hayatlarımızda ne zaman büyük bir olay olsa, ne bileyim bir kitap anlaşması yapsa ya da ben iyi bir not alsam bizi buraya sürükleyip paylaşmamız için büyük bir *sundae* sipariş ederdi."

Kalbim göğsüme çarpıyordu. Menüyü indirerek gözlerine baktım. "Aiden, Noel'imi güzelleştirdi."

Yanakları kızarmıştı. "Beğenmene sevindim. Bana güveniyorsan ikimiz için sipariş vereyim mi?" Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki elini kaldırarak beni durdurdu. "Sana Noel hediyem olarak ben ısmarlıyorum. Parayı dert etme, tamam mı?"

İç çektim. "Normalde olsa karşı çıkardım ama senin gizliden gizliye bir milyarder olduğunu—"

"*Milyoner* bile değilim," dedi gülerek.

"...bildiğime göre izin verebilirim."

O siparişimizi verdikten kısa bir süre sonra garson devasa bir tabak patates kızartması, içine pipet yerleştirdikleri kocaman sıcak çikolata kupalarıyla yanımıza döndü.

"İşte," dedi Aiden kupalardan birini bana doğru iterek. "İkonik Buzzzz Gibi Sıcak Çikolata."

Gözlerim parladı. "Pipetin amacı anlaşıldı."

"Özellikle şeker olsun başka şeye gerek yok tarzı bir hayat yaşadığın için sevebileceğini düşündüm."

Bir yudum alarak inledim. Kıvamı biraz alışılmışın dışındaydı ama çikolata o kadar güzeldi ki hevesle biraz daha yudumladım. "Bundan nasıl haberim olmaz?"

Aiden da kendi sıcak çikolatasından bir yudum aldı. "İlk kez bir kızı randevuya çıkardığımda onu buraya getirmiştim. Sıcak

çikolatadan *nefret* etmişti. Bu içeceğin hem soğuk hem sıcak olmasının ahlaka aykırı olduğuyla ilgili bir şeyler zırvalamıştı."

Tek kaşımı kaldırdım. "İkiniz ikinci randevuya çıkmış mıydınız?"

"Hayır. Buz gibi sıcak çikolatayı sevmemek randevuların sonunu getiren bir olay."

Gülümsedim. "Teste tabi tutmak için tüm randevularını buraya mı getiriyorsun?"

"Birkaçını," diye itiraf etti. "Bir kızın laktoz intoleransı varmış ama bana söylemeye utanmış. Buz gibi sıcak çikolata içti ve gecenin kalanını alt kattaki tuvalette geçirdi."

Yüzümü buruşturdum. "Zavallı kız."

Omuz silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ben en kötü randevuma orta okuldayken çıkmıştım." Öne doğru eğildim.

İçeceğinden bir yudum alırken gözleri heyecanla parladı.

"O zamanlar bu çocuktan *gerçekten* hoşlanıyordum. Justin Bieber gibi saçları vardı ve her cümlesinden sonra 'yakıyor' diyordu. Bir şekilde numaramı almıştı, bir süre mesajlaşmıştık. Tabii okulda hiç konuşmadığımız için bu bir nevi mektuplaşma aşkı gibi hissettirmişti ki benim için daha iyiydi."

"Tabii öyledir," dedi Aiden.

"Sonunda beni dışarıda buluşmaya davet etmişti ve *elbette* kabul etmiştim, *ilk* randevumdu. Annesi beni alsın diye ona adresimi vermiştim. Birlikte *Açlık Oyunları*'na gidecektik çünkü serinin kitaplarını okumuş ve bayılmıştım, o zamanlar çok romantik olduğunu düşünüyordum.

"Kapıyı açtığımda gülümsemesi soldu ve etrafa bakınmaya başladı. Dedi ki, 'Ah, selam Rosie. Lizzie burada mı?' Meğer en başından beri yakın arkadaşım Lizzie'yle yazıştığını sanıyormuş ve randevuya *onunla* çıkacakmış."

"Olamaz." Aiden'ın gözleri irileşti.

"Adımı hiç söylemeyip bana 'bebeğim' deyip durunca bunun çok romantik olduğunu düşünmüştüm. Annesi arabadan her şeye şahit olduğu için onu benimle randevuya çıkmaya zorlamıştı."

Aiden dirseğini masaya dayamış eliyle ağzını kapatmıştı.

"Özür dilerim, hiç komik değil."

Gözlerimi devirerek sıcak çikolatamı yudumladım. "Biraz komik."

Başını iki yana sallasa da gözleri hâlâ parlıyordu. "Rosie, bu travmatik bir olay."

"Teşekkür ederim!" dedim ellerimi kaldırarak. "Ben de öyle dedim! Annemle babamın tepkisi de şuydu, 'Ah, atlatırsın. Karakterini geliştirecek bir olay bu.'"

"Durumu açıkladığında ne oldu?"

"Hayatımın en kötü iki saatiydi diyelim."

Aiden kahkahalara boğularak gözlerini sımsıkı yumdu. Kahkahası bulaşıcı olduğu için o gülünce sizin de boğazınız gıcıklanmaya başlıyordu. Çok geçmeden ben de ona katıldım.

"Bu iyi geldi," dedi Aiden gözlerini silerek. İçeceklerimizi yudumlarken çocukluğumuza dair hikâyeler anlatıp durduk. Çok fazla güldüğü için burnundan süt geldiği ve o sütün üçüncü sınıfta âşık olduğu kızın üstüne sıçradığı anıyı dinledikten sonra gizlilik yemini etmiştim.

Buzzzz Gibi Sıcak Çikolatalarımızı höpürdeterek bitirdikten sonra Aiden tereddütle söze girdi. "Burs konusunda bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Böyle önemli bir burs olmasına rağmen konuyla ilgili hiçbir fikrim olmadığı için biraz utandım doğrusu. Ama bu durumu Ida'ya açıkladığımda bana çok cesaret verdi." Omuz silkerek kupamı hafifçe ittim. Diyetimin temelinde şeker olsa da Aiden

gibi tek oturuşta bütün sıcak çikolatayı içebilmem zordu. "Benim için bir sürü kapıyı aralayabilecek gibi görünüyor ve ilerde yazarlık kariyerime de katkısı dokunacak... Ama asıl o okul harcını çıkarmam hayatımı değiştirecek. Şimdi bile öğrenim kredilerimde boğuluyorum, bu bursu kazanırsam yüksek lisansımı senelere yaymak zorunda kalmayacağım. Belki eve de daha sık dönebilirim."

Aiden kaskatı kesildi, gözlerimin içine tam olarak bakamıyordu. Para konuşmayı herkes sevmezdi, özellikle de Aiden gibi çok parası olan insanlar.

"Galiba bir de *başarabileceğimi* kanıtlamak istiyorum," dedim. "Yazdığım romantik kitaplar o kadar güzel olsun ki farklı türleri okuyanların ön yargılarını da kırayım, anlıyor musun?"

Aiden onaylarcasına başını salladı. "Anlıyorum. Okumak için sabırsızlanıyorum ama arkadaş olduğumuz için nazik davranacağıma söz veremem."

"Aslında bu yüzden senin bakmanı istedim," dedim dürüstçe. Yüzümde mazlum bir gülümseme vardı. "Beni yanlış anlama, atölyede *berbat* birisin. Kabasın. *Gerçekten* kabasın."

"Anladım," dedi Aiden tatsızca.

"Ama *dürüstsün.* Birine nadiren iltifat ediyorsun ve iltifat ettiğinde bu insana kendisini çok iyi hissettiriyorsun." Kızardım. "Sen yorum yapınca başvurumla sınırı aşıyor muyum göreceğim."

"Harika olduğuna eminim," dedi Aiden kendinden emin bir tavırla. "Sen harika bir yazarsın, Rosie."

Kalbim resmen içten içe parlıyordu. Bugünün bitmesini istemiyordum ama restoran birazdan kapanacaktı. Aiden zarafetle hesabı ödedi ve birlikte sokağa adım attık.

"Resmen zor adım atıyorum, çok doydum," diyerek inledim.

"Şuur Kaybettiren Sundae'yi yiyene kadar bekle. Devasa bir dondurmanın üzerine kocaman bir pasta koyuyorlar."

Restorana bakmak için arkamı döndüm. "Sence bize bir tane paket yaparlar mı?"

Aiden kahkaha atarak elimi tuttu ve beni metroya doğru sürüklemeye başladı. "Hadi. Seni eve bırakayım."

Metroya birlikte yürüsek de turnikelerden geçtiğimiz an içimi bir korku sardı. Hayatımın en güzel Noel'inin de bir sonu vardı ve tek başıma kalacağım daireme dönüyordum.

Metronun merdivenlerinden inerken omuz omuzaydık. Etraf her zamanki gibi kalabalık değildi. Herkes ailelerinin yanına dönmüş olmalıydı, hindilerini yiyip hediyelerini açıyorlardı.

İstasyon ikiye bölünüyordu. Aiden'ın bineceğini düşündüğüm N, R ve W metrolarının olduğu platform hemen turnikelerin yanındaydı ama benim bir merdiven daha inip 6 numarayı beklemem gerekiyordu.

Durup ona döndüm. "Bugün için teşekkürler. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Hafifçe gülümsedi. "Ben de Rosie."

Vınlayarak bir N metrosu istasyona girdiğinde midem kasıldı. "Benim yüzümden metronu kaçırma..."

Aklı karışmış gibi başını eğdi. "6 numaralı metroya binmeyecek miyiz? Astor Place durağı evine çok uzak değil, yanlış mı biliyorum?"

"Doğru," dedim yavaşça. "Ama şehrin diğer tarafında oturuyorsun, benim yüzümden East Village'a kadar gelmeni istemem."

Gözlerini devirip nazikçe dirseğimi tutarak beni platforma yönlendirdi. "Saçmalıyorsun. Tabii ki, seni eve bırakacağım. Hadi, galiba bu metronun sesi."

Günü birlikte geçirdiğim bu Aiden'a alışık değildim. Kendinden önce benim hislerimi ve güvenliğimi düşünen Aiden'a. Metroya benimle binmesini *ummuştum* böylece bir-

likte daha çok vakit geçirebilecektik ama bunu sadece kafamda kuruyorum sanmıştım. Aiden'ı olmayan biri gibi hayal ettiğimi.

Metro geldiğinde çok kalabalık olmayan bir vagona bindik. Aiden'la ayakta durmuş birbirimize bakıyor, vagonun ortasındaki barlardan birine tutunuyorduk. Metro dengemizin birazcık kaymasına sebep oldu, Aiden dengesini kaybetmemek adına duruşunu düzeltti. Göğsü neredeyse göğsüme yaslanmıştı. Gözlerimi yeşil gözlerinden ayıramıyordum. Tüm kalbimle bunun gerçek olmasını diliyordum. Aiden'ın elinin belime uzanmasını, elinin barda birkaç santim kayarak benimkine tutunmasını.

Durakların birbirimizden uzaklaşabilirdik ama sessiz bir anlaşma yapmışız, bu yakınlığa hasretmişiz gibi uzaklaşmıyorduk.

Biraz daha ilerledikten sonra vagon durdu, resmen salınıyorduk. Delüzyonal birisi olsam Aiden'la sanki metroda dans ediyormuşuz gibi davranabilirdim.

"Rosie," diye fısıldadı Aiden duraklardan birinde, sesi kalınlaşmıştı. "Ben—"

"Selamlaaaar, New York!"

Aiden'ın sözü metroya binen bir grup sanatçı tarafından bölündü. İçlerinden birinin omzunda hoparlör vardı. "Noel Arifenizi bölmek istemezdim ama size küçük bir gösteri hazırladık!"

"Korkunç olacak," diye fısıldadım Aiden'a. "Bu benim kâbusum."

Dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Belli ki bindiğin metroda hiç *mariachi* müzik grubuna denk gelmedin."

Sanatçılar rap yapıp dans etmeye başladıklarında pek de dolgun olmayan bahşişleri toplamak için şapkasını uzatan bir adam yanımızdan geçti.

"Onlara bakma," diye mırıldandı Aiden. "New York'un bir numaralı kuralı göz teması kurmamak." Onaylarcasına başımı sal-

ladım, onun yönlendirmelerini takip etmek istiyordum ama göz ucuyla onlara bakmaktan kendimi alamadım. "Rosie," diye uyardı.

"Özür dilerim!" diye fısıldadım. "Aslında iyiler."

Metro durunca ben sanatçılara iltifat edebilecek fırsatı bulamadan Aiden beni dışarı sürükledi.

"Noel vakti ama," dedim ısrarla. Merdivenlerden çıkıyorduk. "Onlara biraz para vermeliydik."

"Biraz safsın," dedi Aiden nazikçe. "Onlara bir dolar verirsen daha fazlasını Venmo'dan atabilir misin diye soracaklar. İşler böyle yürüyor."

"Neyse," dedim oflayarak.

Astor Place durağı evimden birkaç sokak ötedeydi ve yürüyüşümüz çok hızlı geçti. Aiden'la etrafta bir tur daha atmak için bahane üretmeye çalıştım.

Apartmanımın önünde durup birbirimize döndük. Aiden apartmanın kapısına bakınca gözlerini devirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Noel'de olduğumuz için tuğladan *bahsetmeyeceğim*."

"Ronny Jr.," diye düzelttim sırıtarak.

Başını salladı. "İyi olmamıza gerçekten sevindim. Ben... Endişelenmiştim. Ne yapacağımı bilemedim."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. "İkimizin kaderinin birbirimizle kavga etmek olabileceğini düşünüyorum. Belki de aynı şey tekrar olmasın diye biraz daha duyarsızlaşmamız lazım."

"Haklısın," dedi. Sonra hızlıca ekledi, "Bu fikir aklına çok yer etmesin de. *Nadiren* haklı çıkıyorsun."

"Alakası yok, yine de duymazdan geleceğim. Ne de olsa Noel vakti." Omzumla haylazca omzunu dürttüm.

Biraz sessiz kaldıktan sonra içime bir öz güven yayıldı. Yolcu koltuğunda oturup manevraları diğer insanların yapmasına faz-

la alışmıştım. Direksiyona geçmemin vakti gelmişti. Aiden'dan hoşlanıyordum. Bu konuda kendime çok uzun zamandır yalan söylüyordum ancak artık kaldıramıyordum. Dersler tekrar başlayana kadar onu bir daha göremeyecek olduğumu düşününce gülümsemem yavaşça solmaya başladı.

Kıpırdandı. "Evet, ben artık—"

"Yukarı gelmek ister misin?" Bu kelimeleri zar zor dile getirmiştim, yanaklarım kızarıyordu. Aiden'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade olduğu için yanaklarım daha da kızardı. "Ailem Noel'de hep geç saate kadar otururdu. Genelde akşam yemeğini yer, hediyeleşir, dans eder ve biraz kurtlarımızı dökünce babam bizi *Şahane Hayat* izlemeye ikna ederdi ve hepimiz yarı uyuklar vaziyette olsak da George Bailey'nin sahnesinde ağlamaya başlardım, hani şu—"

Aiden elini omzuma uzatarak sözümü böldü. "Nefesin kesilmeden sesini kesmen lazım. Hadi, yukarı çıkalım."

Ciğerlerim resmen umutla doluydu, zihnimde ve kalbimde Hunter dışında hiçbir şeye yer kalmamıştı. Geçmiş kalp kırıklıklarının çatlakları karşımdaki adamın her bir gülümsemesiyle tamir oluyordu.

Yanına gidip elini tutmak istiyordum. Tenini tenimde hissetmeyi, kalp atışlarını kendi kalbimin üzerinde hissedebilmeyi umuyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve ona... Benim olmasını ne kadar arzuladığımı anlatmak istiyordum.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirminci Bölüm

Aiden daha önce hiç kurabiye yapmamıştı. Nestle'nin hazır hamurlarıyla bir kez yaptığını söylediğinde hemen bu durumu düzeltmem gerektiğine karar verdim. Film izlemeden önce bizim için sevimli bir etkinlik olabilirdi ama ne kadar rekabetçi olduğumuzu unutmuştum.

"Rosie, hamuru birkaç saat buzdolabında bekletmen gerektiği yazıyor," dedi ısrarla. Telefonundan tarifi okurken başını iki yana sallıyordu.

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "O sadece bir öneri. Kurabiyelerin lezzetine etki etmeyecek."

"Olmaz. Öylece pişirirsek tadı bok gibi olacak."

"Hayır, olmayacak," diye tersledim onu.

"Evet, olacak," dedi.

"Her zaman yediklerinden farklı olmaz o zaman. O kadar boktan konuşuyorsun ki tadına alışıksındır. Şimdi, vanilya özünden sonra ne ekleyeceğimizi söyle."

Tüm malzemelerin evde olması bir *mucizeydi.* Alexa sayesinde tabii. Ama elektronik bir mikserim yoktu, bu yüzden her şeyi elle yapmak zorundaydım. Bileklerim bitik hâldeydi. Hamurun sert ve açık kahverengi olması gerekiyordu ama hâlâ topak hâlinde unlar vardı.

"Aiden, galiba kolum kırılacak."

Başını telefonundan kaldırmadı bile. "İyi gidiyorsun."

"Gerçekten bileğim kopacak," dedim inatla.

Gözlerini devirerek kalçasıyla beni kenara itti. "Mikser olmadan yapamayacağımızı söylemiştim. Bu işi bana bırakacağını da biliyordum."

"Kurabiyelerin bedeli diyelim, ödememiz lazım."

"Serendipity'de şeker bağımlılığını geçirebileceğimi nereden çıkardım hiç bilmiyorum."

Aiden o kadar hızlı yoğurmaya başladı ki yüzüne patlarcasına un bulaştı. Güldüm ancak geniş kâsedeki malzemelere bana davranmak istediği gibi davrandığını fark ettiğimde sesimi kestim.

Sonunda hamuru gerçek bir kurabiye hamuruna benzetmeyi başarmıştık. Yeterince iyi göründüğüne kanaat getirince yoğurma işini bırakıp bir dondurma kaşığıyla fırın tepsilerine yaymaya başladık. Ardından tepsileri minik fırınıma attık.

"Yanağında un var," dedim gülerek. Ona yaklaşarak baş parmağımın ucuyla elmacık kemiğindeki unu sildim. Gözleri bir an olsun benden ayrılmadığı için nefesim kesilmişti.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Ta-tabii." Geri çekildim, bir anda gerilmiştim. Daha önce Aiden'ın kucağına *oturmuştum* ama şu an her şey daha farklı geliyordu. Daha yoğundu. "Kurabiyeler pişerken bilgisayarımdan filmi açayım."

Başını sallayarak onayladığında arkamı döndüm.

Bilgisayarımı almak için yatak odama giderken gözlerim pencereye takıldı ve nefesimi tuttum. Kar taneleri gökyüzünden düşerek New York'u bir battaniye misali örtmeye başlamıştı. Filmlerde, New York'ta kar yağışı hep sihir gibi acayip bir şey olarak gösterilirdi. Gerçekteyse New York'ta kar fırtınaları bir dakika sürer, sonra her köşe gri ve kahverengi çamura bulanırdı.

Ancak dairemden boş sokaklara bakarken New York karının sihri kendini tazelemişti.

Küçük oturma odasına döndüğümde Aiden koltuktaydı. Dairemi incelerken bakışları hiç durmadan yeni bir şeye çevriliyordu. Alexa'yla ikinci el dükkânında ucuza bulduğumuz üzücü Noel dekorasyonlarını süzdü. Kapıda bir çelenk vardı, dairenin her yeri peri ışıklarıyla süslüydü ve mutfağımızla oturma odamızın arasındaki tavanın kemerli kısmına bir ökse otu asmıştık. Kırmızı yemişlerle süslediğimiz çelenkse koltuğun önünde sehpada duruyordu.

"Kar yağıyor," dedim yavaşça Aiden'a. Bilgisayarımı sehpaya bırakıp filmi başlattım.

Aiden bana baktı. "Ah, peki... Kışın ilk karı, değil mi?"

"Noel'de iyi şans anlamına gelir, biliyorsun."

"Öyle," diye mırıldandı. "Evini sevdim. Önceki gelişimde etrafa bakabilme fırsatım olmamıştı."

"Kahverengi cepheli evlerden değil," dedim alayla.

Başını salladı. "Evet ama sıcacık. Bir şeyi kırarım diye endişe etmeden gezebileceğin evlerden. Evimdeki eşyaların çoğu hâlâ annemin. Kendimi hâlâ küçük bir çocuk gibi hissediyorum, vazolara ve süs eşyalarına dokunurken geriliyorum."

"Kendi evin yapabilirsin." Koltukta yanına geçerek bacaklarımı altıma kıvırarak oturdum. "Bugün aldığımız köpekli sanat eserlerini kullan."

Alayla güldü. "Tabii canım, tam Aiden'lık."

"Hiç Noel süsün yok." Dirseğimi koltuğun sırt kısmına yasladım, başımı elime yaslayarak onu incelemeye başladım. Kısa bir an durduktan sonra tereddütle dudaklarımı araladım. "Çocukken Noel senin için nasıldı?"

Derin bir nefes alıp dirseğini beni kopyalayacak şekilde yerleştirdi. "Annemle babam hâlâ birliktelerken babam Noel Arifesi'nde annemi bir şirket partisine sürüklerdi, ben de evde yalnız kalırdım. Erkenden yatıp belki bir kitap falan okurdum."

Kalbim ikiye ayrıldı. "Peki onlar boşandıktan sonra? Annen özel bir şeyler yapar mıydı?"

"Noellerde ikisinin arasında gidip gelirdim. Babamlayken aynı geçiyordu. Annemleyken," düşününce gülümsedi. "Noel'imiz sessiz geçerdi. Ev yapımı sıcak çikolata hazırlardı, gündüz Levain Bakery'den aldığı kurabiyeleri çıkarırdı. Birlikte oturup gece yarısına kadar beklerdik ve klasikleri izlerdik. *Rudolph, Frosty*... Lisede olduğum zamanlar bile. O hastaydı... Ben de ona hayır diyemiyordum."

"Kulağa harika bir anneymiş gibi geliyor."

"Tanrım, en iyi anneydi. Seni tanısa çok severdi."

"Öyle mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Hem de ne. Sana daha nazik davranmamı söylerdi muhtemelen."

"En azından bana yeterince nazik olmadığının *farkındasın.*"

"Olmalıydım," dedi yavaşça. Buklelerimden birine dokunmak için uzanarak saçımı parmaklarının arasına aldı. O saçlarıma odaklansa da ben loş ışıkta, hızla atan kalbimle onu inceliyordum. Evindeki gibi beni kendine, üstüne çektiğini hayal ederken damarlarımda adrenalin kol geziyordu.

Kurabiyeler için kurduğumuz zamanlayıcı sessizliğimizi bölünce gönülsüzce yerimden kalktım. "Be-Ben gidip bakayım,"

dedim kekeleyerek. Aiden'a yakın olmak bende böyle bir etki bırakıyordu, benlik duygumu yitiriyordum.

Kurabiyeler *berbat* olmuştu. Altlarına yağlı kâğıt koymayı unuttuğumuz için alt kısımları yanmıştı ve hızlı pişsinler diye sıcaklığı *biraz* fazla artırmıştım. Hafif soğuduklarında taş gibi sert hâldelerdi.

Yine de kurabiyeleri tabağa dizip Aiden'la kendime birer bardak süt doldurdum. Hepsini sehpada bilgisayarımın yanına bıraktım. "*Voilà*!"

Aiden bir tane kurabiye almak için öne eğildi. Kurabiyeyi şöyle bir süzdükten sonra sehpama hafifçe vurdu. "Al işte. Bir saatliğine buzdolabına koysak nasıl olacaktı kim bilir?"

"Ah, çık şu moddan. O kadar kötü olamaz." Tabaktan bir kurabiye alıp süte batırdım. Bir lokma almadan önce tereddüt etmiştim. "Leziz," dedim zorlukla.

Birkaç lokma daha aldıktan sonra Aiden bana mutfağı işaret etti. "Git tükür."

Mutfağa koşup içeriden ona seslendim. "Oreo getiriyorum."

Oturma odasına dönerken battaniye de aldım. Aiden'la yan yana koltuğuma yayıldık, filmi izlerken bacaklarımız birbirine değiyordu. George Bailey'ye odaklanmak için elimden geleni yapıyordum ama içimdeki tek his Aiden'ın bacağıma değen kaslı bacağı yüzünden bir sıcaklıktı. Teması tüm bedenimin ürpermesine sebep olup beni daha çok arzulamaya itiyordu. Ancak filmin bitmesine kırk dakika, Noel'e bir saat daha vardı.

"Noel'de ne istiyorsun?" diye fısıldadım Aiden'a dönerek. Oda yalnızca bilgisayarımın ekranından ve peri ışıklarından gelen ışıkla aydınlanıyordu. Yüzünün keskin hatlarını da dolgun dudaklarını da tam anlamıyla seçemiyordum.

"Hiç düşünmedim," dedi.

"Noel Baba'ya mektup yazmadın mı?"

"Hayır." Dudakları kıvrıldı. Yeşil gözleri dudaklarıma indikten sonra gözlerimi incelemeye koyuldu. "Şu an ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Yüzü bana yaklaştı, burunlarımız birbirine sürtündü. Yüzü yüzümü yalarken kesik bir nefes aldım, dudakları bir anda çok yaklaşmıştı. Neredeyse sıcaklığını da yumuşaklığını da hissedebiliyordum. Kirpikleri yanağına dökülüyordu, bir an için ne kadar güzel olduğuna hayran kalmaktan kendimi alamadım. İlk seferinde onu bırakıp gittiğim için aptalın tekiydim. Yine kalbim kırılır diye aklım çıkmıştı ama bugünün bana kanıtladığı bir şey varsa o da Aiden'ın kalbimi kırmamak için ne kadar dikkat edeceğiydi. Turist kalabalığına boyun eğmiş, ne olur ne olmaz diye rezervasyon yaptırmıştı. İsterse bir romantik kitap karakteri olabilirdi.

Dudaklarımız birbirine değmek üzereydi ki birisi kapımı yumrukladı.

İrkilerek geri çekildim. Aklım karışık hâlde etrafa bakarken kalbim hızla atıyordu.

"Yanlış kapıdır herhâlde," dedim. "Kimseye aşağıyı açmadım ki."

"Hayır ama o aptal tuğla açtı." Koltuktan kalktı. "Sen burada bekle. Bir bakacağım."

Başımı salladıktan sonra parmaklarım dudaklarımı buldu. Aiden kapıdaki her kimse onu kovduğunda söyleyecektim. Onu öpmek istediğimi, onunla birlikte olmak istediğimi söyleyecektim. Bir an daha bekleyemezdim.

Kesinlikle Aiden'a ait olmayan tiz bir ses duyunca yerimden sıçradım.

"*Quién eres? Dónde está mi hija?*"*

Yoksa o..?

Hızla kapıya koştum. Gözlerim irileşirken Aiden telaşla bana bakıyordu.

Annem, babam ve kardeşim üstlerinde aynı lamalı Noel kazağıyla, bavullarını almış kapımda dikiliyorlardı.

* *İsp.* Sen kimsin? Kızım nerede? -çn.

Dehşete kapılmıştım, yaptığım her hareketin inanılmaz farkındaydım. Maxine gibi bir kızla tek şansınız olurdu. İşte bu, onu arzuladığımı kanıtlama şansımdı. Ne olursa olsun onun olduğu yerde ömrümü harcamak istediğimi. Bu *umursamaz kahkahaların, kazara temasların hepsini aylardır beklediğimi ona göstermeden durmam mümkün müydü ki?*

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi Birinci Bölüm

"Burada ne işiniz var?" diye sordum küçük bir kahkaha atarak.

"Anneni böyle mi selamlıyorsun sen? *Burada ne işiniz var? Feliz Navidad** mı deseydin acaba? *Te quiero mucho*?**" Annem minyondu ama ondan korkulurdu. Diplerden beyazlamaya başlayan koyu renk saçlarını topuz yapmıştı. Boyu benim gibi kısaydı ama bu genini kardeşime geçirse de olurdu. Cildiyle öyle ciddiyetle ilgilenirdi ki uçaktan inmiş olmasına rağmen teni nemli ve dinç görünüyordu.

Yaklaşıp ona sıkıca sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Hayır, gerçekten de *burada ne işiniz var?*"

Gülümseyen babama baktım. "Annen son anda bizi uçağa bindirdi.

"Şaşırdın mı?" Kardeşim Maria yaklaşıp bana sarıldı.

---

* *İsp.* Mutlu Noeller -çn.

** *İsp.* Sizi çok seviyorum. -çn.

Küçük hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. *Tabii ki* geldikleri için inanılmaz heyecanlanmıştım. Aiden hayalimdeki öpücükle kenarda beklemese muhtemelen yerimde zıplayıp duruyor olurdum.

"*Ahh.* Çok şaşırdım! Burada olmanıza inanamıyorum! İçeri gelin, girin."

"*¿Dónde está Alexa?*'" Annem etrafa bakındı. "Burada bir şey mi yandı? Ocak mı açık?" Gerçek bir Perulu anne olarak evin her yerini didiklemeye başlamıştı.

Kenarda dikilen Aiden'a baktım. Sanki bu durumdan hem keyif alıyordu hem de gerilmişti. Ona özür dilercesine baktıktan sonra annemlerin bavullarını oturma odasına sürmeye başladım.

"Kıza idrak etmesi için biraz vakit tanı, balım," dedi babam nazikçe. Annemin aksine iri yarı biriydi. Yüzü hep kızarıktı ve beyaz sakalları vardı. Çocukken acaba gizliden gizliye Noel Baba olabilir mi diye onu sorgulardım. Beni annemden çekerek sıkıca sarıldı. "Selam, Rosie'm çiçeğim," diye fısıldadı babam. Bilgisayarımın ekranına bakınca neşesi yerine geldi. "Geleneği devam ettiriyorsun! Nerede kaldınız?"

Ben cevap veremeden koltuğa oturup filmin sesini açtı ve izlemeye başladı.

Maria nazikçe dirseğime uzandı. "Özür dilerim. Çok abartıyorlar biliyorum. Hepsi benim fikrimdi. Noel Arifesi'nde yalnız olabileceğini düşününce birkaç günlüğüne seni görmeye gelelim diye onları ikna ettim." Sesini alçaltarak Aiden'a baktı. "Yanında birisi olduğunu bilmiyordum."

Ellerini belinde birleştirmiş hâlâ bizden uzakta dikilen Aiden'a baktım. Ailemin dairemde koşuşturması, annemin odadan odaya koşan sert adım sesleri ve bilgisayarımın hopar-

* İsp. "Alexa nerede?"-çn.

löründen yükselen gürültülü filmin sesi başımı döndürmüştü. Aiden'ın neler hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Aiden," diye seslendim. "Bu kardeşim, Maria. Maria, bu Aiden."

Maria'nın gözleri parladı. "Demek Aiden *sensin.* Yemin ederim ki Rosie senden bahsedip duruyor. Ne kadar kaba olduğundan bahsediyordu ama aslında ona şey demiştin ya bence o komikti, ne demişti—"

"Tamam, tamam," diyerek araya girdim. "Noel'deyiz. Olay çıkmasın."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Aiden, Maria'ya. Sonra bana döndü, "Biraz konuşabilir miyiz?" Beni kenara çekip başını eğerek fısıldadı. "Bak, en iyisi ben gideyim. Ailenle vaktinizi almak istemem..."

"*¿Quién es él?*"* Annemin sesi dairemde çınladı. Mutfakla oturma odasının arasında durmuş bizi izliyordu. "Rosie?"

"Bu Aiden," dedim. "Aiden, bu da annem, Claudia."

"Bizimle kutlamaya kalacak mısın?" diye sordu annem umutla Aiden'a bakarak. "Rosie'nin biriyle görüştüğünü bilmiyorduk ama bilsek sana da kazak getirirdik."

Rengim attı, gerilerek Aiden'a döndüm. Taşlar yerine oturmuştu. Annem okuduğu onca romantik kitaba rağmen eski kafalıydı ve loş ışıkları, kurabiyeleri, Noel Arifesi'nin geç bir saati olmasını düşünerek Aiden'la birlikte olduğumuzu varsaymıştı. Bizim *tam olarak* ne olduğumuzu aileme açıklamam çok zordu çünkü kendim de çözememiştim.

"Doğru. Evet," dedim telaşla. "Aiden'la *görüşüyoruz. Birlikteyiz.* Tabii ki. O yüzden bu saatte burada. Ama Noel ka-

* İsp. "O kim?" - çn.

zaklarını pek sevmez." Kazağını işaret ettim. "Benimki anca bu kadar süsleniyor." Kendi söylediklerim yüzünden utandım.

Aiden bana bakınca ayak uydurması için bakışlarımla ona yalvardım.

"Lamalardan giyebilirdim," dedi Aiden nazikçe. Öne doğru bir adım atarak annemin elini sıktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben de tam gidiyordum. Ailecek geçireceğiniz vakti bölmek istemem. Rosie'nin sizi ne kadar özlediğini biliyorum."

"Kalsana!" Onu kolundan tutarken telaşlıydım. Aiden başını iki yana sallayarak geri çekilmeye hazırlandı. "Yok, ciddiyim. Kal. Noel'e kadar partiye devam edeceğiz, bugünü yalnız geçirmene izin veremem."

"Bugünü yalnız geçirmedim," dedi. "Seninle geçirdim."

Gözlerine bakarken sesim bir fısıltıya dönüştü. "Bitmedi ki."

"Bir yıldır aileni görmeyi bekliyorsun," diye mırıldandı. "Mahvetmek istemiyorum."

"Seninle daha iyi olur." Eline uzanıp hafifçe üç kez sıktım. "Lütfen."

Bir anlığına gözlerime baktıktan sonra elimi sıkarak küçük bir fısıltıyla cevap verdi. "Tamam. Kalırım."

"Şahane!" Annem ellerini çırptı. "Rosie, buzdolabın tam takır. Ne yiyeceğiz?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam, drama kraliçesi, bir bakalım. Aiden'la kurabiye yapmıştık, yani *bir şeyler* varmış."

"Bunlar kurabiye mi?" diye seslendi Maria diğer taraftan. "Çorap asarken kullanmak için kömür aldınız sanmıştım."

Babam kahkahayı bastı. "Bunları ikiniz mi yaptınız? Evet, bu akşam yemek işlerini annenle ben halledeceğiz sanırım."

"Sizin bir şey yapmanıza gerek yok," dedim ısrarla. "Aiden'la biz dışarıda yedik. Atıştırmalığımız var—"

"Aslında yok—" diye söze başladı Aiden.

"Var!" dedim savunmaya geçerek. "Biraz Oreo kaldı, dolapta cips olduğuna da eminim."

Annem cık cıkladı. "*Amor*, bir markete gidip gerçekten yiyebileceğimiz bir şeyler alır mısın? Tanrı aşkına, bugün Noel Arifesi! Burada sefil hâlde oturmamız değil, ziyafet çekmemiz lazım."

"Hiçbir yer açık değildir, balım. Neredeyse gece yarısı oldu."

"Ben giderim," diye önerdi Aiden. "Köşede küçük bir dükkân var diye hatırlıyorum."

"Olmaz," diye karşı çıktım. "*Mami*, ziyafet çekmek zorunda değiliz." Aiden'a döndüm. "Gitmek zorunda değilsin. Burada bir sürü yiyecek var, geceyi atlatırız."

"İyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Hiç sorun değil."

"Teşekkür ederim!" dedi annem gözleri parlayarak Aiden'a bakarken.

Babam koltuktan kalktı. "Maria'yla ben gideyim. Son birkaç saattir arabada ve uçaktaydım. Bacaklarımı esnetmem lazım. Ayrıca sizi rahatsız ettik. Annen mutfakta bir şeyler yaparken siz baş başa vakit geçirirsiniz." Babam göz kırptığında neredeyse kusacaktım. Ne bekliyordu ki? Annem çekmeceleri altüst ederken odama koşup seks yapmamızı mı? Aiden'a bakamıyordum bile.

Babamla Maria kapıdan çıkarken Maria kaşlarını oynatarak bana baktı. Utançtan ölmek istiyordum.

Bir şeyler karıştırırken anneme ona yardım edebileceğimizi söylemeye çalıştıysak da bizi istemedi. Bu yüzden Aiden'la tuhaf bir hâlde koltukta oturup herkesin dönmesini beklemeye koyulduk. Daha yarım saat önce burada oturuyorduk, öpüşmek üzereydik.

Tavana bakarak Tanrı'ya bizi yerin dibine gömmesi için dua ettim, en azından çok utanç duymazdık.

"Şey," diye fısıldadım Aiden'a sonunda. Ona doğru döndüm. "Birlikte olduğumuz konusunda annemi düzeltmediğim için özür dilerim. Düzeltsem bana bir milyon soru sorardı ve işler daha kötü bir hâl alırdı. Umarım seni huzursuz etmemişimdir."

"Sorun yok." Sesi alçak ve yumuşacıktı. "Aileler karmaşıktır. Anlıyorum. Harika bir ailen var, Rosie'm çiçeğim."

Başımı eğdim. "Biraz abartıyorlar ama harikalardır. Onca yolu geldiklerine inanamıyorum..." Dudağımı ısırdım, gülümsüyordum. Noel'de ailemi görmeyi tabii ki istiyordum ama o hayale tutunmayı çok önce bırakmıştım. "Ayrıca tanımadıkları kişilerin yanında nasıl davranacaklarını bilmiyorlar, şimdiden özür dilerim."

Aiden küçük bir kahkaha attı. "Seni ne kadar sevdikleri ortada," dedi. "İnan, benim başımdan geçenlere kıyasla senin korumacı aileni tercih ederdim."

Keşke onunla birlikte olmanın babasının gösterdiğinin aksine o kadar zor olmadığını doğru kelimelerle anlatabilseydim. Hayatımdaki en kolay ve güzel şeylerdendi. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtıysam da başını iki yana sallayarak elini dizime uzattı.

"Burada seninle olduğum için gerçekten mutluyum."

Biraz sonra Maria'yla babam kapıyı çaldılar ve Aiden'la aramızdaki yoğun sessizlikten koşarak kaçtım. Ellerinde bir milyon poşet vardı ve kirpiklerine kar taneleri konmuştu.

"Apartmanın kapısını açık bırakan bir tuğla olduğunun farkında mısın?" diye sordu babam kaşlarını çatarak.

"O Ronny Jr.," diye açıkladım.

"Aptallık, Rosie'm çiçeğim. O şeyden kurtulup sebebiyet veren kişiye peşini bırakmasını söylemen lazım."

"Ben de aynısını söyledim," dedi Aiden.

Babam onaylarcasına başını salladı. "Aklı başında insan işte."

Gözlerimi devirirken poşetleri sehpaya yerleştirmelerine izin verdim. Poşetlerde çeşit çeşit cips ve kurabiye vardı. Dükkândaki bütün abur cuburları aldıklarını görünce keyfim yerine geldi.

"Annem mutfakta bir şeyler yapıyor," dedim babama. "Galiba makarna."

"Gidip yardım edeyim. Buraları güzel bir şekilde toplar mısınız? Anneni mutlu edeyim. Gece yarısına kadar film izleyip sonra hediyeleri açarız."

Telaşla Maria'ya döndüm. "Ben kimseye bir şey almadım! Sizi göreceğimi bilmiyordum bile."

Sırıtarak Aiden'a baktı. "Onlara verebileceğin en iyi hediye Simon'u aşman olabilir bence. Babam markette bunu söyleyip durdu," dedi Aiden'a.

Aiden telaşla bana baktı. "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Bayağı iyi."

Buna memnun olsa da kaygılı gibiydi. "Ben bir şey yapmadım ama."

"*Aynen.* Sessiz olmanın Rosie için daha iyi olacağını düşünüyor çünkü kendisi *çok* konuşuyor malum."

"Hop hop!" dedim savunurcasına.

Maria omuz silkmekle yetindi. "Doğru ama. Tabakla kâse var mı?"

"Ben getireyim," diyerek Aiden gönüllü oldu. Maria'yla beni yalnız bıraktı.

"Yakışıklıymış," diye fısıldadı Maria. "Clark Kent havası var."

Gülümsememi gizlemeye çalıştım. "Öyle galiba."

Ofladı. "Aman sen de. Benim yanımda rol kesmene gerek yok." Mutfağa doğru baktı. "İkinizin birlikte olmadığını biliyorum ama gecenin bu saati birlikte film izleyip *ne* yaptığınızı merak ediyorum."

"Artık arkadaş sayılırız. Belki daha fazlası. Bilemiyorum." Tüm bunların gerçek olduğunu düşününce midemde uçuşan kelebekleri göz ardı etmeye çalıştım. "Peter size katılmadı mı?"

"Hayır, bu sene Noel'de ailesiyle olacak. Ama o da çok gelmek istiyordu." Duraksadı. "Bak, sana söylemem gereken—"

Aiden anne ve babamla yanımıza döndüğünde ağzını kapattı. Annemin elinde her yerine ucuz makarna sosuyla buladığı küçük bir tencere spagetti vardı.

"Rosie'de bir bu varmış." Tencereyi sehpaya bırakırken Aiden annemin arkasındaydı. "Aiden tabaklarla çatalları getirmemize yardım etti, çok nazik," dedi annem hevesle.

Aiden mahcupça gülümseyerek her şeyi sehpaya bıraktı. "Rosie bana güney misafirperverliğini öğretiyordu."

Kardeşim hayretle bir kahkaha atarak tabaklardan birini aldı. "Rosie bize senin komik olduğundan bahsetmemişti."

"Rosie'm çiçeğim, bize *hiçbir* şey anlatmadı." Annem dudak büktü. "Birisiyle görüşüp de bize söylememene inanamıyorum, *hijita.* Noel'de eve gelmememin sebebi bu muydu?"

"Hayır," dedim aceleyle. "Eve gelmek istiyordum ama ayarlayamadım. Biliyorsun."

Annem dramatik bir tavırla iç çekti, küçük koltuğumun ucunda oturuyordu. "Kızımın hayatıyla ilgili *hiçbir* şey bilmiyorum. Onca yolu aşıp New York'a taşındı ve ben her şeyin dışında kaldım. İkiniz nasıl tanıştınız anlatın bakalım."

Aiden'la birbirimize baktık.

"Şey, aynı dersi alıyoruz."

"O zaman kızıma zorbalık yapan şu çocuğu tanıyorsundur?" diye sordu babam. Koltukta annemin yanına yerleşmişti.

Nahoş bir kahkaha attım. "*Zorbalık yapıyor* dememiştim."

"Geçen sene seninle uğraşan çocuğun bu sene de seninle aynı dersi aldığını söylemiştin sanki, öyle değil mi?" diye sordu annem.

Maria kahkahalara boğularak merakla bize baktı.

"Bizim sınıfta," dedi Aiden. "Gerçek bir ahmak."

"Aiden! *¿Por qué no haces algo?** Biliyor musun, Rosie'yle aynı tür romantik kitapları okuyoruz ve kızım biraz fazla korumacı erkek karakterlere hep bayılıyor—"

"Tamam, teşekkürler anne," diyerek sözünü keserken kızarmıştım.

"Rosie'nin kendini savunmak için bana ihtiyacı yok," dedi Aiden ciddiyetle. "O çocukla kendisi de çok iyi başa çıkıyor."

"İşte benim Rosie'm çiçeğim," dedi babam.

"Hadi, biraz daha anlatın!" dedi annem hevesle. "İkiniz ne zaman çıkmaya başladınız? Aynı dersi alıyordunuz, sonra ne oldu?"

Aiden bana baktı. "Biliyorsunuz ki Rosie romantizm uzmanı, bırakayım da o anlatsın."

Yalandan güldüm. "Ama Aiden, sen de romantik kitap yazmayı deniyorsun ya. Kendini denemek için güzel bir fırsat."

Annemler hevesle bizi izliyorlardı. Onlara yalan söylemek zorunda kaldığım için çok huzursuzdum ama Aiden'ın Noel'i yalnız geçirmesine müsaade etmektense bu tuhaf sorulara cevap vermeyi tercih ederdim.

"Niye birlikte anlatmıyorsunuz?" diye önerdi Maria, ne de yardımı dokunmuştu.

Ona ölümcül bir bakış attıktan sonra kekeleyerek anlatmaya başladım. "Tabii. Galiba her şey... Bir gün dersteyken başladı."

Köşeye sıkışmıştım, yardım etsin diye dudakları kıvrılan Aiden'a döndüm.

---

* *İsp.* Neden bir şey yapmıyorsun? -çn.

"Biliyor musun, ben doğruca anlatacağım. Rosie'ye zorluk yaşatan çocuk *benim.*" Maria yalandan şaşırmış gibi yaparken Aiden devam etti. "Gerçek şu ki onu gördüğüm andan beri Rosie'den çok hoşlanıyorum. Ve ben... Bir savunma mekanizması geliştirdim sanırım. Onunla konuşmak istiyordum ama nasıl olacağını bilmiyordum çünkü... Yani o *Rosie*'ydi. Hayat dolu, çok nazik ve öz güvenli. Doğruca gidip onunla konuşmaktan çok korkuyordum." Omuz silkti. "Onunla konuşma fırsatı da bir tek atölyedeyken elime geçiyordu.

"Üstüne fazla gidiyordum, muhtemelen çok fazla ama onu zorlamamın sebebini muhakkak siz de biliyorsunuzdur, Rosie harika bir yazar." Bana dönerek devam etti. "Ama gerçekten araştırmamı yapmam lazımdı. Satırların ardında bir anlam aramam lazımdı çünkü yazdıkları ona istediği, hak ettiği aşkı verebilmeyi arzu etmeme sebep oluyordu."

Annem resmen Aiden'ın her sözüyle mest oluyordu, ben de öyle. Belirsizliklerle dolu bir ilişkide çok vakit geçirmiştik. Başta Maxine ve Hunter olarak, şimdi de ailemin yanında. Söylediklerinin hepsinin gerçek olduğuna inanmayı ben de çok istiyordum.

Ben de şansımı deneyerek gerçeği söyledim. "Ben de aynı durumdaydım," dedim sessizce. Gözlerim Aiden'dan ayrılmıyordu. "Birlikte ders almaya başlamadan önceydi hatta. Aiden, Yazar Evi'nde bir okumaya katılmıştı. Müthiş *çarpıcı* bir metin okuyordu ve içime öyle işlemişti ki dikkatimi ondan başka kimseye verememiştim. Öyle inanarak ve kırılganlıkla okuyordu ki... Ona çok uzun zaman önce vuruldum." Aiden bunu duyunca başını hafifçe eğdi. "Sonrasını biliyorsunuz, bana kötü davranıyordu falan filan ama... Bir noktada sanırım birbirimizi artık tanımıştık, durmak istemiyorduk."

Aiden'a karşı hislerimin fazla karmaşık olabileceğini düşünüyordum. Onu çok istemek ve onu görünce ya da sesinin tınısını duyunca kalbimin fena hızla atmasından korkmak arasındaydım. Ama şimdi evimde, oturma odamda çözülmemiş ağlara sarılmışken yanmayı da kırılmayı da onun için göze almak istediğimi *biliyordum*.

"Çok *romantik*," dedi annem. "Hep birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Filmi başlatalım mı?"

Maria, annem ve babam koltuğa yayılırken Aiden'la yere, onların önüne oturarak dizlerimizi kendimize çektik. Beşimiz loş ışıkta film izleyip ucuz makarna yiyorduk. Gözümün ucuyla Aiden'ın bana baktığını fark edince ona hafifçe gülümsedim. Gülümsememe karşılık verdiği an bunun, en iyi Noel'im olduğunu biliyordum.

Böyle karmaşık bir durumun içinde olmak isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Max'e kulağının ucundaki beni ne kadar çok sevdiğimi ve orayı öpmeyi ne kadar çok istediğimi söylemeyi hayal ettiğim için uyuyamadığım bir durumdaydım. Ama orada kalabilmek için her şeyi yapardım.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi İkinci Bölüm

"Gece yarısını kaçırmamıza inanamıyorum," dedi annem film bittiğinde hüzünle. Ses tonu sanki Peru, Dünya Kupası'nı kaybetmiş gibi hüzünlüydü. "Gece yarısı hediyeleri açmamız gerekiyordu."

"Yalnızca yarım saat geçti," diye fısıldadı Aiden bana. "Niye bu kadar üzüldü ki?"

"Annem gelenekleri çok sever. Çocukken Peru'da gece yarısına geri sayım yaparlarmış ve herkes hediyesini açarmış. Bazen biz de yapıyoruz ve galiba annem o anları hayal ediyor."

"Ah," dedi Aiden anlayışla.

"Şimdi açalım," dedi Maria annemi yatıştırarak. "Rosie, bavullarımızı odana götürsem sorun olur mu? Hepsini orada açarız."

"Tabii, tabii," dedim.

Aiden'la bağdaş kurmuş yerde oturuyorduk. Yüzlerimiz birbirine dönüktü, dizlerimiz birbirine temas ediyordu. Aiden'ın gözlerinden yorgunluk akıyordu. Normalde kusursuz görünen saçları dağılmıştı. Kazağı ve pantolonuyla rahat edemiyor olma-

lıydı. Ama hiç şikâyet etmeyip film boyunca uyuklamadan bize eşlik etmişti.

"Galiba eve dönsem iyi olacak," dedi başını bana yaklaştırarak. Sesi alçaktı. "Misafirliğin kısası makbuldür, rahatsız etmeyeyim."

"Etmiyorsun," dedim. "Gerçi senin için fazla olduğunun farkındayım, yani eğer gitmek istersen anlarım—"

"Aiden gitmiyor," dedi annem bizi bölerek. Ona bakarken bizi dinlediği için irkilmiştik.

"Sizinle kutlamaya kalmama izin verdiğiniz için gerçekten minnettarım ama çok geç oldu. Eve dönmem lazım."

Annem bacak bacak üstüne atarak kısaca başını iki yana salladı. "Katiyen izin vermem. Bir anne olarak verememem."

"Anne, gitmek istiyor—"

"Kar yağıyor! Biz rahat rahat burada otururken o soğukta dışarı çıkmana vicdanım el vermez."

Olduğum yerde donakaldım, gözlerim irileşerek anneme döndüm. "Anne, Aiden'ın burada *kalmayacağını* biliyorsun, değil mi?"

Babamla bıkkın bir ifadeyle birbirlerine baktılar. "Bunu bilmemeyi tercih ederdik ama yirmilerindeyken sevgililik nasıl, iyi biliyoruz. Aiden burada hiç kalmamış gibi davranmana gerek yok."

Yerin dibine girmek istiyordum. *Bu* konuşmayı annemlerle yapmaktansa olduğum yerde eriyip yere akmayı tercih ederdim.

"*Anne*. Olmaz. Bu... Olmaz—"

Aiden elini dizime uzattı, başparmağıyla rahatlatırcasına daireler çiziyordu. "Rosie, saygısızlık etmek istemediğimizi söylemeye çalışıyor bence. Ayrıca, yeterince alan olduğunu da sanmıyorum—"

"Saçmalama," dedi annem. "Karda dışarı çıkıp buzda ayağın kayarsa kendimi asla affetmem. Maria koltukta yatar, biz

Rosie'nin odasında yatarız, siz de Alexa'nın odasında yatarsınız. Rosie, Alexa sorun eder mi?"

"Hayır, mesaj atıp sorarım ama—"

"Şahane! Her şey tamam!"

Aiden'a bakamıyordum bile. Onu aileme yalan söylemek zorunda bıraktığım için zaten kendimi kötü hissediyordum şimdi bir de bu dolaba tüm gece devam edip benimle aynı yatakta yatması mı gerekecekti? Bunlar çok fazlaydı.

"Aiden," dedim. "Tabakları mutfağa götürmeme yardım eder misin?"

Başını sallayarak yerinden fırladı ve boşalan tabaklarla çatalları toplamama yardım etti.

Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda hızla, "Çok özür dilerim," dedim.

Yanımdan geçip bulaşıkları lavaboya koydu. "Dileme."

"Hayır, çok fazla oldu. Gidip annemlere gerçeği söyleyeceğim. Bugün benim için New York'ta bir sürü turistik şey yaptın zaten. Bunlardan nefret ettiğini biliyorum ve şimdi bir de sevgilim gibi davranıyorsun. Bunlara hiç—"

"Rosie," dedi Aiden alçak ama sert bir ses tonuyla. "Hiçbir şeyi yapmak *zorunda* değildim. Ama konu sen olunca isteyerek yapıyorum." Bana yaklaşırken bakışları yumuşaktı. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı, kısa bir anlığına dudaklarıma baktı. Boğazını temizleyerek devam etti. "Annen bize bağırmadan içeri geçelim. Biraz korkutucu biri biliyorsun ki."

Küçük bir kahkaha attım. "Eve sadece beş dakika geç geldiğimde neler yaptığını hayal etsene. Beni öldürüp polisleri aramak üzereydi."

Telefonumu alıp hızla Alexa'ya mesaj attım.

Rosie: uzun hikâye ama annemlerle kardeşim bana sürpriz yapıp ziyarete gelmişler. annemler odamda kardeşim de koltukta yatacak. aidenla ben senin odanda yatsak olur mu? çarşafları değiştiririm

Alexa: AIDENLA sen mi??? ÇARŞAFLARI DEĞİŞTİRECEK MİSİN???

Rosie: öyle bir şey değil!! değiştireceğim dedim diye illa kirletmemiz gerekmiyor

Alexa: sizinle gurur duyuyorum. ne isterseniz yapın

Maria yatak odasından döndüğünde elinde paketlenmiş bir sürü hediye ve bir de karton poşet vardı. Aiden'la onlara hiçbir şey almadığımız için özür dilesek de hiç sorun etmemişlerdi. Annemlerin önce birbirlerine sonra Maria'ya hediyelerini vermelerini izledik. Bana istediğim birkaç romantik kitapla bir iki tane kazak almışlardı. Aiden arkasına yaslanmış bizi yüzünde küçük bir gülümsemeyle izliyorlardı. Hiç hediye almadan bizim hediyeleşmemizi izlemesine içim ezilmişti.

"Hemen geliyorum," diye mırıldandım. Koşup Aiden'ın hediyesini odamdan getirdim. Kavga etmeden önce hazırlamıştım ve belki barışmayız diye paketlememiştim bile.

Hediyemi arkama sakladıktan sonra Aiden'a yaklaştım. "Hediyemi paketleyecek zamanım olmadı, gözünü kapatıp elini uzatırsan verebilirim." Bana donuk bir ifadeyle bakınca gözlerimi kocaman açtım, o da ellerini uzatmak zorunda kaldı. Hediyemi avuçlarına bıraktıktan sonra sessizce fısıldadım, "Tamam, açabilirsin."

Açar açmaz gözleri irileşti. "Bunu... Sen mi *yaptın*?"

Hamburger yediğimiz günden sonra Aiden'ın CD doldurduğu görüntü gözümün önünden gitmemişti. Noel hediyeleşmelerine bayılırdım ve bana bundan bahsettiği an aklıma bu fikir gelmişti.

"Kitabımızla ilgili, yani en azından şu âna kadar ki kısmıyla." Elindeki CD'yi işaret ettim. "Yazdığımız her bölüm için bir şarkı koymaya çalıştım. İnsanlar artık CD'den şarkı dinlemiyor biliyorum ama nostaljik olur diye düşündüm... Bir de muhtemelen *fazla* Taylor Swift ekledim ama—"

"Bayıldım." Yavaşça gülümsedikten sonra CD'nin ön kısmına dikkatlice yazdığım şarkı isimlerine baktı. "Benim için böyle bir şey yaptığına inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "Bir saniye. Ben de sana bir şey aldım."

Sürpriziyle inanılmaz mutlu olsam da gülümsememi bastırdım. Bana hediye alacağını hiç düşünmemiştim. Denizci kabanının ceplerini karıştırırken gözlerimi kapatmamı söyledi. Ellerimi uzattığımda avcumda soğuk bir metal hissettim. Gözlerim açıldığı an hayretle nefesim kesildi. Noel Köyü'nde gördüğümüz madalyondu bu. Baş parmağımı madalyonun pürüzsüz, oval yüzeyinde gezdirdikten sonra içini açtım.

İki tarafta da fotoğraf konulacak birer boşluk vardı. *Lita* bir tarafa çocuklarının fotoğrafını diğer tarafına kocasını koymuştu. O fotoğrafları çıkarmak bana çok yanlış geldiği için hiç kendi madalyonum olsa içine kimin fotoğrafını koyacağımı düşünmemiştim.

"Aiden, sen nasıl—"

Omuz silkti. "Tuvalete gittiğinde koşup aldım."

"Rosie, *lita*nın sana verdiği madalyona benziyor," dedi babam sessizce.

Gözyaşlarım yükselirken boğazım düğümlendi. İnanılmaz pahalıydı ve Aiden'ın parası *olsa* bile parasını bana harcamak zorunda değildi. *Lita*yla bir sürü anımız ve Peru'ya seyahatim aklıma geldi. Şimdi bu madalyon hem Aiden'ın *hem* de *lita*nın anılarını saklayacaktı. Bir daha asla çıkarmayacağımı biliyordum.

Aiden'a bakarken gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum. "Takmama yardım eder misin?"

Başını sallayarak yanıma geçtiğinde saçlarımı kaldırdım ve o da dikkatlice madalyonu taktı. Parmakları enseme sürtününce nefesim tekledi, titrememek için direndim. Madalyonu taktıktan sonra baş parmağını ensemdeki o noktada yavaşça gezdirdi ve ardından eli omzumu buldu. Göğsümdeki yeni madalyonumu sıkıca tutarak ona döndüm, gülümsüyordum.

"Aiden, bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin edemezsin. Teşekkür ederim."

"Öpsene çocuğu," dedi Maria cesaretlendirmek istercesine. Ona ters bir bakış atsam da masumca omuz silkti. "Ne? *Çıkıyorsunuz* ya. Birbirinize duygusal hediyeler alıyorsunuz. Peter bana hediye aldığında ben onu öpüyorum."

Aiden'ın bakışları üzerimdeydi. Keşke aklını okuyabilseydim çünkü ben onu öpmek istiyordum ama ona istemediği şeyler yaptırmak istemiyordum.

"Evet, haklısın," dedi Aiden kararlılıkla. "Ben de seni öpmeliyim." Bana yaklaşırken elleriyle yüzümü kavradı. Bana yaklaşarak sessizce, "Olur mu?" diye fısıldadı.

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak cevap verdim. Dudakları sıcacık, yumuşacıktı ve tadı naneli şeker gibiydi. Geri çekildiğimde bir anda kendimi aşırı mahcup hissettim çünkü onu herkesin önünde öpmüştüm. Gerçi sadece dudaklarımız temas etmişti ama karşımdaki *Aiden* olduğu için he-

yecanlanmıştım. Bir daha onu öptükten sonra asla yanından kaçmayacaktım.

"Aiden, biz aslında sana da bir şey aldık," dedi babam.

Aiden'ın küçük gülümsemesi babama döndüğü sırada hayrete dönüştü. Başını iki yana sallarken kaşları çatılmıştı. "Ah, hiç gerek yok—"

"Büyük bir şey değil," dedi Maria. "Noel'de elin boş kalsın istemedik."

Yırttığımız hediye paketlerinin ardındaki kâğıt poşet hâlâ duruyordu. Annem poşeti şüpheyle alan Aiden'a uzattı. Aiden yavaşça poşete baktıktan sonra gülerek kapattı.

"Ne var?" diye sordum.

Turuncu beyaz bir şapka çıkardı. Ortasında Tennessee'nin T'si vardı.

"Rosie evi özlediği için bunu ona getirmiştik ama sen artık Rosie'ylesin, yani Tennessee'nin ona ne anlam ifade ettiğini biliyorsundur. O yüzden bunu seveceğini düşündük."

Aiden gülümseyerek şapkayı inceledikten sonra başına taktı. Aiden'ın daha önce bere dışında bir şey taktığını görmemiştim ve artık memleketimde bu şapkayı takan erkeklerin hepsi gözümden düşmüştü.

"Yakıştı mı?" diye sordu.

"Johnson City'de doğup büyümüş gibisin," diyerek ona takıldım.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Harika bir şey," dedi babam. "Ben Memphis'te doğup Johnson City'de büyüdüm."

"Şimdi nerede yaşıyorsunuz? Rosie bir keresinde bahsetmişti diye hatırlıyorum."

"Rogersville," dedi annem. "Rosie'yle bir ara gelmeniz lazım."

Aiden'ın bakışları beni buldu. "Çok isterim. Şimdi orada takacağım şapkam da var."

Annemle babam keyifle güldü. Onların böyle karşılıklı sohbet etmesini gerçek olabilirmiş gibi izlerken tüm bedenim rahatlamıştı. Aiden annemlere Tennessee'yle ilgili sorular soruyor onlar da New York'la ilgili birkaç şey soruyordu.

Artık yatmaya karar verdiğimizde saat gece üç olmak üzereydi. Evimizde kutladığımız Noeller kadar gürültülü geçmemiş olsa da harikaydı. Gecenin ilerleyen saatlerinde hepimiz esnemeye başlamıştık. Aiden'la aynı yatağı paylaşacağımızı düşündükçe geriliyordum.

Alexa'nın odası da benimkiyle aynı büyüklükteydi ve onun da dar bir çift kişilik yatağı vardı. Bir yurt odası gibi küçük olmasa da rahat da sayılmazdı.

Babam, Aiden'a yanında getirdiği yedek eşofmanlardan verdi, ben de bol tişörtlerimden birini verdim. Altıma bir pijama ve üstüme kazak giydim. İkimiz de yatmaya hazırdık, küçük yatağın iki tarafında durmuş yatağa bakıyorduk.

"İstersen bir battaniye ve yastık alıp yerde yatabilirim. Biz burada yatmaya mecbur değiliz..." Yatağı işaret etti.

"Yok, yok, sen misafirsin. Ben yerde yatarım."

"Yerde yatmana izin vermem mümkün değil, Rosie." Oflayarak elini kalçasına yerleştirdi. "Yatağı paylaşsak olmaz mı? Yetişkiniz sonuçta."

"Mezun öğrencileriz."

"Vergi ödüyoruz."

"Yatağın önemi yok," dedi sanki benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Yok."

Yine de yatağa doğru harekete geçmemiştik. Endişeyle kolumu ovuşturdum. Tanrım, çok aptalca bir duruma düşmüştük.

Ben yine on beş yaşındaymışım gibi davranıyordum, Aiden'ın gözlerine bakamıyordum.

"Tamam, iyi geceler." Aiden kendini hazırlayarak Alexa'nın örtülerini kaldırdı ve yatağa yerleşti.

"Evet. İyi geceler." Işığı kapatıp yanına yattım.

En son biriyle aynı yatakta yattığımda o kişi Simon'dı ve üzerinden bir yıl geçmişti. Aiden'ın vücut sıcaklığını hissedebiliyordum. Birazcık hareket etsem bacağım onunkine değecekti.

"Aiden," diye fısıldadım biraz geçince. Cevap vermedi, uyurken ellerini karnında toplamıştı. Omzunu dürterken onu uyandırmayı umuyordum ama hareket etmiyordu. "Aiden."

Hâlâ cevap vermiyordu. Hayatımın en uzun günlerinden birini geçirmiş olsam da uyuyamıyordum. Aiden'ın yanımda olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Kıpırdandığımda çarşaflar hışırdadı ama o hâlâ uyanmamıştı.

Onun omzuna bakacak şekilde döndüm. "Uyuyor musun?" Cevap alamayınca omzunu hafifçe dürttüm. Tamam, belki biraz sertçe dürtmüştüm ama sonuç olarak gözleri açıldı.

"*Uyuyordum*, Rosalinda."

"Eyvah." Karanlıkta gülümsedim. "Bana Rosie demiyorsan başım belada galiba."

"Rosie'm çiçeğim dememi mi tercih edersin yoksa?" Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılınca inledim.

"Bunu bana karşı kullanacağını biliyordum."

"Bayıldım ama," dedi dürüstçe. "Keşke benim aklıma gelseydi." O da yüzünü bana doğru dönüp kolunu başının altına yasladı.

Onu zar zor görebiliyordum. Alexa pencerelerine ince bir tül asmış olsa da tamamen kapalı değillerdi ve yandaki binadan bizimkine ışık geliyordu. Işığın bir kısmı onun yüzüne dökülse de oda hâlâ karanlıktı.

Sırıtıyordu. "Ailen geldiğinden beri güneyli aksanıyla konuştuğunun farkındasındır."

"Hayır, öyle konuşmuyorum."

"Hayır, öyle konuşmuyorum," diye tekrar ederken abartılı bir güneyli aksanı yapmıştı. "Bir milyon kez falan 'ne ediyorsunuz' dedin."

"Bu kullanılan bir terim ama."

"Sevimli." Tereddüt etse de uzanıp saçımı omzumdan geriye doğru itti. Eli yavaşça omzumda gezerken tüylerim ürpermeye başladı. "Romantizmi neden o kadar sevdiğini anladım," diye fısıldadı. "Benim de öyle birbirine âşık annemle babam olsa ben de severdim."

Gülümsedim. "Onlar benim için gerçek aşkın varlığının kanıtı. Harika değiller ama inan ki birbirlerini gerçekten seviyorlar. Tamamen farklı kültürlerde ve ülkelerde büyümelerine rağmen birbirlerini bulmuşlar."

"Onları sevdim."

"Onların da seni sevdiğini söyleyebilirim." Bir an sessiz kaldım. "Bu, hayatımdaki en iyi Noel'di," dedim dürüstçe.

"Benim de Rosie," dedi karanlıkta. "Kesinlikle en iyisiydi."

Ertesi sabah yastığım biraz sert gibiydi. Kaşlarımı çattım, gözümü açmadan yastığımı vurarak kabartmaya çalıştım.

"Ah."

Bir anda taş kestim. Yavaşça gözlerimi açınca yastığımın aslında bir yastık olmadığını, Aiden'ın göğsü olduğunu fark ettim. Kolunu belime dolamıştı, eli kıçıma tehlikeli ölçüde yakındı. Bense kolumu beline dolamış ona doğru sokulmuştum.

"Aman Tanrım," dedim Aiden'ın üstüne salyamın aktığını fark edince.

"Ne?" diye mırıldandı. Gözleri açılıp benimle buluşunca irileşti. "Ah."

Bacaklarımı ondan ayırarak hızla yataktan kalktım. "İsa aşkına," dedim. "Aman Tanrım. Özür dilerim. *Çok* özür dilerim, ben fark etmedim—"

"Sorun yok, Rosie."

"*Salyalarım* üstüne akmış," dedim yüzümü buruşturarak. "Çok özür dilerim. Kazağını yıkarım." Yüzüm utançla yanıyordu. Âşık olduğum birine salyalarımı akıtmak tam benlik hareketti. Hatta daha da kötüsü, ona sırnaşan *bendim*, Aiden bana sırnaşmıyordu bile. Yatakta kendi tarafında yatmaya devam ederken ben onun üstüne çıkmıştım.

"Bu dert edecek bir şey değil, Rosie, gerçekten." Sırtüstü yatıp kolunu alnına dayadı. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, gülmemeye çalışıyordu. Yepyeni bir utanç dalgası içime yayıldı.

İçim telaşla dolmaya başlamıştı, odanın kapısına doğru yöneldim ki o sırada ayağım takıldı.

"Ben duş alacağım," dedim bir anda, kıyafetlerimi kenardan aldım.

"Rosie, tamam, sorun değil," diye seslendi arkamdan ama kapıdan çıkmış sayılırdım bile.

Dünyanın en uzun ve soğuk duşunu aldıktan sonra bekleyen birisi var mı diye kontrol etmek için kulağımı tuvaletin kapısına dayadım. Tam kapı koluna uzanmıştım ki Aiden'ın kahkahasını duydum.

Kapıyı hafifçe araladığımda Aiden'la annemin sohbet ettiklerini fark ettim. Onları göremiyordum ama her bir kelimelerini duyabiliyordum.

"Rosie'nin ilk bale resitaliydi," dedi annem.

"Dans ettiğini bilmiyordum."

"Edemiyor." Annem kahkahayı bastı. "Küçükken ona marinera öğretmeye çalışmıştım ama bir türlü beceremedi. Rosie'yi tanıyorsun, çok inatçı, şimdi dansla ilgili her şeyi hemen reddediyor."

Aiden'ın gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Bunu unutmamam lazım."

Annem telefonundan Aiden'a küçüklük fotoğraflarımı gösteriyor olmalıydı. Kapıya yaslanıp başımı duvara dayadım. Aiden'ın gardını indirerek böyle konuştuğunu duymak güzeldi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Aiden.

"*Por supuesto.*"*

"Onun adını neden Rosalinda koydunuz? İsmini hep çok sevdim."

Kendi kendime gülümsedim. Büyürken bu hikâyeyi bir milyon kez dinlemiştim.

"Ah, Rosie bu hikâyeye bayılır." Annemin sesinden de gülümsediği anlaşılıyordu. "Eskiden yatmadan önce her gece bana anlattırırdı," dedi özlemle. "Babası yüzünden. Üniversite zamanı merkezdeki çiçekçide çalışıyordum. Eric bir gün annesine gül almaya geldi. Bir buket satın aldı sonra içinden bir gülü çıkarıp bana uzattı. Sonrasında neredeyse her gün geldi. Hep bir tane gül alıp ödedikten sonra bana veriyor ve sonra gidiyordu.

"Çok geçmeden çıkmaya başladık, güller bize özgü bir simgeydi. Evlendiğimizde yakasına bir gül takmıştı. Hamile olduğumu öğrendiğimde işteyken onu arayıp sesli mesaj bırakmıştım. Eve döndüğümde mutfağın ve oturma odasının her yerine gül yaprakları saçmıştı." Bunu hatırlayınca küçük bir kahkaha

* *İsp.* Elbette. -çn.

attı. "İlk çocuğumuz kız olacaksa ona Rose ismini vermekten başka seçeneğimiz yoktu. "Gerçi Rosalinda olsun diye ben biraz baskı yaptım," diye fısıldadı annem. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bizim Rosie'miz birazcık romantiktir."

"Öyle mi? Hiç fark ettirmedi," dedi Aiden.

Annem güldü. Annemin öne doğru eğildiğini, gözlerinin parladığını zihnimde canlandırabiliyordum. "Adını annemden, *lita*sından aldı. Babam, annemin adını çok severdi ona hep Rosalindita diye seslenirdi. Annem Latin Amerikan melodramlarına bayılırdı. Babamla koltuğa kurulup ciddiyetle izlerlerdi. Rosie de benim romantik kitaplarımı keşfedince bunun kaderinde olduğunu düşündüm, romantizm aşkı DNA'mızda vardı. Noellerde Peru ve Tennessee arasında git gel yaparken o romantik kitaplardan İngilizce öğrendim. Havaalanındaki tüm kitapları okumuşumdur. İspanyolca baskılarını bulup İngilizceyi tam anlamıyla çözene kadar kıyas yapardım. Annem, Rosie küçükken vefat etti ama kozmik bir bağları var bence. Birbirlerinin bir uzvuna sahipler sanki. Hatta annem kızımı ilk gördüğü andan beri böyleydi."

"Peki neden Rose değil de Rosie?"

Aiden'ın sesindeki saf merak boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. Benimle böyle ilgilendiği için, anneme çok nazik davrandığı için yüreğim cız etti.

"Rosie yanaklarında hafif bir kızarıklıkla ve gülümseyerek doğru. Ona baktığın an Rosie derdin zaten." Aralarına huzurlu bir sessizlik yayılsa da bu çok uzun sürmedi. "Gerçi yanımızdan ayrıldığından beri endişeliyim. Ama sen ona iyi gelmişsin. Sen olduğun için artık onun da iyi olduğunu gördüm."

"Benden önce de harikaydı. Her şeyi hep kontrolü altında tutuyormuş gibi görünüyor. Ona hep hayran kalıyorum."

Kalbim sımsıcak oldu. Aiden geçtiğimiz yıl boyunca bana ne kadar hakaret etmiş olursa olsun benim için böyle düşünmesi hoşuma gitmişti. Beni hissettiğimden daha başarılı görüyordu.

Kapıyı açtım. "Günaydın," dedim utanarak. Aiden'la annem pijamalarıyla koltukta oturuyorlardı. "Mutlu Noeller. Maria'yla babam nerede?"

"Simit almaya gittiler," dedi annem. "Bir duş alsam sorun olur mu?"

"Keyfine bak."

Aiden'la yalnız kaldığımızda aramıza bir sessizlik çöktü. Yataktan kalkınca saçları onu çok daha genç ve *normal* gösteren bir hâl alıyordu belli ki. Koltukta annemin yerine, Aiden'ın yanına oturarak bir bacağımı altıma aldım.

"Aiden, bak, özür dilemek istiyorum—"

"Rosie." Başını iki yana salladı. "Özür dilemeye gerek yok. Yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım."

"Öylesine söylüyorsun bunu." Yüzümü ellerime gömdüm, utanç içindeydim.

Nazikçe ellerimi alıp yüzümden çekti. "Hayır. Sen uykunda konuşmaya başlayana kadar öyleydi."

"Yalancı." Gözlerimi kıstım.

"Sürekli şey edin, 'Çok romantik.' Sonra horlamaya başladın."

Omzundan onu iterek güldüm. Kalbimin tekrar göğsümden sökülmesini istemiyordum. Her şeyimi bunu hiç istemeyen birine verip parçalara ayırmasına izin veremezdim. Sonra kendime gelmem imkânsızdı. Ama Aiden'la *nereye* varacak olursak olalım bunu istiyordum. Ben onun kalbini azıcık kırdım diye hassas küçük kalbimi çiğnemesine izin verecektim.

"Galiba artık eve döneceğim."

"Gitmek zorunda değilsin. Bugün ne yapacaksın bilmiyorum ama bize katılabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Ailenle kısıtlı zamanın var. Seninle gelecek dönem görüşürüz, olur mu?"

İç çektim, haklı olduğunun farkındaydım. Ailemle onlar gitmeden önce güzel vakit geçiremezsem sonra pişman olurdum.

"Tamam," dedim pes ederek. "Seni geçireyim."

Asansör aşağı inerken sessizdik. Tüm gece kar yağdığı için sokaklar bembeyazdı.

"Botlarını bile giymemişsin," dedim. "Ayakların donacak."

Güldü. "Sorun olmaz." Beresinin yerine Tennessee şapkasını takmıştı. "Kalmama ve Noel'i seninle geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Aksi mümkün değildi zaten," dedim dürüstçe. Yanağını öpmek için uzanmadan önce tereddüt ettim. "Dikkatli git, tamam mı?"

Başını salladı. "Mutlu Noeller, Rosie."

"Mutlu Noeller, Aiden."

Ailemle Noel'i aylaklık edip bol bol konuşarak geçirmiştik. Bilgisayarımdan birkaç film izleyip onların üzerine sohbet etmiştik. Evde de Noellerimiz böyle geçerdi. Geç yatıp günü rahat kıyafetlerle geçirmiş, hediyelerimizi incelemiştik.

Uçuşları Noel'in ertesi günü gecenin geç saatindeydi, ben de onları öğlen, şehir merkezindeki popüler bir Peru restoranı olan Pio Pio'ya götürmeye karar vermiştim.

Ne zaman bir Peru restoranına gitsek hepimizin siparişini annemin vermesine izin veriyor sonra yemekleri bölüşüyorduk.

Masanın ortasında *Inca Kola* ve bir sürahi *Chicha Morada* vardı. Bir yıldır yediğim en iyi yemeği tabağıma yığmıştım ve bir türlü doymuyordum.

"Aiden çok yakışıklı," dedi annem bir anda. Tabağına *Lomo Saltado* alıyordu. "Birlikte olduğunuzu bize neden söylemedin?"

Maria'nın bana baktığını hissedebiliyordum, omuz silktim. "Konuyu bir türlü açamadım. Hâlâ çok yeni."

"Yeniymiş gibi değil," dedi babam. "Senden hoşlanıyor."

"Öyle umuyorum. *Sevgilisi* sonuçta," dedi annem.

"Ne zamandır birliktesiniz?" Babam ısrarcıydı. "Rosie, sana bakışı sanki—"

"Rosie!" Maria söze girdi. "Annemle babama şu telefonda bahsettiğin burs olayından bahsetsene."

Maria konuyu dağıttığı için rahatlamıştım ama annemlere burs olayının benim için ne kadar önemli olduğundan bahsetmeye korkuyordum da. İstediğim gibi gitmezse diye onları çok umutlandırmak istemiyordum.

"Gerçekten güzel bir fırsat," dedim abartmamaya çalışarak. Burs başvurularının son teslim tarihi yaklaşmıştı ve gittikçe daha da geriliyordum. Daha çok çalıştıkça kazanmayı daha çok istiyordum. Tabii, para önemliydi ama dahası, romantizm yazarlarının da diğer edebi kurgu yazarları kadar iyi olduğunu kanıtlamak istiyordum. Kazanırsam benim metnimi bir edebiyat dergisinde basacaklardı. Derginin bir kopyasını tanıdığım herkese gönderip, *Bak!* Ben *iyi bir yazarım. Başkaları da öyle düşünüyor!* demek istiyordum. "Geçen sene yazdığım bir kısa hikâyeyle katılacağım, umarım seçilirim."

"Ne hoş." Annem gülümsedi. "Baksana, New York'ta kendine isim yapıyorsun."

"Yani, bilemiyorum," dedim çekinerek. "Umarım öyle olur, bursun yardımı dokunur yani. Ida ve Aiden da hikâyeyi gözden geçiriyorlar—"

"Aiden hikâyeni mi inceliyor?" Annem keyiflenmişti.

"Aiden'ı sevdim," dedi babam.

Maria'yla endişeyle birbirimize baktık. Babam eve götürdüğümüz erkekleri *nadiren* severdi. Simon'ı hiç sevmemişti, onun egoist ve ben merkezci olduğunu söylemişti ama umursamamıştım. Çıktığım çocuklar arasında babamın tek sevdiği Josh'tı, onda da *sekizinci sınıftaydık.* Maria ve Peter lisenin son sınıfında çıkmaya başlamışlardı ve üniversite boyunca beraberlerdi, sorun olmamıştı ama babam, Maria'nın ondan önceki bütün sevgililerinden *nefret* etmişti. İnsanlara karşı sezgileri çok açıktı ve şimdi Aiden'a yakın hissettiğini dile getirmesi muhtemelen sık sık onu soracağı anlamına geliyordu.

"O kadar da harika değil," dedim öylesine. Yemeğimi ağzıma tıktım.

"Sana o kolyeyi almış." Babam madalyonumu işaret etti. "Taktığından beri hiç çıkarmadın."

İç güdüsel olarak madalyonu sıkıca tuttum.

"Çıkmaya yeni başladık," diye açıkladım. "Onu o kadar iyi tanımıyorum bile—"

Annem nefesini tuttu. "Onu *tanımıyor* musun? Ay, Ros—"

"Çişim geldi," dedi Maria. Bana döndü. "Bana eşlik eder misin?"

"Tabii," dedim yerimden fırlayarak. Tuvaletin kapısını kapattığımız an ona döndüm. "Seni seviyorum."

Güldü. "Biraz aşırıya kaçıyorlar. Yani, Simon'la olan onca şeyden sonra birini bulmana sevindiler."

"Tennessee'ye döndüklerinde Aiden'la ayrıldığımızı falan söylerim artık. Yoksa annem telefonu her açtığımda beni soru yağmuruna tutacak."

Maria çantasından rujunu çıkarıp aynaya bakarak yavaşça sürdü. Bakışları aynadan beni buldu. "Aiden'la ilgili biraz haklılar."

Biliyordum. Ama Aiden romantizmle işi olmadığını bilmiyorlardı. Aiden'ın bana karşı hisleri *varsa* bile bu, ilişki istediği anlamına gelmezdi.

"Nasıl yani?"

"Aiden sanki gerçekten birlikte olmanızı diliyormuş gibi sana bakıyor... Her bir kelimeni can kulağıyla dinliyor. Hediyeleri açarken ona tek bir tane hediye getirdiğimiz için kendimi çok kötü hissettim çünkü hediyemiz güzel bile değildi. Ama seni mutlu görmek için içtenlikle sevindi."

"Aiden'la arkadaşız," dedim. Daha çok kendime söylemiştim sanki. Ben daha fazlasını istesem bile buna karar vermiştik.

"Peter'la biz de arkadaştık," dedi. Rujunu bırakıp bana döndü. Küçükken insanlar bizi ikiz sanırdı. Koyu renk gözlerimiz ve saçlarımız aynıydı, gerçi onun saçları yumuşak dalgalar hâlinde dökülürken benimki darmadağınık buklelerden oluşuyordu. Maria biraz daha uzun boyluydu ayrıca. Ancak diğer her şeyimiz aynıydı. "Sana bir şey söylemem lazım."

"Peter'la her şey yolunda mı?" Doğruldum, endişelenmiştim.

Bakışlarını gergince benden kaçırdı. İçimi bir suçluluk duygusu sardı. İyi bir abla olup onu arayıp sormamıştım. Kendi hayatıma o kadar odaklanmıştım ki onu göz ardı etmiştim.

"Yolunda." Sorumu geçiştirdi. "Ama annemle babama söylemeyeceksin."

Kaşlarımı çattım. "Söylemem."

Kısa bir an bekledi. "Hamileyim."

Nefesimi tutuşum resmen tuvalette yankılandı. Ellerine uzandım. "Maria, aman Tanrım!"

Ellerimi sıkıca tutarken gözleri irileşmişti. Biraz gergin bir ses tonuyla anlatmaya devam etti. "Öğreneli bir ay oldu. Aklımı kaçıracak gibiyim. Noel'de eve gelmeni bu yüzden istiyordum, sen gelemeyince New York'a yanına gelelim diye annemle babama resmen yalvardım."

"Neden aklını kaçıracaksın ki?" diye sordum nazikçe. "Bu harika bir haber. Aldığım *en iyi* haber. Peter ne diyor?"

Gözleri yaşardı. "Ona söylediğimde bir saat ağladı. İnternetten bir sürü ebeveynlik kitabı sipariş etti ve daha şimdiden ikiz olduklarına kendini ikna etmiş durumda."

Güldüm. "Tam Peter'lık hareket."

"Ama Rosie... Çok *gencim.*" Sesi çatladı ve gözlerini hızla kırpmaya başladı. "Yirmi beş yaşındayım! *Anne* olamam."

"Evet, olursun," dedim yavaşça. "Harika olursun hem de."

"Hayır, *Peter* harika olacak. O tam da Bay Evbeyi. Ben ne zaman markete gitsem o hafta berbat şeyler yiyoruz. Nasıl oluyorsa çamaşırları hep yanlış yıkıyorum—"

"Seni iyi bir anne yapan bunlar değil ki," diyerek sözünü böldüm. "Bebeğin çok sevilerek ve hep desteklenerek büyüyecek. Biz varız, *tía*ları var, Peter'ın ailesi var."

Gözyaşlarını sildi. "Korkuyorum işte."

"Büyüyüp yolunu çizmek herkesi korkutur." Ona bir peçete uzatıp gözyaşlarını silerken kolunu ovuşturdum.

"Sen korkmuyorsun."

Alayla güldüm. "*Dehşete kapılıyorum.* Sokağa çıkınca çukura falan düşüp öleceğim diye çok korkuyorum. Bunların hepsi de Aiden yüzünden..."

Sessizce başını salladı. "Yine de Aiden'dan korkmamalısın."

"Maria..."

"Hayır, ciddiyim. Simon'un seni incittiğini, yaralarınla ve kırıklarınla seni baş başa bıraktığını biliyorum ama o kalbini parçalara ayırmadı."

"Tekrar öyle incinirsem bunu atlatabilir miyim, bilmiyorum."

Eskiden daha farklı düşünüyordum. Tekrar âşık olamayacağımı, çamura saplanıp kaldığımı, hep oradan çıkmak için çabalayacağımı. Ama yanımda Aiden varken… O kadar korkmuyor gibiydim. Henüz o noktaya da gelmemiştim belki ama onun yanında kendimi tekrar açabiliyordum.

Maria bana sıkıca sarılarak fısıldadı, "Kaybetmekten korkmuyorsan aşkın da kıymeti olmaz."

Hayatım boyunca bu şehirde yaşamıştım. Başımdan geçen tüm önemli anlar, tüm tarihim bu sokaklara yazılmıştı.

Ancak her birinin yeri, Max'le biriktirdiğim anılarla doluydu. Bir köşeyi dönerken aldığım kokunun onun parfümü olduğuna yemin edebilecek bir noktaya gelmiştim. Metroda otururken onun gürültülü kahkahasını duyar gibi olup başımı kaldırıyordum. Bir şeyler bana onu hatırlatmadan bir sokak bile yürüyemiyordum. Etrafımda hep onun adını duymayı, her sokakta onu görmeyi seviyordum.

Sonunda hiçbir şey olmayacak olsa da, hatıralarımla beni bırakıp gidecek olsa da hepsi kabulümdü. Her birini zihnime istifleyip onun sihrine kapılmak istediğim anlarda çıkarır, her açıdan incelerdim zaten.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi Üçüncü Bölüm

Logan: bu akşam dışarıdayız

Logan grup sohbetinin ismini *yılbaşı gecesi ya da baskını* olarak değiştirdi.

Tyler: Ben yokum.

Logan: evet varsın. hepimiz varız. yılbaşı gecesi ya

Tyler: Her yer tıklım tıklımdır, ben evde kalmayı seçiyorum.

Logan: bu mezarda tyler richardson yatıyor,
bir şey yapmaktan hep korkardı

Logan: mezarına böyle yazdıracağım

Jess: biraz abartıyorsun logan

Logan: burada birinin doğruları söylemesi lazım

Logan: seçeneğimiz bile var!! acayip pub geri sayımı gösterecekmiş ama bence bizim gibi parti yapamazlar

Rosie: parti mi yapıyoruz?

Jess: galiba

Logan: west village'ta taze romantikler diye yeni bir kulüp açılmış oraya gidelim diyorum

Logan: giriş ücreti yok, minimum iki içki, onlar da geri sayımı gösteriyor ama acayip pubdan daha hareketli olacaktır ki harika

Tyler: Biri var.

Logan: yoo!!

Logan: tamam, ortak ders aldığım emily de orada olacakmış da işte neyse...

Jess: ha şöyle

Tyler: Hep biri vardır

Logan: rosie, benim tarafımda olman lazım! romantizm

Rosie: logana katılıyorum. bu akşam dışarı çıkalım, yılbaşı akşamlarının kendine has bir sihri var!!

Jess: içeceklerimizi logan alıyorsa varım

Logan: fakirim ben

Jess: hepimiz fakiriz

Rosie: tyler, var mısın?

Tyler: Ben bu akşam evde kalacağım ama size iyi eğlenceler.

Jess bana özelden yazdı.

Jess: tyleri ikna etmen lazım

Rosie: ikna edebileceğimi nereden çıkardın?? siz daha iyi arkadaşsınız!

Jess: belli ki değilmişim

Rosie: ortaokulda değiliz ama

Jess: nolursun

İnleyerek grup sohbetine döndüm.

Rosie: tyler, sen de gel! çok eğlenceli olur

Tyler: Hiç havamda değilim

İç çektim, onu nasıl ikna edeceğimi biliyordum.

Rosie: tamam. bu akşam herkesin orada olmasını istiyorum çünkü aidenla öpüştük ve bunu anlatmak istiyorum, oldu mu??

Jess bana özelden bir mesaj daha attı.

Jess: sen bu dünyadaki en iyi arkadaşımsın.

Logan: DALGA GEÇİYORSUN NE ZAMAN NEREDEN NE???

Jess: belli ki ağzından. aidenın düşündüğümüz gibi fantezileri yoksa tabii

Rosie: kes sesini. işin özü arkadaşlarımla paylaşmam lazım

Rosie: tyler, var mısın???

Tyler: Tamam. İçkiler Logan'dan olacak ama.

Logan: tamam. sikerler, aşkın bedeli buysa öderiz elbet

Taze Romantikler, Yılbaşı akşamı sohbet edilecek New York'taki *en berbat* mekân olabilirdi. Tam ortada bar vardı ve bir tarafında dans pisti, diğer tarafında masalar vardı. Birbirine yaslanan terli, parlak vücutlar her yerdeydi; tekno şarkılarla zıplıyorlardı. Mekândaki tüm ekranlarda sessiz bir şekilde gece yarısına geri sayım gösteriliyordu.

Dördümüz kadife kaplı küçük bir koltuklu masaya yerleşmiştik, masada gümüş rengi parıltılar vardı. Etrafta sürekli ışıklar dönüp duruyordu. Aiden'ın evinde ve geçen hafta Noel'de neler olduğunu anlatırken kendimi zor duyuyordum. Jess'e her şeyi zaten anlatmıştım ama Logan'ın ağzı açık kaldı, Tyler'ın da gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Biliyordum," diye bağırdı Logan müziği bastırarak. "Ortak yazarlık yapmak zorunda kaldıkları an, işin sonunda düzüşeceklerini *söylemiştim.*"

"Öyle bir şey olmadı," diyerek onu düzelttim.

"Belli ki *olacak.*"

Tyler öne eğildi. "Rosie, sen ne hissediyorsun? Çok fazla şey olmuş."

Kokteylimdeki pipetle oynamaya başladım. "Galiba ben... Onun bir yanının da benimle aynı şekilde hissettiği ihtimaline iyimser yaklaşıyorum."

Aiden'la son birkaç ayda aramızda geçenleri onlara anlatırken bu gözüme çok net gelmişti. Sesli bir şekilde dile getirene dek Aiden'ın hislerinden şüphe ederek ne kadar saçma sapan davrandığımı fark etmemiştim. En son ilişkimde *on beş* yaşındaydım.

İşaretleri yakalama konusunda pek maharetli değildim ama her şey *ortadaydı*. Olanların farkına varınca damarlarımda adrenalin kol gezmeye başladı, nefesim kesiliyordu.

"Yani ondan hoşlanıyorsun?" diye sordu Tyler.

Başımı salladım. Madalyonumu tutarken gülümsüyordum. Tekrar düşünmeme gerek bile yoktu. Son günlerde gittiğim her yerde aklıma o geliyordu. Yanımda olmasın istiyordum.

"Onu çağırsana," dedi Jess.

Hızla başımı iki yana salladım. "Olmaz."

"Olur!" diye ısrar etti Tyler. "İyi davranacağız. Ondan hoşlanıyorsun, Rosie, biz de seni seviyoruz. Onun değiştiğini, dönemin başındaki gibi sana kaba davranmadığını düşünüyorsan biz de ona iyi davranırız."

"Aiden *değişmedi* ki," dedim. "Değişmesini istemiyorum da. Onun bu... Ters hâlini seviyorum. Sadece onu öncekinden daha iyi anlıyorum."

"*Çağır onu*," dedi Jess heyecanla.

Logan başını salladı. "Yılbaşı tam da insanları arayıp gelecek sene hayatında olmak istiyorum demenin vakti. Aiden'la olmak *istiyorsun*. Kendine bir şans ver."

Üçü de cesaretlendirmek istercesine bana bakıyorlardı. Haklı olduklarının farkındaydım. Şu an birlikte olmayı en çok istediğim kişi Aiden'dı. Müzik sesini duyunca kaşlarını çatacak ve sarhoş dansçıları görünce burnunu kırıştıracak olsa bile.

Başımı salladım, karar vermiştim. "Hemen dönerim."

Aralık ayının soğuğunda dışarı çıktım. İnsanlar kulübe akın ederken sigara içilen alanda dikiliyordum, kızlar parlak elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla tir tir titriyorlardı. Cesaret için son bir derin nefes alıp Aiden'ı aradım.

Telefon iki kez çaldıktan sonra kalın, uykulu bir ses cevap verdi. "Rosie?"

"Selam," dedim. "Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır." Hışırtı sesi duyuldu. "Yatakta kitap okuyordum."

Hevesim kaçtı. "Ah."

"İyi misin? Neredeyse gece yarısı oldu."

Telefonumu yüzümden uzaklaştırarak saate baktım. "Yirmi dakika."

"Ne oldu?"

Yerdeki çakıl taşını tekmelerken kendimi aptal gibi hissettim. Aiden dışarı çıkıp Yılbaşı'nda partiye gidecek türden bir adam değildi. *Tabii ki* saat on bir de yatağına uzanıp hiçbir şeyi önemsemeden kitap okuyacaktı.

"Yok bir şey. Özür dilerim, seni uyandırdım. Mutlu yıllar."

"Söylesene," dedi yavaşça. "İyi misin?"

"İyiyim," diyerek onu rahatlattım. "Tyler, Jess ve Logan'la dışarı çıktık ve Yılbaşı'nın gelecek sene insanlara hayatında olmalarını istediğini söylemek için güzel bir zaman olduğundan bahsediyorduk. Onları gerçekten seviyorum, keşke sen de burada olsaydın. Benimle. Çünkü yeni yılda seni daha çok görmek istiyorum..." Cesaretimi toplayıp tekrar madalyonuma uzandım, kendime ne söylemek istediğimi hatırlattım. Bu adımı atmak zorundaydım. "Çünkü senden hoşlanıyorum, Aiden. Hem de *ay, bunu görünce aklıma sen geldin* gibi değil. Daha çok *ay, bana böyle söylemiştin ve şimdi bunu aklımdan atamıyorum çünkü bu* senin *fikrin* gibi. Ve bir de *bu yılı seninle kapatmak istiyorum ki yenisine seninle başlayabileyim* gibi."

Bir anlığına sessiz kaldı. Cevap verene dek süren o beş saniyede söylediğim her kelimeden pişman oldum. Keşke kelimelerimin her birini ağzıma tıkıp bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilseydim.

"Neredesin?" diye sordu.

Kulübün adını söylerken kalbim hızla atıyordu.

"Birazdan görüşürüz."

Sersemlemiş hâlde telefonuma baktım. Tekrar kulübe girdiğimde Jess ve Tyler dip dibe oturuyorlardı.

"Eee?" diye sordu Jess oturduğum an.

"Logan nereye gitti?"

Tyler dans pistini işaret etti. "Emily geldi. Aiden'la ne yaptınız?"

"Geleceğini söyledi." Sesime mukayyet olmaya çalıştım. "Bu civarda oturuyor, belki gece yarısından önce gelir."

"Biliyordum," dedi Jess gülümseyerek.

"Atölyedeki herkes biliyordu," dedi Tyler. "Zaten an meselesiydi, Rosie."

Üçümüz konuşmaya devam etsek de yalnız olmak istediklerini hissetmeye başlamıştım. Tyler, Jess'in söylediği her şeye gülümsüyor ve ara ara Jess'in saçlarını omzundan geriye atıyordu.

Jess'e kısa bir bakış attım. "Ben gidip su alacağım. Bir şey ister misiniz?"

"Böyle iyiyiz," dedi Jess heyecanla gülümseyerek.

Bar kalabalıktı ve kısa boylu olduğum için ilerlemem çok zordu, neyse ki acelem yoktu. Gece yarısına iki dakika kaldığı için herkes son içkilerini almaya çalışıyordu. Bakışlarım kapıya çevrildi, gece yarısı olmadan kapıdan içeri girmesini, bir mucizeyi bekler gibi bekliyordum ama zaman geçiyordu.

Kısa süre sonra DJ küçük bir çağrı yaptı. "Son bir dakika!"

Herkes bardan uzaklaşarak sevdiklerinin yanına koştu. Jess ve Tyler masadan kalkmış, televizyonlarda geri sayım başlarken dans pistine yönelmişlerdi.

Herkes ondan geriye sayarken umudumu kaybettim. Ona çok geç haber vermiştim, muhtemelen yetişemeyecekti.

Beş.

"Selam."

Arkamı dönünce Aiden'ı karşımda buldum. Kırmızı bir kazakla kot pantolon giymişti. Zihnim rahat olmamı söylese de bedenim onu dinlemiyordu. Gerçekten karşımda durduğuna, o yumuşacık tapınılası gözleriyle bana baktığına inanmakta güçlük çekiyordum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. İç güdüsel olarak ona yaklaşırken gülümsememi bastırdım.

Dört.

"Selam! Geldin."

Üç.

Gülümsedi. "Geldim."

İki.

"Kırmızı giymişsin."

Bir.

"Birisi, eğer aşk diliyorsan bu rengi giymen gerek demişti."

Nefesim kesildi. "Aşk mı diliyorsun?"

Başını sallayarak bana yaklaştı. Etrafımızdaki herkes bağırışıyor, öpüşüyordu. Arka planda *Auld Lang Syne* çalıyordu. "Evet. Bu konuda pek iyi değilim. Rol modelim kötüydü ama denemek istiyorum."

Başımı sallarken göğsüm umutla doldu. "Ben de."

Elbisemin kumaşına dokunduktan sonra elini belime indirdi. "Siyah ne anlama geliyor?"

"Hayatının kontrolünü ele alıyorsun demek." Dudakları kıvrılıp bana gülümserken midem tepetaklak oldu. "Dans etmek ister misin?"

Sessizce elini uzattı, çiftlerin arasında yerimizi alırken gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Elini belime yerleştirerek beni kendine çekti. Yanak yanağa dans edebilmemiz için çok kısaydım ama Aiden başını eğerek bunu mümkün kılmıştı.

"Sarhoş olmandan korkmuştum," diye fısıldadı dudaklarını kulağıma bastırırken. "Beni çağırmanın sebebinin o olmasından."

"Biraz çakırkeyiftim," diye itiraf ettim. "Cesaret aldım diyelim."

"Cesareti içkiden almaya ihtiyacın yok ki. Ben varım." Belimi sıkıca kavradığında omzuna tutundum.

"Artık kitaptan bahsetmeyeceğimizi söyledik biliyorum. Ama... Bu romantik bir kitap olsa ve ben Maxine olsam, ki öyleyim, sen de Hunter olsan, ki öylesin, o zaman burası kitapta öpüştüğümüz nokta olurdu," diye fısıldadım. "Sana seni istediğimi söylediğim nokta olurdu. Hep seni düşündüğümü söylediğim."

Aiden geri çekilerek yeşil gözleriyle beni süzdü. Elini çeneme uzattı, başparmağı yanağımı nazikçe okşuyordu.

"Tanıştığımızdan beri tek bir günümün seni düşünmeden geçmediğini söylediğim nokta olurdu. Seni özlemediğim tek bir saatim olmadığını söylediğim," diye fısıldadı. "Ama romantik bir kitap yazmıyoruz."

"Evet," dedim. "Yine de belki fikrin değişir."

Dudakları dudaklarıma kapandı. Sıcaktı ve nane tadı alıyordum. İç çekerek kendimi ona bastırdığımda elini çenemden çekip saçlarıma uzandı, öpücüğümüzü derinleştirmek için başını eğdi.

Dili dilimi bulup tadını almaya, aramaya, arzulamaya başlamıştı. Alt dudağına dişlerimi geçirdim. İnleyerek geri çekildi.

"Rosie, yarın unutacaksak ben buna yokum," dedi nefes nefese. Dudaklarımdan hafifçe uzaklaşmıştı. "Senden nefret etme rolünü iyi sergilemiş olabilirim ama artık tadını bilmiyormuşum gibi yapamam."

"O zaman rol yapmayalım," dedim dudaklarına doğru. "Gidip yazdığımız her şeyi gerçekleştirelim."

"Biliyordum." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken gözleri arzuyla kararmıştı bile. "O sahneyi yazarken beni düşündüğünü biliyordum."

"Sanki sen beni düşünmüyormuşsun gibi."

"Sadece seni düşünüyorum, Rosie," diye fısıldadı dudaklarıma. Ardından elini saçlarıma dolayarak beni kendine çekti ve öptü.

Konu arzularım olunca utanmazdım. Küçük şeylerin her birini, gözlerinin kapanışını, tadını, her şeyi aklıma kazımak istiyordum. Onun sihrini kıyaslarken kelimelere dökebileceğim bir metafor, resmedebileceğim bir şekil yoktu.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aiden'ın evine resmen koşarak gitmiştik. Yaya geçitlerinde bile öpüşmek için duruyorduk. Anahtarı deliğe el yordamıyla soktuktan sonra kapıyı hızla açıp bizi içeri soktu. Beni kapattığı kapıya doğru iterek kucağına aldığında bacaklarımı beline doladım.

"Çok sabırsızım," diye mırıldandı Aiden çeneme doğru öpücükler kondururken. "Seninle hemen burada, eşikte bile birlikte olabilirim."

"Umurumda değil." Yüzünü yakalayarak dudaklarını kendime çektim. Dili dilime değdiğinde inledim.

"Seni böyle o kadar çok hayal ettim ki," diye fısıldadı kulağıma. Sesi çok alçaktı ve beni mest ediyordu, kendimi sesinin boğukluğunda kaybediyordum. "Etrafımı sararken, benimle hareket ederken. Doyamıyormuşsun gibi yalvarırken."

"*Doyamam* ki," dedim, nefesim kesilmişti. Dişiyle kulak mememi çekiştirdi. Kalçalarım biraz daha temas edebilmek için yalvarırken kendimi sertliğine sürttüğümde ağzımdan çıkan ses-

ler bana bile yabancıydı. Bacaklarım hâlâ beline sarılıyken Aiden beni üst kata çıkardı. Yatak odasının kapısını açıp beni yatağın ortasına bıraktıktan sonra ayakta dikilmeye başladı. Gözleri arzuyla kararmıştı, pantolonunun üstünden bile ne kadar büyük olduğunu tahmin edebiliyordum. Geçen her saniyede *benim* olan Aiden'a baktım. Tek eliyle kemerini çözüp kenara attı.

"Seni o elbisenin içinde gördüğüm andan beri üstünden nasıl çıkaracağımı düşünüyorum. Ama galiba artık, elbiseni benim için kendin çıkar istiyorum." Dizini yatağa, bacaklarımın arasına yaslayarak üzerime eğildi. Parmağı boynumdan aşağı göğüslerime tehlikeli ölçüde yaklaşacak bir çizgi çizdi. Omzuma narin bir öpücük kondurarak devam etti. "Benim için çıkarır mısın, bebeğim?"

Başımı salladım. Gergin, titreyen parmaklarım elbiseyi tek harekette başımdan çıkarıp atınca kırmızı tangam ve siyah sütyenimle kaldım.

"Ben de kırmızı giydim," diye fısıldadım.

Gülümseyerek ellerini bedenimde gezdirmeye başladı. Elleri sert olsa da tenime öyle saygıyla, öyle nezaketle dokunuyordu ki temas ettiği her bir yanım ürperiyordu.

"Hayal edebileceğimden de harikasın, Rosie," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Ve seni *çok* fazla hayal ediyorum. Bazen dayanamıyorum. Geçen yıl atölyede o daracık pembe elbiseni giymiştin ya, ders boyunca serttim."

Kalçalarını bana doğru itip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında sırtına tutundum. Zevk dalgaları gözlerimin ardına kadar ulaşmıştı, utanç verici iniltilerimi bastırmak için dudağımı ısırıyordum.

Aiden bunu fark ederek gözlerini kıstı ve hareketsiz kalarak başparmağını alt dudağımı dişimden kurtarmak üzere uzattı.

"Olmaz. Seni duymak istiyorum, Rosie. Hak ettiğim iniltileri dinlemek istiyorum."

Nefesim kesildi, söylediklerine karşı zevkten dört köşe hâlde gözlerimi yumdum. Ellerim sırtında gezinirken parmaklarımın altındaki kumaş sinirimi bozmaya başlamıştı. "Aiden." İç çektim. "Ben de seni hissetmek istiyorum."

Onu hafifçe iterek kazağını çıkarmaya çalıştım ama ellerim feci titriyordu. "Özür dilerim—"

Geri çekilerek ellerimi tuttu. Gözlerime bakmaya çalışsa da bakışlarımı kazağından ayırmadım. "Rosie, titriyorsun."

Geriye çekilerek oturdu. Ona doğru yeltendim, parmaklarım kazağına sarıldı. "Sorun yok, bana yardım et de—"

"Rosie, sorun var. Dur." Çenemi parmaklarının arasına aldı. "Bu gece istemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Sen beni istiyorsan ben de seni istiyorum, durmak istediğine karar verirsen hayal kırıklığına uğramam." Bakışlarımı kaçırdım, yanaklarım kızarmıştı. "Burada durmak istersen hiç sorun değil. Aşağı inip bir Nora Ephron filmi açarız, mısır patlatıp ne istersen onu yaparız. Sen *ne istersen*, Rosie."

"Hayır, istiyorum," dedim dürüstçe.

"Beni içeri alsana." Nazikçe başıma tıklattı. "Neler dönüyor orada?"

"Sadece gerginim. Ben—" Sözüm yarıda kesildi, gözlerine bakamıyordum. "Hiçbir numaram yok. Hem de hiç. Seks sırasında hep o kadar içime kapanıyorum ki keyif alamıyorum, sonra boşalamayınca karşımdaki kişiye de kendini kötü hissettiriyorum ve her şey bir anda—"

"Bir dakika," dedi. Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. "Daha önce hiçbir erkek seni boşaltmadı mı?"

"Hayır." Durdum. "Ama sorun değil! Ben kabul ettim, hani şu kadınlardanım—"

Sözümü kesit. "Rosie, bunu yapacaksak, ki hâlâ yapmak zorunda değiliz, sen boşalana kadar durmayacağız." Aiden'ın sesi sarhoş edecek derecede alçaktı, yoğun bakışları bana odaklanmıştı. "İkimizin yararına değilse hiçbir yararı yok."

Tüm bedenimi heyecan sardı. "Ama ya yapamazsam?"

Aiden nazikçe yüzümü avuçlarına aldı. "O zaman durmam. Gitmem gereken bir yer yok. Buradayım ve senin için bunu yapacağıma inanman lazım. Ama Rosie, ciddiyim eğer istemiyorsan—"

Öperek sözünü böldüm. Tam anlamıyla olmak istediğim yerde olduğumu ona kanıtlamaya çalışıyordum. "İstiyorum, Aiden."

Ellerime mukayyet olarak kazağını kavradım ve başından çekip çıkardım. Aiden'ı daha önce üstsüz görmemiştim. Bronz ve kaslıydı, göğsünde tüyler vardı. Ellerimi omuzlarında gezdirmekten, sert kaslarını parmak uçlarımda hissetmekten kendimi alamıyordum.

Yatağı işaret etti. "Benim için uzanır mısın?"

Uzandığımda beni yatağın ucuna çekerek bacaklarımın arasında diz çöktü. Ellerini bacaklarımda gezdirerek beni ısıtmaya çalışıyordu sanki. Gözlerime baktı. "Bu gecelik bu kadar dersen, hangi noktada olursak olalım dururuz, Rosie. Ne yaptığımız ya da birimizin zirveye ne kadar yaklaştığı hiç önemli değil, dururuz."

"Tamam," diye fısıldadım.

Dantelli tangamda parmağını gezdirirken dudakları kıvrıldı. "Gerçi içimde demeyecekmişsin gibi bir his var."

Sonra dudakları üstüme kapandı. Kumaşın üzerinden beni öptüğünü hissettim. Kalçalarımın kıvrılacağı kadar hassas bir

vaziyetteydim. Öpücükler kondurmaya devam edip dilini kumaşın kenarından tenime değdirdiğinde neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Benim için sırılsıklamsın, bebeğim," dedi hırıltılı bir sesle. "Tadına bakmam lazım. Daha fazla bekleyemem."

Bebeğim. Bu kelime kulaklarımda çınlıyordu. Aiden tangamı çıkarıp telaşla arka cebine sıkıştırsa da benim düşünebildiğim tek şey bana *bebeğim* demiş olmasıydı. İçime yepyeni bir arzu dalgası yayılırken dilini hissettiğim an inledim. Çarşaflara sıkıca tutunarak ellerimi yumruk yaptım. Dudaklarını çıplak tenimde hissediyordum.

Girişimi parmağıyla yoklamadan önce parmağını yavaşça, temkinle tenimde gezdirdi.

"Aiden," diye inledim. Bacaklarımın arasındaki kahverengi saçlarına bakmakla utançtan yerin dibine girmek arasında kalmıştım. Ancak dilinin klitorisime her bir darbesi ve sonunda, *sonunda* parmağını içime sokmasıyla birlikte gözlerimi daha fazla açık tutamadım.

"Nasıl hissettirdiğini anlat." Cevap olarak mırıldansam da cık cıkladı. "Kelimelerini kullan, bebeğim, sen yazarsın, öyle değil mi?"

Kendimde değildim, ona muhtaç hâldeydim. Seksin bana hiçbir zaman böyle hissettirmediğini kelimelere dökmek istesem de beni tahrik eden parmağı ve bacaklarıma kondurduğu öpücükleri yüzünden başaramıyordum. Cevap vermek üzere ağzımı açmıştım ki bir parmağını daha içime sokarak klitorisimi emmeye başladı. Çıkan ahlaksız ses ve onu bacaklarımın arasında görmek daha da ıslanmama sebep oldu. Ellerim saçlarına uzandığı an onu kendime bastırdım.

"Daha hızlı, *lütfen,* Aiden," diye inledim sonunda aradığım kelimeleri bularak. Parmakları daha hızlı, daha sert hareket et-

meye başladı. Etrafında kasılıp onu derinlere çekmekten kendimi alamıyordum. Ama ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım boşalamıyordum.

Bilincim fazla açıktı. New York'ta gezen o incecik kızlardan değildim. Bacaklarımın üst kısmında çatlaklar vardı, kusurlarımı sergileyen o beyaz çizgiler bikinilerin hepsinden nefret etmeme sebep oluyordu.

Aiden bir süredir aynı tempoda devam ediyordu ve inanılmaz güzel hissettirmesine rağmen ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım boşalamıyordum.

"Aiden, işe yaramıyor. Bırak senin için—"

Elini belime uzatarak beni olduğum yerde tuttu. Diğer eliyle bacağıma bastırarak beni gözlerinin önüne serdi.

"Sen boşalana kadar durmuyorum, Rosalinda."

"*Yapamıyorum.*" Hayal kırıklığıyla ağlamak üzereydim. Artık kendimi seksi değil, baş belası gibi hissediyordum. Aiden'ı bu şekilde defalarca kez hayal etmiştim ve şimdi bacaklarımın arasında olmasına rağmen ânı mahvediyordum. Bıkmayacağını söylemiş olsa bile bıkacağını biliyordum.

"Rosie," dedi yavaşça. "Durmamı *istiyor* musun?"

Kolumla gözlerimi kapattım, utanç içindeydim. "*Hayır* ama olmayacak da."

Elini karnımdan uzatıp sütyenimin üzerinden memelerimi avuçladı. "Neden kararı bana bırakmıyorsun o zaman? Hislerine odaklan, başka bir şeye değil."

"Özür dilerim, sıkılıyorsun—"

"Kahrolası bir taş kadar sertim, Rosalinda. Kesinlikle *sıkılmıyorum.*"

Ardından dudaklarını tekrar klitorisime bastırıp iki parmağını içime itti. Söylediğini yapıp gözlerini kapattım, parmakla-

rının beni sertçe becermesine ve dilinin yumuşak darbeleriyle acımı anında yatıştırmasına odaklandım.

"Memelerinle oyna," dedi, sesi sertti. Gözlerimi açtığımda tamamen bana odaklandığını fark ettim.

Başımı salladım. Ona güvenerek sütyenimi çıkardım ve memelerimi avuçladım. Ben meme uçlarımı çekiştirirken Aiden klitorisimi daha sert emmeye başladı. Nefesim kesildi, sırtım yay gibi gerildi.

Zevk yükselirken kalçalarımı ona doğru hareket ettirmekten kendimi alamıyordum. Doyuma ulaşmaya çalışırken kıvranıyordum. Aiden daha hızlı hareket ediyordu, parmakları daha sertti.

"Aiden," dedim nefesim kesilirken. "Ben galiba—"

Parmaklarını kıvırdı ve o an kalçalarım yataktan fırladı. Benimle birlikte hareket etti, boşaldığım sırada dudaklarını benden çekmemişti. İnledim, kaslarım zevkle kasılıyordu.

Boşaldığımda Aiden pantolonunu çıkarıp *boxer*ının üzerinden aletini tuttu. Kendini birkaç kez aşağı yukarı okşarken beni izliyordu.

"Tanrım, Rosie, sadece tadın bile boşalmama yeter. Şimdiden boşalmaya o kadar yakınım ki," dedi sertçe.

Yatağa yaklaşıp beni öpmek üzere eğildi. Arzunun kalıntıları nabız gibi atarken dili ipek zarafetiyle dilime değdi. Kendi tadımı ağzından alsam da umursamadım.

Öpücüklerin arasında *boxer*ını çıkarmaya başladı, ona yardım ettim. Beceriksizliğimize güldük. Sonunda ben de onu tamamen görebilmiştim.

"Tabii ki harika bir vücudun olacaktı," diye inledim güçlü kollarına ve geniş göğsüne bakarken. Aşağı baktığımda kendime hâkim olamadım. "Siktir, çok büyüksün."

Gülerek dudaklarını dudaklarıma yasladı. "Sen de çok darsın. Ve harikasın, Rosie. İnanılmaz güzelsin."

Romantik kitaplarda erkek karakterin kadın karaktere güzel olduğunu söylemesini hep doğal karşılardım. Sıradan ve beklenen bir durumdu ama Simon'layken bu cümle cepte olmazdı. Bazen yataktayken "çok ateşlisin" derdi ya da hiçbir şey demezdi. Ancak Aiden'ın adımı söyleyişi, bana bakışı bunu gerçekten içinden gelerek dile getirdiğine inanmamı sağlıyordu. Bunu en yeni favori erkeğinizin ağzından duymak kitapta okumaktan çok başkaydı. Çok çok daha iyiydi.

Öpüşmemiz uzayıp çaresizleştikçe arzumuzun o aciliyeti de geri döndü. Sarmaş dolaştık, birbirimizin bedenini özgürce keşfediyorduk.

"Spiralim var. Simon'dan sonra test yaptırdım, o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım..." Daha fazla konuşamayacaktım.

"Ben de son ilişkimden beri kimseyle olmadım. Emin misin?"

"Seni hissetmek istiyorum," dedim başımı sallayıp çenesinin altına küçük bir öpücük kondururken.

Uzanıp onu elime almaktan kendimi alamadım, parmaklarımı etrafına kapatamıyordum bile. Başını geriye atarak inledi. Tam eğilip onu ağzıma alacaktım ki beni yukarı çekti.

Titrek bir nefes dudaklarından döküldü. "Ancak bu kadarını kaldırabilirim, bana biraz merhamet et."

Göğsü inip kalkarken beni izliyordu. "Sırtüstü uzan, bebeğim."

O kelimeyi kaç kez söylerse söylesin her tekrar edişinde kalbim sımsıcak olacaktı. Anında bacaklarımın arasına yerleşti. Aletini klitorisime çarparak dudaklarımdan tıslarcasına bir ses çıkarmama sebep oldu.

Nazikçe içime girdi. Nefesim kesildi, gözlerimi sıkıca yumdum. Yavaşça beni esnetiyordu. O devam ederken nefesimi tuttum. Yavaşlayarak alışmam için bana zaman tanıdı.

"Beni böyle içine alırken çok iyi görünüyorsun." Kendini bir kez daha ittiğinde tamamen içime girmişti. "*Siktir.* Siktir, çok darsın."

Kendimi sıktığımda cevaben kalçaları kasıldı.

"Rosie," diye uyardı beni. Dersteyken kendini gösteren o otoriter ses tonunu tekrar duyunca altında kıvrandım. "Seni istediğim gibi becermeye fırsat bulamadan beni boşaltacaksın."

Kalçaları hareket etmeye başladı. Başta yavaş, neredeyse nazikçe hareket ediyordu. Sonunda hızını artırdı, aleti hızla gidip geliyordu. Ona eşlik etmek için hareket etmeye başlasam da arzum o kadar yoğundu ki inlemek dışında bir şey yapamıyordum bile.

"Biliyorum, biliyorum. Yanındayım," diye fısıldadı kulağıma. "Hadi, hepsini al. Baksana sanki doyamıyormuş gibisin."

"Ah siktir, Aiden." Nefesimi tutup omuzlarını sıktım. Parmakları aramızdan uzandı ve başparmağı klitorisimi buldu. Hareketleriyle uyumlu şekilde beni okşuyordu. Sırtım gerildi, tüm zevki kaldırmakta zorlanıyordum.

"Etrafımı sararken çok iyi görünüyorsun."

İniltilerim odayı doldurdu. Aiden aynı hızla devam ederken alnından ter damlıyordu.

"Aferin sana, Rosie, şu an bile uslusun. Beni böyle içine alıyorsun," dedi sertçe. "Bana karşı hep uslusun, değil mi?"

"Evet," dedim ellerimi çarşaflara sararak. "Konuş."

Dirseklerine yaslanarak yüzümü kollarının arasına aldı. "Böyle çok güzel görünüyorsun," diye inledi kulağıma. "Sana doyamıyorum."

Etrafında kasılmaya başladığımda hızını artırdı. Bacağıma uzanıp ayağımı omzuna attığında daha derinlerime uzanmıştı. Pelvisi artık benimkine değiyordu, kalçalarının her hareketiyle klitorisimi okşuyordu. Artık buna katlanamıyordum. Gözlerim kapandı, zevki kabul etmeye çalıştım.

"Gözünü aç," diye emretti. "Boşalacak mısın?" Gözlerim anında açılırken başımı salladım, zevk dalgaları bedenimde gezinirken çaresizdim. "Aletim içindeyken boşalacaksan bana bak, benimsin. Sana ne yaptığımı göster."

İnledim, doruğa ulaşmıştım. Vücudumun her bir santimini saran zevkle titriyordum. Aiden kendini bir kez daha itti ve "Siktir," diye mırıldanarak içime boşaldı.

Üzerimden çekildi ve nefes nefese öylece uzandık. Küçük bir kahkaha atarak beni göğsüne çektiğinde kolumu beline doladım.

"Berbat hâldeyim," diye uyardım. Az önceki zevkin yoğunluğu yüzünden zar zor konuşuyordum.

Tuvalete gidip elinde bir havluyla döndü. Nazikçe bacaklarımı silerken, "Her hâlini istiyorum," dedi.

Mırıldanarak yanıma yattığında ona uzandım.

"İyi misin?" diye fısıldadı başımın yanından. Alnıma bir öpücük kondurdu, sırtımı okşuyordu. Saçlarımı. Elini benden asla çekmiyordu.

Başımı sallayarak küçük bir kahkaha attım. "Hem de ne bitiğim. Mahvoldum. Eleştirilecek hiçbir şey yok."

"İşte bu ilk."

Buna alışık değildim. Her istediğimde Max'e dokunabilmeye. Ellerini tutmamak için ellerimi denizci kabanımın ceplerine sokarak çok uzun bir zaman geçirmiştim. Şimdiyse yatağımdaydı, başını göğsüme yaslamıştı, kalbi benimkiyle eş zamanlı atıyordu.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi Beşinci Bölüm

Aiden'ın kolu belimde uyandım. Gecenin bir vaktiydi, belki saat iki ya da üçtü. Aiden bana eski bir tişörtünü vermişti. Tam olarak onun gibi kokan bir Velvet Underground tişörtüydü. Boğazım kurumuştu, Aiden'ın kolunun altından kalkmaya çalışsam da bana sıkıca sarılmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı saçlarıma doğru.

"Mutfağını yağmalayacağım."

"Ne arıyorsun?"

"Suyla başlayıp Pop-Tarts var mı bakacağım."

Tek gözünü açtı. "Pop-Tarts alan birine mi benziyorum?"

"Evet. Esmer şekerli."

İç çekerek beni belimden tutup kendine çekti. "Ben *s'mores* sevenlerdenim." Yanağımı öperek ekledi, "Sana su getiririm, sen bekle."

Yatağın ona ait kısmı eğildi ve bir anda yokluğunun soğukluğunu hissettim. Aiden'ın koridorda ilerleyen, merdivenlerden inen adım seslerini dinledikten sonra yatakta oturdum. Odası

hayal ettiğimden çok farklı değildi. Beyaz perdelerle örtülü bir pencereye bakan çift kişilik yatağı vardı. Ahşap bir şifonyer köşede duruyordu, üzerinde birkaç kitap vardı. Dolabının kapağı aralıktı, askılardaki kazakları ve gömlekleri görebiliyordum. Yatakta biraz eğilip şifonyerini açsam mı diye düşündüm. Mahremiyetini ihlal etmiş olurdum belki ama merak ediyordum. Elimi çekinerek uzatsam da hemen geri çektim.

"Açabilirsin."

Aiden'ın sesini duyunca yerimden sıçradım. Üzerinde yalnızca *boxer*'ıyla kapıya yaslanmış duruyordu, elinde iki bardak su vardı. Bir bardağı bana uzattıktan sonra yatağa oturdu.

"Açmayacaktım."

"Açacaktın ve sorun değil." Gülümsedi. "Kafaya takmam."

Kaşlarımı çattım. "Her şeyi bilemezsin. Ahşaba bakıyordum."

Başını salladı. "Tabii."

Açgözlülükle suyumu yudumladıktan sonra bardağı şifonyere bıraktım.

Dönemin başında yeni yıla Aiden'ın yatağında başlayacağımı ya da bunu isteyebileceğimi aklımdan dahi geçiremezdim. Gerçi benim onu arzuladığım kadar o da beni arzuluyordu, bu da ellerinin benimkiler kadar terlemesini; kalbinin benimki kadar hızlı atmasını açıklıyordu. Onu daha iyi tanımak istiyordum, sormak istediğim bir sürü şey vardı. Ama ağzımdan bir anda şu çıkıverdi:

"Demek yatakta ağzın bozuk ha?"

Suyu boğazına kaçtı, öksürmeye başladı. "İsa aşkına, Rosie."

"Şaşırdım ama!" dedim kendimi savunurcasına. "O sahneye yazarken seni düşünüyordum ama senin kitaba ayak uydurduğunu sanmıştım. Öyle şeyleri *gerçekten* yüksek sesle söylemeni beklemiyordum."

"Başka bir şey mi konuşsak?"

"Ayy," dedim kelimeyi uzatarak. "Birileri utanıyor mu acaba?"

"Hayır." Bana ters bir bakış attı. "Sadece tişörtümün üzerinden meme uçların belli oluyorken ve bu görüntü sertleşmeme sebep olurken konuşmamayı tercih ediyorum. Konuşacaksak da seni becerirken devam etmeyi tercih ederim."

Yanaklarım kıpkırmızı kesilse de sırıttım. "Gördün mü? Ağzın bozuk işte."

Gözlerini devirerek bardağını bana uzattı. "Komodine koyar mısın?"

Sessizken bile her şey güzeldi. Simon'la sabahları böyle uyandığımız anlardan nefret ederdim, ne söyleyeceğimizi bile bilemezdik. Simon ya yatakta bir şeyleri yanlış yaptığımın konusunu açardı ya da onun için yetersiz olduğumdan bahsederdi.

"Kalkmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Yatağın çok rahat."

"Kalkmak zorunda değiliz," dedi Aiden. Ellerine bakıp parmaklarıyla oynamaya başladı. "Bak, Rosie, eğer dün gece her şey bir anlık şehvetle yaşandıysa—"

"Hayır," dedim hemen. Yorganı iterek ona yaklaştım. Ellerini tuttum. Parmaklarımız birbirine dolanırken beni göğsüne çekti.

Yoğun bakan bakışları beni buldu. Sesi alçak ve samimiydi. "Ben varım, Rosie. Açılmakta zorlandım çünkü genelde açıldığımda insanları korkuttuğumu fark etmiştim. Bir noktada her şeyi içime atarsam daha iyi olacağına karar verdim. Annem öldüğünde tüm dünyaya *öfkeliydim*, herkesi kendimden ittim. Korumacı tarafımın daha çok öne çıkmasına müsaade ettim ama sana karşı da böyle olsun istemiyorum. Ben buna *varım*," dedi içtenlikle.

Çenemi göğsüne yaslayarak ona baktım. Uzanıp gözüne düşen saçlarını hafifçe geriye ittim. "Ben de, Aiden. Romantizmden büyük beklentilerim olduğunu sanıyorsun biliyorum ama gerçekten yok."

"Seni incitmek istemiyorum," dedi dürüstçe. "Anne, babamla yaşadığı onca şeye rağmen mutlu sonlara inanırdı. Defalarca kez canı yandı. Onun kadar iyi birinin mutlu sonu yoksa mutlu sonların gerçek olmadığına kanaat getirdim. Senin canını yakmak istemiyorum."

"*Senin* canını yakmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Belki kalplerimiz aynı şekilde kırılmamıştır ama yine de kırgınız. Senin yaralarını sarmak istiyorum."

Yanağımı okşayarak beni nazikçe öptü. Geri çekilerek gülümsedim, burada onunla olduğum için çok mutluydum. Yeni yılım geceden kalmalık ve baş ağrısıyla değil de Aiden'ın rahat yatağında başlamıştı.

Daha çok ben ısrar ettiğim için günü *ancak* yatakta geçirebileceğimize karar verdik. Aiden bunun saçmalık olduğunu söyleyince ben de ya yatakta ya koltukta diyerek ifademi düzelttim. Kahvaltı için bize simit sipariş etmişti, siparişi almak için aşağı indiğinde aceleyle Jess'e mesaj attım:

Rosie: aidendayım!! tylerla nasıl geçti??

Jess: ...tylerdayım

Rosie: ŞAKA

Jess: rüyada gibiyim, hafta sonu gıybet???

Rosie: anlaştık

Saatler gibi gelen bir süre boyunca Aiden'ın yatağında sohbet edip çocukluğumuza dair komik anılarımızı anlattık. Maria'yla

eskiden kavanozlarla ateş böceği yakaladığımı, arka bahçemizde koşuşturduğumuzu anlattım. Her perşembe gecesi ailemle Monopoly oynadığımızı, her kaybettiğimde masayı devirmekle onları tehdit ettiğimi... Başta çok konuşan bendim. Ancak o da bir açılınca pir açılmıştı.

Aiden'ın kendisiyle ilgili söylediği her şeyi açgözlülükle dinliyordum. İkinci sınıftaki en yakın arkadaşıyla ya da Queens'te araba sürmeyi zamanla ilgili detayları öğrenmek için onu sıkıştırıyordum. O da sanki sinirlenmiş gibi başını sallasa da gülümsemesini bastırarak bana anlatmaya devam ediyordu.

Romantik kitaplarda okuduğum aşklar çok destansı ve muazzamdı. Hayatımı büyük jestleri, başımı döndürecek iltifatları arzulayarak geçirmiştim. Böyle küçük anların da bir o kadar güzel hissettireceğinden haberim yoktu.

"Burs başvurusu için hikâyemi okuman sorun olmaz, değil mi?" diye sordum yataktayken.

Yatak başlığına yaslanmıştık, kucağına uzattığım bacaklarıma bakıyordu. Bana asla geri almayacağı bir tişört vermişti, artık kokusunu aldığım için ona doyamıyordum. Bacaklarımı beni rahatlatarak okşuyordu.

"Hiç sorun olmaz, Rosie," dedi şefkatle. "Yazdıklarını okumaya bayılıyorum. Şimdi göndersene."

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Ida'ya hikâyemi gönderdiğim e-postaların birinin ekini ona yönlendirdim. Okumak için telefonuna uzansa da hızla onu durdurdum. "Şimdi olmaz! Beni geriyorsun."

Bana baktı. "*Birlikte* de yazdık. Herkes bir yana benim yanımda utanmana gerek yok."

Söylediği şey içimi ısıttı. "Lütfen," dedim yine de. "İfadenden anlam çıkarmaya çalışıp duracağım, sonra muhtemelen ateşli ol-

duğunu düşünmeye başlayıp *tekrar* sevişimek istemek zorunda kalacağım ki artık dinlenmem lazım."

Kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Tamam, tamam. Ağrın var mı, bebeğim?"

Onu öpmek için hızla uzandım, bunu *yapabilmek* bile beni heyecanlandırıyordu. "Bir saate hiçbir şeyim kalmaz."

O öpüşmemizi derinleştirmeden geri çekildim çünkü *gerçekten* bitap düşecektik. Dikkatlice yüzümü süzdü. "Frost Bursu'nun senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Alayla dudak büktüm. "Bu bursa *ihtiyacım* var. Keşke geçen sene haberim olsaydı, belki başvurup kazansaydım şimdi yüksek lisans derslerimin yarısını vermiş olabilirdim." İç çektim. "Neyse ne, umarım bu sene işe yarar."

Baldırımı hafifçe sıktı. "Hikâyenin harika olduğuna eminim."

"Sen başvurmayı düşünüyor muydun?" diye sordum tereddütle. Aiden edebiyat dünyasını daha iyi tanıyordu. Ben romantik kitaplara kafayı takmıştım, gözüm sürekli sosyal medyadaydı. Yeni çıkan kitapları takip ediyordum. Ancak Aiden muhtemelen daha saygın ajansların dergilerine önem veriyordu.

"Evet, ben de düşünmüştüm," dedi sessizce.

"Son teslim tarihi önümüzdeki hafta. Başvurman lazım." Yalan ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Onun beni desteklediği gibi ben de onu desteklemek istiyordum. Ancak o başvurursa kazanma ihtimali daha yüksek olabilirdi. Aiden'a bayılıyordum ve beynimin onu rakip olarak görmesine izin veremezdim.

"Bakarız," demekle yetindi.

Bunu duyunca biraz rahatlamıştım. Aiden para babasıydı. Diğer dergilere de başvurabileceğini biliyordum.

Aramıza huzurlu bir sessizlik çöktükten sonra dudaklarımı araladım. "Şu an bir önemi olmadığını biliyorum ama önceden niye benden nefret ediyordun?"

Kaşları çatıldı. "Senden *nefret* etmiyordum."

"Hadi oradan. Her atölyede diğerlerine nazaran benim metnime dolu dolu not alıyordun ve hepsi daha sert oluyordu."

"Çünkü sen iyi bir yazarsın—"

"Yuuuh," dedim bacaklarını nazikçe itekleyerek. "Bahane bu. Doğruyu söylesene."

Saçlarını karıştırdıktan sonra elini yüzünde gezdirdi. "Biraz karmaşık."

"Sanki anlayamayacak insanlarız," dedim nazikçe. "Konuşmak istemiyorsan sorun değil."

Aiden başını iki yana salladı. "Hayır, istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Annenlere söylediğim şey doğruydu. Seni gördüğüm an senden hoşlandım. Aptalca olabilir ama başkalarının yanında gerçekten utangacımdır. Babam yıllarca bana yetersiz olduğumu söyledi ve bir noktada umursamayacak kadar duyarsızlaşmaya başladım. Babam için kendimin en iyi versiyonunu yaratmak için *çok* çabaladım. Sonunda başkalarının beklentileriyle yaşamak istemediğime karar verdim. Sonra nedense seni gördüm ve *feci* gerildim. Aynı anda hem sana bakmayı hem de seni bir daha asla görmemeyi istiyordum."

Derin bir nefes alarak devam etti. "Annem öldüğünde daha katı, şüpheci birine dönüştüm. Nefret edeceğin türden birine," dedi yavaşça. "Kendimi toparlamaya çalışıyordum ki sen gördüğüm en geniş gülümseme ve en kıvırcık saçlarla içeri girdin." O ânı hatırlayınca hafifçe gülümseyerek başını yatak başlığına yasladı. "Aklımı kaçırdım. Hislerimi nasıl toparlayacağımı bilemiyordum, ki sen romantizm sevdiğinden bahsetmeye başladın ve bize dair hayallerim yıkılmaya başladı. Ayaklarını yerden kesecek birini istediğini biliyordum ama ben o türden bir adam değildim. Belki fazla şerefsizce ya da fazla çocukça ama aramıza mesafe koymamın sebebi buydu."

"Aiden," dedim nazikçe. Gözlerim yaşarmıştı. Kendini bu kadar dışlanmış hissetmesinden nefret ettim. Şu an onu istediğim şekilde kimsenin onu istemediğini düşünerek çok uzun zaman geçirmişti.

"Senden neden hoşlanmadığımı sormayacak mısın?" dedim tekrar gözlerine bakarak.

"Benden neden *nefret* ettiğini soracağım."

"Dramı seviyorsun." Cık cıklayarak saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. "Senden nefret etmiyordum. Benden nefret etmenden nefret ediyordum. Seni ateşli bulduğumu bilmek hoşuna gidecektir."

"Öyle mi?" Sırıttı.

"Annemlere anlattığım da doğruydu. Okuma yaptığın o günden sonra sana *feci* tutulmuştum. Hatta seni internette *araştırdım.* LinkedIn hesabından başka hiçbir şey bulamadığım için herkese seni sordum ve onlar da beni uyardı. Şerefsizin teki olduğunu, zamanımı harcamamamı söylediler. Ama içimde bir his vardı, bir çekim. Sınıfta şerefsizin teki *olsan da*—" Aiden saçlarımı okşarken hafifçe çekti. "O denizci kabanını giyerken sana birkaç saniye bakınca her şeyi unutuyordum. İyi bir yazar olmandan nefret ediyordum. Bölümlerinin her birinin dokunaklı olmasını aşırı kıskanıyordum."

Yüzümü süzerken bileğimdeki parmakları kasıldı. "Şu an bana bakışına fazla anlam yüklemediğimi söylemen lazım." Sesi alçak ve sertti. "Artık rol yapamıyorum. Bu işte berbatım."

Sırıttım. "Ah, elime düştün. Denizci kabanını giymeden hiçbir şeye izin vermem mümkün değil."

Koltuğumda oturuyorduk, ikimizin de elinde birer kitap vardı, Max başını kucağıma yaslamıştı. Parmaklarımı sanki buklelerini mahvetmeyeyim diye beni uyarmışçasına dikkatle saçlarında gezdiriyordum.

Son beş dakikadır aynı sayfadaydı. Bakışlarımı aşağı indirince derin düşüncelere dalmış hâlde sayfaya baktığını fark ettim.

"Hey," dedim yavaşça, şakağına hafifçe dokundum. "Neler dönüyor orada?"

Bakışları bana çevrildi. "Nasıl yani?"

"Bir konuda endişelendiğinin farkındayım. Anlatsana bana."

Doğrulup bacaklarını altına aldıktan sonra bana döndü.

"Hiç tanışmasaydık ne olurdu diye düşünüyordum. Bir araya gelmeye zorlanıp da birlikte çalışmasaydık. Acaba yine de birbirimizi bulur muyduk?"

Omuz silktim. "Artık bunları düşünmeye gerek yok."

"Bir ihtimal burada olamayacaksak bile mi?"

"Ama buradayız," *dedi. "Ve olmak istediğim başka bir yer yok. Seni kızdırmak için bir ömür boyu vaktim var ama seni sevmek daha iyi bir seçenek."*

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi Altıncı Bölüm

Yeni yılın ilk birkaç günü Aiden'ın evinden çıkmamıştık. Rahat bir ritim tutturmuştuk, orada kalmam için aptalca bahaneler uydurup duruyorduk.

"Rosie, bu gece dolunay varmış. Dolunay vakitlerinde metro hep arızalanıyor. Bence burada kalman lazım," demişti bir akşam. Tam da ayakkabılarımı giyiyordum.

"Bugün yağmur çiseleyecekmiş," demiştim ertesi sabah. "Şemsiyem yok, kalsam olur mu?"

Diğer sabah Aiden demişti ki, "Dün akşam *çok* makarna yapmışım. Bugün öğlen ve akşam yemeklerine kalıp bitirmeme yardım eder misin?"

Her seferinde hevesle kalmıştım.

Ancak bu sabah Aiden yatağında telefonundan başvurumu okurken uyanmıştım.

Başım göğsüne yaslıydı. Kollarından birini sırtıma dolamıştı, parmaklarını buklelerime dolamış saçımla oynuyordu. Diğer eliyle telefonundan hikâyemi kaydırıyordu.

Gözlerimi ona dikip ifadesini anlamaya çalıştım. Kısa bir an sonra bakışları bana kaydı ve hemen gözlerimi kapattım.

"Uyanık olduğunun farkındayım," dedi keyifli bir sesle.

"Ahh," dedim oturarak. Bir anda gerilmişti. "Kötüyse söyleyebilirsin."

"Şşşt," diye uyardı okumaya devam ederken. "Dikkatimi dağıtma."

Okurken onu izleyip ifadesindeki değişiklikleri anlamaya çalıştım.

"Hoşuna gitmediyse söyleyebilirsin. Kaldırabilirim." Bekledim. "Ama eylül ayında olduğundan biraz daha nazik davransan güzel olabilir."

"Rosie, sen bana öyle bakarken odaklanamıyorum." Birkaç dakika sonra telefonunu kilitleyip bana döndü, gülümsüyordu.

"Evet?" dedim. "Ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım."

İnledim. "Nereyi düzeltmem gerektiğini söyle. O kurnaz beyninden bir şeyler geçtiğini görebiliyorum."

"Not aldım ama çok değil. Bence gayet iyi duruyor. Birlikte üzerinden geçelim ister misin?"

"*Lütfen.*"

Sonraki bir saati cümlesi cümlesine düzeltilerini bana açıklayarak geçirdi. Doğal olarak birkaç noktada tartıştık ama sıkıntısız geçti diyebilirdik. Aiden'ın o kadar *ciddi* konuşması içimi neşeyle doldurmuştu.

Hikâyemden memnun olunca öğleden sonra başvurumu göndermiştim. Onu teşekkür öpücüklerine boğdum.

"Benim için gerçekten çok önemliydi," dedim.

Bana uzun uzun baktı. "Sanki zor bir şey yapmışım gibi söylüyorsun, senin için her şeyi yaparım. *İstiyorum* çünkü, Rosie.

Yazdıklarını ilk gösterdiğin, aklındakileri ilk paylaştığın kişi olmak istiyorum. Bunlar için bana izin verirsen mutlu olurum."

Gözyaşlarım akmadan gözlerimi kırpıştırdım. "Seni beklediğim onca zamana değersin, Aiden."

Artık sonunda kendi evime gitmem gerekiyordu. Eşyalarımı toplayıp günler sonra ilk kez ayakkabılarımı giydim. Beni kapıya yaslayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Seni kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" Boynuma doğru mırıldanmıştı, bu noktanın hassas olduğunu fark ettiği an hafifçe tenime dişlerini geçirdi.

"Çok güzel bahane uyduruyorsun."

Güldü. "Üst katta başka yeteneklerimi de gösterebilirim."

İnleyerek onu kendimden ittim. "Olmaz, hayır, gitmem lazım. Pazartesi görüşürüz, tamam mı?"

"Peki," dedi gönülsüzce. Çarşamba günündeydik ama buna rağmen pazartesi çok uzakmış gibi geliyordu. Beni son bir kez öperken eli çenemdeydi, dudaklarımı istediği şekilde kaldırmıştı. Eve dönerken sarhoş gibiydim, ilk sağdan dönmek istiyordum.

"Ben geldim," diye seslendim o sabah kapıdan evime girerken. Alexa eve önceki gece geç saatte dönmüş olmalıydı. Tatilin başından beri onu görmemiştim ve o olmadan evin bu kadar yalnız hissettirmesinden de nefret etmiştim. Alexa'nın odasının kapısı aralandığında ona yaklaşarak sıkıca sarıldım. "Tatilin nasıldı?"

O da bana sarıldı, ancak durup geri çekildi ve yüzüme baktı. "Aman Tanrım. Aiden'la düzüşmüşsünüz."

Doğruldum. "Şey..."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı ellerimi tutarak. "İkiniz *düzüşmüşsünüz*! Her şeyi anlatıyorsun."

Koltuğa oturup battaniyelerimizi üstümüze çektik. Hafta sonuna dair her bir detayı anlattığım sırada gözleri irileşti. Şimdi olanları konuşmak bile gerçek dışı geliyordu. Sanki kendi hayatımdan değil de romantik bir kitaptan bahsediyordum.

"Seni alıntılıyorum, 'Çok romantikti.'"

Güldüm. "Aynen."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Senin adına çok mutlu oldum."

"Ben de." O gün bir milyonuncu kez gülümsedim.

Günün kalanında o hafta sonu hissettiğim her şeyi kitaba döktüm. Aiden'ın yatakta bana çay getirdiğini ya da üşüdüğümde hızla çoraplarını bana giydirdiğini hatırladıkça kelimeler parmaklarımdan kolayca dökülüyordu. Hep kurguyu tercih etmiştim ama bu noktadan sonra artık kendi gerçeğimi yaşamak için sabırsızlanıyordum.

İkinci dönem ilk dersimiz pazartesi günüydü. Tatilde işten birkaç gün izin almıştım ve ders başlamadan önce mümkün olduğunca çok vardiya tamamlamam gerekiyordu. Fırsat oldukça Aiden'la mesajlaşıyorduk. Hatta işlerin durgun olduğu bir vardiyamda gelip bir şeyler içmişti, sonra beni evine götürüp ben neredeyse huzurla inleyene kadar acele etmeden güzelce becermişti. Gerçi bugün biraz gergindim. Hâlâ her şeyin başladığı o garip ilişki dönemecindeydik ve atölyenin ortamında her şeyin değişmesini istemiyordum.

Aiden Yazar Evi'nin önünde, kapıya yaslanmış beni bekliyordu. Normalde sanki birisi onu kızdırmış gibi alnına yer etmiş bir kırışıklık olurdu. Şimdiyse yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Selam," dedi ona yaklaştığım sırada.

"Selam," diye karşılık verdim. Sarılmak için kollarımı uzatıp sonra hemen geri çektim. Acaba bu tuhaf olur muydu? Yani daha önce randevuya çıkmıştık evet ama artık gerçek anlamda *çıkıyor* muyduk? Bu adamın yatağında yatmış olsam da içimdeki güvensizlikleri bir kenara atamıyordum.

Bunu ifademden anlamış olacak ki beni boynumdaki atkıdan tutup kendine çekti. Başımın üzerine bir öpücük konduarak mırıldandı, "Seni özledim. Bu çok mu aptalca? Seni daha birkaç gün önce gördüm ama seni özledim."

Başımı kaldırarak ona baktım. "Hayır. Ben de seni özledim."

Titrediğim an kaşlarını çatarak atkının uçlarını bir kez daha omzumun etrafına sardı. Elimi tutarak beni içeri çekti. "Titriyorsun, sınıfa geçelim."

Sınıfta ben bölümümü sesli okurken Logan'la Jess birbirlerine bakıyorlardı. Tyler bile gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Sınıf arkadaşlarımız yazım tarzımızdaki değişimi kesinlikle fark etmişlerdi.

"Notlarını paylaşmak isteyen? Aiden, sen başlamak ister misin?" diye sordu Ida.

Aiden başını iki yana salladı. "Benim bir notum yok. Bayıldım."

Ida'nın kaşları hayretle havalandı. "Tamam o zaman. Tyler, seninle başlayalım."

Dersten sonra sınıftan çıkarken Jess'le Tyler bizi durdurdu.

"Bu akşam Acayip Pub'a geliyor musunuz?" diye sordu Jess. Aiden'a döndü. "Belki sen de gelmek istersin, çalışmıyorsak dersten sonra genelde oraya gidiyoruz."

Aiden'a bakarak gülümsedim. "Bize katılmalısın. Aşırı eğlenceli geçiyor. Logan dart oynuyor ve *hep* tahtayı ıskalıyor."

Aiden başını iki yana salladı. "Çok güzel ama Ida'yla konuşmam gereken bazı şeyler var. Bensiz gidin."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

Bakışları Jess'e çevrildikten sonra bana fısıldadı. "Seninle bu gece görüşürüz. Oradan sonra bana gel." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra Ida'yla konuşmak için içeri girdi.

Aiden uzaklaşınca Logan hafifçe koluma vurdu.

"Ahh!" Kolumu ovuştururken dudaklarımı büzdüm. "Bu neydi şimdi?"

"İkiniz Yılbaşı Gecesi kulüpten birlikte çıktınız sonra bugün derse birlikte girdiniz," dedi Logan sessizce. "Sana *bana gel* dedi."

Mahcupça omuz silktim. Jess'le birbirimize baktık. Hafta sonu simit yiyip mümkün olan detayları birbirimize anlatarak erkeklerle geçirdiğimiz anların üzerinden geçmiştik. Tyler'la Jess kulüpte öpüştükten sonra Jess ona karşı hislerini itiraf etmiş ve Tyler da ona olan hislerini söylemiş. Tyler'ın evine gitmiş ama takılmamışlardı. Gün doğana kadar oturup sohbet etmişlerdi. Tyler onu yemeğe davet etmiş, o günden beri birkaç randevuya çıkmışlardı.

Tabii, Jess'e Aiden'la aramda olan her şeyi anlatmıştım ama Tyler'la Logan'ı şu âna kadar güncelleme fırsatım olmamıştı.

Logan bizi Yazar Evi'nden dışarı iterek pubın sokağına yönlendirdi. Köşedeki masalardan birine oturduğumuzda hepsi beklentiyle bana bakıyordu.

"İçecek bir şeyler alalım—"

"*Olmaz*," dediler aynı anda.

"Dökül," dedi Logan.

Gülümsememi bastırmaya çalışsam da başarısız oldum. "Birlikte olduk. Galiba çıkıyoruz? Bilmiyorum, henüz detaylıca konuşmadık ama—"

"Siktir." Logan nefesini tuttu.

"Demiştim," dedi Tyler. "Aiden'ın senden hoşlandığını biliyordum. Hep biliyordum. Bu akşam ilk içkiler benden. Jess, bana yardım eder misin?"

"Biraları getirirken yardım mı lazım?" diye sordu Logan. Masanın altından onu tekmeleyerek gözlerimi belerttim. "Ah. Yani. Harika bir fikir," dedi tekdüze bir sesle.

Onlar gidince Logan'a döndüm. "Tyler söylemedi mi?"

"İsa aşkına, söylemez olur mu," dedi oflayarak. "Telefonumun hafızasını doldurdu. Jess ona her mesaj attığında aşırı heyecanlanıp bana ekran görüntüsü atıyor."

"Ayy, çok tatlı," dedim neşeyle.

Logan yüzünü astı. "Kimse Emily'yle beni umursamıyor mu?"

"Sabah bize kızın ayak parmağında bir yüzük olduğunu ve bundan pek hoşlanmadığını yazmıştın," dedim tatsız bir tonla.

Çenesini kaldırdı. "Hoşlanmadım. Neyse, Jess'le Tyler niye onları tanımıyormuşuz gibi davranıyorlar?"

Omuz silktim. "Bazen ilişkini herkesle paylaşmadığında, sadece sana aitken daha iyi hissettirir."

"Neyse. Masanın altında ayaklarını birbirlerine sürterlerse içkileri Tyler alacak."

Onlar ellerinde şişelerle kıkırdayarak yanımıza geldiklerinde sustuk.

"Bize Aiden'dan biraz daha bahset," dedi Logan. "Bütün pis detayları bilmek istiyoruz."

Jess onun kafasına vurdu. "Saçmalama artık."

"Acaba Logan'ı darp etme gecesinde miyiz? Bir yerde yazıyordu da ben mi görmedim?" dedi Logan isteksizce.

"Meraktan çatlıyoruz ama," diye itiraf etti Tyler.

Olayları Alexa'ya anlattığım şekilde anlatırken ağzımdan çıkan her şeyi heyecanla dinliyorlardı. Jess elimi tutup sıktı, benim adıma heyecanlıydı.

"Aiden'ın gülümseyebildiğini kim tahmin ederdi ki? Hele de *sevebileceğini*," diye dalga geçti Logan.

"Ben Aiden'ı hep sevmiştim." Tyler kaşlarını çattı. "Sizin aksinize onun kötü birisi olduğunu hiç düşünmedim."

"O kadar kötü değil." Omuz silkerek biramı yudumladım. Soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da onun yanına gideceğim için dakikaları sayıyordum.

O çift olmuştuk. Hani şu herkesin kıskandığı. Restoranda yan yana oturan. Kitap yığınlarının arasında, sokak köşelerinde kimsenin görmesini umursamadan öpüşen.

Çoğu geceyi onun evinde geçiriyordum çünkü evine bayılıyordum. Pencerenin önüne oturup gün batımında kitap okumaya bayılıyordum. Bu gece yeni favori restoranımız olan Inti'den aldığım Peru yemekleriyle kapısında bekliyordum. İşten direkt buraya gelmiştim ve kravatım hâlâ gevşekçe boynumdan sarkıyordu. Ayaklarım *mahvolmuştu.*

Aiden kapıyı açtığında üzerinde beyaz bir tişörtle en sevdiğim gri eşofmanı vardı. Günlük kıyafetlerine alışmıştım ama biraz vakit almıştı. Başta pijaması olduğunu görünce *şoka* girmiştim. Telefonda konuşuyordu ama beni görünce gülümseyerek içeri girmem için kapıyı iyice açtı, elimdeki yemek poşetini aldı.

"Evet, anlıyorum," diye cevap verdi telefona. Eliyle ahizeyi kapatıp dudaklarını oynatarak, "Pardon," dedi.

Önemli olmadığını göstermek istercesine elimi sallayarak ayakkabılarımı çıkardım ve oturma odasındaki koltuğa yerleştim.

"Bunu artık konuşmayalım, baba." Aiden telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak poşettekileri koltuğun önündeki sehpaya boşaltmaya başladı. "Bunu kaç ay önce konuşmuştuk zaten. Açık pozisyonla ilgilenmiyorum, kararımı değiştirmeyeceğim." Ses tonu otoriterdi ve bunun babasını sinirlendirdiğini biliyordum. "İyi geceler."

Telefonunu sehpaya atıp elini yüzünde gezdirdi. "Kusura bakma." Yanıma oturduktan sonra *camaron* kutusunu bana uzattı. "Babam yine ensemde."

"Aynı mesele mi?" Kaşlarımı çattım.

"Her zamanki gibi. Bir gün şirketi devralıp işleri yürüteceğimi ya da onun deyimiyle 'gerçekleri fark edeceğimi' umuyor. Finans departmanında bir yönetim pozisyonu varmış ve şirketi tanımak için işe girmemi istiyor."

"Baban ne yapıyor ki?"

"Borsada daha kolay ticaret yapmanı sağlayan aptalca bir uygulama. Ben çocukken patladı ve o şirketi benden daha çok oğlu yerine koyuyor. Kendi Huntington mirasını başlatmak istiyor." Boğazını temizleyerek sesini kalınlaştırdı. "Aiden, geleceğini düşünmen lazım. Aiden, sonsuza kadar annenin parasıyla yaşayamazsın."

"Aiden, bence harika bir yazarsın ve o eşofman kıçını şahane sergiliyor," dedim kalın bir sesle.

Kahkaha attı. "Tamam, boş ver bunları." Bana doğru eğilerek dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Günün nasıldı?"

"Korkunç. Beyzbol maçı varmış ve herkes annelerini alıp restorana gelmeye karar vermiş. Buraya gelmemi sağlayan iki şey var, *Papa a la Huancaína* ve o gri eşofman."

Daha sık eşofman giymesi için ona yalvardığımda yaptığı gibi beni duymazdan geldi. "Sana gönderdiğim bölüme bakma fırsatın oldu mu?"

Yüzümü astım. "Hâlâ *gerçek* bölümü bekliyorum çünkü onu göndermemiz mümkün değil."

Aiden gözlerini devirerek *anticuchoya* uzandı. "Eninde sonunda ayrılmaları gerektiğini biliyorsun, Rosie'm çiçeğim."

"Şşşt." Elimle ağzını kapattım. "Biraz romantizm yaşasınlar, son bölüm ayrılırlar."

Kaşlarını çattı. "Sanmıyorum bence—"

Yemeğimizi alıp sehpaya bıraktım. Ardından bacaklarımı açarak kucağına oturdum ve gözlerime bakması için başını geriye yatırdım.

"Neyinden nefret ettiğimi biliyor musun?" diye fısıldadım boynunu öpmeye başlarken.

"Bunun çok aklımı karıştıracak bir konuşma olacağını söyleyebilirim." Kalçalarımı tutarak beni yönlendirdi. Parmakları belime uzandığında her biri tam da gerektiği kadar baskı uygulayarak tenimi sardı.

"İnanılmaz güzel bir romantizmi üzgün bir hikâyeye çevirmek istemenden nefret ediyorum." Parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırdım. "Günün sonunda harika bir kıvrımla alnına düşten bu tutamdan nefret ediyorum." Tişörtüne uzanarak çekiştirdim. "Her şeyi yapabilirmişim gibi hissettirmenden nefret ediyorum."

Gülümseyerek oyunuma ayak uydurdu. Tişörtümü sıyırıp sütyenimin kopçasını açmak için arkama uzandı. "Gülümsemenden nefret ediyorum. Özellikle de gülümsemek istememe bu kadar sebep olduğun için."

Başparmağını meme ucumda gezdirdi. Parmağının ucunda sertleşen meme ucum sırtımın yay gibi gerilmesine sebep olmuş-

tu. "Baharda giydiğin beyaz elbiseden de nefret ediyorum. Son derece nefret ediyorum."

"O denizci kabanından nefret ediyorum," dedim dilimi boynundan kulağına kadar gezdirirken.

"Denizci kabanıma bayılıyorsun." Hâlâ beline sarılı olan bacaklarımdan tutarak beni kaldırdı ve üst kattaki geniş yatak odasına ilerlemeye başladık. Aiden'ın sürekli dikkati dağılıyordu, beni duvarlara yaslayıp kendini bana bastırıyor, beni öperken dili dilime karışıyordu.

Onda kaybolmuşçasına yalvararak gözlerimi kapattım. "Aiden, sana hemen ihtiyacım var."

Beni odasına taşıyıp yatağına bırakmak ve dudaklarımı dudaklarıyla örtmek için bunu duymayı bekliyordu sanki.

"Seni nasıl bu kadar çok istiyorum anlayamıyorum," diye fısıldadı alnını alnıma yaslayarak. "Konu sen olunca çok açgözlüyüm."

Şehvete kapılmıştım. Tişörtünü karın kasları görünecek kadar sıyırdığımda kumaş parçasını tutup çıkardı. Beni de aynı şeyi yapmaya teşvik etmişti.

"Kahretsin, memelerine bayılıyorum," dedi. Kollarımın altından beni tutarak yatağın ortasına bıraktı. "Seni becerirken memelerini öpmek istiyorum."

"Lütfen öp," diye inledim mememi ağzına aldığı sırada. Sırtım yay gibi gerildi, ellerim saçlarına hücum ederek onu kendime bastırdım. Diğer eliyle öteki meme ucumla oynuyor, bedenimi zevk dalgalarıyla dolduruyordu.

Biraz vakit geçmişti, artık dayanamıyordum, içimde olması gerekiyordu. Yatağa uzanması için onu üstümden itip tıpkı koltuktaki gibi kucağına çıktım. Saçlarım işten geldiğimden beri toplu olsa da onu öpmek için eğildiğimde uzanıp tokamı çıkardı ve bir kenara attı. Dudağımı ısırıp çekiştirdiği sırada saçlarım yüzlerimizi gölgelemişti.

İnleyerek kendimi aletine bastırdım. Kalçalarımdan tutarak enfes bir baskıyla ona sürtünmemi sağladı.

"Artık dayanamıyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. *Boxer*ını indirmeye başladığımda bana yardım etti. Sıra külotuma geldiğinde Aiden da pek sabırlı değildi, parmağıyla külotumun ağ kısmını kenara itti. Dikkatlice kendini girişime hizaladı.

Yavaşça üzerinde alçalarak onu içime aldığımda rahatlayarak titredim. İkimiz de etrafında kasılmamı izlerken bacaklarım boşalma arzusuyla titriyordu.

"Lanet olsun, Rosie," dedi dişlerini sıkarak. "Şu an çok iyi görünüyorsun, bebeğim. Birazını daha alabilir misin?"

Çaresizce başımı aşağı yukarı salladım. Kalçalarımı sertçe tutarak beni aşağı çektiğinde kesik bir inilti dudaklarımdan döküldü. Öne düşerek ellerimden birini başının yanına yasladım. Baskıya alıştığımda üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başlayarak bu hissin tadını çıkardım. Aiden'ın elleri kalçalarımdan uzaklaşıp memelerime uzandı, dili meme ucumda geziniyordu.

"Feci güzelsin," dedi. "Seni böyle becermeme izin veriyorsun, aferin sana."

"*Ben seni* beceriyorum," dedim kesik kesik. "Bence asıl *sana* aferin."

Gülümsedi. "Evet, sen beni beceriyorsun, bebeğim. Beni çok iyi beceriyorsun." Hemen sonra yatakta bizi döndürdü ve bir anda üzerimdeydi. "Şimdi ben *seni* becereceğim, tamam mı? Orada uzanıp güzel güzel bekle, anlaştık mı?"

Bacaklarımı beline sardım. Başını boynuma öyle sevimli bir edayla gömmüştü ki içimde sertçe gidip gelmesine tezat oluşturuyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim doyuma ulaştıktan sonra. "Senden gerçekten, gerçekten nefret ediyorum."

"Aynen öyle," dedi sertçe, kalçaları daha hızlı hareket etmeye başladı. "Ben de senden nefret ediyorum, Rosie. Çok fazla."

Bir saat sonra sakinlemiştik. Ağırdan alıyorduk. Dudakları boynumdaydı, tenime doğru fısıldıyordu.

"Buklelerini seviyorum," dedi. "Saçının yarısını topladığında bir buklenin firar edip yüzüne dökülmesini seviyorum."

Sırtını okşadım. "Bakışlarından ne düşündüğünü hep anlayabilmeyi seviyorum."

İkimiz de çok yakındık ama aklımızdakini söylemiyorduk. O iki kelime göz korkutucu bir adım demekti. O adımı atıp tökezlersem Aiden'ın beni yakalayacağını biliyordum ama kendimi bırakmaya henüz hazır değildim.

Yanağımı okşadı. Yeşil gözleri hiç olmadığı kadar yoğun bakıyordu. "Benim için boşal, bebeğim."

Kalçaları yavaş ritmi bir kenara bırakıp hızlanınca gerildim, göğsüm Aiden'ınkine çarpıyordu. Başımı tutmuş, parmaklarıyla ensemi okşuyordu. Beni öyle dikkatle tutuşu kendimi kaybetmeme sebep oldu.

O gece yatakta uzanırken Aiden'ın nefes alış verişleri sakinleşmişti. Gözlerim kapanmaya başlıyordu.

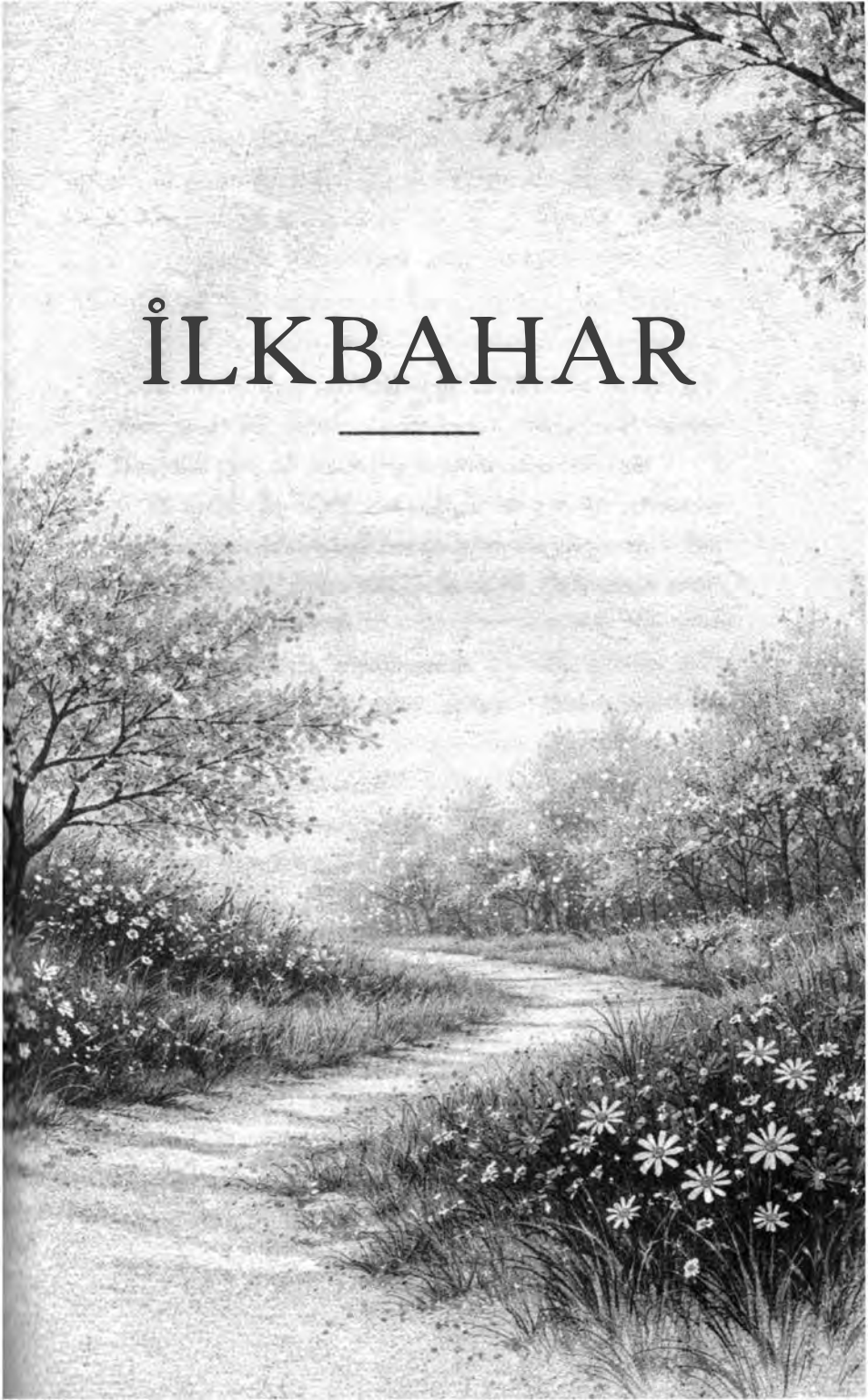
"Böyle olabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadım. Karanlıkta yüzüne dökülen gölgeleri bile zar zor ayırt ediyordum ama yanağının küçük hareketi bana, gülümsemeye başladığını düşündürttü.

"Nasıl?" diye mırıldandı, sesi uykuluydu.

Nazikçe göğsündeki elini alıp kalbimin üstüne bıraktım. Boşalmamızın ardından saatler geçmiş olsa da kalbim deli gibi atıyordu.

"Böyle."

İLKBAHAR

Hunter yürüyüş yapmaktan nefret ediyordu. Koşuya çıkmayı ya da bir kafede oturup sohbet etmeyi tercih ederdi. Yürüyüşle ilgili bir şeyler onu rahatsız ediyordu sanki.

Yürüyüşlerden nefret etse de beni bir o kadar seviyordu. Öğle molamızda elimizde burritolarımızla yürüyorduk. Ben büyük bir lokma alınca yere tavuk düştü. Güvercinler anında taarruza geçmişlerdi.

"Oturabiliriz de," diye önerdim.

Hunter başını iki yana salladı. "Yok. Böyle iyi. Yürüyelim."

"Yürümeyi sevmiyorsun."

"Oturmayı sevmiyorsun."

"İşte." Burritomdan bir ısırık daha aldım. "Çok kararsızız bence ayrılmamız lazım."

Yalnızca gülümsemekle yetindi. Parkta yürümeye devam ederken yalnızca burritosuna bakıyordu. Yolumuzun sonuna gelmek üzereydik.

"Ayrılık konusunda şaka yapıyordum," dedim sessizliği bölerek. "Tabii bu bir ayrılık yürüyüşüyse ve ben doğru tahminde bulunduysam, sen de doğru ânı bekliyorsan—"

"Fazla endişeleniyorsun, Maxine."

"Şimdi de Maxine oldu," diyerek inledim. Bitirdiğim burritonun çöpünü kenardaki çöp kutusuna attım. "İşleri batırdım. Taylor Swift hayran hesabımı gördün ve sonra—"

Yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarımı öptü. "Ne düşündüğümü her zaman bilemezsin, değil mi?"

"Tabii, öyle." Gülümseyerek onu tekrar öpmek için yakasını tutup kendime çektim. "Şimdi de diyorsun ki, 'Vay be, delinin teki. Ondan ayrılmayı düşünmüyordum ama şu andan sonra bu fikre nasıl direnebilirim ki?'"

Bakışları huzursuzca yüzümde gezindi. "Sana sevgilim olmanı hiç teklif etmediğimi düşünüyordum. Sonra acaba sormam gerekiyor mu yoksa gerek kalmadı mı diye düşünmeye başladım ve sormam gerekiyorduysa *ve şimdi çok geç kaldıysam diye düşündüm. Sonra beni sevgilin olarak görüyor musun diye düşünmeye başladım..." Konuşmaya devam etmedi.*

"Vay be," dedim biraz bekledikten sonra. "Sen de benim kadar kaygılıymışsın. Rahatladım."

"Gerçekten çok zor birisin, Maxine, bunu biliyor muydun?"

"Ve işte yine Maxine oldum."

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı *Başlıksız*'dan alıntı

Yirmi Yedinci Bölüm

Ekstra kredi ve para için mezun öğrenciler, mezun olmayanlara Yaratıcı Yazıma Giriş dersi verebiliyorlardı. Aiden akşamları ders veriyordu, biz kanepede otururken sık sık öğrencilerinin çalışmalarını okuyor ve kendi kendine mırıldanıp başını sallıyordu.

Bu akşam dersten sonra planlarımız vardı, ben de onu sınıfının kapısında karşılayarak sürpriz yapmaya karar vermiştim. Silver Arts and Science binasında, dünyanın en küçük sınıfında ders veriyordu. Bu binadaki sınıflar belki de maksimum on beş kişilikti. Aiden'ı katı, ağırbaşlı bir öğretmen olarak hayal ediyordum. Dil bilgisi ve biçim konusunda katı olmalıydı, eleştirileri her zamanki gibi sert olmalıydı. O sınıftaki romantik kitap yazarlarına üzülüyordum.

Sınıfın hemen önündeki koltuklardan birinde romantik kitabımı okuyarak beklerken sınıftan çıkacak öğrencileri göreceğim için biraz gergindim. Her an ders bitebilirdi, birkaç damla gözyaşı göreceğimi düşünüyordum.

Kapı açıldığında kendimi hıçkırıklara hazırladım ama duyduğum tek şey... *Kahkahaydı.* Kaşlarım çatıldı. Doğru sınıfta beklediğime emin olmak için etrafıma bakınırken Aiden'ın sesi içeriden yükseldi.

"Jake, bölüm sonundaki o kancadan sonra bölümünü bize gelecek hafta getirsen iyi edersin." Aiden'ın sesinde *neşe* mi vardı? *Nazik* miydi? "Önümüzdeki hafta görüşürüz, iyi tatiller. Şehirde eğlenceli bir şeyler yapın, kendinizi strese sokmayın."

Öğrencilerin her biri yüzlerinde gülümsemeyle sınıftan çıkıyorlar, ellerindeki kâğıtlara *keyifle* bakıyorlardı. Bir karışıklık olmalıydı, Aiden'ın bu öğrencilere *nazik* olması imkânsızdı.

Artık dayanamadığım için sınıfa girdim. Sınıfın ortasında, küçük bir masanın hemen ardında oturuyordu. Yanında bir öğrenci dikiliyordu.

"Bence diyaloğun harikaydı, Henry ama biraz daha derinlere indiğini görmek isterim." Henry, Aiden'ın her bir kelimesini dikkate alarak defterine not tutuyordu. "Yazım tarzını deneyimlemek için güvenli bir alan seçmişsin, incinmekten korkmana gerek yok yani. Gerçekten hissettiklerini yaz, hoşuna gitmezse atarsın. Atölyemizde kimseyi zorlamıyoruz, tamam mı?"

"Çok teşekkür ederim." Henry bana bakınca ona gülümseyerek el salladım. "Sizi bekleyen bir öğrenci daha var sanırım."

Aiden bana dönünce yüzü aydınlandı. Nazikçe gülümseyerek cevap verdi. "Kendisi bir sonraki randevum ama senin başka sorun varsa e-posta atabilirsin, anlaştık mı?"

Henry yanımdan geçip gidince kapıyı kapatıp Aiden'a döndüm.

"Bayan Maxwell, randevunuz için mi buradasınız?" dedi sarılmak için bana doğru gelirken sataşırcasına. "Bugün seni çok özledim."

Başımı kaldırıp ona baktığım sırada yüzümdeki şaşkınlığın sesime yansımasına engel olamadım. "Ne zamandan beri bu kadar *naziksin?* Çocuklar resmen zevkten *dört köşe* olmuşlardı."

Göğsü bir kahkahayla gümbürdedi. "Ve?"

Geri çekildim. "Benim tanıdığım Aiden *acımasızdır.* O çocuklar atölyeyle ilgili kâbuslar görüyor sanıyordum. En sevdikleri ders olduğunu falan değil."

Aiden'ın gözlerinde keyifli bir parıltı vardı. Kollarımı okşayarak parmaklarımızı kenetledi. "Onlar öğrenci, Rosie. Nasıl yazacaklarını öğreniyorlar, bunu sevip sevmediklerine karar veriyorlar. Yazacak cesareti *ben* böyle bulmuştum. Yazdıklarının güzel ya da şahane olmasına gerek yok, henüz mezun değiller. Benim işim onları bir yaratıcı yazım dersi daha almaya ikna etmek."

Gözlerimden kalpler fışkırıyor olmalıydı. Bana bakıp gözlerini devirdikten sonra çantasını almak üzere masasına döndü. "Gidiyor muyuz—"

"Aiden, bu duyduğum en şeker şey olabilir."

"Tamam, peki, gidiyor muyuz—"

"Aiden." Ona yaklaşarak ellerini tuttum. Parmak uçlarımda doğrularak yanağını öptüm. "İçinin bu kadar yumuşacık olduğundan haberim yoktu."

Artık kaşları çatılmıştı, gözlerindeki tüm keyif pırıltıları silinmişti. Ama onunla geçirdiğim onca ayın ardından yalnızca utandığında böyle yaptığını biliyordum. Beni geçiştirerek cevap verdi. "Bu konuyu bir daha açmayalım. Sana mı gideceğiz, ne yapıyoruz?"

"Tamam ama önce personel fotoğrafını görmek istiyorum. Fotoğrafta gülümsüyor musun?"

Bana öfkeyle baktıktan sonra beni ardında bırakarak sınıftan çıktı.

Aiden Noel'den beri evime gelmemişti. Onu davet etmemiştim çünkü o dünyanın en rahat yatağına, en yumuşak örtülerine ve güzel evine sahipken benimki biraz... Birazcık utanmama sebep oluyordu.

Tamam, tabii ki her şeyi tek başıma ödediğim için kendimle gurur duyuyordum falan filan ama *birazcık* öz güvenim kırılmıştı çünkü sevgilim şu kahrolası meşhur kahverengi cepheli evlerden birinde oturuyordu. Ama Aiden'a *alfajore* yapmayı öğrenmek istediğimi söylediğimde başarısız olan Noel kurabiyelerimizi telafi etmek için bu akşam deneyebileceğimizi söylemişti. Ben de bize gidip *dulce de leche* almamız gerektiğini söyleyince kaşlarını çatmıştı.

"Sana gidelim," demişti başıma küçük bir öpücük konduarak. "Gelebilir miyim?"

Gönülsüzce kabul etsem de gözleri heyecanla parlayınca doğru bir karar verdiğimi anlamıştım.

New York'ta kış *sonunda* bitmişti. Şişme montumun Aiden'ın denizci kabanıyla raflara kalkmış olmasına her ne kadar üzülsem de eve yürümek artık daha güzeldi. Çiçekler açmaya başlamıştı ve şehrin gri sokaklarına renk gelmişti. Apartmanıma yaklaştığımızda Aiden elimi daha sıkı tutmaya başladı. Başımı kaldırınca çenesini sıktığını gördüm.

"Eyvah, öfkeli Aiden geri dönmüş. Ne oldu?"

Apartmanın kapısına ve sonra bana bakarak burnunun kemerini sıktı. "Rosalinda, buradan taşınman için ne yapmam gerekiyor? Benimle kalmadığın her gece endişe içinde uyuyorum."

Kahkahalara boğuldum. "Yine mi bu konu? Çok dramatiksin. Gel hadi."

İç çektikten sonra pes ederek önden buyurmamı işaret etti.

Evimin kapısını açarak Aiden'a beni koruyan birkaç kilit olduğunu göstermeye çalıştım. Kapıyı ittiğim an Alexa'nın odasından gelen sesler kulağıma doldu.

"Geri çekil," diye fısıldadım hızla. Aiden'ı göğsünden dışarı ittim. "Sonra geliriz."

"Ne? Neden?" Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirmişti. Onu itmeye devam etsem de yeterince güçlü değildim.

"Alexa evde." Yöntemimi değiştirip onu göğsünden itmek yerine ellerini tutup çekiştirmeye karar verdim. Biraz sendeler gibi olsa da çok geç kalmıştım. Alexa'nın odasının kapısı açılmış, Sığınak üniformasıyla dışarı adım atmıştı. "Yüce Tanrım."

"İşte o aksan." Aiden sırıtıyordu, keyfi yerinde gibiydi. Endişelendiğimde ya da çok mutlu olduğumda aksanımın fark edildiğini söylüyordu. Bunu o kadar *seviyordu* ki bazen sırf gözleri parlasın diye rol yapıyordum.

Alexa minik oturma odamızın kapısında durdu, bakışları bir bana bir Aiden'a kayıyordu. Geçtiğimiz üç buçuk aydır ikisinin tanışmaması için elimden geleni yapmıştım ama belli ki Alexa'nın vardiyasına bugün yanlış bakmıştım. Ev arkadaşım filtresiz konuşan biriydi ve Aiden'a neler söyleyebileceğini tahmin bile edemiyordum. Onun kaotik enerjisini sevsem de henüz *tüm* kartlarımı açık oynamak istemiyordum. Yalnız kaldıkları an içten içe Aiden'a ne kadar âşık olduğumu detaylarıyla ona anlatsa şaşırmazdım.

"*Pues, qué es esto?*"* Alexa gülümsemesi yüzüne yayılırken kollarını göğsünde kavuşturdu.

---

* İsp. "Bu da ne?" -çn.

Ofladım, sinirlenmiştim. "Alexa, Aiden'ı tanıyorsun. Aiden, bu da Alexa."

Arkadaşım yaklaşıp elini uzattı. Aiden onunla tokalaşırken Alexa elini hevesle sıkıyordu. "Seninle ilgili hem şahane hem korkunç şeyler duydum."

Aiden sakin bir tavırla bana döndü. "Öyle mi?"

"Aynen. Ya şu meşhur denizci kabanından ya da seni eline kalem aldığına nasıl pişman edeceği—"

"*Tamam*, Alexa, vardiyana geç kalmak istemezsin, değil mi?" Kapıyı işaret ettim.

Arkadaşım sevimli bir tavırla başını salladı. "Tabii. Aiden, galiba seni daha sık göreceğim."

"Rosie'm çiçeğim beni buralarda isterse tabii." Aiden gülümseyerek bana bakıyordu.

Alexa yanımdan geçip gitti. Kapı eşiğinde durup haylaz bir gülümsemeyle bize döndü. "Yatakta şaşaalı olduğunu da duydum. İyi eğlenceler, Rosie!"

Ayakkabımı çıkarıp kapıya doğru attım. "Git artık!"

Kapının ardından Alexa'nın kahkahasını duyabiliyorduk.

Alfajore yapmamız için neredeyse bir saat dişimizi sıkıp odaklanmamız gerekmişti çünkü Aiden'ın kıvırdığı gömleğiyle hamur yoğurması dikkatimi dağıtıp duruyordu ama sonunda başarmıştık. Hepsini tabağa dizdikten sonra üzerlerine pudra şeker serptik.

Aiden'ın ilk lokmayı alışını hevesle izliyordum.

"Eee?" diye sordum beklentiyle. "Hayatın değişti mi? Şimdiye dek yediğin kurabiyelerden pişman mısın?"

Aiden yüzünü buruşturdu, yutmaya çalışıyordu sanki. Başını salladı. "Çok güzel."

Üzülmüştüm. "Beğenmedin mi?"

"Galiba bir malzemeyi atlamışız," dedi azıcık öksürerek. "Doğru yaptığımıza emin misin? Birazcık," tekrar öksürdü. "Kurular da."

Kaşlarımı çatarak bir kurabiye aldım ve ağzıma attım. Anında rengim atmıştı. Bir parça peçete koparıp tükürdüm. "Siktir, berbat olmuş. *Tía* yapınca hiç böyle olmuyordu. Yumurta sarılarını koydun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, ben koyacağım demiştin ya. Tam olarak şöyle dedin hatta, 'Hassas bir ölçü ve sen anlamazsın.'"

"Hayır," dedim hemen. "Onu şakasına söylediğim çok açıktı, sonra dedim ki, 'Neyse, elbisem kirlensin istemem, çok rica ediyorum benim yerime hallet.'"

"Sen hiçbir zaman günlük hayatında çok rica ediyorum demezsin." Aiden güldü. "Hele de bana. Bir şey yapmamı istersen ölüm tehditleri savurursun."

"Ben *nazik* bir kızım," dedim hayret içinde. "İnanılmaz feminenim."

"Bir de çabuk sinirleniyorsun." Omuz silkti. "Ama endişelenme, hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim. "*Alfajore*yle böyle tanışmanı planlamamıştım. *Tía*mı ikna edeyim de bize göndersin. Onunkiler resmen sihirli." Mutfak tezgâhıma yaslanmış, nabzımın kontrolsüzce artmasına sebep olan içten bakışlarıyla beni izliyordu. "Şimdi filmin yanına atıştırmalık olarak ne hazırlayacağız?"

"Gidip bakkaldan bir şeyler alayım mı? Oreo nasıl olur?"

"Şimdi aynı dili konuşuyoruz işte."

"Hemen dönerim." Beni hızlıca öptükten sonra evimden çıktı.

Aiden gidince odama geçip ortamı film gecesine uygun hâle getirdim ve bir milyonuncu kez e-postalarımı kontrol ettim.

Burs sonuçlarının ne zaman açıklanacağıyla ilgili belli bir vakit yoktu, sadece bahar dönemi bitmeden önce demişlerdi. Aiden bana endişelenmememi söyleyip duruyordu ama her fırsatta posta kutumu yenilemekten kendimi alamıyordum.

Birkaç dakika sonra kapımı tıklattı. "Neyse ki tuğla var da sürekli zile basmak zorunda kalmıyorum."

"Kes sesini." Onu odama götürdüm. Yastıkları, battaniyeleri ve bilgisayarımı yatağıma yerleştirmiştim.

Aiden büyük yatağı, tavana kadar uzanan pencereleriyle kıyaslayınca benim odam küçücüktü. Onun kitaplıkları ve bardak altlıkları vardı, benimse köşede bir yığın romantik kitabım ve bardaklarımın altında defterlerim vardı.

"Noel'de odanı görememiştim," dedi etrafı incelerken. "Sevdim. Tam Rosie'm çiçeğime göre." Eğilip romantik kitaplarımdan birini aldı ve sayfaları mırıldanarak karıştırdı. Küçük odamda gezinerek ailemle ya Acayip Pub'da arkadaşlarımla çekildiğim fotoğraflara bakarak gülümsüyordu.

Gerçek değil gibiydi. Yalnızca böyle biriyle olmak değil, Aiden gibi biriyle olmak. Herkes zıt kutupların birbirini çektiğinde bahsederdi, benim zıt kutbumun bana bu kadar benzeyen birisi olacağını hiç düşünmemiştim. Beni bu kadar iyi anlayan birisi olacağını.

Etrafı yeterince karıştırdığına kanaat getirdiğinde yatakta yanıma gelip komodindeki kurabiyelerden birini aldı. "Hangi romantik komediyi izliyoruz?"

Aiden'a yavaş yavaş romantik komedileri tanıtıyordum ve Nora Ephron klasikleriyle başlamıştık. *Sevginin Bağladıkları*'nı izlemiştik, bu akşam da *Harry, Sally ile Tanışınca*'yı izlemeye karar vermiştim.

Aiden filme *bayılmıştı.* İzlerken kahkahalara boğulmuş ve sonunda iç çekmişti, evet, *iç çekmişti.* Film bitince bana döndü. "Bir tane daha izleyebilir miyiz?"

Mesajınız Var'ın yarısına gelmiştik ki elimi göğsünde gezdirmeye başladım. "Romantizm sevmemene rağmen sana bunca filmi izlettiğim için kendimi kötü hissediyorum."

"İnan ki hoşuma gidiyor." Onu üstüme çektiğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Tabii, aklında başka bir şey yoksa?"

Omuz silktim. "*Senin* aklında bir şey var mı?"

"Konu sensen hep var, Rosie." Ellerini başımın iki yanına uzatarak beni öptü. Dudaklarımı dudaklarıyla aralarken eli bacağımdan kıçıma doğru uzanınca inlemekten kendimi alamadım. Beni kaldırıp tenlerimizin temas etmesini sağladı.

"Aiden," dedim nefesimi tutarak. "Ben şey istiyorum—"

"Hımm?" diye mırıldandı boynuma doğru. "Bana ihtiyacın mı var, bebeğim?"

Ellerimi sırtında yavaşça, kaşırcasına gezdirdim. "Tadına bakmak istiyorum."

Elimi aramızdan uzatıp aletini sıkıca tuttuğumda nefesi kesildi. Geri çekilip pantolonun düğmesini açmam, fermuarını indirmem için bana alan tanıdı.

Yatakta aşağı kayarak dizlerimin üzerinde doğruldum, bacaklarının arasındaydım. Pantolonunu ve *boxer*ını indirip karnına yaslanan sertliğini süzdüm. İlk seferimizde ne kadar utanırsam utanayım Aiden her seferinde bana kendimi hem seksi hissettirmiş hem de öz güvenimi artırmıştı. Aiden bacaklarımdaki çatlakları ya da dolgun kalçalarımı gördüğünde bana yalnızca pervasız bir tutkuyla bakmıştı.

Parmağımı dikkatlice aletinin ucunda gezdirdim. Derin bir nefes aldı, bir eli saçlarımı bularak yüzümden yavaşça itti. Diğer

eliyle aletini tutuyordu. Ucunu ağzıma alarak dilimi etrafında gezdirdim ve yavaşça emdim. İnlerken hâlâ nazikçe başımı tutuyordu. Biraz daha eğilerek onu daha çok ağzıma aldım. Eline uzanarak ona beni yönlendirebileceğini göstermeye çalıştım.

"Siktir," dedi sertçe. Saçımı yumruğuna dolarken hareketleri daha da sertleşiyordu. "Aynen öyle, bebeğim." Kirpiklerimin altından ona baktığımda inledi, başımı daha hızlı hareket ettiriyordum.

"Buna bayılıyorsun, değil mi?" dedi dişlerini sıkarak. Göz kapakları arzuyla ağırlaşmıştı. "Beni ağzına alıp kontrol sendeymiş gibi davranmaya." Saçımı çekiştirdiğinde o ağzımda olsa da inlemekten kendimi alamadım. "İkimiz de kontrolü benim ne zaman ele alacağımı biliyoruz. İkimiz de külotunun sırılsıklam olduğunu ama ben sana izin verene kadar o tatlı yere dokunmayacağını biliyoruz. Değil mi, bebeğim?"

Konuşmaya devam etmesini o kadar istiyordum ki çaresizce onayladım. Söylediklerinden ne kadar keyif aldığım konusunda haklıydı. Sebep olduğu sancıyı bastırmak için bacaklarımı birbirine sürttüm.

"Aferin kızıma," dedi ağzımda gidip gelmeye başlarken. "Harika gidiyorsun, bebeğim, aynen öyle."

Onun boşalmasına yardımcı olacağını bildiğimden dilimi hareket ettirdim. O an dişlerini sıkarak saçlarımı daha da sertçe çekti. "Çok yaklaştım, bebeğim." Daha hızlı hareket ederek onu boğazıma kadar almaya, daha güçlü emmeye başladım. İnleyerek ağzıma boşaldı. Ardından eğilip çenemi tuttuktan sonra parmaklarını dudağıma bastırdı.

"Göster," diye fısıldadığında ona itaat ettim. Açıp ağzımdaki meniyi gösterdim. Bu görüntü gözlerinin kararmasına sebep oldu. "Benim için yut, bebeğim."

Yutup ona göstermek için tekrar ağzımı açtım. Beni yatağa yatırdı. Nazikçe çenemi tuttu. "Ne istediğini söyle," diye fısıldadı. "Ben de dizlerimin üstüne çökeyim mi?" Nefesim kesilmiş hâlde başımı salladım. "Yoksa seni becermemi mi istersin?"

Ona da başımı salladım. "Sadece *seni* istiyorum, Aiden." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sadece seni istiyorum."

Söylemek istediğim ama henüz hazır olmadığım iki kelime vardı. Onu her gördüğümde düşündüğüm iki kelime. Aklımda tekrar ve tekrar dönüp duran, dile getirecek kadar cesur olmayı dilediğim iki kelime.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi Sekizinci Bölüm

Aiden'la dönemin ve taslağımızın hızla sonuna yaklaşıyorduk. Karakterlerimiz birbirlerine ilanıaşk etmeye çok yaklaşmışlardı ama bunun harika olmasını istiyordum. Sürekli birlikte yazdığımız için birbirimize karşı neredeyse her şeyi apaçık ifade edebilmek klavyede gezinen parmaklarımızdan sihrin dökülmesi gibiydi.

Ancak tek aksaklık büyük aşkı itiraf etmekti. Sahneyi yazmak için ne kadar çabalarsak çabalayalım doğru kelimeleri bir türlü kaleme alamıyorduk. Aiden o kısmı fırsat buldukça paragraf paragraf yazmamızı önermişti ama harika olması konusunda feci kararlıydım.

Bu derse ve ödevimize o kadar odaklanmıştım ki bazen *rüyama* giriyordu. Max ve Hunter'ı rüyalarımda görüyordum ve gördüklerimi yazmaya çalıştığımda pek de işe yarar bir şeyler çıkmıyordu.

Bir gece gözlerim bir anda aralandı. Aiden'ın kolu belimdeydi, sırtımı göğsüne yaslamıştım. Kelimeler kafamda dönüp

duruyor, dışarı taşmak istiyorlardı. Bu sefer benim evimdeydik. Elimi komodine hafifçe vurarak telefonumu buldum ve Aiden'ın kolunun altından kalktım. Dirseğimin üzerinde doğrulduğum an saçlarım yüzüme döküldü. Hızla not uygulamamı açıp yazmaya başladım.

"Uyusana bebeğim," diye fısıldadı Aiden kalınlaşan sesiyle. Beni omzumdan kendine çekmeye çalışsa da ona izin vermedim.

"Galiba sonunda çözdüm," dedim.

Arkamdan çarşafın hışırtısı duyuldu ve Aiden çenesini omzuma yaslayarak yazdıklarımı okumaya başladı. "Ne diyorsun?" diye sordum.

"Beğendim."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, *gerçekten* ne diyorsun?"

Telefonuma uzanmadan önce tereddüt etti. "Alabilir miyim?"

Başımı sallayarak uzattım. Cümleleri okuyup birkaç kelimeyi değiştirdi, bazı cümlelere odaklanmıştı.

Böyle bir süre devam ettikten sonra yatak başlığıma yaslanmış, elden ele aldığımız telefonuma küçük paragraflar yazıyorduk.

"Öyle diyemez," dedim telaşlanarak. "Asla öyle bir şey demez."

"Özür dilerim ama Maxine *tam* da bunu söyleyecek birisi, 'Seni en başından beri seviyorum.'"

"Max detay verir. Onu âşık olmaya nelerin ittiğini söyler."

"Tamam, düzelt o zaman."

Telefonu bana uzattığında tüm dönem boyunca yaptığım şeyi yapıp Aiden'a karşı hislerimi yazdım. Kalbimin o kadar kırılgan olmamasını, tekrar kırılmaktan bu denli korkmamayı isteyecek kadar cesur olmayı dilediğimden bahsettim.

"Daha kendim bile bilmiyorken seni seviyordum. Birisi komik bir şey söyleyince bakışlarını masanın karşısından beni bulup kahkahamı izlemesini seviyordum. Ya da yazdığım aşırı duygusal bir cümleyi

duyunca artık hoşuna gittiğini bilsem de o zaman kaşlarını çatışını. Seni bunca zamandır seviyordum ama en çok şimdi seviyorum."

Telefonu titreyen ellerimle ona uzattım. Yazdıklarımı yavaşça, temkinle okuyup kendisi yazmaya başladı. Telefonu bana geri uzattığında kalp atışlarım odayı dolduran bir müzik gibiydi.

"Romantizm konusunda senin kadar iyi değilim. Beni elinde oyuncak ettiğini sana anlatabilecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Ruh eşi olayına inanmıyordum, çok uzun bir süredir aşka da inanmıyordum. Ta ki seninle tanışana dek. Ama sana âşığım. Yıldızlara yazılacak, çatılardan haykırılacak kadar çok. Kaderimi kabulleneli çok oluyor. Senden başka birini sevmem mümkün mü bilmiyorum."

Yazdıklarını okurken gözlerim yaşardı. Ancak ikimiz de hiçbir şey söylemiyorduk. Bu cümleleri muhtemelen taslağımıza hiç dâhil etmeyecektik. Söylemeyi bırakın, yazması bile çok zordu. Bu yüzden bir kitabın sayfaları arasında kalacaklardı. Ancak ikimiz de konuşanların Max ve Hunter olmadığını biliyorduk.

Yatağa uzandığımızda Aiden sıcak kollarıyla beni sarmıştı bile.

Acayip Pub'da oturuyorduk, gözlerimiz masanın ortasındaki telefonumdaydı. Logan'la ben bir tarafta Tyler'la Jess dip dibe diğer taraftalardı. Bir süredir çıkıyorlardı ve sık sık kendi dünyalarına dalıp gidiyorlardı.

Kimse bir şey söylemiyordu. Logan sessizliği bölmeye çalıştığında onu susturuyorduk.

"Bugün açıklanacağından emin misin?" diye sordu Jess sonunda.

"E-posta *en geç* bugün olduğunu gösteriyordu. Bugün olması *lazım*," dedim. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak tırnağımı dişledim.

"Tanrım, beklemek çok zor," dedi Logan. Başını geriye atıp inledi. "Başvurmadığım hâlde *ben* bile gerginim."

Aiden'la SoHo'da, Raoul's'ta akşam yemeği için buluşmak üzere birazdan kalkmam gerekiyordu. Ben kalkmadan e-posta gelsin istiyordum çünkü ya pubda ucuz birayla hüzne boğulacaktım ya da Aiden'la pahalı şarap içerek kutlama yapacaktım.

"Sonucu başvuran herkese göndermemelerini umuyorum. Kendi kendime bile yeterince utanıyorum," dedim suyumu yudumlayarak.

"Bizim bölümden başvuran tek kişi olabilirsin. Ayrıca kimse başvurduğunu bilmiyor," dedi Jess. "Sadece sen, biz ve Aiden biliyor."

Tırnağımın kenarındaki eti koparırken sessizdim.

Aiden'la tanıştığım için inanılmaz mutluydum. Aiden'ı *seviyordum* ve bunu ona söylemek istiyordum. Ancak burs sonuçlarını beklerken tüm odağım buradaydı. Bazen geceleri gerginlikten uyuyamıyordum ve Aiden'la konuşmak için rahat bir ânı kolluyordum. Tüm odağımın *o* olduğunu söylemek istiyordum.

Telefonum bir e-postayla titrediğinde hepimiz doğrulduk.

"Çok gerginim, bakamam," diye fısıldadım.

"Tanrım, ben de," diye inledi Logan.

Tyler nazikçe telefonu masadan alıp, "Ben okurum," dedi. Gözlerinin her bir cümlede gezişini izlerken gülümsemeye başlamasını bekliyordum. Ancak bakışları beni buldu. Başını hafifçe iki yana salladı. "Üzgünüm, Rosie."

Masamız sessizdi. Herkes bir tepki vermemi ya da bir şey yapmamı bekliyordu ama *nasıl* yapacağımı bilmiyordum.

Utanmıştım, üzgündüm ve yoluma hiçbir şey olmamış gibi nasıl bakacağımı bilmiyordum.

"Sorun değil," dedim sonunda. "Kazanmak kolay olmaz zaten. Belki sonraki döneme."

"Aptal insanlar," dedi Jess. "En iyisinin seninki olduğuna eminim. Muhtemelen romantik olduğundan seçmemişlerdir."

"Muhtemelen," dedim. "İşler böyle yürüyor. Bir adam aşk hikâyesi yazınca harika bir kurgusu, destansı bir olayı olduğuna karar veriliyor ama bir kadın yazarsa klişe oluyor. Tanrı aşkına, bazen akademik dünyada romantizm yazarı olarak varlığını sürdürmek imkânsızmış gibi geliyor."

"Rosie," dedi Tyler yavaşça "E-postayı okusan iyi olur... Aiden kazanmış."

Telefonu masaya bıraktığında hepimiz ekrana doğru eğildik.

Aiden Huntington'ı tebrik ederiz. NYÜ, Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı Yaratıcı Yazarlık Programı'nda olan öğrencinin, akıl hocası Ida Abarough kendine özgü işlediği keder tasvirini anlattığı kısa hikâyeyi çok güzel yönlendirmiş. Kendisinin hikâyesini Sam Frost Edebiyat Dergisi'nde basmak ve kendisini burs alan yazarlarımızın arasına eklemek için sabırsızlanıyoruz.

E-postayı tekrar tekrar okurken başım dönmeye başlamıştı. İlk düşüncem şu olmuştu, *NYÜ'de kaç tane Aiden Huntington var?* Çünkü benim Aiden'ım bana böyle ihanet etmezdi, hiç mantıklı değildi.

"Aiden'ın da katıldığından bahsetmemiştin. Ida'nın ona akıl hocalığı yaptığından da."

"Bilmiyordum," dedim kalınlaşan sesimle.

E-postayı tekrar okuduğum sırada masaya sessizlik çöktü. Aiden'ın bir edebiyat dergisine kabul edilmesi çok mantıklıydı.

Benden özellikle daha iyi bir yazar olduğunu sanmıyordum ama akademisyenler onun saçmalıklarına bayılmıştı.

Ama başvurmadığını söylemişti, değil mi? Ida'nın akıl hocalığı yapması da mantıklı *değildi.*

Bu ne kadar zamandır sürüyordu? Aiden sonuçta benim Yazar Evi'nde Ida'yla ne kadar vakit geçirdiğimi *biliyordu.* Ida da Aiden'la artık birlikte olduğumuzdan haberdardı. İkisi böyle bir şeyi benden nasıl saklardı?

Her şeyi geçtim, Ida bir *romantik yazarıydı.* Aiden'a karşı hissettiğim güzel duygulara rağmen eskiden söylediği küçümseyici yorumlar hâlâ içimin sızlamasına sebep oluyordu.

"Şerefsize bak," dedi Logan.

"Logan," diyerek Jess onu uyardı.

"Ne? Doğru ama. Rosie'nin güvenini kazanıp ona yalan söyledi, kızı gafil avladı. Tam da düşündüğümüz gibi biriymiş."

"Rosie'yle aynı yere başvurması onu kötü yapmaz," dedi Tyler.

"Evet ama ona *söyleyebilirdi.*"

"Rosie, iyi misin?" diye sordu Jess.

Derin bir nefes almadan önce hiçbir şey söylemedim. "Gitmem lazım. Aiden'la buluşacağım," dedim uyuşmuş gibi.

Dönemin başından beri düşüncelerime sızan öfkeye hâkim olamıyordum. Ona *sinirlenmiştim.* Bu bursu onunla kaç kez konuşmuştum? Bu sonucu beklerken kaygıyla posta kutumu yenilememe kaç kez şahit olmuştu? Kendisi de başvurmuş olsa da anlattıklarımı her seferinde dinlemişti. Ve hiçbir şey söylememişti. Bana yalan söylemesine rağmen ismi her geçtiğinde kalbimin hâlâ teklemesine öfkelenmeye başlamıştım.

"Dikkatli ol, Rosie," dedi Jess sessizce.

New York güneşi yeni batmıştı. Aiden bana Tennessee'de yazların güzel olduğunu kabul etse de New York'takiyle kıyasla-

namayacağını defalarca kez söylemişti. Güneyli kalbim haklı olduğunu itiraf etmek istemese de haklıydı. Kaldırımlar ısınmıştı, sokaklar banklarda ve restoranların önünde oturan, gülümseyen insanlarla doluydu. Şehir yazla birlikte tekrar canlanmıştı. Sert kışların ardından New York sanki gökdelenler izin verdiğince güneşi içine çekmek istiyordu.

Raoul's çok uzakta değildi. Aiden elleri ceplerinde dışarıda beni bekliyordu. Beni görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bana sıkıca sarıldı.

"Tanrım, bugün seni çok özledim," dedi saçlarıma doğru. Ona hemen karşılık vermeyince geri çekilip gözlerime baktı. "İyi misin?"

"İyiyim." Biraz geri çekilip bana dokunmasın diye kollarımı kendime sardım. Anlamış olmalıydı.

Bakışları hareketimi takip ederken kaşları hafifçe çatıldı. "Tamam," dedi yavaşça. "Hâlâ Raoul's'ta yemek istiyor musun? İstersen La Pecora Blanca'ya da gidebiliriz."

"Raoul's iyi."

Kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı? Keyifsiz gibisin. Genelde karar vermek için tatlı menülerine bakardın."

"İyiyim." Biraz sert cevap verdiğim için kaşları daha da çatıldı. Sanki yüzümden sorunu anlayabilirmiş gibi bana bakıyordu. "Aiden, bir şey yok."

"Var. Üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Rosie, seni tanıyorum."

"Belki de tanımıyorsundur," diyerek onu tersledim. "Belki ben de seni tanımıyorumdur."

Başını kaldırdı. "Bu da nereden çıktı?"

Çocukken bazen annemle feci kavga ederdik. Ona kötü şeyler söylerdim ama o oturup sabırla sakinleşmemi beklerdi.

Onunla kavga ederken fark ettiğim tek şey *ne* kadar korkunç davrandığım olurdu. Ve şöyle düşünürdüm, *Çok sevdiğim birine karşı niye böyle kötü davranıyorum?*

Şimdi Aiden'a karşı da böyle hissediyordum.

Bir şey söylemeden telefonumu çıkardım ve ona uzattım. Bana aklı karışmış gibi bakıyordu. Ancak ekrana döndüğünde ifadesinden her şeyi anladığı okunuyordu. Telefonu bana uzatırken tek kelime etmedi.

"Başvurduğunu neden söylemedin?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Bilmem. Doğru zamanı bekliyordum."

"Sana bunun benim için ne kadar önemli olduğunu defalarca kez anlattım. *Hayatımı değiştireceğini* anlattım... Böyle prestijli bir ödülü romantizmin kazanabileceğini kanıtlamak istediğimi de."

Gözlerime bakamıyordu. "Rosie, cidden önemi yok."

Geri çekildim. "Nasıl böyle bir şey söylersin? Benim için *çok* önemi var."

"Kıskandın mı yoksa?"

"Hayır, Aiden," dedim tersçe. "Kederli adam hikâyenin diğer kederli adamları etkilemesini kıskanmadım. Bu edebiyat dünyasında pek yenilikçi bir şey değil. Kahretsin ki bana yalan söylediğin için öfkeliyim."

Kendime engel olamadan öfke dolu sözler dudaklarımdan dökülüyordu. Eylül ayındaki Aiden'a bu kadar benzemesinden, eylül ayındaki Rosie'ye bu kadar benzememden nefret ettim. Yeniden duvarlar ördüğümüzün farkındaydım, yine ona karşı savunmasız konuma düşecektim.

"*Ben sana* hiç *yalan söylemedim*," diye ısrar etti.

"Evet, söyledin," dedim. "Gözümün içine bakıp bir edebiyat dergisine başvurmadığını söyledin."

"Bunu aklımdan geçirdiğimi söyledim. Ki bu... Teknik olarak doğru. Aklımdan geçirdim ve başvurdum. Ama bu aramızdakiler yaşanmadan önceydi—"

"Söylediklerine niye inanayım ki?" Geri çekilirken öfkem artıyordu. "Bana *söylemen* lazımdı."

"Tabii," dedi alayla. "Sen de şimdiki gibi benim için sevinirdin... Seni yendim diye kızmazdın."

Kalbim tekledi. "Beni *yenmene* kızmadım, Aiden. Bana söylememene kızdım. Yardım etmen, tavsiye vermen için sana geldiğimde kahretsin ki bana başvurduğunu söyleyebilirdin. Böyle bir planın olduğunu söyleyecek kadar cesur değildin. Buna *ihtiyacın* yok bile. Taslağını tamamladığın an herkes zaten karşında eğilirdi," dedim sertçe.

"Kazanamaman benim suçum değil. Ne, sana mı teslim edeyim isterdin? Kolaya kaçmayı mı tercih ederdin? Romantik yazarak zaten bunu yapıyorsun."

Sanki beni itmiş gibi geri çekildim. New York'un sesleri boğulmuştu sanki. Duyabildiğim tek şey Aiden'ın kafamda yankılanan kelimeleriydi.

"Siktir git, Aiden. Romantik yazarak *kolaya* kaçmıyorum. Bunu nasıl söylersin?"

"Sen iyi bir yazarsın, Rosie. Harikasın. O edebiyat dergilerine kabul edilen hikâyelerin türünü biliyorsun. Romantikle başvurmaman lazımdı."

"Romantik bir kurguyla başvurmamı bana Ida *söyledi*."

"Çok kötü bir tavsiyeymiş o zaman," dedi.

Bunca zamandır Aiden'ın bana yalan söylediğini *biliyordum*. Aiden'ın beni hiç ciddiye almadığını fark ettiğimde acıdan başım dönmeye başlamıştı. Akıl hocalığı ve romantizme saygı duyma konularında bana yalan söylediyse kim bilir daha neler yalandı?

"Ağustos ayında söylediklerinde ciddi miydin?" diye sordum. "Romantizmin saçma olduğu ve kimsenin vaktini almaya değmeyeceği konusunda?"

Başını iki yana salladı. "Rosie, söylediklerimi çarpıtma."

"İyi bir yazar olduğumun farkındayım," dedim üzerine basarak. "Kimsenin hatırlatmasına ihtiyacım yok. Gökyüzünün hep mavi olması, romantik kitapların da hep mutlu sonla bitmesi gibi bir gerçek bu. Kahrolası bir gerçek, Aiden. Romantik kitap yazıyorum diye yeteneğim boşa harcanmıyor, böyle bir şey söylemen bile sik kafalının teki olduğunu gösteriyor." Alayla güldüm. "Gerçekten değiştin sanmıştın, Simon ve diğerleri gibi değilsindir sanmıştım. Ama kendini beğenmişçe beni yargılıyorsun."

"Romantizm sevmiyorum!" diye patladı Aiden. "Sen de edebi kurgu sevmiyorsun. Her neyse. Yaygara koparacak değilim." Sinirlenmeye başlamıştı, ellerini hareket ettirip duruyordu.

"Bilmem gerekirdi." Gözyaşlarımın boğazımı da kaşındırmaya başladığını hissettim. Onları bastırmaya çalıştım, göz pınarlarıma yükselen yaşların Aiden'ın karşısında dökülmesini istemiyordum. Onun bu yüzüne kandığım için *aptaldım*. Tabii ki de mutsuz sona kavuşmam için her şeyi yapacaktı. "Umduğum gibi beni sevmenin mümkün olmadığını bilmem gerekirdi."

"*Benim* bilmem gerekirdi," diye düzeltti. Sesi sertti. "Gerçekten *beni* isteyebileceğine inanacak kadar aptalmışım." Dişlerini sıktı. "Ama sen beni istemiyorsun. Okuduğun bir kitaptaki kelimelerin yarattığı o adamlardan birini istiyorsun. Bir kaideye oturtup gözünde büyüttüğün o adamlardan birini."

"Belki de seni gözümde büyütmüşümdür," diye patladım elimin tersiyle kaçak bir damla gözyaşını silerken. "Birinin en kötü hâlini değil de en iyi potansiyel hâlini gördüğüm bir dünyada

yaşamayı tercih ederdim. Ama biliyor musun, belki de yanılmışımdır. Edebi kurgular, mutsuz sonlar ve her şeyine karşı hislerimde. Seni hiç yargılamadım. Ama bunca zamandır sen bana yalan söylüyormuşsun." Kısa bir anlığına var olduğuna inandığım Aiden'ı gölgelerin ardında görebiliyormuşum gibi hissettim. Ama o gölge çabucak geçti ve gözleri tekrar öfkeyle bakmaya başladı. "Kitabı bitir," dedim hıçkırarak. "Maxine'i öldür. Ona korkunç, acı dolu bir son yaz. Ben artık yokum, Aiden."

O cevap veremeden arkamı dönüp ayaklarım ağrıyana dek eve doğru yürüdüm. Gerçi bu ağrıyı görmezden gelmek kolaydı çünkü kalbimin ağrısı diğer her şeyi bastırıyordu.

Max'in kalbini onarmaya çalışırken kan revan içinde kalsam da kendi kırılan kalbimin parçalarını görmezden geliyordum.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
Başlıksız'dan alıntı

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Birlikte bir dersimiz kalmıştı. Ida yaz başlamadan önce bize son kez veda etmek istemişti. Olanların üzerinden birkaç gün geçmiş olsa da her şey sanki dakikalar önce yaşanmış gibi tazeydi.

Aiden kitapla ilgili hâlâ beni bilgilendirmek istiyordu. Sadece e-posta aracılığıyla benimle konuşmuştu ama hiçbirine cevap vermemiştim. Son bölümleri okumamıştım bile.

Mesaj kutumda onun gönderdiği bir e-posta belirdiğinde kalbim boğazımda atıyordu. Romantik kitaplardaki büyük jestleri, af dileyip o akşam haksız olduğunu kabul ettiği aşk mektupları görmeyi umuyordum. Ayrıldığımızdan beri acınası hâlde olduğunu söylemesini istiyordum ama bunların hiçbiri gerçek değildi.

Aksine. Yazdıkları hep tek cümlelik e-postalar oluyordu: "Bölümler tamam" ya da "Sonraki bölümü sen mi yazacaksın ben mi yazayım?" gibi. Ta ki son e-postaya kadar. "Final taslağı ekte."

Her şey tepetaklak olduğundan beri Ida'yı da görmemiştim. Aiden kadar o da beni kırmıştı. New York'ta güvendiğim birkaç kişi vardı. Aiden ve Ida hiç şüphesiz en önemlilerindendi. Ida

bursun benim için ne kadar önemli olduğunu, bana ne kadar fayda sağlayabileceğini muhtemelen Aiden'dan da iyi biliyordu. Ama Aiden'ın başvuru yapacağını bana söylememişti.

Son dersimiz muhtemelen bir saatten kısa sürecekti ama korkuyordum. Mümkün olduğunca çabuk girip çıkmak istiyordum. Çünkü dersten üç saat sonra Tennessee'ye uçağım vardı.

Aileme New York'a taşınacağımı söylediğimde babam şüpheyle yaklaşmıştı. Ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini söylese de uyarısını yapmaktan da geri kalmamıştı: "Rosie'm çiçeğim, *eğer* orada yapabilirsen diyoruz ya, herkes yapamayabilir tamam mı? Evine döndüğünde asla bir şeyler yanlış gitti demeyiz."

Babam bunu söylediğinde saçmaladığını düşünerek gülmüştüm. Hayatımın tamamını neredeyse kendimi şık Sally Albright ya da öz güvenli Charlotte York'un yerinde hayal ederek geçirmiştim. Eve dönmeyi asla ama asla düşünmemiştim.

Ancak şimdi Tennessee'nin tepelerini, huzurunu ve sessizliğini özlüyordum.

Sınıfa girdiğimde Aiden çoktan yerine geçmişti. Bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakmayı reddediyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jess kaşlarını çatarak. Normalde Logan'ın oturduğu yere, Aiden'ın uzağına oturmuştum. Ayrılığımızdan henüz Acayip Pub ekibime bahsetmemiştim. Söylenen her bir kelimeye o kadar kafayı takmış, her şeyi kafamda o kadar çok baştan yaşamıştım ki Alexa'ya anlatmak bile canımı yakmaya yetmişti. Her şeyi ortaya dökecek gücüm olduğunu sanmıyordum.

Omuz silktim. "Bilmiyorum ki."

"Aiden'la her şey yolunda mı?"

Aiden'a bir bakış attım ama bana bakmıyordu.

"Ayrıldık." Sesimi alçalttım.

"Ah, Rosie," dedi yavaşça. Elimi tutarak nazikçe sıktı. "Çok üzüldüm."

Omuz silktim. "Eninde sonunda olacaktı."

Tyler sınıfa girip Jess'in karşısına otururken ona gülümsedi. O çantasını karıştırırken Jess'e doğru eğildim. "İkizin arasında her şey yolunda, değil mi?" Jess tereddüt etti. "Anlatabilirsin. Ben iyiyim."

Başını salladı. "*Gerçekten* iyi gidiyor. Yaz tatilinde gelip ailemle tanışacak." Jess'in yüzüne istemsizce yayılan gülümsemeye baktım.

"Senin adına çok sevindim, Jess," dedim içtenlikle.

"Yazın şehirde kalmayı planlıyoruz, belki Logan da kalır. Katılmak istersen Aiden'ın kapısına yumurta fırlatırız."

Hafifçe gülümsedim. "Aslında ben eve gidiyorum."

"Ah şahane! Evini çok özlemiştin, bu tam da ihtiyacın olan şey. Ama sonbaharda döneceksin, değil mi? Çünkü Tanrı'ya şükür önümüzdeki dönem birlikte meslek dersimiz var." Başımı iki yana salladığımda doğruldu. "*Rosie.* Eve dönemezsin... New York'u *seviyorsun.* Bir keresinde bana buradaki fareleri bile sevdiğini söylemiştin. Onun yüzünden çekip gidemezsin."

"Onu yüzünden değil." Ellerime baktım. "Mesele zamanla ilgili. Artık başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Logan sınıfa girip de beni yerinde görünce kaşlarını çattı. Jess ona bir bakış atarak Aiden'ın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Pes ederek sandalyeye yönelmeden önce Logan'ın gözlerinde içten bir korku belirdi.

"Logan çıkmaya başladığımızdan beri Aiden'dan korkmuyor sanıyordum."

Jess alayla güldü. "Aiden isterse ayıcık kostümü giysin Logan yine de korkar."

Ida sınıfa girip de yer değişikliği yaptığımızı fark edince duraksadı. Bir anlığına bakışlarımız buluşunca başımı çevirdim.

Kalbim iki yerinden kırılmıştı. Ida geçtiğimiz iki yıldır hayatımın katalizörüydü sanki. Onun makalesini okuduktan sonra NYÜ'ye başvurmaya karar vermiştim. Onun nezaketi, verdiği tavsiyeler bana cesaret vermişti. Ancak burs e-postasını aldığımdan beri ondan uzak duruyordum.

Sınıfın ön tarafında durmuş ellerini göğsünde birleştirmişti. Final projelerimizle ilgili deneyimlerimizi, neler öğrendiğimi sordu. Hiçbirine cevap vermedim, başımı masadan kaldırmamıştım.

"Sizi son bir kez özgür bırakmadan önce bu dersi vermenin beni ne kadar mutlu ettiğini söylemek isterim. Aynı anda bu kadar yeteneği bir arada çok sık göremiyorum ve hepinizi tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyorum." Başımı kaldırınca bakışlarımız buluştu. Hızla başımı çevirdim. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen benimle konuşmak için çekinmeyin. Hepinize harika bir yaz diliyorum."

Sınıftaki herkes kıpırdanmaya, eşyalarını toplamaya başladığında elimden geldiğince hızlı hareket ettim. İhtiyacım olan son şey Ida ve Aiden'la karşı karşıya kalmaktı. Ama tam kapıdan çıkmak üzereyken Ida bana seslendi. "Rosie, biraz bekler misin?"

Yüzümü buruşturarak arkamı döndüm ve masasına yaklaştım.

"Nasıl olduğunu bir sormak istedim. Final bölümlerinize çalışırken ofisimden çıkmazsın diye bekledim."

Dudağımı ısırdım. "Meşguldüm. Yoğunluğumu biliyorsun."

Gözlerini kısarak yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Gönülsüzce sandalyeye çöküp eşyalarımı sıkıca kucağıma bastırdım.

"Mesele burs ise kabul edilmediğin için gerçekten üzgünüm. Bence sen harika bir yazarsın ve edebiyat dünyasında geleceğin

var. Başvurduğun hikâye fevkaladeydi. Dürüst, net, sımsıcaktı ve beni şaşırttı—"

"Eve dönüyorum," dedim bir anda. Ağzını açsa da konuşmasına müsaade etmedim. "Beni vazgeçirmeye çalışmadan önce söyleyeyim, kararım net. Ben... Sana güvenmiştim. Aiden'a da. İkiniz de bana onun başvurusundan bahsetmediniz. Aiden'la son birkaç ayda rakipten fazlası olmuştuk... Ama hâlâ rekabet içinde olduğumuzu bir ben bilmiyormuşum." Titrek bir nefes aldım. "Belki Aiden'la kitabımızdaki gibi ayrılmak için bir araya gelmemiz gerekiyordu. Mutlu sonların gerçekte var olmadığını artık anladım. Ben sadece... Evime gitmem lazım."

Bakışları yumuşadı. "Rosie, ikimiz de sana söylemediğimiz için özür dilerim. Ben—"

"Özür dilerim, gitsem iyi olur," dedim. "Uçağı kaçırmamam lazım."

Omuzlarımda dünyanın yükünü taşırken ya da en azından öyle hissederken son bir kez Yazar Evi'nden çıktım.

Logan, Tyler, Jess ve Aiden beni bekliyorlardı. Tyler ve Logan'a bakınca haberi Jess'in onlarla paylaştığını fark ettim.

"Ona gitmesini söyledik," dedi Logan. Tyler'ın omzunun üzerinden Aiden'a ters ters bakıyordu. "Ama yerinden kımıldamadı."

"Onunla konuşmak zorunda değilsin," diye ısrar etti Jess. "Biz senin güvenlik ekibiniz. Ona bakmak istemiyorsan seni hemen götürürüz."

"Hemen yanınızdayım," dedi Aiden soğuk bir sesle.

"Duydunuz mu?" diye sordu Logan etrafa bakınarak. "Mızmız bir sürtük gibiydi."

"Hey," diye seslendi Aiden, Logan irkildi.

Hafifçe gülümsedim. "Sorun yok, arkadaşlar. Size yetişirim."

"Emin misin, Rosie?" diye sordu Tyler.

Başımı salladım. "Mesaj atarım."

Hepsi bana desteklercesine bakarken Aiden'la sokakta yalnız kaldık. Sessizlik aramızda uzayıp duruyordu.

Sonunda söze girdi. "Son bölümleri okuma fırsatın oldu mu?"

Gözlerindeki o umudun ne anlama geldiğini bilmem gerekirdi. Bölümlerden keyif almamı değil onu övmemi bekliyordu. Egosunu şişirmeden veda bile edemiyordu.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Ve?" diye sordu temkinle.

"Ve ne, Aiden?" İç çektim. "Güzeldi. Bunu mu söylememi istiyorsun? Ders bitti, kitap bitti. Hayatımıza devam etme zamanı."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Tamam," dedi zehir saçan bir ses tonuyla. "İyi şanslar, Rosie." Arkasını dönüp metroya yöneldi.

Atölye grubuma veda ettikten sonra bavulumu almak için eve döndüm. Eşyalarımın çoğunu Tennessee'ye kargolamıştım ve gitmeye hazırdım.

Alexa oturma odasında beni bekliyordu. Simsiyah giyinmişti. "Yas tutuyorum," demişti.

Aiden'la ayrılığımıza belki benden daha çok üzülmüştü.

"Kararın kesin mi?" diye sordu Alexa hüzünle. Bavulumu kapının yanına bırakmıştım, her şey hazırdı. "New York kocaman bir şehir. Muhtemelen onu bir daha hiç görmezsin."

Başımı iki yana salladım, kalbimin ağırlığını göğsümde hissediyordum. "Denedim ve olmadı. Eve dönmem lazım."

Bana sıkıca sarıldı. "Geri gelmeye karar verirsen her zaman ev arkadaşın olurum. Başkası benimle yaşıyorsa bile onu kovup seni alırım."

Kahkahalara boğuldum, gözlerimden bir iki damla yaş döküldü. "Hiç gerek yok."

"Ama yaparım." Elimi sıkıca tuttu. "Umarım aradığını Tennessee'de bulursun."

"Tanrım," dedim iç çekerek. "Umarım."

YAZ

Otuzuncu Bölüm

Eve döneli bir ay olmuştu ve geldiğimden beri tek kelime yazmamıştım. Yazdığım en iyi satırların bir kısmı Aiden'layken yazdıklarımdı. Daha iyi bir şeyler yazmaya, hayatıma devam ettiğimi göstermeye kararlıydım ama yazmak artık imkânsız geliyordu. Sanki Aiden bunu da ellerimden almıştı. Yazmayı seviyordum ama Aiden'layken yazmayı daha çok seviyordum.

Annem her gün yanıma geliyor, neşemi kazanmam için elinden geleni yapıyordu ama işe yaramıyordu. Kaç tane romantik komediye başlarsam başlayayım favori sahnelerim geldiğinde midem bulanıyordu.

Kendimi odama tıkmıştım, kitap okuyordum. Başta Aiden'ın Strand'den bana aldığı annesinin kitabını, *Elimden Geldiğince*'yi okumuştum. Boşanmasıyla ilgili olduğu ortadaydı. Ne kadarı gerçek ne kadar kurgu diye düşünürken gözlerimden yaşlar akmıştı. Aiden babasını kişilik bozukluğu olan ağzı bozuk ve ihmalkâr bir adam gibi anlatmıştı. Ancak bu kitaptaki küçük çocuk, yani Aaron *çaresizce* babasının ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Hiçbir şey onu durduramıyordu. Elinden geleni yapmaya çalışsa da hikâye yetersiz hisseden anne karaktere odaklanmıştı.

Aiden'ı arayıp onu sevdiğimi söylemek istiyordum. İnsanların söylediği gibi birisi olmadığını. Ancak bir yanım her şeyi kafamda kurduğumu söylüyordu. İstediğim şeyin sonucunu görmüştüm, Aiden'ın hayal ettiğim olay örgüsünün peşinden gitmediğine şahit olmuştum ve incinmiştim.

Ama *oradaydım.* Her sabah omzumu nasıl öptüğünü biliyordum. Bakışlarının nasıl benden ayrılmadığını biliyordum.

Bir telefon uzaktaydı ama benim tanıdığım Aiden ulaşabileceğim bir uzaklıkta değildi. Lisedeyken annesinin ne kadar çok kitabını okuduğumu fark etmemiştim. Şimdi yine aynı kitapları okuyup çaresizce Aiden'a dair bir ipucu arıyordum.

Taylor Swift'in *All Too Well* şarkısının ilk birkaç notası on beşinci kez çalmıştı ki kardeşim odama daldı.

"Yeter," dedi battaniyemi üstümden çekerek. Hoparlörümü alıp fişten çıkardı. "Taylor'ı sevsem de bu şarkı bebeğimle benim midemi bulandırmaya başladı."

Maria hamileliğini herkesle paylaştığından beri bunu sık sık bahane olarak kullanıyordu.

"Bebeğin Taylor Swift'e bayılacak," dedim üstüme çektiğim battaniyenin altından. "Kalp kırıklıklarına alışmak için geç kalmasın."

"Kes şunu," dedi tersçe. Yatağımın ucuna oturup battaniyeyi çekti. "Sen bu değilsin. Sen *romantiksin.* Hayatında hiç bu kadar ayrılık şarkısı dinlememiştin. Simon'dan sonra bile. Rosie, böyle devam edemezsin."

"Nasıl?"

Bana tersçe baktı. "Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Sonsuza kadar bu şekilde yaşaman mümkün değil. Kalbin kırıldı ve buna

çok üzüldüm. Aiden düşündüğün kişi değildi buna da çok *üzüldüm,* Rosie'm çiçeğim, gerçekten. Ama tekrar yaşama dönmelisin." Bunu sanki kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacakmış gibi nazikçe söylemişti.

"Anlamıyorsun." Ona sırtımı döndüm.

"Anlat o zaman." Omzumdan beni tutarak tekrar kendine döndürdü. "Benimle konuş. Senin için çok endişeleniyoruz. Hiçbirimizle konuşmuyorsun, yanımızdan bir anda fırlayıp gidiyorsun. Yazmıyorsun. En azından *benimle* konuş."

Doğrularak başımı yatak başlığına yasladım. Vücudum pelte gibiydi, göğsüm sıkışıyordu. Bu konuyu konuşmak *istemiyordum.* Bir köşede oturup hayatımı acınası bir şekilde geçirmek istiyordum.

Gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım. Al ver, yavaşça. Yine al, yine ver.

"Her şeyi kafamda döndürüp duruyorum. Hepsini. Birbirimiz için yaratıldığımıza çok *emindim.* Sonra buna inandığım için kendimi aptal gibi hissettim. Beni kandırmasına izin verdim."

"Tamam," dedi yavaşça. "Başka ne hissediyorsun?"

"Aiden hayalimdeki kişi *olabilirdi* ama başka birisi gibi davranarak beni kandırdı, ben de inandım. Aramız iyiyken davranışlarını düşününce de onun kadar iyi bir oyuncu *gerçekten* görmemiştim."

"Ah, Rosie," dedi nazikçe. Başını sallayarak bana kenara kaymamı işaret etti. Yatakta ona yer açtığımda battaniyeyi üstümüze örtüp ellerini karnına koydu. "Kendini kandırma. Hayalindeki kişi dışarıda bir yerlerde."

"New York'ta," dedim acınası bir ses tonuyla. "Strand'de. Kurgu bölümünün romantizm kısmında."

"*Kes şunu*," diyerek beni azarladı. "Ruh eşi diye bir şey yoksa annemle babam birbirlerini nasıl buldu? Peter'la ben nasıl bulduk?"

Kollarımı kavuşturarak sıkıca kendime sarıldım. "Onu özledim," dedim sessizce. "En kötü yanı da bu. Onu o kadar çok özledim ki her şey onu hatırlatıyor. Defterine not alırken kaleminden çıkan hışırtıları özledim. Sokağın karşısından beni fark edince yüzünün aydınlanmasını. Onu özledim."

"Tamam," dedi yavaşça. "Bu çok normal. Âşık olmuştun—"

"Bunu ona hiç söylemedim ki!" Ağlarken yepyeni gözyaşları gözlerimden firar ediyordu. "Onu sevdiğimi bile hiç söylemedim, o da hiç söylemedi, sadece kitabımıza yazdık. Oradan ayrıldığımdan beri beni muhtemelen iki kez bile düşünmeyen bir adamın aşk acısını çekiyorum."

"Rosie." Oturup beni de kendine doğru çekti. Yüz yüze oturuyorduk. Saçlarımı yüzümden geriye, kulaklarımın ardına itti. "Bunu söylüyorum çünkü *seni* seviyorum. Ama bunların hepsini, gözyaşlarını, öfkenin her bir zerresini toplayıp kaleme alman lazım. Korkunç olsa da, *özellikle* korkunç bile olsa hem de. Bu acının sonuçsuz kalmasına izin verme."

Ağzımı açmıştım ki eliyle dudaklarımı örttü.

"Karşı çıkmadan önce bir düşün. Benim birlikte büyüdüğüm ablam bu değil. Peter'la kavga ettiğimizde bana kaç kez aşkın kolay olmadığını söyledin."

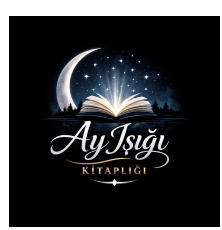
"Evet ama *canını yakmamalı*."

"Belki de," dedi. "Aşk karanlıkta da aydınlıkta da yoluna bakar. Bu hep kolay olmaz, Rosie. Kavgalar, fikir ayrılıkları canını yakabilir ama en azından bir şey *uğruna* savaşıyorsundur. En büyük kavgan olmasa bile sana kendini savaşın ortasında hissettirebilir." Yatağımdan kalkıp bana gülümsedi. "İyi olacaksın. Güzel bir şeyler yaz." Duraksadı. "Bebek için olur mu?"

"Onu hayatının sonuna kadar şımartacağım. Bana karşı onu kullandığına seni pişman edeceğim."

"Elinden en iyi gelen şeyi yap, Rosie'm çiçeğim."

Odamdan çıktığında Tennessee'de güneş batmaya başlamıştı. Hafif bir ışık, perdelerimin arasındaki boşluktan bilgisayarıma doğru dökülüyordu. Evrenin gönderdiği işareti kabul ederken inledim. Yatağımdan zar zor kalkıp masama yöneldim, bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım.

Otuz Birinci Bölüm

Bir hafta sonra telefonum çalınca ekranda Ida'nın ismi belirdi. Bende numarası vardı çünkü ona bir hayran kurgusunun linkini atabilmek için *yalvararak* numarasını istemiştim. Ki mesajıma dönmemişti bile. Sadece acil durumlarda arayacağıma yemin ettirerek numarasını vermişti.

Elim havada asılı kaldı, gerilmiştim. Doğru dürüst düşünemeden telefonu açtım.

"Alo?"

"Rosie? Sen misin?"

Yatak başlığıma yaslandım. "Evet. Selam, profesör."

Bekledi, muhtemelen ona *profesör* diye hitap ettiğimden hevesi kırılmıştı. Ona yalnızca ilk tanıştığımızda bir kez profesör demiştim ve o da beni hemen düzeltmişti.

"Umarım seni rahatsız etmiyorumdur," dedi yavaşça. "Aramız kötüyken buradan ayrıldığını düşündükçe kendimi berbat hissediyorum. Tekrar özür dilemek ve seni NYÜ'ye dönmeye ikna etmeyi denemek istedim."

"Ah, bilemiyorum." Başımı eğerek battaniyemden sökülen iple oynamaya başladım. Gözyaşlarım beni tehdit ederken boğazım kurumuştu. Gitmeye karar vermek kolay olmamıştı. New York'u her gün özlüyordum ama yürüyeceğim sokaklar bana Aiden'ı hatırlatırken geri dönemezdim.

"Kitabınızı az önce bitirdim. Aiden'la çok nadir görülen bir yeteneğiniz var. Geri dönmeyi bir düşün çok isterim. Harika bir yazarsın, Rosie. O son bölümler şahaneydi."

Gözlerimi devirdim. "Son bölümleri Aiden yazdı, onunla konuşabilirsin. Ben okumadım bile."

"Ne?" Sesi tizleşti. "Okumadın mı?"

"Başımı belaya sokabilir biliyorum ama zaten dönmeyeceğim. Birinin puanını kıracaksan Aiden'dan kırarsın."

"Hayır, Rosie, bence okuman lazım," dedi. Ses tonu gergindi.

"Hayır."

"*Rosie,*" dedi telaşla. "Sana bölümlerde ne yazdığını söylemek istemiyorum ama—"

"Söyleme o zaman," diyerek sözünü kestim. "Okumamayı ben *seçtim.* İlgimi çekmiyor da, öyle bir planım yok. Aradığın ve özür dilediğin için minnettarım ama önemi yok." İç çektim. Yükselen gözyaşları boğazımı yakmaya başlamıştı. "Her şey için teşekkürler ama kapatmam lazım."

Tek kelime daha etmeden telefonu kapattım ve yatağıma kendimi bıraktım. Yüzümden yaşlar süzülüyordu. Bir yanım Aiden'ın konuyu nasıl bağladığını merak ediyordu. Ama Hunter'ın terfi edip CEO olduğunu, Max'e de otobüs çarptığını okumak istemiyordum. Yatağımda dönüp durarak yastığımı gözyaşlarıyla ıslattım.

Akşamın ilerleyen saatlerinde annem aşağıdan bana seslendi.

"Rosie. ¡*Tienes un visitante*!*"

Gözlerimi devirdim. Eski lisemin okul müdürü orada çalışmaya başlamam için beni rahatsız ediyordu.

"¿*Quién*?**" diye seslendim.

"*Ven abajo y mira.****"

"Bay Terra geldiyse on dört yaşındaki kuduruklara ders vermeyeceğimi söyle."

"Bay Terra değil."

Kaşlarımı çatarak bekledim. Ancak merakım ağır basınca ayağımın altında gıcırdayan ahşap merdivenlerden indim.

"Anne, Bay Terra'yla konuşayım diye beni kandırıyorsan gerçekten taşınırım. Ve bu sefer ciddiyim. Dollywood'da bir iş bulurum ve bir daha da arkama—"

"Selam."

Aiden Huntington evimizin kapısının eşiğinde dikiliyordu, başı neredeyse kapının üst kısmına değiyordu. Elinde beyaz kâğıda sarılmış bir buket gül vardı. Takım elbisesini giymişti ve *buradaydı.*

Ceketi muhtemelen saatlerdir üstünde olduğu için kırışmıştı. Günlerdir uyumamış ya da saçlarını taramamış gibi bir hâli vardı. Saçları böyle karman çorman, harika yataktan yeni kalktım saçıyla mükemmellik arasında olduğunda bu genelde ellerini saçlarına daldırdığı, muhtemelen saçlarını çekiştirdiği anlamına geliyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum sertçe. Hâlâ merdivenin en alt basamağındaydım. Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Eski

---

* *İsp.* Bir misafirin var! -çn.

** *İsp.* Kim? -çn.

*** *İsp.* Aşağı in de bak. -çn.

bir şortla liseden kalma rüküş tişörtlerimden birini giydiğim için utandım. Artık onun yanındayken nasıl göründüğümü umursamama gerek yoktu ama bir yanım da ayrılığımız beni mahvetmemiş gibi görünmek isterdi.

Ses tonum onu etkilemedi. Yüzünde hâlâ umut dolu bir ifade vardı, bakışları yumuşaktı, yalvarırcasına bakıyordu hatta. "Seninle konuşabilmeyi umuyordum," dedi nazikçe.

"Konuş." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Aiden'la aramızda mümkün olduğunca mesafe kalsın istiyordum. Ona bakmaya bile katlanamıyordum, göğsüm feci ağrıyordu.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" Arkada kalan mutfağa baktı. Annemler, Maria ve Peter birlikte akşam yemeği yiyorlardı. Gürültülü kahkahaları eve yayılıyordu.

"Tamam."

Yanından geçip verandaya geçerken omzum göğsüne sürtününce nefesim kesildi. Hemen arkamdan gelerek verandanın basamaklarında yanıma oturdu. Aramızda yeterince mesafe yoktu. Basamakların diğer ucuna doğru kaymamak için direndim. Uzun bacaklarını kendine çekmişti, dizleri göğsüne değiyordu.

"Bunlar senin için. Şehir merkezinde bir yerden aldım." Gül buketini bana uzattığında gönülsüzce çiçekleri aldım. Onları koklama arzumu bastırarak yanıma bıraktım.

"Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Alexa'ya yalvardım."

"Hain," diye mırıldandım kendi kendime.

"Buraya açıklama yapmaya geldim."

Alayla güldüm. "Tabii."

"Rosie—"

"Yok yok, devam et sen. Vicdanını rahatlat. Ben oturup dinlerim, sonra da sen evine dönersin."

Onu kışkırtıyordum. Bir tepki vermesini istiyordum çünkü bu noktada artık onunla kavga etmek istiyordum. Oturup fikrini değiştirmesini ummaktansa tartışmak daha iyiydi.

"Özür dilemek istiyordum ama—"

"Ama kendini toparlamayı bekledin."

"Konuşmama izin verecek misin?" dedi.

"Niye verecekmişim?" diye tersledim onu. "Konuşmak için bir ayın vardı. Ağzındaki baklayı çıkarman neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum."

"Bu çift taraflı bir yol biliyorsun, değil mi? İstesen sen de benimle konuşurdun." Sinirlenmeye başlıyordu.

"Aradaki fark şu, benim sana söyleyecek bir şeyim yok." Basamaklardan kalkıp kaldırıma adım attım, bir anda ondan tekrar uzaklaşma ihtiyacı hissetmiştim. Haftalardır toplamaya çalıştığım kırık parçalarım hızla dağılmaya başlamıştı. Yanımda oturmaya devam ederken kendimi ondan koruyamazdım.

"Ben böyle bir şey istemiyorum, Aiden. Ben burada Tennessee'de kalırken sen New York'a dönüp kendini toparlayabilesin diye senin gönlünü hoş edecek şeyler söyleyemem. Artık umurumda değil."

"Bunun için gelmedim." O da yerinden kalktı. Gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmam gerekmişti ki bu sinirlerimi daha çok hoplattı. Yanından geçip aynı boyda olalım diye en üst basamağa çıktım. Gözlerini devirse de kıpırdamadı.

"Artık yalan söylemek zorunda değilsin, Aiden. Bitti. Benimle olmak istiyormuş gibi davranmana gerek yok."

Sanki ona yumruk atmışım gibi bakıyordu. "Rosie, ne diyorsun sen? Bunca zamandır seninle birlikte olmak istiyordum ya zaten! Bu konuda asla yalan söylemedim."

"Yapma be!" dedim ellerimi kaldırarak. "İlk dönem benden nefret ediyordun. Derste beni sürekli azarlıyordun—"

"Beni fark etmeni başka nasıl sağlardım bilmiyordum. Bunu sana zaten *anlattım,* Rosie. Kendimi ve seni koruduğumu sanıyordum."

"Ne saçma bir bahane," dedim tersçe.

"Değil," diye ısrar etti. "Seni gördüğüm an senden hoşlandım, Rosie. Yalan falan söylemiyorum."

Bunu daha önce de yapmıştım. Neredeyse on yıl boyunca ilişkimi farklı görerek kendimi kandırmıştım. Simon'ın beni ezip geçmesine izin vermiştim çünkü sevilmektense sevmenin daha iyi olduğunu sanıyordum. Ama daha fazlasını istiyordum, daha fazlasını *hak ediyordum.*

"Tek *yaptığın* yalan söylemekti. Benden hoşlandığını söylerken yalan söylüyordun. Burs konusunda yalan söyledin. Hep—"

"Yalan *söylemedim,* Rosie." Bana yaklaşarak ellerime uzansa da hızla ellerimi çektim, yine de bu onu durdurmadı. "Rosie, ben aptalın tekiyim. Romantizmden anlamıyorum. Neyi *nasıl* yapmam gerektiğini bilmiyorum ama şu an o ana karakterlerden biri gibi olmaya çalışıyorum."

"Berbat bir iş yapıyorsun."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Rosie," dedi alçak sesle. Resmen yalvarıyordu. "Bu işlerde yeniyim."

"Bir sürü romantik kitap karakteri okudum, Aiden. Bir sürü büyük jest gördüm ve sana o karakterlerin hiçbir şekilde bağırmadıklarını söyleyebilirim."

"Sen bağırmaya başladın," diye mırıldandı.

"Neyse!" Ellerimi bıkkınlıkla kaldırdım. "Kalbimi kırdın, Aiden. Hevesle kırmızı güllerini kabul edemediğim için üzgünüm." Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Gözleri bana odaklan-

mış, beni inceliyordu. Kanat çırpan kuşların, şarkılar söyleyen ateş böceklerinin sesleri dışında duyulan tek şey hızla atan kalbim ve kesik nefesimdi.

"Son bölümleri okumadığın için geldim." İfadesi ciddileşti, sesi alçalmıştı. Çıktı aldığı bölümleri bana uzattı ama kâğıtları görmezden geldim.

"Hayır, okudum," diye yalan söyledim.

"Hayır, okumadın. Ida söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Söylemese şaşardım."

Telefonunu çıkarıp ekranı bana çevirdi. Gözlerimi kısarak Ida'dan gelen e-postayı okudum.

Bence Rosie'nin son bölümleri okumadığını bilmen gerekiyor. Umarım son bir kez size akıl hocalığı yaptığım için beni affedersiniz.

"Bu sabah e-posta attı. Ofisine gittiğimdeyse her şeyi açıkladı. Son bölümleri okumadığını bilmiyordum. Tennessee'ye geri döndüğünü bilmiyordum."

"Artık bunların hiçbir önemi yok." Arkamı dönüp kapıya yönelsem de hemen peşimdeydi.

"Her gün evine gittim. Alexa beni kovana kadar milyonlarca kez zile bastım. En ihtiyacım olan zamanda o salak tuğla yerinde değildi. Her sabah Think Kafe'ye gittim. Seni orada görme umuduyla neredeyse her öğünümü Sığınak'ta yedim. Öylece pes etmedim, Rosie, sadece *bilmiyordum.*"

"Kes şunu!" dedim yaşlar yüzümden süzülürken. "Bunları bana anlatma! Hiçbirini duymak istemiyorum. Yine yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Rosie, New York'ta olmadığını bilsem ilk uçakla buraya gelirdim. *Geldim* de. Ida her şeyi anlattığı an direkt LaGuardia'ya koştum." Durdu. "Ayrılığımızı yazmadım."

"Tabii," dedim alayla. Kendimizi kitap karakteri olarak yazarken çok vakit harcamıştık ama Max ve Hunter'ın bize gerçekten ne kadar benzediğini hiç fark etmemiştim. Onlar aynı müşterilerin peşinden koşarken biz aynı burs için yarışıyorduk. Kaderimizi yazmıştık ve ben Aiden'ın kitaba mutlu bir son yazacağını düşünecek kadar saftım.

"Yazmadım," dedi üstüne basarak. "Dersten sonra sana okuyup okumadığını sordum ve sen okuduğunu söyledin. Beni reddettiğini sandım ama bu bahane değil. İkinci kez çekip gitmene izin vermemem lazımdı."

Gözlerimi sıkıca yumarak sözlerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Ona inanıyor gibiydim ama tekrar aynı yola giremezdim. Sunduğu bu sahte versiyonuna âşık olmak için kendime müsaade edemezdim.

"Rosie, yalvarırım bölümleri oku."

"Hiçbir şey fark etmeyeceğini görmüyor musun?" dedim sertçe. "*İstemiyorum,* Aiden. Seni affetmek istemiyorum. Tekrar incinmek istemiyorum. Yapamam."

"Hiç şansım yok mu?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Yutkundum. "Yok."

"Buna inanmak çok zor," dedi nazikçe.

"Niye? Beni çok mu iyi tanıyorsun?"

"Evet, tanıyorum. Sen tanıdığım en inatçı insansın ve beni dinlemek istemesen verandanın ışığının altında durup bana öyle bakmazdın."

"Nasıl bakmazdım? Gözlerini oymak istiyormuşum gibi mi?"

Dışarıya adım attığımızdan beri ilk kez içtenlikle bana gülümsedi. "İşte benim Rosie'm."

Arkamı döndüm çünkü gülümsemesine bakmaya devam edersem pes edecektim. Ve bunu istiyordum. Kollarımı boynu-

na dolayıp her şeyi geçmişte bırakmak istiyordum. Ancak bir kalp kırıklığını daha kaldıramayabilirdim.

"Ben artık senin değilim."

"Tamam. Sen benim değilsen o zaman ben seninim. Seni gördüğüm an sanki beni kendine bağladın ve beni bırakmanı hiç istemedim. Birlikte olduğumuz onca zaman düşünebildiğim tek şey rüyalarımdan, yazabileceğim kurguların hepsinden daha iyi olduğundu." Arka cebine uzanarak kâğıtları çıkardı. "Sadece oku. Ne zaman istersen. Bugün olmasa bile yarın. Yarın olmasa bile önümüzdeki hafta. Önümüzdeki hafta olmasa bile bil ki New York'ta bana, eve dönmeni bekliyor olacağım."

Aramızdaki kâğıtlara bakarak kendimi umursamadığıma ikna etmeye çalıştım. Beni geri kazanmak için yazdığı kelimeleri bilmek istemiyordum. Ancak romantik yanım karşı çıkıyordu. Tereddüt ederek kâğıtları elinden aldığım an rahatladı.

"Seni bekleyeceğim, Rosie. Yemin ederim. Meşakkatli olsa da ben varım. Yarınlarının hepsini istiyorum. Bana vermek istediğin her bir gününü," dedi yalvarırcasına. Neredeyse yemin ediyor gibiydi.

Titrek bir nefes alarak kâğıtları sıkıca tuttum. Ona bakarken gözlerimi kıstım. "Ben okurken burada bekleyemezsin. Yalnız kalmak istiyorum."

"Tabii," dedi anında. "Bana bahsettiğin kafede beklerim. Ders verdiğin çocuğun üzerine kahve döktüğü kafe vardı ya? İkinci senendeyken en yakın arkadaşının altı kahve—"

"Honeybee. Evet. Mekânı biliyorum, Aiden."

"Seni dinlediğimi kanıtlamak istemiştim." Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Bana uzandı ve bu sefer ellerini kollarıma uzatmasına izin verdim. "Orada olacağım. Tüm gece orada olacağım."

Başımı sallayarak kiralık aracına yürümesini izledim. Mavi gök çoktan pembeyle turuncuya boyanmaya başlamıştı.

"Gecenin bir yarısına kadar okumazsam ne olacak?" diye seslendim arkasından.

Omzunun üzerinden bana baktı. "O zaman kiralık arabamın arka koltuğunda uyurum."

Kederle gülümseyerek arkamı döndüm ki beni göremesin. "Tamam," derken sesim kalınlaşmıştı. "Tamam."

Garaj yolundan arabasını çekip sokakta gün batımına doğru uzaklaşmasını izledim.

Bir yanım bölümleri okumak için beklememi söylüyordu. Ben nasıl acı çektiysem o da acı çeksin, foyası ortaya çıksın istiyordum. Ama karşı koyamadım.

Kâğıtları açıp ilk sayfayı çevirdim.

Hayatımı kötü bir şeyler olmasını bekleyerek yaşamıştım. Hayat çok iyi gidiyorsa sonuçları oluyordu. Annem başarılı olmaya başlayınca hastalanmıştı. Sonunda üniversiteye girdiğimdeyse vefat etmişti.

Max'in yanındayken hep temkinli davranıyordum. Aramızda bir sorun yaşanmasından delicesine korkuyordum. İster istemez bir şey çıkıp aramızdaki her şeyi mahvedecekti zaten.

Sunumumuzu yapmıştık. Proje bizi birbirimize yaklaştırsa da bizi ayıracağı ânın geleceğini biliyordum. Max sunumumuzun terfi başvurusuna fayda sağlamasını umuyordu. Aynı pozisyona benim de hazırlandığımı bilmiyordu. O terfiye Maxine'den farklı sebeplerle ihtiyaç duyuyordum. Annem hâlâ hayatta olsa benimle gurur duyacağı bir şeyi başarmak istiyordum. O da, babam da annemin mirasını tek başıma yürüttüğümü göreceklerdi.

Ancak Maxine'in terfiyi ne sebeplerle istediğini, bu terfinin onun için her şeyi değiştireceğini öğrenince başvurumu geri çekmeye çalıştım. Yöneticimizle görüştüm ama o noktadan sonra geri çekildiğim takdirde itibarımı yerle bir edebileceğimi söyledi. Bunu kaldıramazdım. Max terfiden her bahsettiğinde, her umutlandığında içime bir pişmanlık yayılıyordu. Sonucu yakında öğrenecektik ve çok korkuyordum.

O akşam, yemek randevumuz vardı ve aklımdaki son şey terfiydi. Az sonra onu göreceğimi bildiğim her an içim beklentiyle dolardı. Sokağın karşısından bana doğru geldiğini fark ettim. Bakışları sertti, somurtuyordu. Bir sorun olmalıydı çünkü benim Max'im gülümserdi.

Bana yaklaştığında ona sarılmaktan kendimi alamadım. Ben büyürken annemle babamı hiç sevgi dolu olmamışlardı.

Annem bile. Hasta mıyım diye elini alnıma koyar, canım yandığında bana sarılırdı ama hepsi bu kadardı. Max yanımdayken kendimi sürekli ona dokunmayı arzularken buluyordum. Gecenin bir yarısı uyurken birbirimizden uzaklaşmışsak hemen dibine giriyordum. Dürtüsel, içgüdüsel bir şeydi bu.

"Bugün seni çok özledim," dedim saçlarının tepesine bir öpücük kondururken. Kollarımda kaskatı kesildi. Geri çekildiğimde bakışları mesafeliydi. "İyi misin?"

"İyiyim," demekle yetindi.

"Tamam. Hâlâ burada yemek istiyor musun?"

Gözlerime bakmıyordu bile. Max'in ifadesini okuma konusunda hep iyi iş çıkarmıştım. Konferans masalarında karşısından ona bakınca komik bir şey düşündüğünde gözlerinin parladığını fark ederdim. Minicik ofisimizde sesinden bir müşterimizin onu kızdırdığını anlardım ama kaba davranmamaya çalışırdı. Ancak şu an ifadesini okuyamıyordum.

"Burası iyi."

Ne zaman tartışsak göğsüme bir his çöküyordu. Sanki evren dengesini şaşıyor, bedenim hızla duvar örerek beni bir şeylere hazırlıyordu. Aramızdaki garezi hissedebiliyordum ve gardım yavaşça yükselmeye başladı.

Kaşlarımı çattım, peşini bırakmayacaktım. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," dedi sertçe. Ona bakarken ifadesini anlamaya çalışıyordum. Herhangi bir öfke ya da kırgınlık işareti arıyordum ama hiçbir şey anlayamıyordum. "Hunter, yok bir şey."

"Üzgün olduğunu anlayabiliyorum, Max. Seni tanıyorum.

"Belki de tanımıyorsundur," diyerek beni tersledi. "Belki ben de seni tanımıyorumdur."

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum. Gerçi cevabı biliyordum. Korktuğum her şeyin şu an burada başıma geldiğini anlamak için telefonuma bakmama gerek yoktu.

"Terfi başvurusu yaptığını neden söylemedin?"

Annemle babam ayrılmadan önce babam vaktinin çoğunu evde bize bağırarak geçiriyordu. Kelimeleri silah gibi kullanıyordu. Sesi çatlayarak akacak gözyaşı kalmayana dek bağırıyordu. Büyüdükçe babamın gözlerimizdeki korkudan beslendiğini fark etmiştim. Ona ne cevap vereceğime karar verene dek yüzümü ifadesiz, okunaksız tutmayı öğrenmiştim. Kaybetmekten korktuğumda savaş ya da kaç yöntemim buydu. Ve Max'i kaybetmekten çaresizce korkuyordum.

Canımı en çok yakan söyleyiş tarzıydı. Sadece onun güvenini kırmakla kalmamış, onu incitmiştim. Özür dilemem gerektiğinin farkındaydım ama bitap düşene dek kendimi savunmaktan başka bir şey bilmiyordum. Hâlâ nasıl seveceğimi öğrenme aşamasındaydım, Max gözü kara bir şekilde severken ondan öğrenerek notlar alıyordum, çok temkinli ilerliyordum. Tüm bu işlerde yeniydim ve batırıyordum.

"Bilmem. Konusu geçmedi," dedim yavaşça.

"Sana bu pozisyonun benim için ne kadar önemli olduğunu defalarca kez anlattım. Her şeyi değiştirebileceğini anlattım. Her gün konusunu açtım ve sen bana söyleme gereği hissetmedin mi?"

Gözlerimin önünde kırgınlığı öfkeye dönüşüyordu. Sesi sanki hiç duymamışım gibi sertti. Sanki kelimeler dudaklarından dökülmeden önce nasıl bir etki bırakacaklarını düşünmüyordu bile. Aklımdan geçen ilk düşünce belki de benimle çok fazla vakit geçirdiği için böyle olmuş olabileceğiydi.

"Neden olayı bu kadar büyütüyorsun?" Gözlerimi kıstım.

"Çünkü büyük bir mesele," diye ısrar etti.

"Seni geçmeme mi üzüldün, Max?" Öfkem içimden taşmak üzereydi, sahip olduklarımızı kurtarmaya çalışsam da her şeyi mahvetmeye çok yakındım.

"Beni geçtin diye üzülmedim, Hunter," dedi. Gözlerine, sesine yansıyan öfkeyi de hayal kırıklığını da görebiliyordum. "Beni daha iyi tanıman lazımdı. Başvuracağını bilseydim senin adına sevinirdim ama sen aylardır bunu benden sır gibi saklamışsın. Sana güvenebileceğimi sanmıştım."

"Ben sana hiç yalan *söylemedim," dedim kendimi tutmaya çalışarak. Kavga etmek istemiyordum. Kalabalık bir restoranın köşesinde onunla oturup her konuştuğunda gözlerinin parlamasını izlemek istiyordum. Masanın altından dizini okşamak, tabağımdan yemek çaldığında gözlerimi devirmek istiyordum. Bir sokağın kenarında dikilip elimdeki her şeyi kaybetmek istemiyordum. "Seni geçtim diye sinirleniyorsun."*

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Ben bunu takmadım bile. Umurumda değil. Birbirimize dürüst olduğumuz bir noktadayız sanmıştım ama sen benden bir şeyler saklıyormuşsun."

"Kendini bu kadar değersiz hissetmen benim hatam değil, Maxine. Ne yani, terfiyi sana gümüş tepside mi sunsaydım? Kolay yoldan mı kazanmak isterdin? Hayal dünyanda yaşayarak zaten bunu yapıyorsun."

Ben kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. Beklediğim o kötü olay yaşanmıştı işte. Max'in yüzüne yayılan o incinmiş ifade boğazımın yanmasına sebep oldu. Bana o bakışı hayatımın sonuna kadar kâbuslarımı süslemeye mahkûmdu.

Hiçbir şey söylemedi sadece arkasını dönüp yürümeye başladı.

Aptal bir adam onun çekip gitmesine izin verirdi. Bir daha konuşmayı denemeyecek kadar ahmak ve gururlu olur-

du. Af dileyerek ona yalvarmadan ya da ondan tek bir haber almadan haftalarca beklerdi.

Aşkın yoluma çıkacağını hiç düşünmemiştim. Sevdiğim insanları, sözde beni sevmelerine rağmen ikinci kez düşünmeden çekip giden insanları izliyordum. Kendime aşkın olmadığı bir hayat kurmuş ve hiç pişman olmamıştım çünkü bir kez âşık olursam bunun ağır ağır ilerleyen, ender bir aşk olacağına emindim. Yazdıklarımı okuyan kimse şüpheye düşmesin diye en kötü huylarımdan feragat etmiştim. Böylece benimle vakit geçiren herkesin tam olarak neye bulaştıklarını bilmesini sağlıyordum. Belki karakterlerim mutlu sonlarına kavuşmuyordu ama hayatta kalıyorlardı. Topallayarak o noktadan dönseler de dönmüş oluyorlardı. Biraz daha çabalasam her şeyin nasıl olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Nasıl seveceğimi bilmiyordum ama Maxine için öğrenmek istiyordum.

"Maxine, bekle." Sokakta insanların yanından geçerek onun peşinden koşuyordum. "Max, özür dilerim."

"Her şey yalandı." Gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Hiçbiri yalan değildi."

"Hepsi yalandı." Hıçkırarak konuşuyordu. "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum, Hunter, gerçekten."

"Ben de senden nefret ediyorum," dedim yavaşça. "Komik olmasa bile kendini kaptırdığın için televizyondaki programda yaptıkları her şakaya kahkaha atmandan nefret ediyorum. Kendini bir âna kaptırmandan da nefret ediyorum çünkü bensiz bir yere gitmişsin de senden hiç ayrılmamak için gölgen olabilmeyi diliyormuşum gibi hissediyorum."

Başını iki yana salladı. "Hunter, bu o kadar kolay değil. Ben—"

"Ama ben seni seviyorum da," dedim yavaşça. "Seni ne kadar sevdiğimi yeterince söyleyemedim. Bana bakışını ve seni sadece bana özel bir spot ışığı gibi parlarken görmeyi seviyorum. Gündüz insanı olmasan da sabah ilk iş bana gülümsemeni seviyorum. Bütün kavgalarımızı kazanmak zorunda olmanı da seviyorum, kazanabilirsin de Maxine. Bunu da kazanabilirsin. Çünkü diğer insanlarla karşılaştırdığımda seni o kadar özlüyorum ki bu hissi ifade etmem mümkün bile değil. Çok öfkeliyim, yorgunum ama senin severken kendini görebileceğin biri olmak istiyorum. İçgüdüsel olarak aradığın türde biri. Hayatımızın kalanında bütün kavgalarımızı kazanabilirsin ama benden vazgeçme."

Dikkatlice ellerini tuttum. Ellerimi sıkıca tutarak karşılık verirken gözlerinde yaşlar vardı.

"Denizci kabanını giydiğin için şanslısın."

Kahkaha atarak onu kollarıma çektim. Böyle birbirimize karıştığımız, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimin belli olmadığı anlar beni mutlu sonlara inanmaya itiyordu.

Rosie, özür dilerim. Seni seviyorum. Bir keresinde bana âşık olduğunda hiç acabaya gerek yokmuş gibi hissettiğinden bahsetmiştim. Sana karşı hislerimde acabaya hiç yer yoktu. Kitaplardakini tercih edersin biliyorum ve onlara benzemek istemiyormuşum gibi davranıyorum ama istiyorum. Kitap okurken ve hayal kurarken gözünde canlandırdığın o kişi olmak istiyorum çünkü benim gözümde canlanan kişi hep sensin. Seni seviyorum. Aydınlıkta ve karanlıkta, romantik kurgularda edebi kurgulardı. Bu hayatta ve sonrakinde.

Otuz İkinci Bölüm

Aiden söylediği gibi beni Honeybee Kafe'de bekliyordu. Son sayfaları, Aiden'ın benim için yazdığı her bir kelimeyi hızla beş dakika içinde okumuştum. Sonra ikinci kez okuyup dikkatlice her bir satırı incelemiştim çünkü Aiden kelimelerini ziyan etmezdi. Sonra gün batana, odama evin önündeki sokak lambasından dökülenden başka ışık kalmayana dek okumuştum.

Honeybee kapanmıştı. Otoparkta bir tek Aiden'ın arabası vardı. Kasalı arabanın bagajı açıktı ve Aiden sırtüstü yatmış, bacaklarını ileri geri hareket ettirerek ayaklarını çakıl taşlarına sürtüyordu.

Arabamı otoparka çektiğimde Aiden doğrulup bagajdan indi. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı.

"Selam," dedim.

"Selam," dedi Aiden temkinli bir tavırla.

Sadece onu görmek bile kalbimin kabarmasına, beni sevdiğini bilmek göğsüme çığlık çığlığa yumruklar indirmesine sebep olu-

yordu. Kusurlarıyla harika olan ve beni seven adam birkaç metre ötemdeydi, buradaydı. Onu istediğim gibi o da beni istiyordu.

"Sen bir şey söylemeden önce," dedi. "Benden duymanı istediğim şeyler var çünkü *duymayı* hak ediyorsun. Dolaylı yoldan duyulan bir seni seviyorumdan fazlasını hak ediyorsun. Çünkü evet, seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ve çok özür dilerim. Elimde olsa zamanda geriye gidip her şeyi değiştirir ve sana sahip olduğumuz her şeye ne kadar değer verdiğimi gösterirdim."

"Aiden—"

"Burs ve romantizm konusunda şerefsizlik ettiğim için özür dilerim. Başvurduğumu sana söylemem gerekirdi. Ocakta ilk iş Ida'ya gidip başvurumu iptal etmeye çalıştım çünkü bunun senin için ne kadar önemli olduğunu yeni öğrenmiştim ama Ida başvuruların çoktan kabul edildiğini, çok geç kaldığımı söyledi. O andan sonra her gün kazanmamayı diledim, önemli değilmiş gibi davrandım ama önemliydi. Hâlâ önemli ve özür dilerim. Sana veremediğim her şeyi hak ediyorsun ama yemin ederim ki her gün çabalayacağım."

Hiçbir şey söylemedim. Arka cebimden kâğıtları çıkarıp ona yaklaştım ve birini ona uzattım.

Kaşlarını çattı. "Bu nedir?"

"Sen kendi bölümünü yazdın, ben kendiminkini."

Bana bakarken biraz şaşırmış gibiydi, dikkatlice kâğıdı alıp yavaşça açtı. Yeşil gözlerinin hızlıca birkaç satırda gezinip sonra bana çevrilmesini izledim.

"Rosie—"

"Ben de yazdım," dedim. Kâğıtlarımı kaldırarak boğazımı temizledim. "*Selam.*"

Bana baktığını fark edince başımla elindeki kâğıttan devam etmesini işaret ettim.

"*Selam,*" diye okudu.

"*Tüm hayatımı sevdiğim şeyi savunarak geçirdim. Ortada hiçbir şey yokken romantizmi savunmaya hazırdım. Ancak başarını kutlamamak benim için adil değildi. Aşk en berbat hâliyle de en dolu dolu sevgiyle de kapımızı çalabilir ve ben seninle hepsine varım. Özür dilerim. Her şey zorlaştığında kaçmak yerine seni dinlemem gerekirdi ama işin aslı şu ki, korktum. Çünkü beklentilerimin çok yüksek olduğunu söylerken haklıydın ama bunun sebebi kim olduğumu göstermekten ve yetersiz kalmaktan çok korkmamdı. Hep bir adamın* sevebileceği *birisi olmayı istedim. Hoşlanmak ya da beğenmek değil,* sevmek. *Kalabalık sokaklarda beni arayıp da bulunca rahatlayarak gülümseyecek birinin özlemini çekiyordum. Ya da her fırsatta Tanrı'dan beni dileyen. Beni gerçekten tanıyan ve daha iyi nasıl tanıyabileceğini bilen. Ancak galiba ben de sevgimi* göstermeyi *hiç çözememişim.*"

Aiden kâğıttan başını kaldırdı. "Gerçekten beni bölmen için cümleyi okumam gerekiyor mu?"

"Evet."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Boğazını temizledi. "*Rosalinda, ben—*"

"Ama ben *seni* seviyorum," diyerek sözünü böldüm. Sayfaların bundan sonrası boştu çünkü onu nasıl sevdiğimi kendime hatırlatmama gerek yoktu. Başını kaldırıp bana baktı. "Kalabalık sokaklarda yürürken beni koruyormuşsun gibi elinin elimi bulmasını seviyorum. Ayakların yatağımdan sarksa da bir kez olsun bundan şikâyet etmemeni seviyorum. Kahrolası denizci kabanını seviyorum." Başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Seni seviyorum. Bu yaptığım en kolay şey. Şüphe etmemem gerekirdi. Seni bırakıp gitmemem gerekirdi."

Ona yaklaşarak ellerini tuttum. Parmaklarını parmaklarıma doladı.

"Ben de korkuyorum," diye itiraf etti. Elleri kollarımı okşayarak yüzümün iki yanına uzandı. "Ama kalabalık sokakların her birinde seni arıyorum ve gözlerim seni bulduğu an saf bir huşuyla gülümsüyorum. Kayan her yıldızdan, üflediğim her doğum günü mumundan senin ihtimalini diliyordum ama geçen sene ocak ayında tanıştığımız andan beri sadece *seni* diliyorum, Rosie Maxwell. Romantik kitapları seven kızı. Çikolata yemeden üç saat geçiremeyen kızı. Bana sinir olduğunu burnunu kırıştırmasından anladığım kızı. Artık senin özleminle yanıp tutuşmadığımı düşündüğüm âna kadar seni diledim." Gözlerim yaşlarla dolduğunda kaşları çatıldı, akan bir damla yaşı parmağıyla okşayarak sildi. "İkimiz de öğreniyoruz. İkimiz de bir sürü hata yapacağız ve muhtemelen bir milyon kez daha işleri batıracağız."

Küçük bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda parlıyordu.

"Ama her batırdığımda eve, sana geleceğimi bilmeni istiyorum. İşleri düzeltmek için birlikte çabalayacağız çünkü birbirimiz bırakıp gidemeyiz. Hata yapacağız, dersimizi alacağız ve sınava tabi olacağız. Ama sonra tüm bunları daha güçlü atlatacağız."

Başımı sallayarak alnımı göğsüne dayadım. Ensemi nazikçe okşayarak beni kendine çekti.

"Ben de eve, sana geleceğim." Ağlamak istemiyordum ama yaşlar gözlerimden dökülüyordu. "Kavga etmeyi bile isteyebileceğim başka kimse yok. Seni seviyorum, Aiden Huntington."

"Seni seviyorum, Rosie Maxwell. Seni bu dünyada birini seven herkesten daha çok seviyorum."

"Yine yanılıyorsun," diye fısıldadım dudakları benimkileri hapsederek yavaşça öpmeye başlamadan hemen önce.

Onsuz sadece birkaç hafta geçirmiştim ama haftalardır ilk kez şu an nefes alabiliyor gibiydim. Gömleğinin yakasını sıkıca tuttuğumda elleri belimi buldu.

Ve işte, her şey romantik bir kitaptaki gibiydi.

Son Söz

"Hayır."

Onu boğmak istiyordum. Gerçekten ellerimi boynuna dolayıp işi bitene kadar sıkmak istiyorum.

"Neden olmazmış?"

"Çünkü istemiyorum."

"Bu çok saçma bir bahane," dedim tersçe.

"Rosalinda. Düğünümüzde denizci kabanımı giymeyeceğim."

"Ama çok yakışıklı oluyorsun," dedim sevimli bir ses tonuyla. Elimi göğsünde gezdirdim. Juanita'nın kamyonunun önünde durmuş, yarın sabah Tennessee'ye gitmeden önce son yemeğimizi yiyorduk. "Benim için?" Kirpiklerimin altından ona yalvararak baksam da başını iki yana salladı.

"Bu sefer işe yaramayacak." Alnımı öptü. "Öyle bir şey yaparsam annen kafamı uçurur."

"Ne yani? Onunla evlenmiyorsun ya."

Güldü. "Anneni hayal kırıklığına uğratma riskine girerim sanki. Ben öyle bir şey yaparsam bize gönderdiği *alfajore*lere veda etmek zorunda kalırız."

İnledim. Düğüne bir hafta vardı ve Aiden gelin olarak ondan denizci kabanını giymesini istememi reddediyordu.

Barıştıktan bir yıl sonra bana evlenme teklifi etmişti. Bir gün işten gelince Rogersville'den gül sipariş edip hepsiyle evi süslemiş hâlde bulmuştum onu. Mum ışığında dizinin üstüne çökmüş, arkada Taylor Swift çalarken beni bekliyordu.

"Jeanine'e son revizyonu attın mı?" diye mırıldandı kolumu okşayarak. Romanımızı tüm yıl boyunca revize ettikten sonra şansımıza, tam da gönlümüze göre bir temsilci bulmuştuk.

"Sen atacaktın ya?"

"Hayır, *sen* atacaktın."

Yüzümü asarak ona baktım. "En son ben atmıştım."

"Hayır, en son sen atacaktın ama unutmuştun. Bu yüzden ben atmıştım ve sıranın sana geçtiğini konuşmuştuk."

Gözlerimi kısarak ona baktım, haklı olduğunu biliyordum ama itiraf etmek istemiyordum. "Hani bütün kavgaları ben kazanacaktım?"

Şefkatle bana baktı. "Öyle olursa hiç kitap basamayız, bebeğim."

Jeanine neyse ki son teslim tarihleri konusunda esnekti. Kitabımızı okuduktan sonra ne kadar çabuk didiştiğimize ve bunun ne kadar sürdüğüne şahit olmuştu.

"Tamam. Ben gönderirim *ama* sen de denizci kabanını giyeceksin."

Aiden başını göğe çevirdi. "Tanrım, bana yardım et."

Kahkaha atarak omzunu dürttüm. "Şaka şaka. Sonra gönderirim."

"Alın bakalım." Juanita folyoya sardığı burritoları bize uzattı. "Mateo'yla hazırlıklarımızı tamamladık, bu hafta Tennessee'de görüşürüz artık."

Düğün planlamamızın stresi altındayken Aiden'a Juanita ve Mateo'nun yiyecekleri hazırlamasını ne kadar istediğimi söylemiştim. Onlara saçma denecek yüksek bir miktarda para teklif etmiş, uçak biletlerini ve kalacakları yeri ayarlamıştı. Bunu muhtemelen hâlâ çaresizce sevgili olmalarını beklediğim için yapmıştı.

"Teşekkürler, Juanita." Ona gülümsedim. "Belki oraya kadar gelmişken ikiniz de biraz konuşursunuz."

Kızardı. "Sonra görüşürüz, olur mu?"

Telefonuma art arda mesaj geliyordu. İsmini *raiden hafta sonu* olarak değiştirdiğimiz grup mesajına tıkladım.

Logan: hangi kuzenlerin seksi rosie

Jess: böyle bir şey sorulur mu! gelin kalkıp da senin hafta sonu kaçamaklarının hesabını mı tutacak

Logan: bunu ONUN için yapıyorum. romantizmi O seviyor ya

Tyler: Logan, yeter.

Rosie: kuzenlerimi rahat bırak

Rosie: carlayla iyi anlaşırsın

Logan: SENİ SEVİYORUM ROSIE tennesseede görüşürüz!!!

Parktan Aiden'ın evine doğru yürürken burritolarımızı yiyorduk. Aiden, Maria'nın kızı Cori'yi göreceği için heyecanlıydı.

Herkesin ona şimdiden *tío* Aiden demesini çok sevimli buluyordu. Başta İspanyol olmadığı için bunu çok tuhaf bulmuştu ama onu rahatlatmak için durumu açıklamıştım. "Amcama da *tío* Sean diyorum, aile büyüklerine öyle hitap ediyorum. Kimse kafaya takmaz, inan bana."

Aiden'ın oturma odası eşyalarımın olduğu kolilerle doluydu. Burası yakında *bizim* oturma odamız olacaktı. Eşyaları sonra yerleştiririz deyip duruyorduk ama ikimiz de bu işe bulaşmayı hiç istemiyorduk.

Aiden bana gözünün ucuyla baktı. "Tüm işi birkaç saate halledebileceğimizi biliyorsun, değil mi? Düğünden *evimize* döndüğümüzde her şey hazır olur."

Başımı sallayarak onayladım. "Sen maket bıçağını getir ben müziği açayım."

Sonraki birkaç saat boyunca gece olana dek Aiden'la kutuları boşaltıp eşyalarımı onunkilerin yanına yerleştirdik. Sık sık dikkatimiz dağılıyordu. Bulduğumuz fotoğraflara gülüyor, birbirimizin peşinden koşuyorduk ya da Aiden beni mutfak tezgâhına oturtup yüzümü avuçlarına alıyordu.

Aiden mutlu sonlar konusunda hâlâ şüpheciydi. Max ve Hunter'ın geleceğiyle ilgili birçok kez tartışmaya girmiştik. Sonunda birbirlerine ait olduklarını kabul etmişti. Dürüst olayım mı? Max'le Hunter'a ne olduğunu umurumda değildi. Çünkü Aiden'la gelecekte beni ne beklediğini *biliyordum.*

İnsanlar aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söyler. Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Haklılar.

-Rosie Maxwell ve Aiden Huntington'ın yazdığı
AŞK VE NEFRET ARASINDA'dan alıntı

Teşekkür

Kendi kitabımın teşekkür kısmını yazdığıma hâlâ inanamıyorum!

Ben "teşekkür" yazılarını okumayı çok severim, yani bu paragraflarda fazladan sevgi kırıntısı arayan tüm romantik okurlara selam olsun ♥.

Bu kitap sevgiyle, gözyaşıyla, çikolatayla ve barbekü aromalı cipslerle emek emek ortaya çıktı. Bana bu süreçte destek olan herkese sonsuz minnettarım!

Ben neysem ailem sayesinde öyleyim. Anneciğim, babacığım, sizi bir kitap ithafının ve teşekkür bölümünün kaldıramayacağı kadar çok seviyorum. En başından beri ne olmak istesem desteklediniz. Bir kitap yazmak sayenizde asla hayalperestlik gibi hissettirmedi. Hayatım baştan sona mutluluktu. Sizleri ve Holt 5 akşam yemeklerini her gün özlüyorum. Cedar Bluff Kütüphanesi ziyaretleri, ev yapımı kuklalarla tiyatrolar ve "sayfa başına bir kuruş" yarışmaları olmasaydı bugün bunları yazıyor olmazdım. Kitaptaki bütün "smut" sahneler için üzgünüm (ama

silinecek kadar da üzgün değilim). Anne, kitapta küfür olduğu için de özür dilerim ama siz bunu otobiyografi sanmayı tercih ettiğiniz için bana uygun gibi geliyor...

Leah Marie Holt, canım arkadaşım! Ruh ikizim! Bana her zaman kalkan olduğun, Paris'teki o kafede ailemizin "ne tür kitaplar okuyup yazdığıma" verdiğin savunma için minnettarım ("kadın da yapıyor işte" lafı kâbuslarımda bile peşimi bırakmıyor). Başkasıyla birlikte yaşamayı, birlikte kıkırdamayı ve bar etkinliklerinde köşede garip garip durmayı hayal edemem bile. Saçma sapan kurgularımı saatlerce dinlediğin, marka elçim olduğun ve kafama takılan rastgele her Taylor Swift şarkısına benimle eşlik ettiğin için teşekkürler. William, sen de harikasın.

Drewcifer! (Seni kitabımda Drewcifer olarak ölümsüzleştirdiğim için kusura bakma ama yapmak zorundaydım.) Hayatım boyunca sana hayran oldum, kitapları senin hızında okumaya çalıştım. Müzik zevkimi ve mizah anlayışımı, birlikte izlediğimiz *Arrested Development* ve *The Office* maratonlarına borçluyum. Çünkü bizim esprilerimiz dizinin esprilerinden kesinlikle daha komikti (sence de komedi konusunda biraz egolu olabilir miyiz?) The Smiths sevgimi her zaman onayladığın için ve romantik kitaplara olan sevgimi anlamaya gösterdiğin çaba için teşekkür ederim. Joyce da çok tatlı biri! Hepinizi çok seviyorum, keşke artık New York'a taşınsanız!

Beth, çocukken yaptığımız tüm o pijama partileri ve bana aldığın sayısız kitap için teşekkürler. Reba, ekstra güçlü margaritalı pijama partileri ve Walmart'tan aldığın pembe saç boyaları için teşekkürler.

Boom Boom, gece yarısı sohbetlerimiz ve bana araba kullanmayı öğretmedeki katkın için teşekkürler (bu yüzden ailede bu konuda en iyi benim). Hayatım boyunca yaptığımız tüm pijama

partilerimizi ve sahil gezilerini çok seviyorum. Andy Amca, seni hep özlüyorum ve hep aklımdasın. *Tia* Janecita, Waffle House ziyaretlerimize bayılıyorum, sıradaki ziyaretimiz için sabırsızlanıyorum. *Tia* Anita, seni de çok özlüyorum; her geldiğimde bana kitap aldığın ve çikolatalı kurabiyeler yaptığın için teşekkür ederim.

Büyükbabacığım, sana hayranım. Seni ziyaret etmeyi, seyahatle ilgili düşüncelerini dinlemeyi, hikâyelerini, şakalarını ve bilgeliklerine şahit olmayı seviyorum. Yaptığımız her telefon görüşmesi ve her ziyaretim benim için birer hazine. Büyükanne, seni daha yakından tanımak için keşke daha çok zamanım olsaydı. Seninle ilgili öğrendiğim her yeni bilgiyi sanki kendi başıma keşfetmişim gibi sahipleniyorum. *Lito, me siento profundamente honrada de conocerte y valoro enormemente todo el tiempo que compartimos. Admiro sinceramente tu forma de vivir y la ambición que te caracteriza. Lita, usted siempre ha sido un modelo a seguir para mí. Su amabilidad y empatía constantes son hermosas. Me encanta lo fácil que se ríe y espero poder ser como usted cuando sea mayor.*[*]

Momo'yu yalnızca hikâyelerden tanıyorum ama ne hikâyeler! Yazıp yayımladığım bu romanla onu ve sevdiklerini gururlandırmayı umuyorum. Otobiyografisinde şöyle yazmış: "Hayaller kurmak, her zaman en iyi yaptığım şeylerden biri olmuştur." Onu hiç tanımasam da yıllar içinde ona hayran oldum ve bulabildiğim her cümlesini keyifle okudum.

Alcove Press'teki muhteşem ekibe teşekkür ederim, hayallerimi gerçekleştirdiniz! Jess, vahşi ve kaban delisi karakterimde

---

* *İsp.* Lito, seni tanımaktan büyük onur duyuyorum ve paylaştığımız tüm zamanlara çok değer veriyorum. Yaşam tarzına ve hırsına içtenlikle hayranım. Lita, benim için her zaman bir rol model oldun. Sürekli nazik oluşun ve empati yeteneğin harika. Seni güldürmenin bu kadar kolay olmasını seviyorum ve büyüdüğümde senin gibi olmayı umuyorum. -çn.

bir şeyler gördüğün ve bu kitabı gurur duyduğum bir hâle getirmeme yardım ettiğin için teşekkürler. Dulce Botello, Mikaela Bender, Cassidy Graham, Stephanie Manova, Megan Matti, Rebecca Nelson, Thaisheemarie Fantauzzi Pérez, Doug White, Matt Martz ve *Kitabımda Yok* kelimelerini aklından geçirmiş olan herkese! Emeğiniz için teşekkür ederim!

Harika temsilcim Steffi Rossitto! Tanrı'ya şükür ki varsın! Bu kitap senin zekân, düzenlemelerin ve sabrın olmadan olmazdı.

Matematiği (yani telif hesaplarını) bana anlattığın ve sorduğum her minik soruya yanıt verdiğin için teşekkür ederim. Birlikte çalışmaya devam edeceğimiz için çok heyecanlıyım!

Mazey Eddings'e, ikinci annem, akıl hocam, en iyi arkadaşım ve beni tarihî aşk romanlarına ve *soup dumpling*lere yönlendiren rehberim olduğu için teşekkür ederim. Clare Gilmore'a desteği için ve Tennessee'yi her gün bana özlettiği için teşekkürler; yazdığı tüm nahif karakterler için de...

Tessa Bailey'ye, başkalarının ne düşüneceğini umursamadan "ateşli" sahneler yazma cesareti verdiği için teşekkür ederim. *Fix Her Up*'taki beyzbol kulübesinde geçen sahne için ayrıca teşekkürler. Krista ve Becca Ritchie'ye, çünkü siz Connor Cobalt'ı yazdınız. Christina Lauren, topluluk için zarif bir dayanak olduğunuz için teşekkürler.

Ve genç yaşta bu kitapları okumaya belki de fazla hevesli olduğum günlerden beri bana ilham veren tüm romantik yazarlara...

McKenna, nereden *başlasam*! Lisede başlayan dostlarımız mezara kadar sürecek... Erkekler, kitaplar ve hayat üzerine saatlerce dert yanmama izin verdiğin tüm o günler için minnettarım, seni çok seviyorum (lise yıllarında bu dert yanmalar biraz fazlaydı, biliyorum). Şarap gecelerimizin ve senin o *aioli*li brüksel laha-

nalarının yeri doldurulamaz. *Cori Purcell*! Jelibonum! Birlikte büyüdük. Henüz on dört yaşındayken yazdığım ilk kitabımın iyi olduğunu iddia etmiştin (değildi). On yıl geçti ve hâlâ en büyük destekçimmişsin gibi hissediyorum. Seni çok seviyorum. Bayan Purcell, sizi de seviyorum!

New York kızlar gezimiz ne zaman?! Addie, Mara, Casey, Kyra, Ashlyn. Hepinize teşekkürler! Rachel Bazzoon, ikizim sayılırsın. Texas Roadhouse ekmekleri, Shirley Temple'lar ve kahkahalar için teşekkür ederim. Bella, seni deli gibi özlüyorum. Bana her zaman destek olduğun ve "küçük şişe" istediğimi söylesem bile büyük şişe şarap aldığın için teşekkürler. Maria, birlikte "edepsiz" filmler izlediğimiz ve beni moleküler seviyede anladığın için teşekkür ederim. Gabriela, Gabby, Ashley, Lilly, Natalie, Hailey. Sizler olmasaydınız NYÜ dayanılır bir yer olmazdı. Washington Square Park'ta ağlamak bazen tatlı bazen de travmatik. Carson, Yasmine, Bailey, Lianna, Rachel, Steph, Sophie, Julia ve Anna. Desteğiniz ve arkadaşlığınız için teşekkürler!! Ve tüm Strand ekibine! Alex, Jenny, Collie, Rickea, Jordan, Marissa, Walker, Boice, Grecia, Niccolo, Joel ve Maria. Tarih ve Amerikan Kültürü raflarını düzenlemek ancak sizinle katlanılır olabilirdi.

DFH, her zaman senin için.

Yetenekli Piçler Kooperatifi!! Bir kitabı gerçekten yayımlatma ihtimalim olduğunu ilk hissettiren sizdiniz. Hayatımın en mutlu haftalarıydı, en çok çalıştığım dönemiydi. Zoom yazma seanslarımızı çok sevdim, yeniden plan yapmak için sabırsızlanıyorum. Rachel Carter, o yaz hayatımı değiştirdin, bunu sana borçluyum.

Bayan Mynatt, Bayan Williams, Bayan Lentz, Bayan Phillips, Bayan Murphy, Bayan McCarter, Bayan Hopkins. Okumayı ve

yazmayı sevmem için beni her zaman cesaretlendirdiğiniz, on yıl sonra bile hatırlanacak öğretmenler olduğunuz için teşekkür ederim. Profesör Row, NYÜ'de romantik kurguya nazik olan *tek* profesördünüz!

Bir gün Darla ve Lucas da gün yüzüne çıkacak! Profesör Weintraub (özür dilerim, "profesör" diye hitap edilmesinden hoşlanmadığınızı biliyorum) senaristlik dersi olsa da romantik komedi kitabıma yaptığınız katkılar için minnettarım! Lanie ve Clark muhtemelen bir yerlerde sonsuza kadar gömülü kalacaklar.

Taylor Swift'e teşekkür ederim. Sık sık kendime dedim ki, "Kırık kalbiyle üç saat sahnede kalabiliyorsa ben de şu düzenlemeyi bitirebilirim." *Speak Now*, *1989* ve *Midnights* albümleri âdeta kitabı yazarken ritüelim hâline geldi!

Ve son olarak, sevgili okur! Birinin bir kitabevine girip kitabımı aldığını, son kelimesine kadar okuduğunu hayal bile edemiyorum.

Hele ki *beğenmesini*? Bu hayallerimin bile ötesinde! Ne kadar minnettar olduğumu dile getirmem mümkün değil.

Öptüm! ♥
Katie

@artemisyayinlari @artemiskitap @artemisyayinlari

ARTEMİS

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP